Lockwood ve Ortakları

FISILDAYAN KAFATASI

JONATHAN STROUD

AKILÇELEN kitaplar

LOCKWOOD ve ORTAKLARI

FISILDAYAN KAFATASI

LOCKWOOD ve ORTAKLARI

FISILDAYAN KAFATASI

Jonathan Stroud

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

AKILÇELEN kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 13651

Kitabın özgün adı ve yazarı: The Whispering Skull, Jonathan Stroud.
© Jonathan Stroud, 2014

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-5381-65-3
ANKARA, 2016

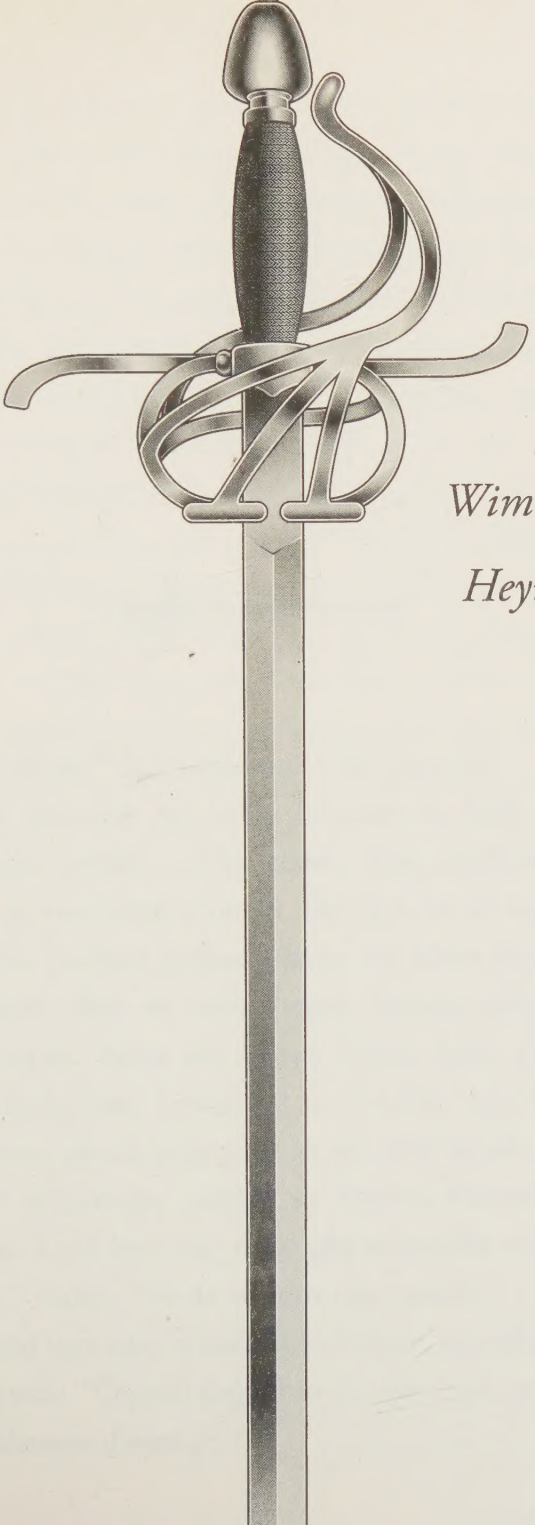
Çeviri	: Belgin Selen Haktanır
Redaksiyon	: Koray Sel
Yayına Hazırlık	: Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni	: Özlem Çiçek Öksüz
Kapak Uygulama	: Lodos Grup
Baskı	: Yorum Basın Yayın San. Ltd. Şti. İvedik Organize Sanayii Matbaacılar Sitesi 35. Cadde, No: 36-38 Yenimahalle – Ankara

İçindekiler

I:	Wimbledon Heyulaları	1
II:	Beklenmedik Mezar	29
III:	Kayıp Ayna	109
IV:	Konuşan Ölüler	199
V:	Büyük Gece	273
V:	Aynanın Ardında	347

Sözlük 424

Laura ve Georgia'ya sevgilerimle...

I

Wimbledon Heyulaları

Digitized by the Internet Archive
in 2022 with funding from
Kahle/Austin Foundation

https://archive.org/details/lockwoodveortakl0000jona

1

"Şimdi bakma," dedi Lockwood. "İki tane var."

Arkama kaçamak bir bakış fırlattım ve haklı olduğunu gördüm. Biraz ileride, açıklık alanın diğer tarafından, ikinci bir hayalet de topraktan çıkmıştı. İlki gibi, bu da soluk renkli, koyu ve ıslak çimlerin üstünde duran bir adam biçiminde bir pus perdesiydi. Başı da sanki boynu kırılmış gibi tuhaf bir açıda duruyordu. Buna pek dehşet içinde değil, sinir olmuş bir halde bakakaldım. Lockwood ve Ortakları için Genç Saha Operasyoncusu olarak çalıştığım on iki aylık sürede, akla gelebilecek her dehşetengiz şekilde ve boyutta hayalet Misafirle uğraşmıştım. Kırık boyunlar eskisi gibi rahatsızlık vermiyordu.

"Harika," dedim. "*Bu* da nereden çıktı şimdi?"

Lockwood ince kılıcını belinden çekerken, yaapışkanlı bantın hışırtısı duyuldu. "Önemli değil, ben onu gözden kaçırmam. Sen seninkini izlemeye devam et."

Pozisyonuma geri döndüm. İlk hayalet hâlâ demir zincirin kenarından 3 metre kadar yukarıda süzülüyordu. Beş dakikadır bizimleydi ve zaman geçtikçe daha da belirginleşiyordu. Kollarının, bacaklarının; kemiklerini ve eklem yerlerindeki kıkırdakları görebiliyordum. Şeklin ince kenarları lime lime olmuş giysi benekleri olarak katılaşmıştı: Beyaz renkli bol bir gömlek, dizlere kadar uzanan koyu renkli parçalanmış bir pantolon.

Hayaletten dalga dalga soğuk yayılıyordu. Ilık yaz gecesine rağmen, aşağı sallanan ayak kemiklerinin altındaki çiy, ışıldayan buz parçalarına dönüşmüştü.

"Mantıklı," dedi Lockwood bana seslenip. "Bir suçluyu asıp onu bir Dörtyol ağzının yakınlarına gömersen, iki tane de asmış olabilirsin. Böyle olacağını tahmin etmeliydik."

"Neden tahmin *edemedik* o zaman?" dedim.

"Bunu George'a sorsak daha iyi olacak."

Parmakların terden kayganlaşmıştı. Kılıcımı daha iyi kavramaya çalıştım. "George'a mı?"

"Ne?"

"İki tane olacağını nasıl bilemedik?"

Bir küreğin çamurlara saplandığını duyduk. Toprağın derinliklerinden, boğuk bir ses geldi. "Sadece tarihi kayıtları takip edebiliyorum, Lucy. Bu kayıtlara göre, tek bir adam idam edilmişti ve buraya gömülmüştü. Diğerinin kim olduğunu hiç bilemiyorum. Başka kim kazmak ister?"

"Ben istemem," dedi Lockwood. "Sen bu işte iyisin, George. Sana yakışıyor. Kazı işi nasıl gidiyor?"

"Yoruldum, kirlendim ve hiçbir şey bulamadım. Bunlar dışında, gayet iyi gidiyor."

"Hiç kemik yok mu?"

"Bir diz kapağı bile yok."

"Devam et. Kaynak orada olmalı. Artık *iki* ceset arıyorsun."

Kaynak bir hayaletin bağlı olduğu bir nesnedir. Bunu bulursanız, dadanma olayını kontrol altına alırsınız. Asıl sorun, bunu bulmanın her zaman kolay olmaması.

George bir şeyler homurdanarak eğilip işine devam etti. Altına çantalarımızı koyduğumuz gaz lambalarının cılız ışığında, George kocaman, gözlüklü bir köstebeği andırıyordu. O sırada, göğsüne kadar çukurun içindeydi ve oluşturduğu toprak öbekleri neredeyse demir zincirlerin içindeki boşluğu doldurmuştu. Hayaletin gömüldüğü yeri belirlediğinden emin olduğumuz büyük ve kare biçimli yosunlu taş çoktan kaldırılmış ve kenara atılmıştı.

"Lockwood," dedim birden, "benimki yaklaşıyor."

"Panikleme. Nazikçe kendinden uzaklaştır. Süzülen Joe'ya evde yaptığımız gibi basit hareketlerle karşılık ver. Demiri hissedip uzak duracaktır."

"Emin misin?"

"Aa, evet. Endişelenecek hiçbir şey yok."

Onun için söylemesi kolaydı tabii. Güneşli bir öğleden sonra ofisinde Joe isimli samandan bir bebekle kılıç talimi yapmak ayrı şeydi, hayaletli bir ormanda bir Heyula ile başa çıkmak başka bir şeydi. Pek ikna olmamış bir halde ince kılıcımı kavradım. Hayalet öne doğru ilerlemeyi kesmedi.

Artık onu gayet iyi görebiliyordum. Uzun siyah saçları kafatasının etrafında süzülüyordu. Geriye kalmış gözlerinden biri sol göz çukurunda görünüyordu, ama diğeri boştu. Çürümüş etlerinin kıvrımları, yanaklarının kemiklerine yapışmıştı ve alt çenesi kürek kemiğinin üstünde eğreti bir açıda sallanıyordu. Hayaletin

etrafı soluk ve puslu bir diğer ışıkla çevriliydi; şekil arada bir, âdeta hâlâ darağacına asılıymış gibi rüzgârla ve yağmurla sallanır gibi titriyordu.

"Engele yaklaşıyor," dedim.

"Benimki de öyle."

"*Cidden* çok korkunç"

"Eh, benimkinin iki eli de yok. Bir de bunu düşün."

Lockwood'un sesi sakindi, ama zaten hep öyleydi. Lockwood *her zaman* sakin konuşurdu. Daha doğrusu, neredeyse her zaman: Bayan Barrett'ın mezarını açtığımızda, kesinlikle gergindi, ama bu da yeni ve güzel paltosunda kalan pençe izleri yüzündendi. Ona yanlamasına kaçamak bir bakış fırlattım. Kılıcını tutmuş bekliyordu. İnce uzun, her zamanki kayıtsız haliyle ikinci Misafirin yaklaşmasını izliyordu. Lambanın ışığı ince ve soluk suratına vuruyor, burnunun zarif hattını ve dağınık gür saçlarını aydınlatıyordu. Tehlikeli durumlarda yaptığı gibi hafifçe gülümsüyordu; durumu tamamıyla kontrol altında bulundurduğunu anlatan bir gülümsemeydi. Paltosu gece esintisinde hafif hafif sallanıyordu. Her zaman olduğu gibi, sadece ona bakmak bile güvenimi bir anda yerine getirdi. Kılıcımı sıkıca tuttum ve kendi hayaletime döndüm.

Zincirlerin yanına geldiğini gördüm. Ben başımı çevirir çevirmez, sessizce ve göz açıp kapayıncaya kadar yaklaşmıştı. Kılıcı yukarı savurdum.

Ağzı ardına kadar açıldı ve göz çukurları yeşilimsi bir ışıkla doldu.

Müthiş bir hızla kendini öne fırlattı. Çığlık atıp geriye sıçradım. Hayalet suratımdan birkaç santim ötedeki engele çarptı. Büyük bir patlamayla, her yere ektoplazma saçıldı. Dairenin

dışındaki çamurlu çimlik alana yanan benekler yağdı. Artık soluk şekil üç metre geride titriyor, üstünden dumanlar çıkıyordu.

"Dikkatli ol, Lucy," dedi George. "Az önce kafama bastın."

Lockwood sert ve endişeli bir sesle, "Ne oldu?" dedi. "Az önce ne oldu?"

"Bir şeyim yok," dedim. "Saldırdı, ama demir onu uzaklaştırdı. Bir dahaki sefere bir fişek kullanırım."

"Hemen bir tane harcama. Kılıç ve zincirler şimdilik fazlasıyla yeter. George... Bize iyi bir şey söyle. Bir şey bulmuş olmalısın."

Yanıt olarak, kürek bir yana fırlatıldı. Çamur içinde kalmış bir şekil güçlükle çukurdan çıktı. "Faydası yok," dedi George. "Burası yanlış yer. Saatlerdir kazıyorum. Buraya kimse gömülmemiş. Nasıl olduysa, bir hata yaptık sanırım."

"Hayır," dedim. "Yer *kesinlikle* burası. Sesi tam burada duydum."

"Kusura bakma, Luce. Burada kimse yok."

"Peki, bu kimin suçu? Burada olması gerektiğini sen söylemiştin!"

George tişörtünün tek temiz yeriyle gözlüğünü sildi. Sakin sakin hayaletime baktı. "Aa, seninki izlemeyi seviyor. Kadın gözüne ne yapmış öyle?"

"O, bir adam," dedim ters ters. "Eskiden erkekler saçlarını uzatırlarmış, bunu herkes bilir. Hem konuyu değiştirme! Bizi buraya getiren şey araştırmaların oldu."

"Benim araştırmam ve senin Yeteneğin," dedi George kısaca. "Sesi *ben* duymadım. Şimdi, neden konuyu kapatmıyorsun ve ne yapmamız gerektiğine karar vermiyoruz?"

Tamam, biraz aşırı tepki göstermiş olabilirdim, ama suratıma atılan çürümüş cesetler beni biraz geriyordu. Hem haklıydım:

George bize orada bir ceset bulacağına *söz* vermişti. John Mallory isimli, 1744'te Wimbledon Kaz Fuarı'nda asılmış bir katilin ve koyun hırsızının kaydını bulmuştu. Mallory'nin idamı zamanın popüler bir dergisinde yayınlanmıştı. Earlsfield dört yol ağzı yakınlarındaki bir yere bir kağnıyla götürülmüştü ve dokuz metre yüksekliğinde bir darağacına asılmıştı.

Sonradan da kargalara ve akbabalara bırakılmış, cesedinden geriye kalanlar da o bölgeye gömülmüştü. Tüm bunlar o sırada ilgilendiğimiz dadanma olayına uyuyordu. Bir Heyulanın Sıradanlara aniden görünmeye başlaması, civardaki çocuk parkının popülaritesini biraz zedelemişti. Hayalet çalılıklara yakın bir yerde görülmüştü; oraya 'Mallory Çıkmazı' dendiğini öğrendiğimiz anda, doğru yolda olduğumuzu hissetmiştik. Yapmamız gereken tek şey, mezarın nerede olduğunu bulmaktı.

O gece, ormanda tuhaf ve nahoş bir hava vardı. Çoğu meşelerden ve huşlardan oluşan ağaçların gövdeleri kabuklanıp eğrilmiş, gri yeşil renkli bir yosunla kaplanmıştı. Hiçbirinin şekli normal değil gibiydi. Hepimiz özel Yeteneklerimizi kullanmıştık. Bunlar hayaletlerle ilgili şeylere hassas olan kişilere has becerilerdi. Tuhaf fısıltılar ve yakından gelen dal gıcırtıları beni yerimden zıplatacak kadar fazlaydı, ama Lockwood ve George hiçbir şey duymamışlardı. Aramızda en iyi Görüşe sahip olan Lockwood ağaçların gerisinde duran birisinin siluetini gördüğünü söylemişti. Ama ne vakit doğrudan oraya baksa, şekil kaybolmuştu.

Ormanlık alanın tam ortasında hiçbir ağacın olmadığı ufak açıklık bir yer bulduk. Fısıltılar en çok orada yüksekti. Bunları dikkatle uzun ve ıslak çimlerin arasında izledim ve alanın ortasında yarısına kadar gömülü yosun kaplı o taşı buldum. Taşın

üstünde soğuk bir nokta vardı ve üstü örümcek ağlarıyla kaplıydı. Üçümüzü de doğal olmayan, boğucu bir his kapladı; bir, iki kere bedensiz bir sesin yakınlardan geldiğini duydum.

Her şey uygundu. Taşın Mallory'nin gömüldüğü yeri işaretlediğini düşündük. Bu yüzden, demir zincirlerinizi yerleştirdik ve olayı yarım saat içinde çözeceğimizi düşünüp işe koyulduk.

İki saat sonra, şu durumdaydık: *iki* hayalet, sıfır kemik. İşler hiç de planladığımız gibi gitmemişti.

"Hepimizin biraz sakinleşmesi gerek," dedi Lockwood. O sırada, George'la ben birbirimize dik dik baktığımız için kısa bir sessizlik olmuştu. "Nedense yanlış iz sürmüşüz ve devam etmenin bir anlamı yok. Eşyalarımızı toparlayıp başka bir zaman gelelim. Şu anda yapmamız gereken tek şey bu Heyulalarla uğraşmak. Sizce ne kullanalım? Fişekleri mi?"

Yanımıza gelmek için durduğu yerden döndü ve ilki gibi daireye yaklaşmış olan ikinci hayaletten gözlerini ayırmadan yürüdü. Bu hayaletin de diğeri gibi çürümüş bir ceset görüntüsü vardı, ama üstünde uzun bir smokin ceketi ve kırmızı renkli, havalı bir pantolon vardı. Kafatasının bir kısmı düşmüş gibiydi ve çıplak kol kemikleri fırfırlı ceketinin kollarından fırlamıştı. Lockwood'un dediği gibi, elleri yoktu.

"Fişekler en iyisi," dedim. "Tuz bombaları Tip İkilerde işe yaramıyor."

"Kaynağı bulamadan iki iyi magnezyum fişeğini kullanacak olmamız çok yazık," dedi George. "Ne kadar pahalı olduklarını biliyorsunuz."

"Onları kılıçlarımızla uzaklaştırabiliriz," dedi Lockwood.

"Ama iki Heyulayla biraz riskli."

"Demir parçalardan fırlatabiliriz."

"Ben yine de fişek diyorum."

Bu arada, elleri olmayan hayalet demir zincirlere giderek daha da yaklaşıyordu; yarım başını konuştuklarımızı dinliyormuş gibi aksi bir biçimde yana eğmişti. O sırada, süzülerek engele değdi. Bir diğer ışık çeşmesi göğe fırladı; plazma parçaları tıslayıp toprağa saçıldı. Hepimiz biraz geriye gittik.

Benim izlediğim diğer hayalet de yine yaklaşmaya başlamıştı. Heyulalar böyleydi; açlardı, kötü niyetlilerdi ve pes etmek bilmezlerdi.

"Tamam, o zaman, Luce," diye iç çekti Lockwood. "Fişek olsun. Sen seninkileri, ben de benimkileri atayım ve bugünlük paydos diyelim.

Sıkkın bir ifadeyle başımı salladım. "İşte, şimdi oldu." Yunan Ateşi'ni açık alanlarda kullanmanın her zaman tatmin edici bir yanı vardı. Sonrasında etkileri olacağından korkmadan bir şeyleri patlatabilirdiniz. Heyulalar da iğrenç Misafir türleri olduğundan (gerçi Ham Kemikler ve Uzuvsuzlar da vardı), onlarla bu şekilde başa çıkmak daha eğlenceliydi. Kemerimdeki metal kutulardan birini alıp, hayaletimin altındaki boşluğa fırlattım. Cam mühür parçalandı; demir, tuz ve magnezyum karışımı patladı ve bembeyaz bir ışık etrafımızdaki ağaçların tepesini aydınlattı. Derken, etraf yine karanlığa büründü. Heyula gitmiş, geride sönmekte olan parlak dumanlar, açıklık alanın karanlığında ölen tuhaf çiçekler gibi bir manzara oluşturmuştu. Çimlerin üstünde yer yer ufak magnezyum alevleri yanıyordu.

"Güzel," dedi Lockwood. Kemerinden fişeğini aldı. "Biri gitti, biri... Ne oldu, George?"

George'un ağzının ardına kadar tuhaf ve anlamsız bir biçimde açıldığını o anda fark ettim. Gerçi bu, sıra dışı bir şey değildi ve

normalde beni rahatsız etmezdi. Gözleri de gözlüğünün ardında birisi onu içinden sıkıyormuş gibi pörtlemişti; ama bu da sıra dışı değildi. Beni *asıl* elini kaldırıp, titrek tombul parmağını ormana doğru çevirmiş olması endişelendirmişti.

Lockwood ve ben işaret ettiği yöne baktığımızda, ne olduğunu anladık.

İleride, eğri ağaç gövdelerinin ve dallarının arasında, karanlıkta hayaletimsi bir ışık ilerliyordu. Bunun ortasında da dimdik, bir adamı andıran bir şekil duruyordu. Boynu kırıktı; kafası yana kaymıştı. Ağaçların arasından hiç durmadan bize doğru geliyordu.

"İmkânsız," dedim. "Onu az önce patlattım. Hemen yeniden şekil almış olamaz."

"Almış olmalı," dedi Lockwood. "Yani kaç tane asılmış Heyula olabilir ki burada?"

George tuhaf bir ses çıkardı. Parmağını başka yöne çevirdi ve ormanın bir diğer yerini işaret etti. Kalbim duracak gibi oldu, midem bulandı. Bir *başka* silik ve yeşilimsi ışık da orada hareket ediyordu. Bunun ardında, belli belirsiz bir tane daha ışık vardı. Bir tane de daha geride...

"Beş tane var," dedi Lockwood. "Beş Heyula daha var."

"Altı," dedi George. "Şurada da ufak bir tane var."

Yutkundum. "Nereden geliyor olabilirler?"

Lockwood'un sesi hâlâ sakindi. "Önümüz tıkandı. Arkamızda ne var?"

George'un kazdığı toprak öbeği hemen yanımdaydı. Derhal üstüne tırmanıp, üç yüz altmış derece dönüp endişeyle etrafa baktım. Durduğum yerden, bizi yarı yolda bırakmayan demir zincire asılı fenerin cılız ışığını görebiliyordum. Gümüşümsü

parıltılar saçan zincirlerin ardında, geride kalan hayalet hâlâ bir kuşhanenin dışında duran bir kedi gibi bunlara atılıyordu. Etrafımızı saran gece yıldızların altında pürüzsüz, kapkara ve sonsuz gözüküyordu ve ormanlık alanın karanlığının o yumuşaklığında, sessiz şekillerden oluşan bir grup ilerliyordu. Altı, dokuz, bir düzine, hatta daha da kalabalıklardı... Her biri paçavralardan ve kemiklerden oluşmuş gibiydi. Etraflarını saran diğer ışıkla bize doğru geliyorlardı.

"Her yönde görüyorum," dedim. "Her yönden bize yaklaşıyorlar..."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Termosunda çay olan var mı?" dedi, George. "Ağzım biraz kurudu da."

2

Zorlu durumlar karşısında paniğe kapılmayız. Eğitimimizin bir kısmı da bununla ilgilidir. Bizler psişik araştırma görevlileriyiz ve size şunu söyleyebilirim ki, soğukkanlılığımızı kaybetmemiz için aniden ortaya çıkan on beş Heyuladan daha fazlası gerekir.

Ama bu durum gerilmemizi engellemez.

"Bir adam, George!" dedim öbekten aşağı kayıp, yosunlu taşın üstünden atlayarak. "Burada *bir* adamın gömülü olduğunu söylemiştin. Mallory isimli bir adam dedin. Hangisi o? Yoksa bu kalabalıkta onu bulmakta zorlanıyor musun?"

George kemerinin tokalarını kontrol ettiği yerden kaşlarını çattı; teneke kutuların ve fişeklerin kayışlarını düzeltti. "Tarihi bir kayda göre hareket ettim! Beni suçlayamazsın."

"Gayet de suçlayabilirim."

"Kimse kimseyi suçlamıyor," dedi Lockwood. Kıpırdamadan duruyor, gözlerini kısmış etrafa bakınıyordu. Bir karar verip,

derhal harekete geçti. "F Planı," dedi. "Şimdi, F Planını uygulayacağız."

Suratına baktım. "Tabana kuvvet kaçtığımız plan mıydı o?"

"Kesinlikle o değil. Gayet gururlu bir biçimde bir acil durum kaçışı olan plan."

"Sen G Planından söz ediyorsun, Luce," diye homurdandı George. "İkisi birbirine benzer."

"Beni dinleyin," dedi Lockwood. "Bütün gece dairenin içinde duramayız. Hem dayanmayabilir. Doğu yönünde daha az Misafir var. Orada sadece iki tane görebiliyorum. O yüzden, oraya gideceğiz. Oradaki uzun karaağaca hızla gidip, ormandan geçeceğiz ve Sıradanların olduğu yere varacağız. Hızlı gidersek, bizi yakalamakta zorlanırlar. George'la bende hâlâ fişek var; yaklaşacak olurlarsa, bunları kullanırız. İyi mi?"

Kulağa *harika* gelmiyordu, ama benim aklıma gelen tüm alternatiflerden daha iyiydi. Kemerimden bir tuz bombası çıkardım. George fişeğini hazırladı. Lockwood'un işaretini beklemeye başladık. Elsiz hayalet dairenin doğu tarafına geçmişti. Demirleri aşabilmek için fazla miktarda ektoplazma kaybetmişti ve önceki halinden de berbat ve acınası gözüküyordu. Heyulalar neden hep böyle *berbat* gözüküyorlardı? Neden eskiden oldukları erkekler veya kadınlar gibi olamıyorlardı? Bununla ilgili bir sürü teori vardı, ama başımızdaki yoğun hayalet salgını yüzünden, yanıtı kimse bilmiyordu. Zaten bu yüzden bu duruma 'Sorun' deniyordu.

"Tamam," dedi Lockwood. Daireden çıktı.

Tuz bombasını hayalete fırlattım. Bomba patladı; tuzlar eridi ve plazmayla birleşince parlak bir zümrüt yeşiline dönüştü. Heyula suda görülen titrek bir görüntü gibi parçalandı. Soluk

renkli parıltılar geriye doğru, tuzdan ve daireden uzağa aktı, sonra da uzakta bir birikinti oluşturup tekrar lime lime bir şekle dönüştü.

Onu izlemek için durmadık. Çoktan karanlık ve engebeli yolda koşmaya başlamıştık.

Islak çimler bacaklarıma çarpıyor, kılıcım elimde sallanıyordu. Soluk renkli şekiller ağaçların arasında ilerliyor, bizi izlemek için yön değiştiriyorlardı. En yakındaki iki tanesi açıklığa çıktı; kırık boynuları sallana sallana, kafaları yıldızlara doğru zıplaya zıplaya ilerlediler.

Hızlılardı, ama biz daha hızlıydık. Ağaçlık bölgeden neredeyse çıkmak üzereydik. Karaağaç tam karşımızdaydı. Lockwood aramızda en uzun bacaklı kişi olarak bizden epey öne geçmişti. Ardında ben, benim arkamda da George vardı. Birkaç saniye sonra, ormanın hiçbir hayaletin bulunmadığı karanlık alanına varacaktık.

Her şey yoluna girecekti.

Derken, tökezledim. Ayağım bir şeye takıldı ve küt diye yere düştüm. Çimler suratımı soğuk bir hisle kaplarken, tenime çiyler bulaştı. Bacağıma bir şeyin takıldığını hissettim ve George birden bir küfür savurup yuvarlanarak üstüme düştü.

Başımı kaldırdım: Lockwood çoktan ağaca varmıştı ve bize bakıyordu. O anda arkasında olmadığımızı fark etmişti. Bizi uyarır gibi haykırdı ve bize doğru koşmaya başladı.

Etrafımda bir soğuk hava akımı hissettim. Yana baktığımda orada bir Heyula duruyordu.

Orijinalliği konusunda hakkını yiyemezdim; kafatası, boş göz çukurları veya çıkıntılı kemikleri yoktu. Çürümeden *önceki* hali gibiydi. Suratı tamdı; donuk gözleri irileşmişti ve parıldıyordu.

Cildi donuk beyaz bir parıltıya sahipti; tıpkı Covent Garden'daki pazar tezgâhlarına yığılmış balıkları andırıyordu. Ne kadar belirgin olduğu da inanılmazdı. Boynundaki ipin tüm ilmeklerini, parlak beyaz dişlerindeki nemin parıltısını bile görebiliyordum... Hâlâ yüz üstü yerde yatıyordum. ne kılıcımı kaldırabiliyor, ne de kemerime uzanabiliyordum.

Misafir bana eğildi ve soluk beyaz elini uzattı...

Sonra, gözden kayboldu. Üstümde göz kamaştırıcı bir parlaklık meydana geldi. Giysilerimin üstüne bir tuz, kül ve yanan demir parçaları yağdı ve suratımı yaktı.

Parıltı kayboldu. Kalkmaya çalıştım. "Teşekkürler, George," dedim.

"Ben değildim." Beni ayağa kaldırdı. "Baksana."

Ormanlık ve açıklık alan hareket eden ışıklarla doluydu; hayalet gövdeleri delip geçmesi için tasarlanmış beyaz renkli magnezyum fişeklerinin ince ışıkları gözüküyordu. Çalılıkların arasında hareket eden şekiller yarı karanlık ve gürültücü bir biçimde öne atıldı. Çizmeler dalları ve yaprakları ezdi, dallar bir kenara çekilirken kırıldı. Birkaç boğuk emir verildi; kısa, temkinli, tetikte ve dikkatli yanıtlar geldi. Heyulaların ilerlemesi kesilmişti. Şaşkın bir halde, amaçsızca dört bir yana kaçışıyorlardı. Ağaçların arasında tuz bombaları ve Yunan Ateşleri patlıyordu. Siluet halindeki dallar kısa bir süre parıldadı ve gözlerime karşı ışıldayarak yandı. Heyulalar birbiri ardına hızla yok oldu.

Lockwood yanımıza varmıştı; tıpkı George'la benim gibi o da bu ani müdahaleye şok içinde bakıyordu. Olanları izlerken, şekiller açıklık alana girdi ve bulunduğumuz çimlik alana doğru ilerlemeye başladı. Fişeklerin ve patlamaların aydınlığında,

kılıçları ve ceketleri gerçek dışı bir gümüşümsü parıltı saçıyor, kusursuz ve düzenli gözüküyordu.

"Fittes ajanları," dedim.

"İşte, bu *harika*," diye homurdandı George. "Heyulaları tercih ederim doğrusu."

Durum düşündüğümüzden de kötüydü. Karşımızdakiler öyle *sıradan* bir Fittes ajanı grubu değildi. Kipps'in ekibiydi.

Gerçi bunu hemen anlayamadık, çünkü ilk on saniye boyunca fişeklerini suratımıza tuttukları için gözlerimiz bir şey görmüyordu. En sonunda, fişekleri indirdiler ve sinsi gülüşmelerinden ve kötü kokulu deodorantlarından kim olduklarını anladık.

"Tony Lockwood," dedi, birisi keyifle. "Yanında George Cubbins ve... Şey... Julie miydi? Pardon, kızın ismini hep unutuyorum. Burada neler yapıyorsunuz?"

Birisi bir gece feneri yaktı; ışığı magnezyum fişeklerinden çok daha yumuşaktı. Bir anda, herkesin suratı aydınlandı. Üç kişi önümüzde duruyordu. Diğer gri ceketli ajanlar açıklık alanda dolanıyor, etrafa saçılan tuzu ve demiri topluyorlardı. Ağaçların arasında gümüş renkli dumanlar vardı.

"Berbat gözüküyorsunuz," dedi Quill Kipps.

Kipps'ten söz etmiş miydim? Fittes Ajansı'nın Londra Şubesinin ekip lideridir. Tabii, Fittes ülkedeki en eski ve en prestijli psişik araştırma ajansı. Strand'deki kocaman bir ofiste çalışan üç yüzü aşkın ajanı olan bir kurum. Birçok operasyoncusu on altı yaşın altında, bazılarının yaşı sekize kadar iniyor. Her biri yetişkin bir gözetmen tarafından idare edilen gruplar halinde çalışırlar. Quill Kipps de bunlardan biridir.

Diplomatik bir dille söylemem gerekirse, Kipps'i yirmili yaş-

larının başlarında, ince yapılı, kısa kızıl saçlı, dar ve çilli suratlı birisi olarak tarif edebilirim. Diplomatik bir dil kullanmayacaksam (ya da daha açık açık söylemem gerekirse), ufak tefek, basık burunlu, kısacık havuç renkli saçlı ve öfkesi burnunda bir tip olduğunu söyleyebilirim. Ukalanın teki. Kötü kalpli bir şaklaban. Hayaletler konusunda işe yaramayacak kadar büyük, –ama bu durum onu hayatınızda görebileceğiniz en pahalı, sapına kadar üstüne iliştirilmiş ucuz sahte taşlar yüzünden ağırlaşmış– bir kılıç taşımaktan alıkoymaz. Neyse, nerede kalmıştım? Kipps. Lockwood ve Ortakları'ndan nefret eder.

"*Berbat* gözüküyorsunuz," dedi Kipps yine. "Her zamankinden daha pespaye bir haldesiniz."

O anda, üçümüzün de fişekler yüzünden orasının burasının yandığını fark ettim. Lockwood'un giysilerinin ön tarafı tütsülenmişti ve suratında çizgi çizgi yanık tuz lekeleri oluşmuştu. Hareket ettiğimde, paltomdan ve taytımdan kapkara tozlar çıkıyordu. Saçlarım dağılmıştı ve çizmelerimden hafif bir yanık deri kokusu yükseliyordu. George da is içinde kalmıştı, ama daha iyi durumdaydı... Belki de üstünü kaplamış olan kalın çamur tabakası onu korumuştu.

Lockwood sakin bir tavırla, gömleğinin kollarından külleri silkerek yanıt verdi. "Yardım için teşekkürler, Kipps," dedi. "Zor durumda kalmıştık. Her şey kontrol altındaydı, ama yine de..." İçine derin bir nefes çekti. "... O fişek çok işe yaradı."

Kipps sırıttı. "Rica ederim. Uzaktan canını kurtarmak için kaçan halktan birileri olduğunuzu sandık. Kat, ilk fişeği attı ve sonra kim olduğunuza bakmak istedi. Gördüğümüz sersemlerin siz olduğunu asla tahmin edemezdik."

Yanındaki kız gülümsemeden, "Bu operasyonu resmen mah-

vettiler," dedi. "Burada durup bunları dinleyemem. Çok fazla psişik ses var."

"Eh, demek ki Kaynağa çok yaklaştık," dedi Kipps. "Bulması zor olmasa gerek. Belki de şimdi Lockwood'un ekibi *bize* yardım eder."

"Hiç sanmam," dedi kız omuzlarını silkerek.

Kipps'in sağ kolu olan operasyoncu Kat Godwin benim gibi bir Dinleyiciydi, ama tek ortak yanımız buydu. Sarışındı, zayıftı ve dolgun dudaklıydı; yani, boş vakitlerini zavallı kirpilere bakarak geçiren çok tatlı bir kız olsaydı bile ondan nefret etmek için üç iyi nedenim vardı. İşin aslı, acımasızca hırslıydı ve soğukkanlıydı. Bir tatlı su kaplumbağası kadar bile bir mizah anlayışına sahip değildi. Espriler âdeta etrafında anlayamadığı bir şeyler dönüyormuş gibi onu asabileştiriyordu. Güzel bir kızdı, ama çenesi biraz fazla sivriydi. Yumuşak bir zeminde yürürken sürekli olarak yere düşüyor olsaydı, çenesinin bıraktığı deliklere bir avuç fasulye ekebilirdiniz. Saçlarının arka kısmı kısa kesilmişti, ama ön tarafı bir atın kâkülleri gibi kaşlarına karşı bir açı oluşturuyordu. Gri renkli Fittes ceketi, eteği ve çorapları her zaman tertemizdi. Bu da bana acaba hiçbir Kuruntudan kaçmak için bir bacaya girmez mi, ya da benim gibi bir Haylazla Bridewell kanalizasyonunda savaşmadı mı diye düşündürüyordu (Hayatımın En Berbat İşiydi). Daha da sinir bozucu olan şey ise, nedense onunla hep o tür bir olaydan sonra karşılaşıyor olmamdı. O anda olduğu gibi.

"Bu gece neyin peşindesiniz?" diye sordu Lockwood. George'un ve benim sessiz halimizin aksine nazik olmak için elinden geleni yapıyordu.

"Bu grup dadanma olayının Kaynağının," dedi Kipps. Son Misafirin de zümrüt yeşili bir parıltıyla gözden kaybolduğu ağaçları işaret etti. "Oldukça büyük bir operasyon."

Lockwood açıklık alana yayılmış çocuk ajanlara baktı. Ellerinde tuz bombaları, el mancınıkları ve fişek atıcıları vardı. Çıraklar sırtlarında zincir makaralarıyla peşlerinden gidiyorlardı; diğerleri portatif yay lambaları, çay kutuları ve içlerinde gümüş mühürler bulunan tekerlekli kutular taşıyorlardı. "Görebiliyorum..." dedi. "*Yeteri* kadar korumanız olduğuna emin misin?"

"Sizin aksinize, neyle karşılaşacağımızı biliyorduk," dedi Kipps. Belimizdeki birkaç şeye baktı. "*Bu* kadar az malzemeyle bir grup Hehulayla nasıl başa çıkacağınızı düşündünüz bilmiyorum. Evet, Gladys?"

Saçları iki yandan örgülü, olsa olsa sekiz yaşlarında bir kız yanımıza gelmişti. Sert bir selam çaktı. "Affedersiniz, Bay Kipps... Açıklık alanın ortasında bir psişik bağlantı noktası olabilecek bir şey bulduk. Bir öbek toprak ve kocaman bir çukur var..."

"Burada lafını kesmem gerek," dedi Lockwood. "Orada *biz* çalışıyorduk. Dahası, bu *bizim* görevimiz. Wimbledon valisi iki gün önce işi bize verdi."

Kipps kızıl kaşlarından birini kaldırdı. "Pardon, Tony, vali işi bize de verdi. Bu, açık bir görev. Herkes alabilir. Kaynağı ilk bulan da parayı alır."

"Eh, o *biz* olacağız o halde," dedi George buz gibi bir ifadeyle. Gözlüğünü silmişti, ama suratının geri kalanı hâlâ çamurdan kahverengiydi. Bir baykuşu andırıyordu.

"Kaynağı bulduysanız, neden mühürlemediniz?" dedi Kat

Godwin. "Neden hayaletler hâlâ ortalıkta?" Çenesine ve saç modeline rağmen, bu konuda haklıydı.

"Bir mezar bulduk," dedi Lockwood. "Az önce, kalıntıları çıkarıyorduk."

Bir sessizlik oldu. "Mezar mı?" dedi Kipps.

Lockwood tereddüt etti. "Kesinlikle. Tüm bu asılmış suçluların..." Onlara baktı.

Sarışın kız güldü. Yanından geçen üç eşeğe bir güneş yatağından bakıp, küçümseyici bir biçimde kişneyen kaliteli bir at düşünün; kızın o anda neye benzediğini anlarsınız.

"Siz gerçekten de şapşalsınız," dedi Kipps.

"Süper," diye alaycı bir ifadeyle güldü Kat. "İnanılmaz."

"Bu da ne demek?" dedi Lockwood gerilmiş bir halde.

Kipps gözlerinden akan yaşları parmağıyla sildi. "Bu açıklık alan o adamların *gömüldüğü* yer değil, salaklar," dedi. "*Asıldıkları* yer. Darağaçlarının durduğu yer. Bir dakika..." Arkasını dönüp, açıklık alana seslendi. "Hey, Bobby! Buraya gelsene."

"Evet, efendim, Bay Kipps, buyurun!" minik bir çocuk açıklık alanın ortasında operasyonları denetlediği yerden geldi. İçimden bir of çektim. Bobby Vernon, Kipps'in en yeni ve sinir bozucu ajanlarından biriydi. Onunla daha bir-iki ay önce çalışmaya başlamıştı. Vernon çok kısaydı ve muhtemelen çok da küçüktü, ama orta yaşlı bir adam havasındaydı. O yüzden, elli yaşında olup da bunu göstermeyen bir adam çıksa, buna şaşırmazdım. Ufak tefek sayılan liderine kıyasla bile ufacıktı. Kipps'in yanında dururken, kafası onun omuzlarına ancak denk geliyordu; Godwin'in yanındaysa, onun ancak göğsüne kadar ulaşıyordu. Lockwood'un yanına geldiğinde, neresine gelecek diye korktum, ama neyse ki onları yan yana dururken asla gör-

memiştim. Üstünde cılız bacaklarının kıllı birer bambu kamışı gibi çıktığı kısa, gri renkli bir şort vardı. Ayakları yok denecek kadar küçüktü. Suratında soluk bir ışıltı vardı ve Briyantinli saçlarının altında hatları belirgin değildi.

Vernon zekiydi. George gibi, uzmanlık dalı araştırmaydı. O gece, elinde bir tükenmez kalemin iliştirildiği klipsli bir defter vardı ve deftere su geçirmeyen bir dosya içine Wimbledon Common'ın bir haritası eklenmişti.

Kipps, "Arkadaşlarımız bu alanın ne olduğu konusunda biraz şaşırmışlar galiba, Bobby," dedi. "Ben de onlar tam darağaçlarından söz ediyordum. Onlara biraz bilgi verir misin?"

Vernon öylesine bilmiş bilmiş gülümsedi ki, gülümsemesi âdeta kafasını sarıp başının arkasına geçti. "Tabii, efendim. Wimbledon Kütüphanesi'ne gittim ve bu bölgede işlenen suçları araştırdım," dedi. "Bunu yaparken, Mallory denen bir adamın öyküsüyle karşılaştım. Bu adam..."

"Common'da asıldı ve gömüldü," dedi George hemen aksi bir tavırla. "Doğru. Bunu ben de öğrenmiştim."

"Ha, peki Wimbledon All Saints Kilisesi'nin kütüphanesine de gittin mi?" dedi Vernon. "Orada ilginç bir yerel tarihi kayda rastladım. Mallory'nin kalıntıları, dört yol ağzı genişletilirken bulunmuş. Sanırım 1824'te. Oradan alınmış ve başka bir yere gömülmüş. O yüzden, hayaletinin bağlı olduğu şey *kemikleri* değil, *öldüğü yer*. Aynı şey burada infaz edilen herkes için geçerli. Mallory ilk kişiymiş. Tarihi kayıtta seneler boyunca buradaki darağaçlarında infaz edilen *düzinelerce* mahkûmun daha ismi var." Vernon klipsli defterine vurup, pişmiş kelle gibi bize sırıttı. "Bulduklarım bu kadar. Kayıtları bulmak zor olmadı... Tabii, *doğru* yere bakmak gerek."

Lockwood'la gıkını bile çıkarmayan George'a göz ucuyla baktık.

"Darağaçları çoktan yıkılmış tabii," diye devam etti Vernon, "o yüzden, burada darağaçlarının yerini gösteren bir direk, ya da bir işaret taşı arıyoruz. Büyük bir ihtimalle, gördüğümüz hayaletlerin hepsini bu kontrol ediyor."

"Eee, Tony?" dedi Kipps. "Taş falan gördün mü?"

"*Bir* tane gördüm," dedi Lockwood tereddütle. "Açıklık alanın ortasında."

Bobby Vernon dilini şaklattı. "Hah, güzel! Sakın söyleme... Kare biçimli, biraz eğik, geniş ve derin de bir oluğu var. Öyle miydi?"

Hiçbirimiz yosunlu taşa dikkat etmemiştik. "Şey... Olabilir."

"Evet! Ahşap direğin bulunduğu darağacının işareti o işte. Asılmış insanların bedenlerinin sallanıp çürüdüğü yer o taşın üstüydü." Bize bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Sakın bana taşı oynattığınızı söylemeyin."

"Yok, yok," dedi, Lockwood. "Ellemedik."

Açıklık alanın ortasındaki ajanlardan biri bağırdı. "Kare biçimli bir taş buldum! Kesin darağacının işareti. Birisi yerinden çıkarıp kenara atmış sanki."

Lockwood suratını ekşitti. Vernon keyifle güldü. "Tüh. Grubun başlıca Kaynağını yerinden çıkarıp, öylece bırakmışsınız galiba. Demek bu yüzden o kadar çok Misafir geri gelmeye başladı. Küveti doldururken, musluğu açık bırakmak gibi bir şey... Çok geçmeden ortalık batar! Eh, gidip bu önemli eserin mühürlenmesini denetleyeyim o zaman. Sizi gördüğüme sevindim." Çimlerin üstünde seke seke uzaklaştı. Keyfimiz kaçmış bir halde arkasından bakakaldık.

"Yetenekli çocuk," dedi Kipps. "Keşke sizde olsaydı diye düşündüğünüze eminim."

Lockwood başını salladı. "Hayır, ya hep ona takılırdım, ya da koltuğun arkasında bir yerde kaybederdim. Şimdi, Quill, Kaynağı bizim bulduğumuz belli olduğuna göre, ödülü de paylaşabiliriz. Yarın bu teklifi yapmak için valiye gidelim mi?"

Kipps'le Godwin pek de kibar olmayan bir tavırla güldüler. Kipps Lockwood'un omzuna vurdu. "Tony, Tony... Yardım etmeyi çok isterdim, ama sen de gayet iyi biliyorsun ki, sadece Kaynağı *mühürleyen* ajanlar ücreti alır. Ne yazık ki, PAKD kuralları böyle."

Lockwood geriye doğru bir adım attı, elini kılıcının kabzasına koydu. "Kaynağı mı alıyorsunuz?"

"Evet."

"Buna izin veremem."

"Maalesef başka bir seçeneğin yok." Kipps bir ıslık çaldı; bir dağ maymunun birinci derecede kuzenleri oldukları belli olan dört iri yarı operasyoncu derhal karanlıktan kılıçlarını çekerek çıktı. Hemen Kipps'in yanına geçtiler.

Lockwood elini ağır ağır kılıcından çekti; kendi silahlarımızı çekmek üzere olan George ve ben de durduk.

"Böyle daha iyi," dedi Quill Kipps. "Anla artık, Tony. Sen doğru dürüst bir ajans falan değilsin. Üç ajan mı? Daha doğru dürüst bir fişeğiniz bile yok. Rezil durumdasınız! Bir üniforma alacak paranız bile yok! Gerçek bir kuruluşla kıyaslandığınızda, ikinci gelirsiniz. Common'a kadar kendi başınıza gidebilir misiniz, yoksa Gladys'i buraya yollayayım da elinizi tutsun mu?"

Lockwood büyük bir gayretle renk vermemeye çalıştı.

"Teşekkürler, birisinin eşlik etmesine gerek yok," dedi. "George, Lucy... Gelin."

Çoktan yürümeye başlamıştım, ama gözleri yuvarlak gözlüğünün camlarının ardında parlayan George yerinden kıpırdamadı.

"George," dedi Lockwood tekrar.

"Evet, ama bu iş Fittes Ajansı'nın oldu," dedi George. "Sırf daha büyük ve güçlüler diye, yollarına çıkan herkesin gözünü korkutabileceklerini sanıyorlar. Bundan bıktım artık. Burası adilane bir oyun sahası olsaydı, onları ezip geçerdik."

"Bunu ben de biliyorum," dedi Lockwood yumuşak bir sesle, "ama öyle değil. Haydi, gidelim."

Kipps kıs kıs güldü. "Kedi uzanamadığı ciğere pis dermiş, Cubbins. Sana hiç yakışmıyor."

"Beni kiralık dalkavuklar duvarının ardından duyabildiğine bile şaşıyorum, Kipps," dedi George. "Orada kendinize dikkat edin. Belki günün birinde sizinle adilane bir yarış yaparız. Bakalım o zaman kim kazanacak." Gitmek üzere arkasını döndü.

"Bana meydan mı okuyorsun?" dedi Kipps.

"George, haydi," dedi Lockwood.

"Hayır, hayır, Tony..." Kipps ajanlarının yanından öne çıktı; sırıtıyordu. "Bu, hoşuma gitti! Cubbins'in aklına kırk yılın başında iyi bir fikir geldi. Bir yarışma! Sizler, benim ekibime karşı! Çok eğlenceli olabilir. Ne dersin, Tony? Yoksa bu fikir seni korkuttu mu?"

Daha önce fark etmemiştim, ama Kipps gülümsediğinde biraz Lockwood'u andırıyordu. Daha ufak tefek, daha saldırgan bir versiyonuydu; Lockwood'un kurt haline karşılık benekli bir sırtlan gibiydi. Lockwood artık gülümsemiyordu. Kipps'e karşı dimdik duruyordu ve gözleri parıldıyordu. "Ha, bu fikir gayet

hoşuma *gitti*," dedi. "George haklı. Adilane bir yarışta sizi ezip geçeriz. Ama kaba kuvvet kullanmak, numara çekmek yok; tüm ajanlık disiplinlerini sınayacağız. Araştırma, Yetenekler yelpazesi, hayalet bastırma ve yok etme. Ama bunun riskleri ne? Ortada kazanılacak bir şey olmalı. Bu kadar uğraşa değsin."

Kipps evet der gibi başını salladı. "Doğru. Ama sende isteyebileceğim hiçbir şey yok."

"Şey, aslında aynı fikirde değilim." Lockwood paltosunu düzeltti. "Şuna ne dersin? Bir daha ortak bir görev alırsak, bu yarışmayı kazanan ekip işi alır. Kaybedense *The Times*'a bir ilan verir ve herkese başarısız olduğunu ve diğer ekibin kendisininkinden kat kat üstün olduğunu açıklar. Nasıl? Çok hoşuna gitmez miydi, Kipps? Kazanırsan tabii." Hemen yanıt vermeyen rakibine kaşını kaldırdı. "Ama bu seni endişelendiriyorsa..."

"Endişelenmek mi?" dedi Kipps alaycı bir tavırla. "Kesinlikle hayır! Anlaştık. Kat ve Julie de bize şahit. Yollarımız bir daha kesişirse, kafa kafaya çarpışıyoruz. Bu arada, Tony ekibini *hayatta* tutmaya bak." Yanımızdan uzaklaştı. Kat Godwin ve diğerleri de açıklık alanda peşinden gittiler.

"Şey... İsmim Lucy," dedim.

Beni kimse duymadı. Yapacak işleri vardı. Yay ışıklarının parıltısında, Bobby Vernon'ın emri altındaki ajanlar yosunlu taşın üstüne gümüş zincirli ağlar yerleştiriyorlardı. Diğerleri çimlerde bir el arabası çekiyor, taşı götürmek için hazırlanıyorlardı. Tezahüratlar duyuldu, alkış ve tek tük kahkaha sesleri geldi. Fittes Ajansı bir zafer daha kazanmıştı. Lockwood ve Ortakları'nın burnunun dibinden bir görevi daha çalmışlardı. Üçümüz bir süre karanlıkta sessizce bekledik.

"Bir şey söylemem gerekiyordu," dedi George. "Özür dilerim.

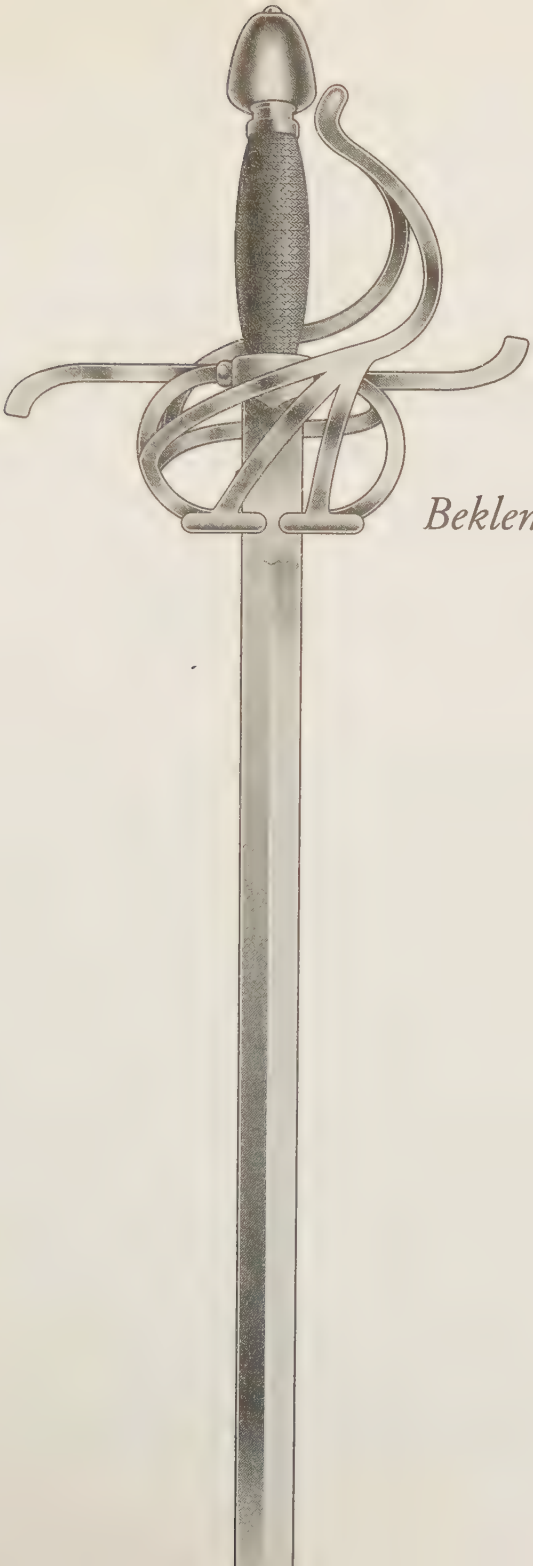
Ya konuşacaktım ya da ona yumruk atacaktım, ama ellerim hassastır."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Lockwood.

"Kipps'in ekibini adilane bir yarışmada yenemeyeceksek, şu anda bile pes edebiliriz," dedim hevesle.

"Evet!" George yumruğunu avucuna indirdi; üstündeki çamur parçaları çimlere döküldü. "Londra'nın en iyi ajanları değil miyiz?"

"Aynen," dedi Lockwood. "Kimse bizden daha iyi değil. Lucy'nin gömleğinin ön tarafı biraz yanmış, benim de pantolonum erimek üzere galiba. Eve dönmeye ne dersiniz?"

II

Beklenmedik

Mezar

3

Ertesi sabah, o güzel ve sıcak yazın her sabahı gibi, gökyüzü mavi ve açıktı. Sokağın iki yanına park etmiş olan arabalar mücevherler gibi parıldıyorlardı. Gözlerimi kısarak, şehrin telaşlı ve durmak bilmez uğultusunu dinleyerek üstümde bir tişörtle, şortla ve tokyolarla Arif'in köşedeki dükkânına gittim. Günler uzun, geceler kısaydı; hayaletlerin en güçsüz olduğu zamandı. Senenin insanların Sorun'u en çok görmezden geldiği zamanıydı. Ama ajanlar öyle değildi. Bizler asla durmazdık. Hep koştururduk. Kahvaltımız için süt ve İsveç çörekleri aldım ve terliklerimi şaklata şaklata ağır ağır eve yürüdüm. Portland Sıra Evleri, otuz beş numara günışığında parıldarken her zamanki gibi boyasızdı. Her zaman ki gibi, tırabzanlardaki

A.J. LOCKWOOD VE ORTAKLARI,
KARANLIKTAN SONRA ZİLİ ÇALIN VE
DEMİR RAYIN ARKASINDA BEKLEYİN

yazısı silikti; her zamanki gibi, üstündeki kapı zili paslıydı; her zamanki gibi, eve giden yolun yarısına kadar uzanan demir karolardan üçü bahçe karıncaları yüzünden gevşemişti, bir tanesi de kayıptı. Hepsini görmezden gelip içeri girdim, İsveç çöreklerini bir tabağa koydum ve çay demledim. Sonra, bodrum katına indim.

Helezoni merdivenden inerken, cilalı zeminde hareket eden bez spor ayakkabının sesini ve pervanenin *fır fır fır* diye dönüşünü duydum. Kısa ve yumuşak darbe sesleri bana kılıcın hedefine isabet ettiğini anlatıyordu. Başarısız bir görevden sonra hep olduğu gibi, Lockwood sıkıntısını antrenman yaparak gidermeye çalışıyordu.

Kılıç talimi yaptığımız odada pek eşya yoktur. Eski kılıçların durduğu bir raf, bir tebeşir standı, uzun ve alçak bir masa ve bir duvarın önünde üç eski sandalye vardır. Odanın ortasında, tavandaki kancalardan iki tane gerçek insan boyutlarında samandan bebek sarkar. İkisinin de mürekkepli kalemle çizilmiş kaba suratları vardır. Birinin kafasında eski püskü dantelli bir başlık, diğerindeyse çok eski, lekeli bir silindir şapka vardı ve içi doldurulmuş gövdelerinin üstündeki pamuklu giysilerinde düzinelerce minnacık delik vardır. Bu hedeflerin isimleri Esmeralda ve Süzülen Joe'dur.

O gün, Esmeralda Lockwood'un öfkesinden nasibini alıyordu. Asılı olduğu zincirde dönüyordu ve başlığı kaymıştı. Lockwood kılıcını tutarak, uzaktan etrafında bir daire çizdi. Şık bir eskrim pantolonu ve bez spor ayakkabılar giymişti; ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını biraz sıyırmıştı. İleri geri hareket ederken, kılıcını sallarken, sol elini dengesini sağlamak için arkasında tutarken, etrafa tozlar yayılıyordu. Kılıcıyla havada şekiller

çizdi, yana kaydı ve hedefin parçalanmış omzuna ani bir darbe indirip, ucunu doğrudan samanların içinden geçirdi ve diğer taraftan çıkardı. Surat ifadesi sakindi, saçları parıldıyordu; gözlerindense büyük bir kararlılık okunuyordu. Onu kapıdan izledim.

"Evet, bir parça kek yerim, teşekkürler," dedi George. "Gözlerini oradan ayırabilirsen tabii."

Masaya gittim. George oturmuş, bir çizgi roman okuyordu. Üstünde son derece bol bir eşofman altı ve ter atmaya gayet uygun bir eşofman üstü vardı. Elleri tebeşir tozundan bembeyaz kesilmiş, suratı kızarmıştı. Masanın üstünde iki şişe su duruyordu; yanına da bir kılıç koymuştu.

Lockwood yanından geçtiğimde bana baktı. "İsveç çörekleri ve çay," dedim.

"Önce bana katılsana!" Kılıç rafının altında duran, uzun ve kapağı yırtık karton kutuyu işaret etti. "İtalyan kılıçları, Mullet'tan yeni geldi. Yeni ve daha hafif çelikten ve uçları gümüş kaplama. Kullanması harika. Denemeye değer."

Tereddüt ettim. "Çörekleri George'la yalnız bırakacağız yani..."

Lockwood kılıcını havada vın diye sesler çıkararak sallarken, sırıtmakla yetindi.

Ona hayır demek zordu. Her zaman öyle olmuştu. Hem yeni kılıcı denemeyi de istiyordum. Kutudan bir tane aldım ve gevşekçe avuçlarımda tuttum. Düşündüğümden daha hafifti ve her zaman kullandığım Fransız tarzı epeden farklı bir dengeye sahipti. Sapını kavradım ve parmaklarımı koruyucu bir ağ gibi kaplayan gümüşümsü metalin üstündeki karmaşık halkalara baktım.

"Koruyucunun üstünde ince gümüş desenler var," dedi

Lockwood. "Ektoplazma püskürtülerine karşı koruyordur herhalde. Ne dersin?"

"Biraz fazla süslü," dedim emin olamayarak. "Tam Kipps'in kullanacağı bir şey."

"Ay, öyle deme. Klâs bir şey. Bir denesene."

İnsanın elinde bir kılıç olması iyi bir histi. Kahvaltıdan, tokyolarınızı giymeden bile önce, size bir güç hissi verir. Süzülen Joe'ya döndüm ve bir Misafiri köşeye sıkıştıran türden bir standart kilit düğümü çizdim.

"O kadar eğilme," diye tavsiyede bulundu Lockwood. "Az önce, biraz dengesizdin. Kolunu biraz daha önde tutmaya çalış. Şöyle..." Bileğimi çevirdi ve pozisyonunu hafifçe ayarlayarak duruşumu değiştirdi. "Gördün mü? Böyle daha iyi değil mi?"

"Evet."

"Bence bu kılıçlar sana yakışacak." Süzülen Joe'yu ayakkabısıyla biraz itince, ileri geri sallandı. Bana çarpmasın diye yana kaydım. "Onun aç bir Tip İki olduğunu düşün," dedi Lockwood. "İnsan teması istiyor ve hızla üstüne geliyor... Plazmayı serbest kalıp yanındaki ajanları tehdit etmesin diye tek bir yerde tutman gerekiyor. Bir çift kilit düğümü yapmayı dene, bak şöyle..." Kılıç kafa karıştıran bir bulanıklık şeklinde hedefin etrafında savruldu.

"Onu asla öğrenemeyeceğim," dedim. "Nasıl yapıldığını anlayamadım."

Lockwood gülümsedi. "Ha, o sadece bir Kuriashi dönüşü. Bir ara sana pozisyonları göstereyim."

"Tamam."

"Çay soğuyor," dedi George. "Sonuncu kek dilimini yiyorum."

Yalan söylüyordu. İsveç çörekleri hâlâ oradaydı. Ama artık *gerçekten de* bir şeyler yeme vakti gelmişti. Midem biraz buruluyor, bacaklarımın gücü kesiliyor gibiydi. Muhtemelen, gece geç yattığım için öyleydim. Joe'yla Esmeralda'nın arasından eğilerek geçip masaya gittim. Lockwood hızlı, zarif ve akıcı hareketlerle birkaç egzersiz daha yaptı. George'la birlikte lokmalarımızı çiğnerken onu izledik.

"İsveç çörekleri nasıl sence?" diye sordum ağzımdakileri yutmadan.

"Fena değil. Midemin kaldırmadığı *Kuriashi dönüşleri* gibi şeyler," dedi George. "Moda saçmalıklarından, büyük ajanslar tarafından kendilerini şık göstermek için uydurulmuş şeyler. Bana sorarsan, bir Misafiri haklayacağında, hayalet dokunuşundan kaçınırsın ve eve kaçarsın. Bilmen gereken tek şey bu."

"Hâlâ dün gece yüzünden kızgınsın," dedim. "Eh, ben de öyleyim aslında."

"Atlatırım. Doğru dürüst araştırma yapmamam benim suçum. Ama o taş konusunda yanılmamalıydık. Fittes salakları oraya gelmeden önce, o görevi çoktan bitirip gidebilirdik." Başını salladı. "Hepsi küstah birer gerzek. Eskiden orada çalıştığım için çok iyi biliyorum. Şık bir ceketi olmayan veya ütüsüz bir pantolon giyen herkesi küçümsüyorlar. Sanki dış görünüm önemli olan tek şey..." Elini eşofman altına sokup, utanmadan kendini kaşıdı.

"Fittes ajanlarının birçoğu fena değil." Dedi Lockwood egzersiz yaptığı halde, nefes nefese bile kalmamıştı. Rafa bıraktığı kılıcı çın diye bir ses çıkardı. Lockwood ellerinden tebeşiri silkeledi. "Onlar da tıpkı bizim gibi hayatlarını tehlikeye atan çocuklar. Asıl bela olanlar denetmenler. Sırf en eski ve en büyük

ajanslarda güzel işleri var diye dokunulmaz olduklarını sananlar onlar."

"Bana mı söylüyorsun," dedi George sıkkın bir tavırla. "Eskiden beni deli ederlerdi."

Evet der gibi başımı salladım. "Ama en kötüsü Kipps. Bizden *cidden* nefret ediyor, değil mi?"

"Bizden değil," dedi Lockwood. "*Benden. Benden* gerçekten de nefret ediyor."

"Ama neden? Neden seni sevmiyor?"

Lockwood su şişelerinden birini alıp, düşünceli düşünceli iç çekti. "Kim bilir? Ya doğal tarzımı, ya da çocuksu cazibemi kıskanıyor. Ya da buradaki düzenimdir... Kendi ajansıma sahip olmam, kimseye hesap vermememem ve yanımdaki iyi arkadaşlarımdır." Benimle göz göze gelince gülümsedi.

George başını çizgi romanından kaldırdı. "Ya da bir keresinde bir kılıcı poposuna sapladığın içindir."

"Evet, o da var." Lockwood bir yudum su içti.

Bir ona, bir George'a baktım. "Ne?" dedim, "ne zaman oldu bu?"

Lockwood kendisini bir sandalyeye attı. "Senden önceydi, Luce," dedi. "Ben daha küçükken. PAKD burada, Londra'da genç ajanlar için her sene bir eskrim müsabakası düzenler. Albert Hall'da. Fittes ve Rotwell hep en iyi dereceleri alırlar, ama eski ustam Mezarkazıcı Sykes yeteri kadar iyi olduğumu düşündüğünden, ben de katıldım. Çeyrek finalde Kipps'le karşılaştım. Benden birkaç yaş büyük olduğundan, o zamanlar çok daha uzun boyluydu ve favoriler arasındaydı. Bu konuda tahmin edebileceğin gibi salak salak böbürlenirdi. Her neyse, onu birkaç Winchester yarı hamlesiyle şaşırttım. Uzun lafın kısası, kendi

ayaklarına takılıp düştü. Ben de o sere serpe yerde yatarken, kılıcı poposuna hafifçe sapladım. Yani, kızacak bir şey yoktu. Tabii, izleyicilerin çok hoşuna gitti. Nedense, o zamandan beri bana karşı inanılmaz derecede kindar davranıyor."

"Ne kadar tuhaf," dedim. "Peki... Yarışmayı kazandın mı?"

"Hayır." Lockwood elindeki şişeye baktı. "Hayır... Finallere kaldım, ama kazanmadım. Saate bakın. Bugün tembelliğimiz üstümüzde. Gidip duş alsam iyi olacak."

Ayağa fırladı, iki İsveç çöreği kaptı ve odadan çıkıp merdivenlere yöneldi.

George bana baktı. "Bilirsin, fazla açılmayı sevmez."

"Evet."

"Lockwood öyledir. Sana bu kadarını bile anlattığına şaşırdım."

Evet der gibi başımı salladım. George haklıydı. Lockwood'dan sadece arada bir kısa kısa öyküler dinlerdiniz; biraz daha soru soracak olursanız, hemen içine kapanırdı. Sinir bozucuydu... Ama bir yandan da merak uyandırıcıydı. Her zaman merakımı daha da kabartırdı. Ajansa gireli tam bir sene olduğu halde, patronumun geçmişiyle ilgili ayrıntılar gizeminin ve büyüleyici yanının önemli bir kısmı olmaya devam ediyordu.

O yaz olup biten her şeye bakılacak olursa ve Wimbledon bozgununu da saymazsak, Lockwood ve Ortakları fena *gitmiyordu*. Harika değildi... Zengin falan olmamıştık. Bahçesinde hayalet lambaları olan, patikasında elektrikle işleyen suların aktığı şık malikâneler inşa etmiyorduk (Rotwell Ajansı'nın sahibi Steve Rotwell'in öyle yaptığı söyleniyordu). Ama eskisinden *daha* iyi durumdaydık.

Haykıran Merdiven olayının bizi halka tanıtmasının üstünden yedi ay geçmişti. İngiltere'deki en hayaletli evlerden birisi olan Combe Carey Malikânesi'nde büyük yankı uyandıran başarımız derhal yeni ve önemli işler almamızı sağlamıştı. Epping Ormanı'nın ücra bir köşesinde ortalığı talan eden bir Karanlık Kuruntu'yu kovmuştuk. Upminster'da bir Parlayan Çocuk tarafından rahatsız edilen bir papaz konutunu temizlemiştik. Tabii, bu iş neredeyse ölmemize neden olduğu halde, Bayan Barrett'ın mezarıyla ilgili araştırmamız şirketimizin ikinci kere *Gerçek Dadanmalar*'ın 'Ayın Ajansı' listesine girmesini sağlamıştı. Sonuç olarak, randevu defterimiz neredeyse doluydu. Lockwood bir sekreter tutmaktan bile söz etmişti.

Ama o an için, hâlâ küçük bir şirkettik, Londra'daki en küçük ajanstık. Anthony Lockwood, George Cubbins ve Lucy Carlyle: Sadece üçümüz, Portland Sıra Evleri, 35 numara, Londra'da bu işi sürdürüyorduk. George'la birlikte yaşamak ve çalışmak mı? Son yedi ay onu pek değiştirmemişti. Genel dağınıklığı, sivri dili ve poposunu saran uzun ceketleri de düşünülünce, onunla aynı evde olmaktan kesin pişmanlık duymam gerekirdi. Ama George yine de sabırlı bir araştırmacıydı ve her dadanma olayının görüldüğü bölgedeki hayati önem taşıyan gerçekleri ortaya çıkarabiliyordu. Dahası, üçümüz arasında en dikkatli olan, tehlikeye en az balıklama atlayan kişi de oydu; bu özelliği çoğu kere hepimizin hayatta kalmasını sağlamıştı.

George'un bir de gözlüğünü çıkarıp hırkasına silme huyu vardı. Bunu (a) kendinden çok emin olduğunda, (b) bir şeye sinir olduğunda veya (c) benden sıkıldığından yapardı ki, öyle ya da böyle, her zaman benden sıkılıyormuş gibiydi. Ama artık daha iyi anlaşıyorduk. Hatta o ay sadece bir konuda anlaşamamış,

ayaklarımızı yere vurup birbirimize tava fırlatmıştık. Bu da başlı başına bir rekor sayılırdı.

George Misafirler bilimiyle ve felsefesiyle çok ilgiliydi; doğalarını ve geriye dönmelerinin nedenlerini anlamak istiyordu. Bunu yapabilmek için de, hayalet Kaynakları koleksiyonumuz üstünde bir dizi deney yapardı. Bu koleksiyon eski kemiklerden ve bir tür hayalet enerjisi içeren başka şeylerden oluşuyordu. Bu hobisi bazen insanın sinirini biraz bozardı. Bir şeye bağlanmış elektrik kablolarına kaç kere takıldığımı veya buzluktan balık kroket ve donmuş bezelye almaya çalışırken, kaç kere kopuk bir uzuvla karşılaştığımı bilmiyorum.

Ama en azından, George'un hobileri *vardı* (çizgi romanlar ve yemek pişirmek diğer ikisiydi). Anthony Lockwood'sa ayrı bir öyküydü. İşi haricinde çok az şeyle ilgilenirdi. Nadiren izinli olduğumuz günlerde, geç kalkar, gazeteleri karıştırır, ya da evdeki raflarda duran lime lime olmuş romanları okurdu. En sonunda, bunları da bir kenara fırlatır, bıkkın bir halde kılıç talimi yapar, sonra da bir sonraki görevimize hazırlanmaya başlardı. Pek bir şey ilgisini çekmiyor gibiydi.

Eski görevlerden asla söz etmezdi. Bir şey onu hep ileri iterdi. Zaman zaman o kibar dış görünümünün altındaki enerjisinin takıntılı sayılabilecek özelliği belli olurdu. Ama onu ileri iten şeyin ne olduğuna dair asla bir ipucu vermezdi. Ben de tahmin yürütmekten başka bir şey yapamazdım.

Dışarıdan bakıldığında, hâlâ her zamanki gibi enerjik ve hareketliydi; tutkuluydu ve yerinde duramazdı. Sürekli bir ilham kaynağıydı. Saçlarını hâlâ muhteşem bir biçimde geriye tarar, hâlâ fazla dar giysileri severdi ve bana karşı ilk tanıştığımız günkü kadar nazikti. Ama bir yandan, onu ne kadar çok izlesem

daha çok farkında vardığım gibi biraz kopuktu: Keşfettiğimiz hayaletlerden, birlikte çalıştığımız müşterilerden, hatta (bunu söylemek kolay olmasa da) meslektaşları olan George'la benden.

Bunun en bariz kanıtı, ikimizin de keşfettiği kişisel bilgilerdi. Cesaretimi toplamam aylar sürmüştü, ama en sonunda her ikisine de çocukluğumla, ilk çıraklığımla ilgili tatsız deneyimlerimle ve evden ayrılış nedenlerimle ilgili birçok şey anlatmıştım. George'un genellikle Londra'nın kuzeyinde geçen çocukluğuyla ilgili olarak anlatacak çok şeyi vardı... Bunları nadiren dinlerdim. Anlattıkları insanı hiç heyecanlandırmayan şeylerdi; ailesi dengeliydi ve kimse ölmemiş, ortadan kaybolmamıştı. Bir keresinde bizi annesiyle bile tanıştırmıştı. Ufak tefek, tombul, güleç yüzlü ve Lockwood'a 'ördeğim', bana 'şekerim' diyen ve hepimize evde yaptığı keki getiren bir kadındı. Ya Lockwood? Hayır. Nadiren kendinden söz ederdi ve *asla* geçmişinden veya ailesinden bahsetmezdi. Bir sene boyunca, onunla çocukluğunun geçtiği evde yaşadıktan sonra, annesiyle ve babasıyla ilgili hâlâ hiçbir şey bilmiyordum.

Bu da biraz sıkıntılı bir durumdu, çünkü Portland Sıra Evler, 35 numara tıka basa eskiden buldukları şeylerle ve aile yadigârlarıyla, onların kitaplarıyla ve eşyalarıyla doluydu. Oturma odasının duvarları ve merdivenlerin duvarları tuhaf nesnelerle kaplıydı; maskeler, silahlar ve uzaklardaki kültürlerden toplanmış hayalet avcılığı malzemelerini andıran şeyler. Lockwood'un ailesinin bir tür araştırmacı veya koleksiyoncu olduğu, özellikle Avrupa'nın ötesindeki diyarlarla ilgilendikleri belliydi. Ama Lockwood asla nerede olduklarını söylememişti (daha doğrusu, başlarına ne geldiğini). Dahası, evde hiç fotoğrafları veya kişisel eşyaları da yoktu. En azından, *girdiğim* hiçbir odada bu tür

şeylere rastlamamıştım. Çünkü Lockwood'un geçmişiyle ilgili yanıtların nerede olduğunu bildiğimi düşünüyordum.

Evin ilk katının sahanlığında bir kapı vardı. Portland Sıra Evler, 35 numaranın diğer kapılarının aksine, bu hiç açılmazdı. Oraya ilk gittiğimde, Lockwood kapıyı açmamamı rica etmişti. George'la ben de bu ricasını hep yerine getirmiştik. Görebildiğim kadarıyla, kapı kilitli değildi ve her gün önünden geçiyordum. Sıradan görünümü (kapının üzerinde sadece eskiden yapıştırılmış bir etiketten veya yapışkanlı bir kâğıttan geriye kalmış bir lekeyi andıran, dikdörtgen biçimli bir koyuluk vardı) âdeta ısrarla kapıyı açma isteği uyandırıyordu. Ardında ne olduğunu tahmin etmeye zorluyor, içeri bakma isteğine kapılmama neden oluyordu. O güne dek, bu dürtüye karşı koymayı başarmıştım... Nezaketten ziyade öngörü yüzünden. Lockwood'a bir, iki sefer odadan *söz edecek* olduğumda, konuşma pek iyi geçmemişti.

Peki ya ben, şirketin en yeni üyesi Lucy Carlyle? O ilk sene, *ne* şekilde değişmiştim? Dışarıdan bakıldığında, pek bir değişim geçirmemiştim. Saçlarım hâlâ çok amaçlı, ektoplazmadan kaçınan kısa bir modeldi. Eskisinden daha ince veya daha iyi görünümlü değildim. Boy meselesine gelince, hiç uzamamıştım. Dövüşmeye gelince, becerikliden ziyade hâlâ istekliydim ve George gibi kusursuz bir araştırmacı olamayacak kadar sabırsızdım.

Ama benim için bir şeyler *değişmişti*. Lockwood ve Ortakları ile geçirdiğim zaman, bana daha önceden sahip olmadığım bir güven hissi vermişti. Belimden sallanan ince kılıcımla sokakta yürürken ve küçük çocuklar hayranlıkla bana bakarken, yetişkinler başlarını saygıyla sallayıp selam verirlerken, sadece toplumda

bir yer edindiğimi değil, ciddi ciddi bunu *hak etmeye* başladığımı da hissediyordum.

Yeteneklerim hızla gelişiyordu. İç Dinleme becerim her zaman iyi olmuştu ve giderek daha da keskinleşiyordu. Tip Birlerin fısıltılarını, Tip ikilerin bölük pörçük konuşmalarını duyuyordum: Benim için artık çok az hayalet sessizdi. Psişik Dokunuş hissim de derinleşmişti. Bazı nesneleri tutarak, geçmişe dair güçlü yankıları hissedebiliyordum. Giderek daha da çok hayaletin niyetini sezebiliyordum; bazen ne yapacaklarını bile önceden tahmin edebiliyordum.

Tüm bunlar nadiren görülen becerilerdi, ama daha derin bir şeyin gölgesinde kalıyorlardı... Portland Sıra Evler, 35 numaranın, ama özellikle benim üstüme çöken gizemli bir olay söz konusuydu. Yedi ay önce, beni Lockwood'dan ve George'dan ve rakibimiz olan tüm diğer ajanlardan ayıran bir olay meydana gelmişti. O zamandan beri de Yeteneğim George'un deneylerinin odağı, sohbetlerimizin en önemli konusu haline gelmişti. Lockwood bunun bize bir servet kazandırabileceğini ve Londra'daki en muhteşem ajans yapabileceğini bile düşünüyordu.

Ama ilk olarak, belirli bir sorunu çözmemiz gerekiyordu. Bu sorun, George'un masasının üstündeki, üstü kapkara bir örtüyle kapatılmış kalın cam kavanozun içindeydi.

Tehlikeli ve kötüydü. Hayatımı sonsuza dek değiştirme potansiyeline sahipti.

Bir kafatasıydı.

4

George kılıç odasından çıkmış, ana ofise geçmişti. Çayımı alıp işimizle ilgili öbeklerin yanından geçerek peşinden gittim. Öbek öbek eski gazeteler, tuz torbaları, düzenli bir biçimde dizilmiş zincirler ve gümüş mühür kutuları. Ufak bahçeye bakan pencereden içeri günışığı sızıyor, havadaki toz zerreciklerinin görünmesini sağlıyordu. Lockwood'un masasında, mumyalanmış kalpli şekerlemelerin arasında o güne kadar yaptığımız her işin kaydının bulunduğu deri kaplı, siyah defterimiz duruyordu. Çok geçmeden, Wimbledon Heyulaları olayını da deftere yazacaktık.

George masasının yanında durmuş, sıkkın bir ifadeyle bakıyordu. Benim masamın üstü de genellikle dağınık olurdu, ama o sabah Geroge'unki felaketti. İnanılmaz derecede karışıktı. Yanmış kibrit çöpleri, leylak mumları ve erimiş mum birikintileriyle kaplıydı. Birbirine geçmiş teller ve çıplak kablolar, açılmış bir elektrikli ısıtıcıdan fırlamıştı. Bir köşede, yanlamasına bir lehim lambası duruyordu.

Masanın diğer ucundaysa, siyah renkli saten bir kumaşın altında başka bir şey vardı.

"Isı işe yaramadı galiba?" dedim.

"Evet," dedi George. "Faydası yok. Yeteri kadar ısıtamadım. Bugün günışığına koyup, biraz olsun harekete geçip geçmeyeceğine bakacağım."

Üstü örtülü nesneye baktım. "Emin misin? Daha önceden hiçbir şey yapmamıştı."

"Hava o zamanlar o kadar aydınlık değildi. Öğle vakti güneş tepeye yükseldiğinde bahçeye çıkaracağım."

Parmaklarımı masaya vurdum. Bir süredir söylemek istediğim, aklımdan çıkmayan bir şeyi söyleyiverdim. "Günışığı canını yakıyor," dedim yavaşça. "Plazmayı yaktığını biliyorsun."

George evet anlamında başını salladı. "Evet... Elbette. O yüzden bunu yapacağım zaten."

"Evet, ama bu şekilde pek konuşacağını sanmıyorum," dedim. "Yani, bunun aksi etkisi olmaz mı sence? Tüm yöntemlerin acı vermekle ilgili gibi."

"N'olmuş? Hem Misafirler acı *hissediyorlar* mı?" George örtüyü çekti ve silindir biçimli, sıradan bir çamaşır sepetinden biraz daha büyük cam bir kavanoz ortaya çıktı. Üst kısmı üzerinde bir sürü düğme ve başlığın bulunduğu, karmaşık bir plastik tıpayla kapatılmıştı. George kavanoza eğildi ve bir kolu çekince, plastiğin içindeki ufak, dikdörtgen biçimli ızgara göründü. Izgaraya seslendi. "Hey, selam içerideki! Lucy senin acı çektiğini düşünüyor. Ben öyle düşünmüyorum. Bize kimin haklı olduğunu söyler misin?"

Bekledi. Kavanozdaki şey hâlâ karanlık ve hareketsizdi. Bulanıklığın ortasında bir şey duruyordu.

"Şu anda gündüz," dedim. "Tabii ki yanıt vermez."

George kolu geri çekti. "Sırf kin beslediğinden yanıt vermiyor. Kötü niyetli bir şey. Seninle konuştuktan sonra, sen de aynı şeyi söylemiştin."

"Açıkçası, bunu kesin olarak bilmiyoruz." Camın ardındaki gölgeye baktım. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Şey, sana hepimizin öleceğini söylediğini biliyoruz."

"George, sadece 'Ölüm geliyor' dedi. Aynı şey sayılmaz."

"Pek sevgi sözcüğü gibi de değil." George elektrikli aletin dağınıklığını bir kenara itti ve sandalyesinin yanındaki kutuyu attı. "Hayır, bize karşı düşmanca bir tavrı var, Luce. Ona karşı yumuşak davranmamalıyız."

"Yumuşak falan davranmıyorum. Sadece ona işkence etmenin bize bir şey kazandıracağını düşünmüyorum. Benimle olan bağına daha çok odaklanmalıyız."

George beni pek de ikna etmeyen bir biçimde homurdandı. "Hımm. Evet. Aranızdaki şu gizemli bağ."

Kavanozu inceledik. O günkü gibi sıradan günışığında, kavanoz kalın ve biraz mavimsi gözüküyordu; ay ışığında veya suni ışıklandırmadaysa, gümüşümsü bir parıltısı vardı, çünkü Sunrise Şirketi'nin ürettiği hayaletlere dayanıklı bir malzeme olan gümüş camının içinde duruyordu.

Ama o cam hapishanenin içinde kesinlikle bir hayalet vardı. Kimliği belirsizdi. Kesin olarak söyleyebileceğimiz tek şey, kavanozun dibine mıhlanmış insan kafasına ait olduğuydu. Kafatası sarımsı kahverengiydi ve yıpranmıştı, ama bunlar haricinde sıra dışı değildi. Bir yetişkine aitti, ama bir erkeğe mi, yoksa kadına mı ait olduğu belli değildi. Kafatasına bağlı olan hayalet, hayalet kavanozuna hapsolmuştu. Çoğu zaman, camın ardında kederli

bir biçimde süzülen bulanık, yeşilimsi plazmanın ardında beliriyordu. Bazen, elinizde sıcak bir içecekle veya mesanemizin patlamak üzere olduğu bir zamanda yanından geçerken olduğu gibi, en olmayacak zamanlarda aniden katılaşıyor, kocaman bir burnu, pörtlek gözleri ve iri, kayışımsı bir ağzı olan çok tuhaf şeffaf bir surata dönüşüyordu. Bu şok edici görüntü sonra odada her kim varsa ona sırıtıp dikkatle izliyordu. George'un dediğine göre, bir keresinde ona öpücük yollamıştı. Sık sık konuşmaya çalışıyor gibiydi. Zaten asıl gizem de onun bariz bir biçimde iletişim kurmaya çalışıyor oluşuydu. George onu bu yüzden masasının üstüne koymuştu.

Bir kural olarak, Misafirler konuşmazlardı. En azından, pek anlamlı bir şeyler söylemezlerdi. Çoğu, yani; Gölgeler, Pusucular, Soğuk Bakireler, Avcılar ve diğer Tip Birler, neredeyse her zaman sessizlerdi. Sadece inleyip iç çekmekten oluşan kısıtlı bir repertuara sahiplerdi. Daha tehlikeli ve güçlü olan Tip İkiler bazen benim gibi Dinleyicilerin duyabileceği birkaç yarı anlaşılır sözcükler *söyleyebiliyorlardı*. Ama bunlar da genellikle tekrarlar oluyordu. Havada asılı kalan ve nadiren değişen ve genellikle hayaleti dünyaya bağlayan temel hisle bağlı olan sözcüklerdi; dehşet, kızgınlık veya intikam alma arzusu. Hayaletlerin yapmadığı şey *düzgün* konuşmaktı. Ama efsanevi Tip Üçler bunu yapabiliyordu.

Çok uzun zaman önce, Britanya'daki ilk iki psişik araştırmacıdan biri olan Marissa Fittes uzun konuşmalar yaptığı bazı hayaletlerle karşılaştığını iddia etmişti. Bunu birkaç kitabında yazmış ve ona bazı sırlar söyledikleri anlatmıştı (gerçi *ayrıntılar* konusunda kesinlikle bir açıklama yapmamıştı); ölüm, ruh, başka bir yere geçişi gibi. Kendisi öldükten sonra, başkaları da

aynı sonuçları elde etmeye çalışmıştı; birkaç kişi bunu başardığını bile iddia etmişti, ama öyküleri asla doğrulanmamıştı. Dolayısıyla, çoğu ajan arasında Tip Üçlerin var olduğuna inanılıyordu, ama onları bulmak neredeyse imkânsızdı. *Ben* kesinlikle öyle olduğuna inanıyordum.

Öte yandan, kavanozun içindeki korkunç ve pörtlek suratlı hayalet *benimle* konuşmuştu.

Bu olay meydana geldiğinde, bodrum katındaydım. Hayalet kavanozunu devirmiş, tıpasındaki kollardan birini yanlışlıkla oynatmıştım. Böylece, gizli ızgara ortaya çıkmıştı. Anında zihnimde hayaletin konuştuğunu duymuştum. Konuşma derken, *cidden* konuştuğunu, bana ismimle hitap ettiğini söylemek istiyorum. Kolu kapatıp sesini kesene dek, bana bir şeyler de anlattı... Belirsiz, *ölüm geliyor* tarzı tatsız şeyler söyledi.

Sesini kesmem bir hata olmuş olabilirdi, çünkü sonra hiç tekrar konuşmamıştı.

Lockwood'la George'a bunu anlattığımda, ilk önce inanılmaz heyecanlandılar. Bodruma koştular, kavanozu aldılar ve kolu çektiler; kavanozdaki suratsa bir şey demedi. Bir dizi farklı şey denedik, kolu farklı açılarda çektik, günün ve gecenin farklı zamanlarında denedik, beklentiyle yanında oturduk, hatta gizlenip onu izledik. Yine de, hayalet sessiz kaldı. Zaman zaman önceki gibi göründü ve öfkeyle, gaddarca bize baktı, ama ne bir daha konuştu, ne de konuşmak istiyormuş gibi göründü.

Farklı nedenlerden dolayı, hepimiz hayal kırıklığı hissettik.

Lockwood bunu kanıtlayabildiğimiz takdirde, ajansımızın kazanacağı saygınlığın gayet iyi farkındaydı. George ölüler dünyasından konuşan birisinden muhteşem bilgiler edinebileceğini düşünmüştü. Benim içinse, bu daha kişisel bir olaydı;

Yeteneğimin korkutucu potansiyelin birden ortaya çıkmıştı. Beni ürkütüyor, içimi kötü bir hissin kaplamasına neden oluyordu ve hayalet bir daha konuşmayınca, bir yanım derin bir oh çekmişti. Ama ben de sinir olmuştum. Anlık bir olaydan sonra, Lockwood da, George da bana daha çok saygı duymaya başlamışlardı. Bu olay bir daha tekrarlanırsa, herkesin görebileceği biçimde doğrulanırsa, bir anda Londra'daki en saygın operasyoncu olacaktım. Ama hayalet inatla sessizliğini koruyordu ve aradan aylar geçtikçe, kayda değer bir şey yaşadığımdan bile şüphe etmeye başlamıştım.

Lockwood her zamanki pratik tavrıyla, dikkatini başka şeylere vermişti, ama yine de her yeni görevle birlikte, duyabileceğim sesler varsa, bunları mutlaka iki kere kontrol ediyordu. Ama George kafatası üstünde yaptığı deneylere devam ediyor, hayaletin tepki vermesi için giderek daha karmaşık yöntemler deniyordu. Başarısızlık keyfini kaçırmamıştı. Hatta aksi bir etkisi olduğu söylenebilirdi.

Sessiz kavanoza bakarken, gözlerinin gözlüğünün ardında parıldadığını görebiliyordum.

"Burada olduğumuzun farkında olduğu belli," dedi düşünceli düşünceli. "Bir şekilde, etrafında olup bitenlerin farkında. İsmini biliyordu. Benimkini de bildiğini söylemiştin. Camdan konuşulanları duyuyor olmalı."

"Ya da dudak okuyor," dedim. "Genellikle örtüsünü *kapatmıyoruz*."

"Olabilir..." Başını salladı. "Kim bilir? Yanıtlanması gereken o kadar çok soru var ki! Neden burada? Ne istiyor? Neden seninle konuştu? Bu kafatası senelerdir bende ve *bir kere* bile benimle konuşmaya çalışmadı."

"Şey, bunun pek bir anlamı olmazdı, değil mi? O Yeteneğe sahip değilsin." Tırnağımla kavanozun camına vurdum. "Bu kavanoz tam olarak ne kadar süredir sende, George? Bunu çalmıştın, değil mi? Nasıl olduğunu unuttum."

George sandalyesine çökünce, ahşap gıcırdadı. "Fittes Ajansı'nda çalıştığım ve itaatsizlikten kovulmamdan önceydi. Strand'deki Fittes Evi'nde çalışıyordum. Hiç oraya gitmiş miydin?"

"Sadece bir mülakat için. Uzun sürmemişti."

"Şey, orası çok büyüktür," dedi George. "İnsanların yardım istemek için geldiği şu meşhur halka açık odalar vardır... Resepsiyonistlerin ayrıntıları yazdığı cam bölmeler vardır. Bir de, buldukları meşhur eşyaları sergiledikleri konferans salonları ve Thames'a bakan maun toplantı odası. Ama orada bir sürü gizli şey de var ve ajanların birçoğunun bunlara erişimi yok. Mesela, Marissa'nın orijinal kitap koleksiyonunun kilit altında tutulduğu Kara Kütüphane. Hep oraya göz atmak istemişimdir. Ama beni *asıl* ilgilendiren alan yeraltındaydı. Çok derinlere inen bodrum katları var ve bunların bazıları dediklerine göre Thames'a kadar uzanıyormuş. Eskiden özel servis asansörleriyle oraya inen denetimcileri görürdüm. Bazen el arabalarıyla kavanozların asansörlere götürüldüğünü de görürdüm. Sık sık ne yaptıklarını sorardım. Güvenli depolama derlerdi. Tehlikeli Misafirleri en alt seviyedeki fırınlarda yakana dek muhafaza ettikleri bölmeler varmış."

"Bacalar mı?" dedim. "Fittes'in bacaları Clerkenwell'de değil miydi? Onları herkes kullanıyor. Neden yeraltında daha fazlasına ihtiyaç duyuyorlar?"

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi George. "Bir sürü şeyi

merak ediyordum zaten. Ama yanıt alamamak canımı çok sıkıyordu. Her neyse. En sonunda, o kadar çok soru sordum ki, beni kovdular. Sweeny isimli, suratı sirkede bekletilmiş eski bir çorabı andıran bir kadın denetimcimdi. Bana masamı toparlamam için bir saat verdi. Orada durmuş birkaç şeyi karton bir kutuya doldururken, bir el arabasında asansöre götürülen birkaç kavanoz gördüm. Bunları oraya götüren adamı bir yere çağırdılar. Ne yaptım? Çaktırmadan oraya gittim ve en yakındaki kavanozu aldım. Bunu kutuya gizledim, üstünü eski bir hırkayla örttüm ve Sweeny'nin burnunun dibinde oradan kaçırdım." Bu anısına zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Bunun gerçek bir Tip Üç çıkacağını kim bilebilirdi?"

"Gerçekten öyleyse tabii," dedim şüpheyle. "Uzun süredir bir şey yaptığı yok."

"Merak etme. Onu tekrar konuşturmanın bir yolunu bulacağız." George gözlüğünü tişörtüne silmeye koyuldu. "Bulmamız gerek. Kaybedecek çok şey var, Luce. Sorun başlayalı elli sene oldu ve hayaletleri anlamaya zerre kadar yaklaşamadık. Hangi yöne dönsek, bir gizemle karşılaşıyoruz."

Dalgın dalgın başımı salladım. George konuşurken, aklım başka bir yere gitmişi. Lockwood'un boş masasına bakıyordum. Ceketlerinden biri, eski ve çatlak sandalyesinin sırtına asılmıştı. "Hazır konu gizemli şeylerden açılmışken," dedim ağır ağır, "daha yakınımızdaki bir gizemi, Lockwood'un yukarı kattaki odasını hiç merak ediyor musun? Sahanlıktakini diyorum."

George omuzlarını silkti. "Hayır."

"Merak ediyor olmalısın."

Yanaklarını şişirip ofladı. "Tabii ki merak ediyorum. Ama bu onunla ilgili. Bizimle değil."

"Ama orada ne olabilir? Bu konuda çok hassas. Daha geçen hafta ona sorduğumda, neredeyse yine kafamı koparacaktı."

"Bu da bize bu konuyu kapatmanın en iyisi olduğunu gösteriyor," dedi George. "Burası bizim evimiz değil. Lockwood bir şeyi özel tutmak istiyorsa, bu konu tamamıyla ona kalmış. Yerinde olsaydım, bir daha sormazdım."

"Ben sadece bu kadar gizemli davranmasının yazık olduğunu söylüyorum," dedim. "Çok yazık."

George öyle düşünmüyormuş gibi alaycı bir tavırla güldü. "Of, yapma. Onun bu gizemli haline bayılıyorsun. Tıpkı çok önemli şeyler düşünüyormuş veya şaşırtmacalı bir söyleyecekmiş gibi o içine kapanık, dalgın bakışlarına bayıldığın gibi. Sakın reddetme. *Biliyorum.*"

Ona baktım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey."

"Demek istediğim şu; her şeyi kendine saklaması doğru değil. Yani, bizler onun arkadaşları değil miyiz? Bize açılması gerekir. Bu gizem bana şeyi düşündürüyor..."

"Neyi, Lucy?"

Hızla arkama baktım. Lockwood kapıda duruyordu. Duş alıp giyinmişti ve saçları ıslaktı. Koyu renkli gözlerini bana dikmişti. Ne kadar süredir orada durduğunu bilemiyordum.

Hiçbir şey söylemedim, ama suratımın kızardığını hissettim. George derhal masasındaki bir şeyle ilgilenmeye koyuldu.

Lockwood bir süre gözlerime baktı, sonra bakışlarını çevirdi. Elindeki ufak, dikdörtgen biçimli bir şeyi gösterdi. "Size bunu göstermek için gelmiştim. Bir davetiye."

Elindeki şeyi karşıya fırlattı; George'un öne uzattığı elinin yanından geçti, masasına çarpıp sekti ve önümde durdu. Bir

karttı... Kalın, gümüşümsü gri renkli ve parlak bir şeydi. Üst kısmına şaha kalkmış, ön toynağında bir fener tutan bir tekboynuz resmi vardı. Bu logonun altında şöyle yazıyordu:

Fittes Ajansı

Bayan Penelope Fittes ve
Saygıdeğer Fittes Ajansı Yönetim Kurulu;

Anthony Lockwood, Lucy Carlyle ve George Cubbins'i
şirketin 50. kuruluş yıldönümüne davet eder.

Fittes Evi, Strand
19 Haziran, cumartesi, 20:00'de.

Smokin Arabaları sabah birde kalkacaktır.

LCV

Bir süre ne kadar utandığımı unutup, boş boş davetiyeye baktım.

"Öyle sıradan bir parti değil," dedi Lockwood. "*Esas* parti. Senenin daveti. Önemli olan herkes orada olacak."

"Şey, neden *bizi* de çağırıyorlar o zaman?" George arkamdan karta baktı.

Lockwood biraz gücenik bir sesle, "Çünkü biz de önemli bir ajansız," dedi. "Ayrıca, Penelope Fittes bize iyi davranıyor. Unuttun mu? Combe Carey Malikânesi'nde çocukluk arkadaşının cesedini bulmuştuk. Haykıran Merdiven'in dibinde. İsmi

neydi? Sam bir şey. Bize minnettar kalmıştı. Bunu bir mektupta da söylemişti. Belki kısa süre önceki başarılarımızı da takip etmiştir."

Bunu duyunca, kaşlarımı kaldırdım. Fittes Ajansı'nın Başkanı ve muhteşem psişik öncü Marissa Fittes'in torunu Penelope Fittes ülkedeki en güçlü kişilerden biriydi. Devlet bakanları kapısında beklerlerdi. Sorun'la ilgili görüşleri tüm gazetelerde yayınlanır ve ülkedeki her hanede konuşulurdu. Fittes Evi'ndeki dairesinden nadiren dışarı çıkardı ve işini demir bir yumrukla yönettiği söylenirdi. Muhteşem olduğumuz halde, Lockwood ve Ortakları ile ilgilendiğini hiç sanmıyordum. Ama davetiye bize de gelmişti.

"Haziran'ın on dokuzu," diye yüksek sesle düşündüm. "Bu cumartesi yani."

"Eee, gidiyor muyuz?" dedi George.

"*Tabii ki* gidiyoruz," dedi Lockwood. "Bağlantılar kurmak için kusursuz bir fırsat. Bütün büyük isimler, ajans sahipleri, üst düzey PAKD yöneticileri, tuz ve demir şirketlerini yöneten sanayiciler, hatta Sunrise Şirketi'nin Başkanı bile orada olacak. Onlarla tanışmak için başka bir fırsatımız olmayacak."

"Harika," dedi George. "Kalabalık ve terli bir odada, geceyi yaşlı, şişko ve sıkıcı iş adamlarıyla geçireceğiz... Bundan daha iyi ne olabilir? Bana bununla, bir Silik Kokuyla savaşmak arasında bir tercih yaptır, her zaman o gazlı hayaletle uğraşmayı tercih ederim."

"Vizyon sahibi değilsin, George," dedi Lockwood bunları duyduğuna hoşnut olmamış gibi. "Hem şu *şeyle* çok vakit geçiriyorsun." Uzanıp tıpkı benim gibi tırnağıyla hayalet kavanozunun sert camına vurdu. Cılız, ahenksiz bir ses çıktı. Kavanozun için-

deki madde bir an için kıpırdandı, ama sonra hareketsiz kaldı. "Sağlıklı bir şey değil. Hem hiçbir şey elde edemiyorsun."

George kaşlarını çattı. "Öyle düşünmüyorum. Bundan daha önemli bir şey yok. Doğru araştırmayla, büyük bir şey keşfedebilirim! Düşünsene... *İstediğimiz* zaman, ölülerin bizimle konuşmasını sağlayabilirsek..."

Duvardaki zil alçınca, birsinin yukarı kattaki zili çaldığını anladık.

Lockwood suratını buruşturdu. "Kim olabilir? Kimse randevu almamıştı."

"Marketin çırağı olabilir," dedi George. "Haftalık meyve sebzeleri getirmiş olabilir mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Yarın gelecekti. Yeni bir müşteri olmalı."

Lockwood davetiyeyi alıp, hemen cebine koydu. "Daha ne duruyoruz? Hadi gidip bakalım."

5

Kartvizitlerin üstündeki isimler Bay Paul Saunders ve Bay Albert Joplin'di. On dakika sonra, bu iki beyefendi oturma odamıza geçmiş, ikram ettiğimiz çaylarını içiyorlardı.

Kartında 'Belediye Kazıcısı' yazan Bay Saunders'ın çiftin daha baskın kişiliği olduğu belliydi. İnce uzun, sivri dirsekleri ve dizleri olan, koltuğa güçlükle oturan, üstünde kolları epey yıpranmış çok eski gri yeşil yünlü bir takım elbise olan bir adamdı. Suratı kemikli ve havadan aşınmış gibiydi, elmacık kemikleriyse geniş ve çıkıktı; cılız gri kâkülünün altından yarı gizli duran dar ve parıldayan gözleriyle bize kibirli bir ifadeyle bakıp gülümsedi. Çayını almadan önce, eski fötr şapkasını dikkatle dizlerine koydu. Şapkanın kenarında gümüş bir şapka iğnesi vardı.

"Bizi randevusuz kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi başıyla hepimize teker teker selam vererek. Lockwood her zamanki sandalyesine geçti; George'la ben de kalemlerimizi ve

defterlerimizi çıkarıp, yakınlardaki dik sırtlı sandalyelere geçtik. "Gerçekten çok naziksiniz. Bu sabah denediğimiz ilk ajans sizsiniz ve müsait olacağınızı sanmıyorduk."

"Listenizin en başında olduğumuz sevindim, Bay Saunders," dedi Lockwood sakin bir tavırla.

"Ha, gerçi şirketiniz depomuza en yakın ajans olduğu için geldik, Bay Lockwood. Çok meşgul bir adamım ve buraya gelmemiz bize vakit kazandıracaktı. Saunders Tatlı Rüyalar Kazı ve Temizlik Şirketi, yani ben on beş senedir King's Cross'ta çalışıyorum. Bu da iş arkadaşım Bay Joplin." Başını ağır ağır henüz tek kelime bile etmemiş yanında oturan ufak tefek adama salladı. Adamın yanında kocaman ve dağınık bir öbek belge vardı ve gözlerini iri iri açmış, merakla Lockwood'un Asya hayalet yakalayıcıları koleksiyonuna bakıyordu. "Bu gece, bize biraz yardımcı olabileceğinizi umuyorduk," dedi Saunders. "Tabii, şu anda benimle birlikte çalışan iyi bir ekip var; kürekçiler, kepçeciler, ceset taşıyıcıları, ışık teknisyenleri... Bir de her zamanki gece ekibi var. Ama bu gece, *düzgün* ajans ateş gücüne de ihtiyacımız var."

Ne demek istediğini anlatmış gibi bize göz kırptı ve çayını şapırdatarak yudumladı. Lockwood nazik gülümsemesi silinmedi; âdeta suratına mıhlanmış gibiydi. "Tabii. Tam olarak ne yapmamızı istiyorsunuz? Ve nerede?"

"Ah, ayrıntıları seviyorsunuz. Çok güzel. Ben de öyleyimdir." Saunders geriye yaslandı, sıska kollarından birini koltuğun arkasına attı. "Kuzey batı Londra'da Kensel Green'de çalışıyoruz. Bir mezarlık temizleme işi. AK'ı temizlemeye yönelik yeni devlet politikasının bir parçası."

Lockwood gözlerini kırpıştırdı. "Neyi temizlemek dediniz? Affedersiniz, yanlış duydum sanırım."

"AK. Aktif Kalıntılar. Bir başka deyişle, Kaynaklar. Eski gömü alanları tekinsiz yerler olma yolunda ve mahalle için bir tehlike oluşturabilir."

"Ha, Stepney Creeper gibi!" dedim. "Geçen seneki olayı hatırlıyor musun? Creeper, Stepney kilise avlusundaki bir mezardan çıkan bir Fantazmaydı. Yola kadar çıkmıştı ve peş peşe iki gece yakınlardaki evlerde beş kişiyi öldürmüştü. Üçüncü gecede, Rotwell Ajanları onu köşeye sıkıştırıp mezarına girmeye zorlamış ve kontrollü bir patlamayla onu yok etmişlerdi. Bu olay çok endişe yaratmıştı, çünkü kilise avlusu daha önceden güvenli ilan edilmişti."

Bay Saunders dişlerini göstererek güldü. "Aynen öyle, kızım! Kötü bir olaydı. Ama Sorun aynen devam ediyor. Sürekli olarak, yeni Misafirler geliyor. Stepney'nin mezarı üç yüz senelikti. Daha önceden bir sıkıntı yaratmış mıydı? Hayır! Ama sonradan o mezardaki kişinin uzun süre önce bir cinayete kurban gittiğini öğrenmişlerdi ve tabii, hepimizin bildiği gibi *o* tür hayaletler, yani intihar, cinayet ve benzeri olayların kurbanları genellikle başa bela olurlar. Böylece, devlet politikası artık tüm mezarlıkların denetim altında olmasını istiyor. Tatlı Rüyalar Kazı ve Temizlik Şirketi de Kensal Green'de bunu yapıyor."

"Orası çok büyük bir mezarlık," dedi George. "Kaç mezar kazıyorsunuz?"

Saunders çenesini kaplayan kirli sakalı kaşıdı. "Her gün birkaç mezarı. Asıl mesele, bize sıkıntı yaratacağını düşündüğümüz mezarları temizlemek. Değerlendirme işlerini hava kararıktan

sonra, yani psişik sızıntıların en yoğun olduğu vakitlerde yapıyoruz. Gece ekiplerimiz şüpheli mezarların yerini belirliyorlar. Bunları sarı boyayla işaretliyorlar. Ertesi sabah, bunları kazıp kemikleri çıkarıyoruz."

"Gece çalışmak kulağa tehlikeli geliyor," dedi Lockwood. "Ekipte kimler var?"

"Birkaç gece nöbetçisi çocuk, bazıları serbest çalışan Hassaslar. Birkaç yetişkin erkek de kemikleri muhafaza etmek için orada bulunuyor. İyi para alıyorlar. Genellikle, zararsız tiplerle karşılaşıyorlar: Gölgeler, Pusucular, diğer Tip Birler gibi. Tip İkilerle nadiren karşılaşıyorlar. *Gerçekten* sorun yaratacak bir şeyle karşılaşırsak, önceden ajan tutuyoruz."

Lockwood kaşlarını çattı. "Ama bu tehlikeyi önceden *nasıl* görebiliyorsunuz? Bunu anlayamadım."

"Ha, *bu* işle Joplin ilgileniyor." Bay Saunders kemikli dirseğiyle yanındaki adamı sertçe kaburgalarından dürttü. Ufak tefek adam irkildi ve belgelerinin yarısını yere düşürdü; bunları telaşla toparlamaya çalışırken, Saunders sabırsızlıkla ona baktı. "Albert'ı bulabildiğimiz zamanlarda, bize çok değerli bilgiler verir... Eh, anlat o zaman. Onlara ne yapacaklarını söyle."

Bay Albert Joplin doğruldu ve dostane bir tavırla, gözlerini kırpıştırıp bize baktı. Saunders'dan daha gençti, kırklarının başlarında gibiydi, ama bir o kadar pespaye gözüküyordu. Kıvırcık kahverengi saçları haftalardır, belki senelerdir taranmamış gibiydi. Hoş, biraz güçsüz bir suratı vardı: yanakları yuvarlak ve kırmızıydı ve çenesinin altıyla birleşiyordu. Çekingen ve gülen gözlerinin etrafı George'unkini andıran ufak ve yuvarlak bir gözlükle çerçevelenmişti. Üstünde kırış kırış, omuzlarına kepek dökülmüş keten bir ceket, kareli bir gömlek ve ona epey

kısa gelen koyu renkli bir pantolon vardı. Omuzlarını sarkıtıp oturmuştu. Utangaç ve çalışkan bir fındık faresi gibi, ellerini belgelerini korumak istermiş gibi kucağına koymuştu.

"Ben projenin arşivcisiyim," dedi. "Operasyona danışmanlık yapıyorum."

Lockwood onu teşvik eder gibi başını salladı. "Anlıyorum. Hangi açılardan?"

"Kazı!" diye bağırdı Bay Saunders Joplin'in bir şey söylemesine fırsat vermeden. "Piyasadaki en iyi kazıcı sensin, değil mi Albert?" Uzanıp abartılı bir tavırla ufak tefek adamın cılız kolunu sıktı ve tekrar bize göz kırptı. "Ona bakıp da bunu anlamak zor, değil mi? Ama ciddiyim. İşin aslı, bizler kemikleri kazarken, Joplin *öykü* kazıyor. E, haydi ama dostum, kabak gibi *oturmasana* orada. Anlat onlara."

"Evet, şey..." Joplin heyecanlandı ve gergin bir tavırla gözlüğünü düzeltti. "Aslında, bir araştırmacıyım. Eski gömü kayıtlarını araştırıp, bunları eski gazete haberleriyle karşılaştırır ve çok 'riskli' olduğunu söyleyebileceğim mezarları bulmaya çalışırım. Bilirsiniz ya, kötü veya trajik bir biçimde ölmüş insanlardan söz ediyorum. Sonra, Bay Saunders'ı uyarıyorum, o da gerekli gördüğü önlemleri alıyor."

"Genellikle, bir sorun çıkmadan mezarı temizliyoruz," dedi Saunders. "Ama her zaman değil."

Araştırmacı başını salladı. "Evet. İki ay önce, Maida Vale Mezarlığı'nda çalışıyorduk. Edward döneminden bir cinayet kurbanının mezarını buldum... Her yerini yabani otlar kaplamıştı. Mezar taşı da artık görünmüyordu. Gece nöbetçisi olan çocuklardan biri otları ayıklıyor, mezarı kazıya hazırlıyordu. Derken, doğrudan topraktan bir hayalet fırladı ve onu mezara

çekmeye çalıştı! Gri saçlı, korkunç görünümlü bir kadındı. Boğazı yarıktı ve gözleri göz çukurlarından dışarı fırlamıştı. Zavallı çocuk ölmek üzere olan bir tavşan gibi cıyakladı. Tabii, hayalet dokunuşuna maruz kaldı. Ajanlar hemen yanına gelip ona takviyeler verdiler; o yüzden, iyileşeceğine inanıyorum..." Bay Joplin'in sesi çatladı; hüzünle gülümsedi. "Neyse," dedi, "işim bundan ibaret."

"Affedersiniz, ama siz Pooter'ın *Londra'nın Mezarlıklarının Tarihi* eserinde ortaçağ mezarlarıyla ilgili bölümü yazan Albert Joplin misiniz?" diye sordu George.

Ufak adam gözlerini kırpıştırdı. Sonra, gözleri parıldadı. "Şey... Evet. Evet, oyum."

"Güzel makaleydi," dedi George. "İnsan elinden düşüremiyor."

"Okumuş olmanız ne kadar müthiş!"

"Ruhun iple kazığa bağlanmasıyla ilgili görüşleriniz çok ilginçti."

"Öyle mi? Eh, *gerçekten de* muhteşem bir teori. Bana göre..."

Esnememek için kendimi zor tuttum; keşke yastığımı da yanıma alsaydım diye düşünüyordum. Ama Lockwood da sabırsızlanmaya başlamıştı. Elini kaldırdı. "Bence, neden yardımımıza ihtiyacınız olduğunu *duymamız* gerekiyor, Bay Saunders. Lütfen, konuya geri dönebilirsek..."

"Çok haklısınız, Bay Lockwood!" Kazıcı hafifçe öksürdü ve dizine koyduğu şapkasını düzeltti. "Siz de benim gibi bir iş adamısınız. Güzel. Şey, son birkaç gecedir mezarlığın güney doğu alanını gözlemliyoruz. Kensal Green önemli bir gömü alanı. 1833'te kurulmuş. Yetmiş kilometrekarelik geniş bir alanı kapsıyor."

"Orada çok şık mezarlar ve mozoleler var," dedi Joplin. "Muhteşem Portland taşından yapılmış."

"Orada yeraltı mezarları da yok muydu?" dedi George.

Saunders evet anlamında başını salladı. "Doğru. Orta alanında, altında mezarlar olan bir şapel var. Şu anda şapel kapalı... Açılmış tüm o mezarlarla çok tehlikeli. Ama yukarı kısımda, mezarlar Harrow Yolu'yla Grand Union Kanalı arasında hafifçe kıvrılan caddelerin etrafına dizilmiş. Bunlar Viktorya dönemi ortasında yapılan mezarlar; çoğu sıradan kişilere ait. Caddeler sıra sıra misket ağaçlarının gölgesinde kalıyor. Oldukça huzurlu bir yer ve son birkaç senede bile çok az sayıda Misafir görülmüş."

Bay Joplin kucağındaki belgeleri karıştırıp birkaç sayfa çıkarıp bunları tekrar geri koydu. "Şey, bir bulabilsem... Hah, işte güney doğu köşesinin planları!" İki, üç daire çizen patikayı ve aralarındaki mezarlıkları ve içinde rakamlar olan minik kutuları gösteren bir harita çıkardı. Buna bir de örümcek ağını andıran bir el yazısıyla doldurulmuş kareli bir kâğıt eklenmişti. Bir isim listesiydi. "Bu bölgedeki tüm kayıtlı mezarları araştırdım," dedi. "Korkulacak bir şey bulamadım... Daha doğrusu, öyle düşünmüştüm."

"Eh, dediğim gibi, ekiplerim caddeleri dolaşıp psişik müdahaleler var mı diye araştırma yaptılar. Dün geceye kadar her şey yolunda gitti. Şu sıranın hemen doğusundaki mezarlıkları araştırıyorlardı." Kirli bir parmakla haritada bir noktayı işaret etti.

Lockwood sabırsızlıkla parmaklarını dizine vuruyordu. "Evet. *Sonra...*"

"Orada, çimlerin arasında beklenmedik bir mezar taşı bulduk."

Bir sessizlik oldu. " 'Beklenmedik' derken, ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

Bay Joplin el yazısıyla doldurulmuş kareli kâğıdı çıkardı. "Bu resmi listelerde bulunmayan bir mezarlık," dedi. "Orada olmaması gerekiyordu."

"Hassaslarımızdan biri buldu," dedi Saunders. Surat ifadesi birden ciddileşti. "Kız aniden hastalandı ve işine devam edemedi. Diğer iki psişik araştırmacı mezar taşını incelediler. Her ikisi de sonradan baş dönmesinden ve feci baş ağrıları olduğundan şikâyet ettiler. Kızlardan biri bir şeyin onu izlediği hissine kapıldığını, bunun çok kötü bir şey olduğunu hissettiğini ve kımıldayamadığını söyledi. Sonra kimse o ufak mezar taşının on adım bile yakınına gitmek istemedi." Burnunu çekti. "Tabii, tüm bunları ne kadar ciddiye almamız gerektiğini bilmiyorum. Psişiklerin nasıl olduğunu *bilirsiniz*."

"İyi bilirim," dedi Lockwood keyifsizce. "Ben de onlardan biriyim."

"*Bana* gelince," dedi Saunders, "bedenimde bir tane bile psişik kemik yok. Beni korusun diye gümüş tılsımımı yanımda taşıyorum." Fötr şapkasına iliştirdiği iğneye hafifçe vurdu. "Bu durumda, ne yapıyorum? Taşın yanına gittim ve eğilip göz attım. Üstündeki yosunu ve likeni kesince, granitin üstüne derince kazılmış iki sözcük gördüm." Sesini alçalttı ve boğuk bir fısıltıyla, "iki sözcük," dedi.

Lockwood bekledi. "Evet, neydi bunlar?"

Bay Saunders ince dudaklarını yaladı. Ses çıkararak yutkundu; konuşmaya tereddüt ediyor gibiydi. "Bir isim," diye fısıldadı. "*Sıradan* bir isim değil." Koltukta öne eğildi, uzun ve kemikli bacakları tehlikeli bir biçimde çay fincanlarına yaklaştı.

Lockwood, George ve ben de merakla eğildik. Odayı bir anda dehşet ve merak dolu bir hava sardı. Bay Joplin heyecanlanıp yine kâğıtlarının kontrolünü kaybetti ve birkaçını yere düşürdü. Pencereden dışarı baktığımda, bir bulutun güneşin önüne geçtiğini fark ettim; ışık cılız ve soğuktu.

Kazıcı içine derin bir nefes çekti. Fısıldayışını birden korkunç bir biçimde yükseldi. "*Edmund Bickerstaff* ismi size bir anlam ifade ediyor mu?" Bu sözler, etrafımızda yankılandı, duvarlardaki hayalet değneklerine ve tılsımlarına çarpıp geri geldi. Öylece oturduk. Yankılar dindi.

"Dürüst olmam gerekirse, hayır," dedi Lockwood.

Bay Saunders koltukta geriye yaslandı. "Tamam... Dürüst olmam gerekirse, ben de duymamıştım. Ama işi burnunu geçmişin tuhaf ve nahoş ara yollarına sokmak olan Joplin bu ismi *duymuştu*. Öyle değil mi?" Ufak adamı dürttü. "Dahası, onu tedirgin etti."

Bay Joplin hafifçe güldü, kucağındaki kâğıtları abartılı bir tavırla düzeltti. "Şey, *tam olarak* öyle olduğunu söyleyemem, Bay Saunders. *Temkinliyimdir*, Bay Lockwood. Sadece temkinli davranıyorum. Dahası, bu gizemli mezarı kazmadan önce, bir ajansın yardımını istememiz gerektiğini düşünecek kadar Dr. Edmund Bickerstaff ismini biliyorum."

"Mezarı kazmayı düşünüyorsunuz o halde?" dedi Lockwood.

"Alanla ilişkili *güçlü* psişik fenomenler var," dedi Saunders. "En kısa zamanda, güvenli hale getirilmesi *gerekiyor*. Tercihen, bu gece."

"Affedersiniz," dedim. Bir şey beni huzursuz etmişti. "Bunun tehlikeli olacağını biliyorsanız, neden mezarı diğerleri gibi gündüz kazmıyorsunuz? Neden bizi işe dâhil etmek istiyorsunuz?"

"Yeni PAKD kuralları böyle. Bir Tip İki Misafirinin çıkabileceği tüm mezarlara ajanları götürmek gibi yasal bir sorumluluğumuz var. Devlet bu ekstra masrafı karşıladığından, bu ajanların iddialarımızı doğrulayabilmesi için işlerini geceleri yapması gerekiyor."

"Evet, ama Bickerstaff denen şu adam da kim?" dedi George. "Neden o kadar korkutucu birisi?"

Joplin yanıt olarak yine belgelerini karıştırdı. Sararmış bir A4 kâğıdı çıkardı, açtı ve bize çevirdi. On dokuzuncu yüzyıldan kalma, dar sütunlu ve sıkışık yazılı bir gazetenin büyütülmüş bir fotokopisiydi. Ortasında dik yakalı, iri yarı, kalın favorileri ve fırça gibi bıyıkları olan bir adamın biraz bulanık bir resmi vardı. Ağzının gaddar ifadesi haricinde, Viktorya dönemi ortalarından tipik bir beyefendi olabilirdi. Resmin altında şunlar yazıyordu:

HAMPSTEAD DEHŞETİ

HEATH YOLU'NDAKİ DEHŞET VERİCİ KEŞİF

"Edmund Bickerstaff *bu*," dedi Joplin. "1877 tarihli bu *Hampstead* gazetesindeki bu makaleden de görebileceğiniz gibi, adam çoktan ölmüş ve gömülmüş. Ama şimdi tekrar ortaya çıkmış gibi."

"Lütfen, her şeyi anlatın." Lockwood'un beden dili o ana dek nezaketten anlatılanları dinliyormuş gibiydi. Saunders'dan hoşlanmadığını, Joplin'den sıkıldığını anlamıştım. Ama birden, oturuşu değişti. "Biraz daha çay alır mıydınız, Bay Joplin? Bir İsveç çöreği yemez miydiniz, Bay Saunders? Ev yapımıdır. Lucy pişirdi."

"Teşekkür ederim, bir tane alırım," dedi Bay Joplin bir çörek

alıp ısırarak. "Ne yazık ki, Dr. Bickerstaff'la ilgili birçok ayrıntıyı bilemiyoruz. Onu araştıracak vakit bulamadım. Ama bir doktor olduğunu, Hampstead Fundalıkları'nın hemen kenarındaki Green Gates Sanatoryumu'nda sinir sistemine ilişkin bozuklukları tedavi ediyormuş sanırım. Daha önceden, sıradan bir aile doktoruymuş, ama mesleğini kötüye kullanmış. Bir skandal patlak verince de muayenehanesini kapatmak zorunda kalmış."

"Skandal mı?" dedim. "Ne tür bir skandal?"

"Belli değil. Ama bir takım uygunsuz faaliyetlerde bulunduğu için adı çıkmış. Büyü ve yasak sanatlarla uğraştığı söylentileri çıkmış. Hatta mezar soyguncuğundan bile söz ediliyormuş. Bickerstaff bu özel sanatoryumda çalışmaya devam edebilmiş. Hastane arazisinde bulunan bir evde yaşıyormuş. Ta ki 1877'nin sonlarında bir kış gecesine dek." Joplin ufak, beyaz ellerinin arasında bir kâğıdı düzleştirip, bir süre bunu inceledi. "Öyle gözüküyor ki, Bickerstaff'ın bir takım tanıdıkları varmış. Onun gibi düşünen erkekler ve kadınlar geceleri evinde toplanırmış. Başlıklı cübbeler giydikleri, mumlar yaktıkları ve... Şey, *ne* yaptıklarını bilemiyorum. Bu tür toplantılarda, doktorun hizmetkârlarına evden gitmeleri söylenirmiş, onlar da seve seve giderlermiş. Belli ki, Bickerstaff oldukça asabi bir adammış ve kimse ona karşı gelmeye cesaret edemezmiş. 13 Aralık, 1877'de, bu toplantılardan biri daha düzenlenmiş; hizmetkârlar paraları ödenerek yollanmış ve iki gün sonra geri gelmeleri söylenmiş. Hizmetkârlar oradan giderken, Bickerstaff'ın konuklarının arabalarla eve geldiklerini görmüşler."

"İki gün izin ha?" dedi Lockwood. "Uzun bir süre."

"Evet, toplantının hafta sonu boyunca sürmesi bekleniyormuş." Joplin tekrar kâğıda baktı. "Ama bir şey olmuş. *Hampstead*

gazetesine göre, ertesi gece sanatoryumdaki bazı görevliler eve gitmişler. Etraf sessiz ve karanlıkmış. Bickerstaff'ın gittiğini düşünmüşler. Sonra, içlerinden biri yukarı kattaki pencerelerden birinde bir kıpırtı görmüş. Tül perdeler kıpırdıyormuş; hafif hafif dalgalanmalar ve kıpırtılar görmüşler. Birisi veya bir şey sanki güçsüzce perdeleri aşağıdan çekiyormuş gibi gözüküyormuş."

"Eyvah," dedim heyecanla. "Duyacaklarımız hoşumuza gitmeyecek sanırım."

"Evet, kızım, gitmeyecek," dedi Bay Saunders. Bir çörek yiyordu, ama konuşmaya o devam etti. "Şey, aslında bu konularda ne düşündüğüne bağlı. Albert bu tür şeylere bayılıyor. Bu eski öyküler onu büyülüyor." Kucağına dökülen kırıntıları halıya silkeledi.

"Devam edin, Bay Joplin," dedi Lockwood.

"Görevlilerden bazıları hemen eve girmişler," dedi Joplin. "Diğerleriyse, Dr. Bickerstaff'la ilgili öyküleri hatırlayıp kendi işlerine bakmışlar. Dışarıda dururlarken, içeriden tartışma sesleri geldiğini fark etmişler ve perdelerin daha çok kıpırdadığını görmüşler. Derken, içeride pencerenin önünde koşan uzun uzun karanlık şekiller görmüşler."

"Uzun karanlık şekiller mi?" dedim. "Neymiş bunlar?"

"Fareler," dedi Bay Joplin. Çayını yudumladı. "Perdeleri *farelerin* kıpırdattığını anlamışlar. İçeride pencere pervazının önünde ileri geri koşan, perdelerden sarkan ve karanlığa dalan bir sürü fare varmış. O odada o kadar çok fare olmasının bir nedeni olması gerektiğini düşünmüşler. Belki nedenini tahmin edebilirsiniz. Böylece, içlerindeki en cesur adamları toplayıp onlara mum vermişler ve bu adamlar eve girip yukarı kata çıkmışlar. Daha merdivenlerden çıkarlarken, yukarıdan korkunç, ıslak ve parça-

lanma sesini andıran bir şey duymuşlar. Bir de birbirine çarpan diş sesleri geliyormuş. Eh, belki ne gördüklerini tahmin etmişsinizdir." Gözlüğünü burnundan yukarı itip ürperdi. "Ayrıntıları vermek istemiyorum. Orada gördükleri şeyi hayatları boyunca unutamadıklarını söylemem yeter sanırım. Dr. Bickerstaff, ya da ondan geriye kalanlar, çalışma odasında yerde duruyormuş. Geriye parçalanmış bir sabahlıktan başka pek bir şey kalmamış. Fareler onu yemişler."

Bir sessizlik oldu. Bay Saunders hafifçe burnunu çekti ve burnunu tek parmağıyla sildi. "Dr. Bickerstaff'ın sonu böyle olmuş," dedi. "Bir kemik ve sinir yığınına dönüşmüş. Berbat. Son İsveç çöreği kaldı. İsteyen var mı?"

George'la bir ağızdan "Hayır, hayır, lütfen... Siz buyurun," dedik.

"Aa, reçelli olanlardanmış," diyen Saunders çörekten bir ısırık aldı.

"Tahmin edebileceğiniz gibi," dedi Joplin, "Otoriteler doktorun tanıdıklarıyla konuşmak için can atıyorlarmış. Ama onları da bulamamışlar. Edmund Bickerstaff'ın öyküsü burada sona eriyor. Ölümüyle ilgili korkunç şartlara ve hakkında çıkan söylentilere rağmen, uzun süre akıllarda kalmamış. Green Gates Sanatoryumu da yirminci yüzyılın başlarında yanmış ve ismi unutulmuş. Kemiklerinin nerede olduğu bile bilinmiyor."

"Şey, artık nerede olduğunu biliyoruz," dedi Lockwood. "Siz de bunları güvenli bir yere götürmemizi istiyorsunuz."

Bay Saunders evet anlamında başını salladı, çöreğini bitirdi ve parmaklarını pantolonunun paçasına sildi.

"Çok tuhaf bir öykü," dedim. "Nasıl olur da kimse nereye gömüldüğünü bilmez? Neden kayıtlara geçmemiş?"

George da bana hak verir gibi başını salladı. "Dahası onu öldüren şey tam olarak neydi? Çok fazla açık uçlu soru var. Bu makale de buz dağının sadece görünen ucu. Daha fazla araştırma yapılması için bas bas bağırıyor."

Albert Joplin hafifçe güldü. "Çok haklısın. Tam benim kafada bir gençmişsin."

"Asıl mesele, *araştırma* değil," dedi Saunders. "O mezardaki her neyse, giderek huzursuz hale geliyor. Bu gece, oradan çıkarılmasını istiyorum. Bay Lockwood, kazıyı denetlerseniz, size minnettar kalacağım. Ne dersiniz?"

Lockwood bana ve George'a baktı. Bakışlarını parlayan gözlerle yanıtladık. "Bay Saunders, büyük bir zevkle size yardım ederiz."

6

Lockwood, George ve ben o gece alacakaranlıkta Kensal Green Mezarlığı'nın Batı Kapısı'na vardığımızda, kemerlerimizde yeni, gümüş uçlu İtalyan kılıçlarımız asılıydı ve yanımıza en büyük kumaş çantalarımızı almıştık. Güneş arkamızda birkaç pofuduk, pembe benekli buluta karşı batıyordu. Kusursuz bir yaz günü sona eriyordu. Manzaranın güzelliğine rağmen, ruh halimiz kasvetli, sinirlerimiz gergindi. Bu, hafife aldığımız bir görev değildi.

Kensal Green'in en eski ve en güzeli olduğu Londra'nın büyük mezarlıkları, insanların ölülerle daha nazik bir ilişkisini olduğu bir dönmeden kalmış eserlerdi. Viktorya döneminde, güzel ağaçlarıyla ve peyzajlı patikalarıyla, bu mezarlıklar şehir hayatının telaşından uzaklaşmak için gidilen huzurlu yerlerdi. Taş ustaları güzel mezar taşları üretebilmek için birbiriyle yarı-

şırdı; çardaklarda güller açar, vahşi doğa canlanırdı. Pazar günleri aileler buralara gider, ölüm hakkında düşünürlerdi.

Eh, artık mezarlıklara gidilmiyordu. Sorun bunu değiştirmişti. Mezarlıklar artık yabani otlarla, çardaklarsa bakımsız ve dikenlerle kaplıydı. Sadece birkaç yetişkin oralara gündüz vakti girmeye cesaret ediyorlardı; geceleri, mezarlıklar her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken dehşet verici yerlerdi. Ölülerin büyük bir kısmının hâlâ sessiz ve mezarlarında uyduğu doğru olsa da, ajanlar bile oralarda fazla vakit geçirmek istemiyordu. Oralara gitmek, düşman topraklarına ayak basmak gibiydi. Orada hoş karşılanmıyorduk.

Batı Kapısı bir zamanlar iki arabanın aynı anda Harrow Yolu'na çıkabileceği kadar genişti. Ama kapı artık üstü demir çubuklarla, rengi solmuş kalın bir poster ve el ilanı katmanıyla kaplı eğreti bir çitle bloke edilmişti. En sık görülen posterde, gözleri iri iri açılmış, eteği muhafazakâr bir biçimde dizlerine kadar uzanan, gülümseyen ve kollarını birisini karşılıyormuş gibi açmış bir kadın vardı. Altına, parlak harflerle, DOSTLUĞUN AÇIK KOLLARI: DİĞER TARAFTAN GELEN DOSTLARIMIZA HOŞ GELDİNİZ DİYORUZ, yazıyordu.

"Şahsen, onları bir magnezyum fişeğiyle karşılamak isterim," dedim. Midem her görevden önce olduğu gibi gerilmişti. Kadının gülümsemesi bana alaycı gelmişti.

"Bu hayalet kültlerinde inanan salaklar var," dedi George.

Çitlerin ortasındaki dar giriş kapısı açıktı ve yanında ondüle demirden yapılmış eğreti bir kulübe duruyordu. İçinde bir çardak sandalyesi, boş teneke gazlı içecek kutuları ve gazete okuyan küçük bir çocuk vardı.

Çocuk başına şık, sarı çizgili kocaman bir kasket takmıştı ve

suratı neredeyse hiç gözükmüyordu. Bunun haricinde, üstünde gece nöbetçilerinin kahverengi, sıkıcı üniforması vardı. Demir uçlu bastonunu kulübenin bir köşesine dayamıştı. Biz yaklaşırken, gömülerek oturduğu sandalyeden bize baktı.

"Lockwood ve Ortakları, Bay Saunders'la görüşmeye gelmiştik," dedi Lockwood. "Ayağa kalkmana gerek yok."

"Kalkmayacağım," dedi çocuk. "Kimsiniz? Hassaslarsınız sanırım."

George kılıcının kabzasına vurdu. "Bu kılıçları görüyor musun? Bizler ajanız."

Çocuk buna pek inanmamış gibiydi. "Söylemesen anlamazdım. Neden üniformalı değilsiniz?"

"Üniformaya ihtiyacımız yok," dedi Lockwood. "Bir ajanın gerçek işareti bir kılıçtır."

"Palavra," dedi çocuk. "*Düzgün* ajanların şu kibirli Fittes grubununki gibi şık ceketleri vardır. Bence siz bir Pusucuyu gördüğünüz anda korkudan bayılan birkaç şapşal Hassastan ibaretsiniz." gazetesine dönüp, sert bir hareketle açtı. "Neyse, girebilirsiniz."

Lockwood gözlerini kırpıştırdı. George öne doğru azıcık adım attı. "Ajanların kılıçları sırf hayalette işe yaramaz," dedi. "Küstah gece nöbetçisi çocukları dövmek için de kullanılabilir. Göstermemizi ister misin?"

"Aman, ne korkunç. Titriyorum." Çocuk kasketini daha da gözlerine indirdi ve oturduğu yere iyice yerleşti. Başparmağıyla arkasını işaret etti. "Doğrudan ana caddeden ilerleyin, alanın ortasındaki şapeli göreceksiniz. Herkes orada kamp kurmuş durumda. Şimdi, lütfen çekilin. Işığı kapatıyorsunuz."

Bir an için, ufak bir hayalet Harrow Yolu'nun sınırlarına

dadanır mı diye düşündüm, ama bu isteğe karşı koymayı başardım. Lockwood ilerlememizi işaret etti. Kapıyı çekip, mezarlığa girdik.

İçeri girer girmez, bir anda durduk ve gizli duyularımızı kullandık. Diğerleri etrafa bakarken, ben de bir şey duyacak mıyım diye kulak kesildim. Etraf huzurluydu; psişik basınçta herhangi bir ani yükselme olmadı. Karatavukların tatlı tatlı ötüşünden, çimlerin arasındaki birkaç çekirgenin sesinden başka bir şey duymadım. Çakıl taşlı patikalar alacakaranlıkta hafifçe parıldıyor, anıt mezarların ve diğer mezarların aralarındaki karanlık boşluklarda ışık saçıyordu. Yürüyüş yollarının üstüne eğilmiş olan ağaçlar, yolları daha da karanlığa boğuyordu. Yukarıda, gökyüzü sonu olmayan koru mavi renge bulanmıştı ve ayın parlak yuvarlaklığı onu delip geçmiş gibiydi.

Sıra sıra misket limonu ağacının arasındaki ana caddeden ilerlemeye koyulduk. Ay ışığının loş ve üçgen biçimli parıltısı ağaçların arasına vuruyor, kapkara çimleri aydınlatıyordu. Çizmelerimiz çakıl taşlarında hışırdıyordu; çantalarımızdaki zincirler adımlarımızla birlikte hafifçe şangırdıyordu.

"Tam ileride olmalı," dedi Lockwood sessizliği bölerek. "Onlar mezarı kazarken, yanlarında duracağız. Kazı işi bittikten sonra, tabutu açacağız ve Dr. Bickerstaff'ın kemiklerine biraz gümüş serpip kendi yolumuza gideceğiz. Bu kadar basit."

İkna olmamış gibi bir ses çıkardım. "Tabutları açmak asla o kadar kolay değildir," dedim. "Her zaman bir terslik olur."

"Yok, *her zaman* olmaz."

"Her şeyin yolunda gittiği tek bir şeyi söyle."

"Lucy'yle hemfikirim," dedi George. "Edmund Bickerstaff'ın

sorun yaratmayacağını düşünüyorsun. Ama yaratacağına eminim."

"Ne kadar endişelisiniz," dedi Lockwood. "İşin iyi yanını görmeye çalışın. Bu gece, Kaynağın tam yerini biliyoruz; ayrıca, Kipps için de endişelenmemize gerek yok, değil mi? Bence harika bir gece olacak. Bickerstaff'a gelince, talihsiz bir sonu olmuş diye, şimdi karşımız saldırgan bir ruh olarak çıkacağı anlamına gelmez."

"Olabilir..." diye mırıldandı George. "Ama fareler tarafından yenseydim, ben de epey üzülürdüm."

Beş dakika yürüdükten sonra, ağaçların arasında, karanlık denizde yükselen bir balinayı andıran binanın ağır ve beyaz çatısını gördük. Burası, mezarlığın ortasındaki Anglikan şapeliydi. Ön tarafında, dört kalın sütun Yunan tarzı bir kemer altını destekliyordu. Geniş basamaklardan çift kapılarına gidiliyordu. Kapılar açıktı; içeriden tatlı bir elektrik ışığı parıltısı geliyordu. Aşağıdaysa, iki devasa boyutlarda hidrolik projektörle yarı aydınlatılmış prefabrik iş kulübesi duruyordu. Mekanik kazıcılar, ufak damperli kamyonlar ve toprak öbekleri vardı. Leylak dumanları kıvrılarak, kampın kenarlarındaki kömür kovalarından tütüyordu.

Belli ki, Tatlı Rüyalar Kazı ve Temizlik Şirketi'nin operasyon merkezine gelmiştik. Birkaç kişi, şapelin üst basamaklarında açık kapılara karşı duruyor, bir tek siluetleri gözüküyordu. Yüksek sesler geldiğini, korkunun havada statik elektrik gibi çatırdadığını duyduk. Lockwood, George ve ben çantalarımızı üstünden dumanlar tüten kovalardan birinin yanına bıraktık. Ellerimiz kılıçlarımızın kabzasında basamaklardan yukarı çıktık. Kalabalığın sesi biraz hafifledi; insanlar kenara çekildi ve yaklaşmamızı sessizce izledi.

Basamakların tepesinde, Bay Saunders'ın kemikli ve fötr şapkalı şekli insanlardan sıyrıldı ve telaşla bizi karşılamak üzere yanımıza geldi. "Tam vaktinde geldiniz!" diye bağırdı. "Ufak bir olay meydana geldi ve bu aptallar gitmek istiyorlar! Onlara sürekli olarak üst düzey ajanların geleceğini söyleyip durdum, ama hayır. Paraları alıp gitmek istiyorlar. Bir peni bile almıyorsunuz!" diye bağırdı arkasındakilere. "Sizi riskleri göze alın diye işe aldım!"

"Gördüklerimden sonra değil!" dedi iri yarı bir adam. Oldukça gür bir sakalı, boynunda ve kollarında iskelet dövmeleri ve gömleğinin üstünden sarkan ağır demir bir kolyesi vardı. Birkaç iri yarı işçi daha nöbet değneklerine yapışmış, ürkmüş gece nöbetçisi çocukla birlikte kalabalığın arasında duruyordu. Şekilsiz bol elbiseleri, siyah göz kalemleri, gür kâkülleri ve koltuk altlarına kadar uzanan cılız saçları yüzünden Hassas olduklarını anladığım birkaç genç kız da oradaydı. Hassaslar psişik işler yaparlardı, ama pasifist ilkeler yüzünden asla hayaletlerle gerçekten *savaşmazlardı*. Genellikle, bir ayaz soğuğu kadar sulu gözlü, bir zehirli sarmaşık kadar gıcık olurlardı. Pek anlaşamazdık.

Saunders konuşan adama dik dik baktı. "Kendinden utanmalısın, Norris. Şimdi ne yapacaksınız, Gölgelere ve Parıltılara mı saldıracaksınız?"

"Bu *şey* bir Shade falan değil," dedi Norris.

"Bize *doğru dürüst* ajanlar getirin!" diye bağırdı birisi. "Bu sahtekârları değil! Şunlara baksanıza... Güzel üniformaları bile yok!"

Bir bilezik şangırtısıyla, en tiril tiril, en gözü yaşlı görünen Hassas öne çıktı. "Bay Saunders! Miranda, Tricia ve ben *o mezar*

güvenli hale gelene dek oraya bir adım daha yaklaşma istemiyoruz! Bunu açık açık söylemek istedim."

Kalabalıktan bunu onaylar gibi bir sürü ses yükseldi; adamlardan birkaçı küfür savurdular. Bu arada, Saunders sesini duyurmaya çalıştı. Kalabalık tehditkâr bir biçimde bize yaklaştı.

Lockwood dostane bir tavırla elini havaya kaldırdı. "Merhaba, millet," dedi. En kocaman gülümsemesiyle onlara baktı ve gürültü kesildi. "Ben Lockwood ve Ortakları'ndan Anthony Lockwood. İsmimizi duymuş olabilirsiniz. Combe Cary Malikânesi'nden. Bayan Barrett'ın mezarıyla ilgili bir görev yapmıştık. İşte, o şirket biziz. Bu gece, size yardım etmeye geldik ve yaşadığınız sorunları duymayı çok isterim. Siz, genç hanım..." Gülümseyerek, Hassasa baktı. "Belli ki, *çok kötü* bir deneyim geçirmişsiniz. Bana bundan söz eder misiniz?"

Klasik Lockwood'du işte. Dost tavırlı, düşünceli ve anlayışlı. Ben olsam, kızı bir güzel tokatlar ve poposuna bir tekme atıp karanlığa iterdim. Zaten bu yüzden ben değil de Lockwood liderdi. Ayrıca, kız arkadaşlarımın olmamasının nedeni de buydu.

Kız tipik bir Hassas gibi, iri, nemli bakışlarını ona çevirdi. "Kendimi... Altımdan bir şey hızla yukarı çıkıyormuş gibi hissettim," dedi iç çekerek. "Beni... Yakalayıp yutacakmış gibiydi. Çok intikamcı bir enerji! Çok kötü niyetli! Oraya bir daha asla yaklaşmam!"

"Bu da bir şey mi?" diye bağırdı diğer kızlardan biri. "Claire bunu sırf hissetti. Ben tam alacakaranlık çökerken, onu *gördüm*! Yemin ederim ki, başlığının içinde başını çevirdi ve bana baktı. Bir saniye bakmam yeterli oldu. Sonra, başım dönmeye başladı!"

"Başlık mı?" dedi Lockwood. "Neye benzediğini anlatabilir misiniz?"

Ama kızın cıyak cıyak sesi kalabalığı yine harekete geçirdi; artık herkes bir ağızdan konuşuyor, üstümüze geliyordu. Öne doğru ilerleyerek, bizi kapıya sıkıştırdılar. Spot ışıklarıyla aydınlanan, korkmuş bir sürü suratın oluşturduğu bir dairenin ortasında kalmıştık. Şapelin basamaklarının ardında, son kızıl günışığı da bitmek bilmez mezar taşlarının üstünden çekildi.

Saunders yeniden öfkelenerek böğürdü. "Pekâlâ, sizi ödlekler! Joplin bu gece sizi başka bir olaya yönlendirir! O mezardan çok uzaklarda! Tamam mı? Şimdi, yolumuzdan çekilin... Haydi, kımıldayın biraz!" Lockwood'u kolundan tutup, insanlara omuz ata ata binanın içine girdi. George'la ben de herkesi yara yara kapanmak üzere olan kapılardan içeri girmeyi başardık.

"Size işten çıkarılma tazminatı da yok!" diye bağırdı Saunders kapı aralığından. "Hepiniz hâlâ benim için çalışıyorsunuz!" Kapılar küt diye kapandı ve kalabalığın gürültüsünü kesti. "Ne saçmalık," diye kükredi Saunders.

"İşleri hızlandırmaya çalışmak benim hatam. Yaklaşık bir saat önce, kazıcıların Birkenstaff'ın mezarının etrafını kazması emrini verdim. İşinizi kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Sonra, her şey kontrolden çıktı ve daha hava kararmamıştı bile." Şapkasını çıkarıp, koluyla alnını sildi. "Belki biraz burada nefes alırız."

Şapel ufak, duvarları beyaz sıvayla kaplı, sade döşenmiş bir yerdi. İçerisi nem kokuyordu ve yaş taşlardan oluşan zeminin dört bir yanına koyulmuş parıldayan üç gazlı ısıtıcı da ısrarcı soğuğu gidememişti. Üstlerinde bir dağ gibi kâğıtlar duran iki ucuz görünümlü masa, ısıtıcıların yanında duruyordu. Duvarlardan birinin önünde, tozlu bir sunak ahşap bir tırabzanın ardındaydı ve yanında da kapalı duran ufak bir kapı ve ahşap bir

minber duruyordu. Başımızın üstünde, kubbeli, sıva kaplı bir tavan yükseliyordu.

Odadaki en ilginç şeyse, kapalı bir lahit büyüklüğünde ve biçiminde kocaman, siyah renkli bir taş parçasıydı; sunak tırabzanının altındaki dikdörtgen biçimli, metal plakanın üstünde duruyordu. Merakla buna baktım.

"Evet, bu bir katafalk, kızım," dedi Saunders. "Tabutları aşağıdaki yeraltı mezarlarına indirmek için kullanılan, Viktorya döneminden kalmış bir asansör. Hidrolik bir mekanizmayla işliyor. Joplin'e göre hâlâ çalışıyormuş; Sorun çok kötüleşene dek hâlâ kullanıyorlarmış. Bu arada, Joplin *nerede*? Kahrolası aptal asla masasında değil. Ona en ihtiyaç duyduğunuz anda, ortanda kayboluyor."

"Bickerstaff'ın mezarında meydana gelen şu 'ufak olay'..." dedi Lockwood. "Lütfen, bize neler olduğunu anlatın."

Saunders gözlerini devirdi. "Tanrı bilir. Bu insanlardan mantıklı tek bir laf bile duymuyorum. Hassaslardan bazıları duyduğunuz gibi bir şey *görmüş*. Bazıları çok uzun boylu olduğunu, diğerleriyse üstünde bir cübbe veya sabahlık gibi bir şey olduğunu söylüyor. Ama söyledikleri tutarlı değil. Gece nöbetçilerinden bir çocuk, yedi kafası olduğunu söyledi. Saçmalık! Onu *derhal* eve yolladım."

"Gece nöbetçileri genellikle bir şeyler uydurmazlar," dedi George.

Haklıydı. Güçlü psişik güçleri olan birçok çocuk ajan olurdu, ama bunun için yeteri kadar iyi değillerse, gururu bir kenara bırakıp gece nöbetine katılırlardı. Tehlikeli, düşük ücretli ve çoğu zaman hava kararıktan sonra nöbete kaldıkları bir işti, ama o çocuklar yeteri kadar yetenekliydi. Onları asla hafife almazdık.

Lockwood ellerini uzun ve koyu renkli paltosunun cebine sokmuştu. Gözleri heyecanla parıldıyordu. "Bu iş giderek daha ilginç bir hal alıyor," dedi. "Bay Saunders, mezar şu anda ne durumda? Açık mı?"

"Adamlar biraz kazdılar. Sanırım, tabuta varmışlardır."

"Harika. Buradan sonrasını biz devralabiliriz. George kazı işinde iyidir. Değil mi, George?"

"Eh, kesinlikle deneyimim olduğunu söyleyebilirim," dedi George.

Edmund Birkerstaff'ın beklenmedik bir biçimde ortaya çıkan mezarına giden patika, kazıcıların kampının hemen ardında kalan dar yan yoldaydı. Saunders bir şey demeden bizi oraya götürdü. Kamptan kimse bizimle gelmedi; hepsi yay lambaların oluşturduğu daire biçimindeki ışığın orada durup, gidişimizi izlediler.

Mezarlığın o kısmındaki mezarlar mütevazıydı... Birçoğunda mezar taşları, haçlar veya basit heykeller vardı. Gökyüzü artık tamamıyla kararmıştı. Dikenlerle ve uzun ve ıslak çimlerle yarı gizlenen taşlar, ay ışığının altında bembeyaz parıldıyor ve gözüküyordu, ama gölgelerde bir adam büyüklüğünde kapkara alanlar oluşturuyordu.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, Saunders yavaşladı. İleride, çalılıklar kabaca açılmış bir alanı gösteriyordu. Yakınlarda koyu renkli ve ıslak bir toprak öbeği vardı. Saunders'ın fenerinin ışığında yıpranmış ve sarı gözüken ufak bir mekanik kepçe, belirli bir açıyla yolu tıkıyordu. Kepçe hâlâ doluydu. Kürekler, mızraklar ve diğer kazı aletleri etrafa saçılmıştı.

"Aceleyle gitmişler!" dedi Saunders. Sesi gergin ve tizdi. "Tamam, burada duruyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa, bana

seslenin." Gizlemeye çalışmadığı bir telaşla, karanlığa doğru gitti ve bizi yalnız bıraktı.

Kılıçlarımızı gevşettik. Gece sessizdi; kalbimin hızlı hızlı attığının farkındaydım. Lockwood belinden bir kalem fener aldı ve patikanın solunda kalan karanlık alana tuttu. Kazılmış, kare biçimli bir alandı ve etrafı sıradan mezarlarla ve tabutlarla çevriliydi. Tam ortasında, ufak ve rengi bozulmuş bir taş parçası eğri bir biçimde topraktan dışarı fırlamıştı. Bu taşın önündeki çimler kazılmış, geriye zeminde geniş ve hafif eğimli bir çukur kalmıştı. Sekiz fit uzunluğunda ve üç fit derinliğinde gözüküyordu. Kepçenin kovasındaki diş izleri, çamurda uzun çentikler gibi gözüküyordu. Ama bizim gözümüz sadece taştaydı. Her şeyden önce, hızla ve sessizce duyularımızı kullandık.

"Ölüm parıltısı yok," dedi Lockwood alçak sesle. "Burada kimse ölmediği için normal. Sizde bir şey var mı?"

"Hayır," dedi George.

"Bende var," dedim. "Hafif bir titreşim."

"Bir ses mi? İnsan sesi mi?"

Ses beni rahatsız etmişti, çünkü ne olduğunu anlayamamıştım. "Sadece bir... Parazit. Burada kesinlikle *bir şey* var."

"Gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açın," dedi Lockwood. "Tamam, yapacağımız ilk şey, mezarın etrafına bir bariyer çekmek olacak. Sonra, taşı kontrol edeceğim. Dün geceki gibi, bir şeyi gözden kaçırmak istemiyorum."

George fenerini tabutlardan birinin üstüne koydu ve bunun ışığında uzun zincirlerimizi çıkardık. Bunları çukurun etrafına bir daire biçiminde serdik. Bu iş bittikten sonra, Lockwood zincirlerin üstünden geçti ve elini kılıcına koyup taşa doğru yürüdü. George'la ben gölgelerden onu izledik.

Lockwood taşa vardı, aniden diz çöktü ve çimleri kenara itti. "Tamam," dedi. "Kalitesiz malzemeden yapılmış.Yağmurdan ve rüzgârdan çok yıpranmış. Standart bir mezar taşının ancak çeyrek uzunluğu kadar var. Düzgünce yerleştirilmemiş. Fena halde eğilmiş. Birisi bunu *büyük* bir telaşla yapmış olmalı..."

Fenerini açıp taşın üstüne tuttu. Üstünde onlarca senelik likenler kurumuştu ve kazılmış harflerin üstünü epey örtmüştü. "*Edmund Bickerstaff*..." dedi Lockwood. "Ama bu iyi bir taş ustasının işi değil. Doğru dürüst bir mezar taşı yazısı bile sayılmaz. Birisi eline geçirdiği ilk aletle yazmış gibi. O halde, karşımızda telaşla, yasadışı bir biçimde yapılmış, son derece amatörce bir gömme olayı var. Uzun süre önce olduğu da belli."

Ayağa kalktı. O, bunu yaparken, belli belirsiz bir hışırtı duyuldu. Mezarın ardından, bir şekil karanlıktan fırladı ve fenerin aydınlattığı yere atıldı. George'la ben çığlık attık; Lockwood kenara sıçrayıp kılıcını çıkardı. Zıplarken, yan döndü ve çukurun ortasına, taşa doğru durdu.

"Pardon," dedi Bay Albert Joplin. "Sizi korkuttum mu?"

İçimden bir küfür savurdum; George ıslık çaldı. Lockwood'sa nefesini sertçe dışarı vermekle yetindi. Bay Joplin çukurun kenarından çıkmaya çalıştı. Tuhaf, bana bir şempanzenin hareketlerini hatırlatarak omzunu eğe eğe çıktı; yuvarlanarak yukarı çıktığında, etrafında ufak ve gri renkli kepek bulutları oluştu. Cılız kollarında bir tomar kâğıt vardı ve bebeğini kucaklamış bir anne gibi bunları göğsüne bastırmıştı.

Gözlüğünü burnundan yukarı itti. "Özür dilerim; Doğu Kapısı'ndan gelirken kayboldum. Bir şey kaçırdım mı?"

George tam yanıt verdiği anda, etrafımı tenimi tırmalayan bir soğuk dalgası sardı. Bir havuza atladığınızda suyun ısıtılma-

dığını fark ettiğiniz ve buz gibi suyun bedeninize çarptığı andaki gibi bir histi. Ani bir acı hissedersiniz. Berbat bir histir ve her yanınızı sarar. Bu da aynı öyle bir histi. Şok içinde soluk almaya çalıştım. En kötüsü bu da değildi... Soğuğu hissettiğimde, iç kulaklarım harekete geçti. Daha önceden hissettiğim o titreme var ya? Birden, çok *yüksek* bir sese dönüştü. George'un sesinin uğultusunun ve Joplin'in mırıltılarının ardında, üstüme gelen bir sinek sürüsünün boğuk vızıltısını andırıyordu.

"Lockwood..." dedim. Sonra, ses dindi. Zihnim açıldı. Soğuk geçti. Tenim kızarmış ve sıyrılmış gibiydi. Ses yine arka plandaki bir sese dönüştü.

"... Gerçekten de olağanüstü bir kilise, Bay Cubbins," diyordu Joplin. "Londra'daki en iyi pirinç kabartmalar burada. Bir ara size göstermeliyim."

"Hey!" Lockwood çukurun ortasında duruyordu. "Hey!" diye seslendi. "Bakın, ne buldum! Hayır, lütfen, siz değil, Bay Joplin... Demirin arka tarafında dursanız iyi olur."

Fenerini ayaklarının dibindeki çamurlara tuttu. Ağır ağır ilerleyerek, kulaklarım hâlâ çınlayarak, George'la birlikte demir zincirlerin üstünden geçtim ve çukura indim. Çizmelerimiz yumuşak, koyu renkli çamurları ezdi.

"Şurada," dedi Lockwood. "Sizce bu ne?"

İlk önce, fenerin parlak ışığında neye baktığımı anlayamadım. Sonra, Lockwood fenerini biraz oynatınca gördüm; çamurlardan uzun ve sert bir şeyin kırmızımsı ucu fırlamıştı.

"Aa," dedi George. "Çok tuhaf bir şey."

"Tabut mu?" dedi Minik Bay Joplin zincirlerin ardından merakla boynunu uzatarak. "Tabut mu, Bay Lockwood?"

"Bilmiyorum..."

"Gördüğüm birçok tabut ahşaptı," diye mırıldandı George. "Birçok Viktorya dönemi tabutunun bunca zamandır toprakta çürümüş olması gerekir. Birçoğu kurallara, geleneklere ve yasalara göre iki metre derinliğe gömülür..."

Bir sessizlik oldu. "Peki, bu nasıl bir şey?" diye sordu Joplin.

"Sadece dört fit aşağıda ve sanki birisi onu telaşla oraya koyup kaçmak istermiş gibi belirli bir açıda eğilmiş. Henüz çürümemiş, çünkü ahşap değil. Bu tabut demirden yapılmış."

"Demir..." dedi Lockwood. "Demir bir tabut..."

"Duyuyor musunuz?" dedim aniden. "Sinek vızıltısını duyuyor musunuz?"

"Ama o zamanlar Sorun başlamamıştı," dedi George. "Neden bir tuzak gibi demir tabutlar yapmışlar?"

7

Mezardaki metal tabutu çıkarmamız gece yarısına kadar sürdü. Birimiz nöbet tuttuk, ölçümler aldık, diğerleriyse araçlarla uğraştılar. Her on dakikada bir, yer değiştirdik. Çamuru metalden ayırmak, çukurun orta kısmını derinleştirmek, tabutun kapağını ve kenarlarını yavaş yavaş gözler önüne serebilmek için, yolda bırakılmış olan kürekleri ve mızrakları kullandık.

Bunları yaparken, neredeyse hiç konuşmadık. Sessizlik bizi bir kefen gibi sardı; toprağa giren aletlerin *fırt, fırt, fırt* seslerinden başka bir şey de duymadık. Her yer sessizdi. Arada bir, doğaüstü güçleri uzak tutmak için çukurun ortasında ve alt kısımlarına tuz ve demir serptik. İşe yaramış gibiydi. Çukurun içi ötedeki patikadan iki derece daha soğuktu, ama ısı değişmedi. Daha önce duyduğum uğultu da tekrarlanmadı.

Gizemli mezardan son derece etkilenmiş olan Albert Joplin bir süre bizimle kaldı, büyük bir heyecanla mezar taşlarının ara-

sında ileri geri yürüdü. En sonunda, hava iyice kararırken, tabut gözler önüne çıkarken, Joplin temkinli hareket etmeye başladı; şapelde yapması gereken bir iş olduğunu aklına geldi ve gitti. Yalnız kaldık. *Fırt, fırt, fırt.*

Nihayet, işi tamamladık. Tabut dışarı çıkmıştı. Lockwood bir fırtına lambası daha yaktı ve çukurun ortasındaki çamurların arasına koydu. Biraz geri çekilip, bulduğumuz şeye baktık. Yaklaşık olarak iki metre uzunluğunda, altmış santim genişliğinde ve bir adım kadar derinliğinde demir bir kutuydu.

Bir başka deyişle, sıradan bir kutu değildi. Lockwood'un dediği gibi, demir bir tabuttu.

Tabutun yan kısımlarında hâlâ yer yer toprak vardı. Gri ve yapış yapış gözüküyordu. Toprağın temizlendiği bölümlerdeyse, kutunun yüzeyi gözüküyordu. Pas, üstünü mercan renkli çiçekler, kurumuş kan lekeleri gibi sarmıştı.

Bir zamanlar, yan kısımları temiz ve düz olmalıydı, ama onu sıkıştıran toprak ve aradan geçen seneler tabutu eğmişti; dikey kenarları eğrilmişti ve üst kısmının ortası içe göçmüştü. Şehrin altında Roma mezarlıklarındaki kurşun tabutların da öyle ezik olduklarını görmüştüm. Kapağının bir kenarı öylesine bozulmuştu ki, kenardan tamamıyla yukarı yükselmişti ve dar bir karanlık alanı gözlerden önüne seriyordu.

"Bana asla demir bir tabutta gömülmemeyi hatırlatın," dedi George. "Çok yıpranıyorlar."

"Ayrıca, artık işlevini de yerine getirmiyor," dedi Lockwood. "Bunun içindeki şey, şu küçük delikten dışarı sızıyor. İyi misin, Lucy?"

Durduğum yerde sallanıyordum. Hayır, kendimi harika hissetmiyordum. Başım zonkluyordu. Midem bulanıyordu. Uğultu

geri gelmişti. Üstümde görünmez böcekler dolaşıyor gibiydi. Çok güçlü bir miazmaydı. Bir Misafir yakınlarda olduğunda hissettiğiniz o feci huzursuzluk hissi gibiydi. Onca demire *rağmen* güçlüydü.

"İyiyim," dedim hemen. "Eee, kapağını kim açacak?"

Esas soru buydu. *Fittes El Kılavuzu'nda* belirtildiği gibi, düzgün ajans uygulamaları sadece tek bir kişinin 'mühürlü bölmeler' (mesela, tabutlar, lahitler veya gizli odalar gibi) ateş hattında olması gerekirdi. Diğerlerinin silahlarını kavrayıp, kenarda beklemesi gerekiyordu. Bu görevin dönüşümlü olarak yapılabilmesi, önem sırasında hemen bisküvi kuralından sonra geliyordu. Her zaman da tartışma konusu haline gelirdi.

"Ben değil." Lockwood paltosunun ön tarafındaki dikilmiş pençe izlerine vurdu. "Bayan Barrett'ınkini ben açmıştım."

"Ben de Melmoth Malikânesi'ndeki yerdeki kapıyı açmıştım. George?"

"Ben de Savoy Oteli'ndeki gizli odayı açtım," dedi George. "Unuttunuz mu? Hani, kapısında çok eski bir levha izi olan. Offf, çok ürkünçtü."

"Hayır, değildi. Hayaletli *veya* gizli değildi. İçinde bir sürü pantolon olan bir çamaşır odasıydı."

"Ama bunu içeri girdiğimde bilmiyordum, değil mi?" diye itiraz etti George. "Bence yazı tura atalım." Pantolonunun ceplerinden kirli bir bozuk para çıkardı. "Ne dersin, Luce? Yaz mı, tura mı?"

"Bence..."

"Tura mı? İlginç bir seçim. Bakalım ne olacak." Parayı fırlattığında, gözün takip edemeyeceği kadar hızlı aşağı indi. "Ha, yazı geldi. Talihsizlik işte, Luce. Levyeyi alıver."

Lockwood sırıttı. "İyi denemeydi, George, ama bu işi sen yapıyorsun. Gidip aletlerle mühürleri alalım."

Derin bir oh çekerek, kumaş çantaların yanına gittim. George da keyfi kaçmış bir ifadeyle peşimden geldi. Çok geçmeden, gümüş mühürleri, levyeleri ve diğer malzemeleri, tabutun yanına dizdik.

"Çok zor olmayacak sanırım," dedi Lockwood. "Bakın... Kapak içten menteşeli, ama biri yerinden fırlamış bile. Hâlâ yerinde olan bir tanesi de senin tarafında, Lucy. George biraz levyeyle kurcalarsa, serbest kalacak." Bize baktı. "Sorusu olan var mı?"

"Evet," dedi George. "Birkaç sorum var. Sen nerede duracaksın? Ne kadar uzakta olacaksın? Bu şeyin içinden korkunç bir şey çıktığında, beni korumak için hangi silahları kullanacaksın?"

"Lucy'yle ben bunları hallederiz. Şimdi..."

"Bir de, sağ kalamazsam, bir vasiyet yazmıştım. Size nerede olduğunu söyleyeceğim. Yatağımın altında, en arkada, kâğıt mendil kutusunun ardında."

"Tanrım, işler lütfen o raddeye gelmesin. Şimdi, hazırsan..."

"Kapakta bir şey mi yazıyor?" dedim. O aşamaya geldiğimiz için, tüm dikkatimi tabuta vermiştim ve duyularım harekete geçmişti. "Şuradaki sıyrıkları görüyor musunuz?"

Lockwood başını salladı. "Çamurla kaplı olduğundan göremiyorum ve şimdi bunları temizlemeyeceğim. Haydi, işi yapalım artık."

İşin aslı, tabutun kapağını açmak Lockwood'un düşündüğünden çok daha zor oldu. Yıpranmış kapak haricinde, yüzeydeki yoğun pas birkaç yerde üst kısmının yanlarını birbirine yapıştırmıştı ve ancak yirmi dakika boyunca çakılarla ve keskilerle uğraştıktan sonra menteşeler gevşeyip yerinden çıktı.

"Pekâlâ..." Lockwood son bir ölçüm yapıyordu. "İyi gözüküyor. Isı hâlâ sabit ve miazma daha kötüye gitmiyor. İçinde her ne varsa, şaşılacak derecede sessiz. Eh, şimdiki zaman gibisi yoktur. Lucy, pozisyonlarımızı alalım."

O ve ben tabutun iki tarafına geçtik. Çapı bir buçuk metre olan en büyük ve güçlü gümüş zincir ağımızı aldım. Bunu açtım ve elime aldım. Lockwood kılıcını çıkarıp, Açılı bir Batı tutuşuyla, ani bir saldırıya hazır bir biçimde öne tuttu.

"George, sıra sende," dedi.

George evet anlamında başını salladı. Gözlerini yumdu ve hazırlandı. Sonra, levyeyi eline aldı. Parmaklarını esnetti, omuzlarını çevirdi ve boynunu çıt edecek bir biçimde oynattı. Bacaklarını biraz iki yana açtı ve poposunu bir vuruş yapmaya hazırlanan bir golfçü gibi salladı. İçine derin bir nefes çekti ve levyeyi itti. Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi. Hayır, kapak eğilmişti; belki de göçükler onu sıkıştırmıştı. George yeniden denedi. Bu sefer, kapak bir çınlamayla açıldı, levyenin George'a yakın kısmı havaya kalktı. George birden geriye sıçradı, dengesini kaybetti ve sert bir biçimde popo üstü çamurların üstüne düştü. Bu arada, gözlüğü de yamuldu. Oturup boş boş tabuta baktı. Sonra da çığlık attı.

"*Fener*, Lucy!" diye Lockwood öne atıldı ve George'u kılıcının ucuyla korudu. Ama tabuttun dışarı hiçbir şey çıkmadı. Ne bir Misafir, ne de bir görüntü belirdi. Fenerlerin ışığı tabutun kapağının içine ve başka bir şeye yansıdı... Koyu renkli bir parıltı yansıtan bir şey vardı. Fener elimdeydi. Bunu tabutun ve içindeki şeyin üstüne tuttum.

Mideniz kolay bulanıyorsa, sonraki iki paragrafı atlamak isteyebilirsiniz, çünkü tabuttan bana bakan ceset sadece kemik değil,

çok daha fazlasıydı. Bu da bizi şaşırtan ilk şey oldu: Neredeyse her yeri çürümüştü. Hiçbir muzu bir koltuğun yanına bırakıp orada unuttuğunuz oldu mu? Bunu yaptıysanız, bir süre sonra karardığını, kapkara kesilip yumuşadığını, sonra daha da kararıp büzüldüğünü bilirsiniz. Demir tabutun içindeki adam da ikinci ve üçüncü aşama arasındaki bir muz gibiydi. Fenerin ışığı kuruyup siyahlaşmış derisinde, elmacık kemiklerinin üstünde gerilmiş cildine vurdu. Ceset yer yer çatlamıştı. Alnının ortasındaki düzgün deliğin etrafındaki deri tamamıyla soyulmuştu.

Uzun beyaz saçlarının tutamları cam gibi renksizdi ve başının yanına dökülmüştü. Göz çukurları boştu. Kurumuş dudakları geriye çekilmişti ve diş etleriyle dişleri gözüküyordu. Üstünde parçalanmış mor renkli bir cübbe veya pelerin vardı. Bunun altında da eski tarz, siyah renkli, dik ve sert yakalı bir takım elbise ve siyah renkli, Viktorya tarzı bir kravat vardı. Ellerinde (kemikliydi) lime lime olmuş, beyaz renkli bir kumaşın içinde bir şey tutuyordu. Tabutun açısından mıydı, yoksa toprağın senelerce yer değiştirmesinden miydi bilmiyorum, ama kumaştaki nesne kaymıştı ve iskelet parmaklarının arasından fırlamıştı. Bir insan kafası genişliğinde bir parça camdı; kenarları da tırtıklıydı. Kirden ve küften kapkara olmuş ve epey kirlenmişti, ama cam hâlâ parıldıyordu. Bu parıltı gözüme takıldı.

Bakın! Bakın...

Bu ses de neydi?

"Lucy! Mühürle şunu!"

Tabii. Lockwood bağırıyordu. Bunu duyunca, gümüş zincir ağı fırlattım ve tabutun içindekileri örttüm.

"Ne gördün, George?" diye sordu Lockwood.

Artık patikadaydık ve Saunders'ın ekibinden birilerinin

getirdiği çayı içiyor, çörekleri yiyorduk. Etrafımıza büyükçe bir kalabalık toplanmıştı... Saunders, Joplin, birkaç işçi ve gece nöbetçisi çocukları... Bazıları işin eğlenceli kısmı sona erdi diye, diğerleri de büyük bir ihtimalle George'un çığlığına geç karşılık verdikleri için o sırada gelmişlerdi. Hepsi mezar taşlarının orada duruyor, çukura bakıyor ve zincirlerden uzakta duruyorlardı. Tabutun kapağını kapatmıştık; sadece zincir ağın bir köşesi gözüküyordu.

"Yani, Bickerstaff'ın kötü göründüğünü biliyorum," dedi Lockwood. "Ama dürüst olalım, daha kötülerini de görmüştük. Putney Vale'i hatırlıyor musunuz?"

George son birkaç dakikadır çok sessizdi. Neredeyse hiç konuşmamıştı ve suratında tuhaf bir ifade vardı. Gözlerinden büyük bir sıkıntı okunuyordu, ama bir yandan da dalgın, özlem dolu bir ifade de vardı; sanki bir şey unutmuş gibi, sürekli olarak dönüp tabuta bakıyordu. Bu da beni endişelendirmişti. Bana kurbanın irade gücünün saldırgan bir ruh tarafından emildiğini hayalet kilitlenmesi durumunu hatırlatıyordu. Ama Kaynağı gümüşle mühürlemiştik ve o sırada hayalet falan yoktu. Buna rağmen, George düzeliyor gibiydi. Yiyecekler onu hızla kendisine getiriyordu. Lockwood'a bakıp başını salladı. "Sorun ceset değildi," dedi yavaşça. "Buzdolabımda daha kötü şeyler var. Elindeki aynaydı."

"Bir ayna olduğunu mu düşündün?" dedim. Gözlerimi yumduğumda, o cam parçasının parıldadığını, karanlıktan da karanlık bir ışık saçtığını hâlâ görebiliyordum.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ama gözlerim ona kaydı. Onda bir şey gördüm... Aslında, *ne* gördüğümü bilmiyorum. Kapkara sayılırdı, ama o zifiri karanlıkta bir şey vardı ve çok korkunçtu.

Çığlık atmama neden oldu... Birisi iç organlarımı göğsümden emiyormuş gibi hissettim." George ürperdi. "Ama bir yandan da, büyüleyiciydi... Bakışlarımı ayıramadım. Bana zarar verdiği halde, ona bakmaya devam etmek istedim." Uzun, derin bir biçimde iç çekti. "Lucy, onun üstünü ağla örtmemiş olsaydı, hâlâ ona bakıyor olurdum herhalde."

"Anlattıklarından sonra, bakmıyor olman iyi bir şey," dedi Lockwood.

O da George'u dikkatle inceliyordu. "Tuhaf bir aynaymış. Bir demir tabuta koyduklarına şaşmamak gerek."

"Bickerstaff'ın zamanında, demirin özellikleri *biliniyor* muydu?" diye sordum. Elli sene önce, Sorun daha yeni başladığında, hayaletlere karşı koruma özelliği olan demir ve gümüş toplu üretimi başlamıştı. Ama bu mezar ondan bir, ya da iki nesil öncesine aitti.

"Çoğu kişi bilmiyordu," dedi Lockwood. "Ama gümüş, tuz ve demir her zaman genel olarak hayaletlere ve kötü ruhlara karşı kullanılmıştır. Burada demir bulmuş olmamız bir tesadüf *olamaz*." Sesini alçaltı. "Dr. Bickerstaff'la ilgili tuhaf bir şey fark ettiniz mi?"

"Mumya gibi olan ceset durumu dışında mı yani?" dedim.

"Sorun da bu ya? Joplin'in gazete haberine göre, Bickerstaff fareler tarafından yenmemiş miydi? Tabuttaki adam tek parçaydı. Hem o deliği..." Saunders'la Joplin'in geldiğini görünce sustu. Kazıcı gece nöbetçisi çocuklara emirler yağdırırken, arşivci de demir zincirlerin oradan tabuta bakıyordu. İkisi de bize gülümsüyorlardı; sırtımız sıvazlandı ve tebrik edildik.

"Harika bir iş çıkardınız, Bay Lockwood!" diye bağırdı Saunders. "Çok başarılıydınız. Belki de artık bu saçmalık sona

erdiği için, işimize doğru dürüst devam edebiliriz." Üstünden buhar tüten kahvesinden bir yudum aldı. "İnsanlar Bickerstaff'ın elide kristal gibi bir şey olduğundan söz ettiler... O tuhaf ayinlerinden kalmış bir şey olabilir. Üstünde gümüş ağ olduğu için, ne olduğunu anlamak güç."

Lockwood güldü. "İnanın ki, o ağın orada kalması gerek. Orada gerçekten de *güçlü* bir Kaynak var. Derhal PAKD'a haber verelim ki, güvenli bir biçimde götürülmesini sağlasınlar."

"Yarın sabah ilk iş!" dedi Saunders. "Şimdi gidip sıradan işlerle ilgilenmem gerekiyor. Zaten gecenin yarısını bu işe harcadık. Şey, sanırım işi tamamladığınıza dair belgeleri imzalamamı istersiniz, Bay Lockwood. Ofisime gelin de bu işi halledelim."

"Tabutu bu gece şapele taşıtabilir miyiz?" diye sordu Joplin. "Burada kalması hoşuma gitmiyor. Hırsızlar ve yağmacılar gelebilir... Bilirsiniz ya?"

Lockwood kaşlarını çattı. "O halde, ağın yerinden oynamamasına dikkat edin. Tabut kaldırıldığında, etrafındaki zincirleri düzeltin ve kimsenin yaklaşmasına izin vermeyin."

Lockwood ve Saunders gittiler. George bir kutu tabuta yaslandı ve Joplin'le hararetli bir konuşmaya daldı. Ben de kendimi eşyalarımızı yavaş yavaş toparlayarak meşgul ettim. Vakit henüz erkendi, gece yarısı bile olmamıştı; kesinlikle, öncekinden daha iyi bir gece olmuştu. Ama tuhaftı. *Son derece* garip bir mezardı ve neden öyle olduğunu anlamak imkânsızdı. George bir şey görmüştü, ama ortada gözle görülür bir hayalet falan yoktu. Yine de, tüm o demire rağmen o kadar çok psişik rahatsızlık vermiş olması da kayda değerdi.

"Bayan?"

Norris isimli, iri yarı kazıcılardan biri bana seslenmişti.

Adamın derisi kayış gibiydi. Kısacık kesilmiş saçlarına kadar, kirli bir sakal yükseliyordu. Boynundaki dövme de kanatları açmış, gözleri iri bir kafatasıydı. "Affedersiniz, bayan," dedi. "Doğrumu duydum? Kimse tabuta yaklaşmayacak mı?"

"Evet, doğru."

"O halde, arkadaşınızı durdursanız iyi olur. Baksanıza nereye gidiyor."

Arkama baktım. George ve Joplin demir zincirleri aşmışlar ve tabuta yaklaşmışlardı. Heyecanla konuşuyorlardı ve Joplin kâğıtlarını kolunun altına daha da sıkı sıkı yerleştirmişti.

"George!" diye seslendim. "Orada ne işin..."

Sonra, bir şey fark ettim.

Kapak. Yazı.

George ve Joplin hararetli konuşmalarına devam ederek tabutun yanına eğildiler ve kapaktaki çamurları temizlemeye koyuldular. George'un elinde bir kalem keski vardı; çamurları daha rahat temizlesin diye kapağı hafifçe kaldırdı. Alttaki gümüş ağ yerinden oynadı ve hafifçe bir tarafa kaydı.

Norris bana bir şey dedi, ama duymadım, çünkü Joplin'le George'un yanında *üçüncü* birisinin durduğunu gördüm.

Çok hareketsiz, sessiz, oldukça ince uzun ve sadece kısmen gözüken bir şeydi. Demir tabut, şeklin uzun ve gri renkli cübbesinin bir köşesinden içeri giriyordu. Parlak, kısa ve anemonların dokunaçlarını andıran plazma helezonları esnedi ve hayaletin altından yukarı doğru kıvrılarak ilerledi. Ama henüz kollar ve ayaklar değil, sadece uzun cübbe gözüküyordu. Uzun ve eğik bir başlığın altında olan suratı gözükmüyordu. İki ayrıntı haricinde: Soluk ve sivri, balık kılçığı gibi bembeyaz bir çene ve sivri dişlerle dolu açık bir ağız.

Ağzımı açtım ve bir uyarı haykırabileceğim anda, zihnimdeki ses konuşmaya başladı.

Bakın! Bakın!

"George..."

Sizlere kalbinizden geçenleri veriyorum...

"George!"

George da, Joplin de hareket etmiyorlardı, ama şekil tam görebilecekleri bir yerde duruyordu. İkisi de hafifçe yere eğilmişti ve tabuttan çamurları temizlerken donakalmışlardı. Gözleri irileşip donuklaşmış, suratları ifadesiz kalmıştı.

Bakın...

Ses derin ve sakindi, ama bir yandan da insanı tiksindirecek kadar buz gibiydi. Duyularımı bulanıklaştırdı; ona itaat etmek istedim, ama bir yandan da çaresizlikle karşı koymaya çalıştım.

Kendimi hareket etmeye zorladım.

Derken, şekil de hareket etti. Upuzun, gri renkli bir sütun gibi yükseldi ve ta yıldızlara doğru gitti.

Arkamdan birisi seslendi. Vakit yoktu. Kılıcımı çektim. Şekil Georg'la Joplin'in tepesine yükseldi. İkisi de aniden transtan çıktılar; başlarını hızla yukarı kaldırdılar ve ona baktılar. George'un çığlık attığını duydum. Joplin kâğıtlarını yere düşürdü. Şekilse bir an için havada donakaldı. Ne yapacağını biliyordum. Aniden aşağı eğileceğini ve bir su akımı gibi yere ineceğini biliyordum. Onları yutacaktı. Her ikisini de içine alacaktı. Çok uzaktaydım... Aptal... Kılıç fayda etmezdi. Ama silahımı değiştiremezdim, kemerimdeki başka hiçbir şeyi alabileceğim kadar vakit yoktu. Kılıç...

Şekil aşağı eğildi... Açık ağzı ve dişleri bir kavis çizerek aşağı yöneldi.

Kılıcı ileri fırlattım; bir tekerlek gibi dönerek göğe yükseldi. Panikle ayakları birbirine dolanan Joplin George'u kenara itti. George gerileyerek, kemerinde kendisini savunabileceği bir şey aradı, ama dengesini kaybedip düşecek gibi oldu...

Size kalbinizden geçenleri veriyorum...

Kılıç tam George'la Joplin'in arasından, başlarının üstünden geçti. Gümüş kaplı keskin tarafı başlığın altında kalan suratın içinden doğrudan geçiverdi.

Şekil gözden kayboldu. Zihnimdeki ses de kesildi. Psişik bir darbe dalgası halkanın ortasında hızla fırladı ve ayaklarımı yerden kesti. Lockwood saçları dalgalanarak, paltosu ardında uçuşarak hızla yanımdan çukura doğru koştu. Zincirlerin yanında durdu ve heyecanla olanları izledi. Ama sorun yoktu. George iyiydi. Joplin de iyiydi. Tabut sessizdi. Tepede, yaz yıldızları parıldıyordu.

Misafir gitmişti.

8

Olay sırasında, Lockwood haklı olarak sıkkındı. Mezarlıkta hiçbir şey demedi. Eve dönerken de konuşmadı. Kapının kilidini açıp, hayalet kovucuları tekrar kurmayı ve çantalarımızı köşeye atıp tuvalete gitmeyi bekledik. Derken, Lockwood patladı. George'u doğrudan oturma odasına götürdü ve her görevden sonra yaptığımız gibi cips yiyip sıcak çikolata içmek yerine, onu hak ettiği gibi azarlamaya koyuldu.

"Yaptıklarına çok şaşırdım," dedi. "Kendi hayatını da, o salak Bay Joplin'inkini de büyük bir tehlikeye attın. Hayalet dokunuşuna maruz kalmana saniyeler vardı. Lucy olmasaydı, maruz *kalacaktın*! *Sakın* bana Kaynağın etkisiz hale getirildiğini düşündüğünü falan da söyleme. Ajan olmayan birisinin bir operasyon durumunda aktif bir Kaynağın yanına gitmesi kurallara aykırıdır. Bunu *biliyorsun*! Ne yapmaya çalışıyordun?"

George fiskos masasının önündeki en sevdiği sandalyeye oturmuştu. Genellikle oldukça ifadesiz olan suratında pişmanlık,

meydan okuma ve kayıtsız kalmaya çalışma karışımı bir ifade belirmişti. "Kapağın üstündeki yazıdan söz ediyorduk," dedi tatsız bir tavırla. "PAKD bugün tabutu aldıktan sonra, yazıyı bir daha göremeyeceğimizi biliyorduk. O yüzden, Joplin şey dedi..."

"Joplin'in ne dediğinin seni etkilememiş olması gerekirdi!" diye bağırdı Lockwood. "Neredeyse ölmek için geçerli bir neden olduğunu mu düşünüyorsun? Eski ve pis bir tabuttaki bir takım sıyrıkları deşifre etmek mi? Beni çok şaşırttın, George. Cidden şaşırdım."

Aslında, şaşırdığı falan yoktu. Ben de aynı durumdaydım. George'un alaycı, gazlı ve genel düşüncesiz hali dışında, en bilinen yönü bilinmeyen şeylere karşı merakıydı. Görevlerle ilgili tozlu arşiv raflarını karıştırmadığı ve araştırma yapmadığı zamanlarda, tozlu arşivleri karıştırır ve Misafir Teorisini araştırırdı... Hayaletlerin *neden* geri döndüğünü ve tam olarak, bu olayın *nasıl* meydana geldiğini öğrenmeye çalışırdı. Onu büyüleyen şey bir tek hayalet kavanozumuzdaki kafatası değildi; her fırsat bulduğunda, diğer psişik gücü olan şeyleri de araştırırdı. Demir tabutun da bu gruba dâhil olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ayrıca, o meraklı ufak araştırmacı Joplin de George'un yaklaşımını benimseyen birisiydi.

Lockwood sustu. Kollarını göğsünde kavuşturup özür beklediği bariz bir biçimde durdu, ama George henüz kendisini savunmaktan vazgeçmemişti. "O tabutun ve içindekilerin tehlikeli olduğunu anlıyorum," dedi inatla. "Gördüğüm ayna dehşet vericiydi. Ama güçleri hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bence neyle karşı karşıya olduğumuzu keşfetmek, düzgün bir ajansın görevidir... Buna kapaktaki yazı da dâhil. Bize Bickenstaff'ın ve hayaletinin neyin peşinde olduğuna dair bir ipucu verebilirdi."

"Kimin umurunda?" diye bağırdı Lockwood. "Tüm bunlar kimin umurunda? *Görevimizin bir parçası değil!*" Birçok açıdan, Lockwood George'un tam zıddıydı ve sırf bedensel temizlik açısından öyle değildi. Hayaletlerin doğasıyla, kişisel arzuları veya niyetleriyle ilgilenmiyordu. İstediği tek şey, onları en etkin biçimde yok etmekten ibaretti. Ama sanırım onu gerçekten öfkelendiren şey, George'un dikkatsiz bir amatör gibi davranmış olmasıydı. "Bu tür şeyler, Barnes'ın ve PAKD'ın endişe konusudur," dedi daha alçak sesle. "Bizim değil. Değil mi, Lucy?"

"Evet! Tabii ki bizim değil. Kesinlikle hayır." Eteğimin bir köşesini dikkatle düzlettim. "Ama bazen ilginç olabiliyor... Peki, yazıyı *görebildin* mi, George? Sormak aklıma gelmedi."

George evet anlamında başını salladı. "Gördüm aslında."

"Ne diyordu?"

"*Ruhunuza değer veriyorsanız, bu lanetli kutudan uzak durun ve ellemeyin.* O kadar."

Tereddüt ettim. "Uzak durun ve ellemeyin mi?"

"Kısaca, açmayın diyor."

"Eh, bunun için biraz geç sanırım."

Lockwood biz konuşurken, dik dik bize bakıyordu. Hafifçe öksürdü. "Artık bir önemi yok ama değil mi?" dedi tatlı tatlı. "Çünkü daha önce de dediğim gibi, Bickerstaff ve aynası *artık bizim işimiz değil.* Dahası, George..."

"Bir dakika," dedim birden. "Burada Edmund Bickerstaff'tan söz ediyoruz. Tüm bunlar Joplin'in onun nasıl öldüğüyle ilgili anlattıklarıyla nasıl örtüşüyor? O tabuttaki adam fareler tarafından parçalanmamıştı, değil mi? Alnında bir mermi deliği vardı."

George evet der gibi başını salladı. "Haklısın. İyi bir nokta

yakaladın, Lucy. Ama önce vurulmuş, sonra da fareler tarafından didiklenmiş olabilir."

"Evet, olabilir... Ama bana tek parçaymış gibi geldi."

"Önemli değil!" diye bağırdı Lockwood. "Göreve devam ediyor olsaydık, dediğiniz gibi ilginç olabilirdi. Ama artık bitti. İşi tamamladık. Unutun artık! Önemli olan şey, para aldığımız işi yapmış olmamız. Bu da Kaynağı bulup mühürlemekti."

"Şey, hayır, aslıdan Kaynağı mühürlemedik," dedi George. "Bunu gayet güzel ispat ettim. Tüm o demire ve gümüşe rağmen, Bickerstaff'ın hayaleti *yine de* oradan çıkmayı başardı. Bu, normal *değil*. Sen bile bunun araştırılmaya değer olduğunu kabul dersin herhalde."

Lockwood bir küfür homurdandı. "Hayır! Hayır, öyle düşünmüyorum! Ağı yerinden oynattın, George... Misafir bu yüzden kaçıp, neredeyse seni hayalet dokunuşuna maruz bırakacaktı. Ölebilirdin! Seninle ilgili sorun, her zaman olduğu gibi dikkatinin çok kolay dağılıyor olması. Önceliklerini belirlemen gerek! Şu dağınıklığa bak..."

Parmağını içindeki kafatasının bulanıklığın ardında belli olduğu, plazmanın her zamanki gibi durduğu ve yeşilimsi olduğu hayalet kavanozunu gösterdi. George o öğleden sonra deneylerine devam etmişti. Öğle güneşi de bir işe yaramamıştı, radyoda çalan klasik müziğin sesini iyice açıp kavanoza dinletmek de öyle. Masanın üstü ufak bir not defteri ve aceleyle yazılmış notlar denizine dönüşmüştü.

"Bu, mükemmel bir örnek," dedi Lockwood. "O salak kavanoza fazla vakit harcıyorsun. Sağlam olayların araştırmalarına biraz daha fazla vakit ayırsan da biraz şirkete yardım etsen?"

George'un yanakları kıpkırmızı kesildi. "Bu da ne demek?"

"Önceki günkü Wimbledon Common işinden söz ediyorum... Darağaçlarıyla ilgili olayı tamamıyla gözden kaçırdığından söz ediyorum. O salak Bobby Vernon bile senden daha faydalı bilgiler bulmuş!"

George hiç kıpırdamadan oturuyordu. Bu sözlere itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, ama sonra bir şey söylemekten vazgeçti. Suratı ifadeden yoksundu. Gözlüğünü çıkarıp, tişörtüne sildi.

Lockwood ellerini saçlarının arsında gezdirdi. "Haksızlık ediyorum. Bunu söylememeliydim. Özür dilerim."

"Yok, yok," dedi George gergin bir ifadeyle. "İleride daha iyisini yapmaya gayret edeceğim."

"Peki."

Bir sessizlik oldu. "Sıcak çikolata yapayım mı?" dedim neşeli bir sesle. Sıcak çikolata sorunları erken saatlerde çözerdi. Gece ilerliyordu. Yakında şafak sökecekti.

"Ben yaparım," dedi George. Aniden ayağa kalktı. "Bakalım, *bunu* doğru yapabilecek miyim? İki şeker mi, Luce? Lockwood, seninkini ekstra köpüklü yapıyorum."

Lockwood kapanan kapıya kaşlarını çatarak baktı. "Biliyor musun, şu son söylediği canımı sıktı..." İç çekti. "Lucy, bir şey söylemek istiyordum: Orada yaptığın şey çok etkileyiciydi... Kılıcı fırlatmanı diyorum."

"Teşekkürler."

"Tam başlarının arasına, kusursuz bir biçimde nişan alarak yolladın. Sola doğru bir santim daha kaysaydı, George'un gözlerinin arasına saplanırdı. Gerçekten de inanılmaz bir nişancısın."

Tevazu gösteremeye çalışır gibi bir hareket yaptım. "Şey... İnsan bazen yapması gerekeni yapmak zorunda kalıyor işte."

"Aslında, nişan falan almadın, değil mi?"

"Evet."

"Öylece fırlattın. İşin aslı, George'un dengesini kaybedip düşmesi tamamıyla tesadüftü. O yüzden kılıcın ona saplanmadı."

"Evet."

Bana gülümsedi. "Yine de... Çok iyi bir hareket olmadığı anlamına gelmiyor. Vaktinde harekete geçen tek kişi sendin."

Her zamanki gibi, iltifatının yarattığı o ılık his, yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Hafifçe öksürdüm. "Lockwood," dedim. "Bickerstaff'ın hayaleti... *Ne* türdü? Daha önce hiç öyle bir şey görmemiştim. Ne kadar yükseğe çıktığını gördün mü? Ne tür bir Misafir bunu yapabilir?"

"Bilmiyorum, Luce. Üstüne yığdığımız onca demirin onu şafak sökene dek sessiz tutmasını umalım. Sonra, bunun PAKD'ın sorunu olduğunu söylemek beni memnun edecek." İç çekip, sandalyeden kalktı. "Gidip George'a yardım etsem iyi olacak. Onu üzdüğümü biliyorum. Ayrıca, sıcak çikolatama ne yapacağı konusunda biraz endişeliyim."

Lockwood gittikten sonra, koltukta geriye yaslandım ve tavana baktım. Yorgunluktan mıydı, yoksa o geceki olaylardan mıydı bilemiyordum, ama oda hareket ediyor gibiydi. Gözlerimin önünden bir sürü şey geçiyordu... George'la Joplin'in tabutun yanında donakalışları; Bickerstaff'ın siyahlaşmış, sırıtan cesedi; uzun, gri renkli kefeninde ta yıldızlara kadar yükselen dehşet verici hayalet... Şekiller şuanda dünyanın en çocuklara göre olmayan atlıkarıncasında döner gibi döndü.

Yatak; yatağa gitmeliydim. Gözlerimi yumdum. Hiç faydası olmadı.

Görüntüler hâlâ oradaydı. Ayrıca, çukurun orada dururken

ve beni o şeye bakmaya zorlarken duyduğum buz gibi, ama bir yandan da etkileyici sesi de hatırladım... Beni neye bakmaya zorlamıştı? Hayalete mi? Aynaya mı? Bunu öğrenmediğime memnundum.

"Yorgun musun?" dedi birisi yavaşça.

"Evet. Biraz." Derken, karnımda bir kapak açılmış gibi, kendimi oradan düşerken buldum. Gözlerimi açtım. Kapı hâlâ kapalıydı. İki oda ötedeki Lockwood'la George'un mutfaktan gelen seslerini duyabiliyordum.

Tavandaysa, yeşilimsi bir ışık dönüyordu.

"Çünkü berbat gözüküyorsun." Çok hafif ve boğuk bir fısıltıydı; yabancıydı, ama tanıdıktı. Bu sesi daha önce de duymuştum.

Başımı yavaşça kaldırdım ve fiskos masasına baktım. Zümrüt yeşili bir parıltı saçıyordu. Kavanozdaki cisim, bir ocağın üstündeki tencerenin içindeki kaynar su gibi merkezinden dışarı doğru hareket ediyordu. İçinde bir surat vardı; plazmanın üstüne geçmiş, sırıtan bir surat görüntüsüydü. Kocaman burnunun ucu gümüş camına değiyordu; nahoş gözleri parıldıyordu ve dudaksız ağzı kımıldayıp gülümsüyordu.

"Sen," dedim. Boğazım kurumuştu; konuşmakta zorlanıyordum.

"Duyduğum en güzel karşılama değil," dedi ses. *"Ama doğru. Evet, itiraz edemem. Benim."*

Telaşla ayağa fırladım ve hızlı hızlı nefes alıp, içimi saran heyecanı yenmeye çalıştım. Demek, haklıydım: bu, *gerçekten de* bir Tip Üçtü. Tamamıyla bilinçliydi ve iletişim kurabiliyordu! Ama Lockwood ve George orada değillerdi... Onlara bir şekilde bunu göstermeli ve kanıtlamalıydım. Kapıya yöneldim.

"Ay, onları bu işe karıştırma." Fısıldayan sesin keyfi kaçmış gibiydi. *"Sen ve ben daha samimi olalım."*

Bunu duyunca durdum. Kafatası son konuştuğundan beri aradan yeni ay geçmişti. Kapıyı açar açmaz susacağına emindim. Yutkunup, göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atan kalbimi hissetmemeye çalıştım. "Peki," dedim boğuk bir sesle, ilkkez ona dönerek. "Öyle istiyorsan, senden biraz yanıt almalıyım. Nesin sen? Neden benimle konuşuyorsun?"

"Ne miyim?" Surat ikiye ayrıldı, plazma yana çekildi ve kavanozun dibindeki lekeli, kahverengi kafatasını gördüm. *"Buyum işte,"* dedi ses tıslar gibi. *"Bana iyi bak. Senin kaderin de böyle olacak."*

"Hah, çok meşumsun," dedim alaycı bir tavırla. "Geçen sefer de böyleydin. O zaman ne demiştin? *Ölüm yaklaşıyor* mu? Eh, tahminlerin pek tutmadı. Ben hâlâ hayattayım, sen de hâlâ bir kavanozda, yapış yapış parlak bir şeylerin içine tıkılmış bir salyadan ibaretsin. Aman, ne önemli."

Plazma birden iki yandan kapanan bir kapı gibi kapandı ve surat yeniden oluştu. Söylediklerimden hoşlanmamış gibi olan ifadesi, yan yana gelen iki yarısının tam yerine oturmaması ve ona tuhaf yampiri bir görünüş vermesinin gölgesinde kalıyordu. *"Uyarımı dikkate almamandan dolayı hayal kırıklığına uğradım,"* dedi. *"Ölüm Hayatta, Hayat da Ölümdedir... Öyle demiştim. Asıl sorun: Aptal olman, Lucy. Etrafındaki kanıtları görmüyorsun."*

Mutfaktan tabak çanak sesleri geldiğini duydum. Dudaklarımı yaladım. "Bu saçmalıkların benim için bir anlamı yok."

Kafa inledi. *"Ne yani, sana bir resim mi çizmemi istiyorsun? Gözlerini ve kulaklarını kullan! Zekânı kullan, kızım. Bunu başkası yapamaz. Tek başınasın."*

Zihnimi toparlayabilmek için başımı salladım. Ellerimi belime dayamış, bir kavanozdaki bir suratla tartışıyordum. "Hayır," dedim. "Yalnız değilim. Arkadaşlarım var."

"Ne, şişko George mu? Hain Lockwood mu?" Surat neşeyle kırıştı. *"Haaa, evet, harika. Ne ekip ama."*

"Hain mi?" O ana dek, sesin neredeyse insanı büyüleyen bir özelliği vardı; onu duymazdan gelmeyi başaramıyordum. Ama fısıltının kötü niyetli olduğunu hissedince, ondan tiksindim. Odada geriledim.

"O kadar da şok geçiriyormuş gibi bakma," dedi. *"Gizemli, hain. Doğru olduğunu biliyorsun."*

Bu sözlerin saçmalığına güldüm. "Hayır, o tür bir şey bilmiyorum."

"Devam et o zaman," dedi ses. "Bir kapı var, menteşeleri var. Kullan bunları."

Sanki o dedi diye bunu yapacaktım. Birden, kendimi yalnız hissettim; arkadaşlarıma ihtiyaç duydum. Bu meşum sesle birlikte yalnız olmak istemiyordum. Odanın diğer tarafına yürüdüm. Parmaklarım kapı kolunu kavradı.

"Hazır konu kapılardan açılmışken, bir keresinde seni yukarı kattaki sahanlıkta gördüm. Yasak odanın önünde duruyordun. Ama içeri girmek için can atıyordun, değil mi?"

Duraksadım. "Hayır..."

"İyi ki girmedin. Hayatta sağ çıkamazdın."

Zemin ayaklarımın altından kaymış gibi hissettim.

"Hayır," dedim yine. "Hayır." Kapı kolunu tutup çevirmeye çalıştım.

"Bu evde benden başka da korkulacak şeyler var, inan bana."

"Lockwood! George!" Kapıyı hızla açtım ve şok içindeki

suratlarına isimlerini söylemiş oldum. Lockwood o kadar şaşırmıştı ki, sıcak çikolatasının yarısını koridordaki kilime döktü; tepsiyi taşıyan George, cipsleri ve sandviçleri düşürmemeye çalıştı. İkisini de içeri soktum.

"Konuşuyor!" diye bağırdım. "Kavanoz! Bakın! Dinleyin!"

Telaşla kavanozu işaret ettim. Tabii, söylememe gerek yok, hayalet hiçbir şey demedi. Yine söylememe gerek yok, surat da kaybolmuştu; plazma monoton ve kıpırtısız, bir kavanoz reçelindeki çamurlu yağmur suyu kadar ilgi çekici ve aktif bir vaziyette duruyordu.

Metal kıskaçların arasından, kafatasının sırıttığını ve dişlerini görebiliyordum.

Omuzlarımı sarkıttım. İçime derin bir nefes çektim. "*Konuşuyordu*," dedim keyifsizce. "*Gerçekten de* benimle konuştu. Bir dakika önce gelmiş olsaydınız..." Bu olayı kaçırmaları onların suçuymuş gibi kaşlarımı çattım.

Bir şey demeden, öylece orada dikildiler. George serçe parmağının ucuyla sandviçlerden birini tepsiye itti. En sonunda, Lockwood odaya girdi ve fincanları masaya koydu. Cebinden bir mendil çıkarıp, eline dökülen sıcak çikolatayı sildi.

"Gel de bir şeyler iç," dedi.

Sırıtan kafatasına baktım. İçimi bir öfke kapladı. Öne doğru hızlıca bir adım attım. Lockwood beni eliyle engellememiş olsaydı, sanırım kavanozu bir tekmeyle odanın karşısına fırlatacaktım.

"Sorun yok, Luce," dedi. "Sana inanıyoruz."

Titreyen elimle saçlarımı düzlettim. "Güzel."

"Otursana. Bir şeyler yiyip, sıcak çikolata iç."

"Tamam." Dediğini yaptım. Hepimiz yaptık. Bir süre sonra

"Bodrumdaki ilk sefer gibiydi. Birden bire konuşmaya başladı. Karşılıklı konuştuk."

"Gerçek bir karşılıklı konuşma mı?" dedi Lockwood. "Gerçek bir Tip Üç mü?"

"Kesinlikle."

"Ne oldu peki?" dedi George.

"Çok... Asap bozucuydu." Sevimsiz kavanoza baktım.

Ağır ağır başını salladı. "Marissa Fittes Tip Üç hayaletler konuşmanın tehlikeli olduğunu, insanın sözlerini çarpıtıp hisleriyle oynadıklarını söylemişti. Dikkatli davranmazsan, zamanla hareketlerini artık kontrol edemeyecek kadar etkileri altına girebilirmişsin..."

"Hayır... Aramızda geçen konuşmaya sadece 'asap bozucu' diyebilirim."

"Sana ne dedi?" diye sordu Lockwood. "Ne tür can sıkıcı bilgiler verdi?"

Ona baktım. Oturmuş, sıcak çikolatasını yudumluyordu. Her zamanki gibi, gece çok yorucu geçtiği halde gayet iyi gözüküyordu. Titiz, kendine hâkim ve her zaman kontrollüydü...

Bu evde benden başka da korkulacak şeyler var, inan bana.

"Şey, pek bir şey söylemedi."

"Ama bir şeyler söylemiş olmalı."

"Ölümden sonraki hayattan söz etmedi mi?" diye sordu George hevesle. Gözleri gözlüğünün ardında parıldıyordu. "Esas soru bu. Herkesin duymak istediği şey. Yaşlı Joplin bana bu konuda araştırmacıların konuşmalarına gittiğini söyledi. Ölümden sonra neler olduğuyla ilgili yani. Ölümsüzlük... İnsan ruhunun kaderi..."

İçime derin bir nefes çektim. "Şişko olduğunu söyledi."

"Ne?"

"Aslında, bizlerden söz etti. Bizi izliyor ve isimlerimizi biliyor. Bana..."

"Şişko olduğumu mu söyledi?"

"Evet, ama..."

"Şişko mu? *Şişko mu?* Diğer taraftan söylenecek laf mı bu şimdi?"

"Ha, işte o tür şeyler anlattı durdu!" diye bağırdım. "Anlamsız bir sürü şey. Bence, o kötü yürekli: Bizi incitmek ve kendi aramızda tartışmamızı istiyor... Etrafımdaki şeyleri görmediğimi de söyledi... Özür dilerim, George. Seni kırmak istememiştim ve umarım..."

"Yani, kilomla ilgili bir derdim olsaydı, bir ayna alırdım," dedi George. "Çok hayal kırıklığına uğradım. Diğer tarafla ilgili önemli şeyler söylemedi mi? Çok yazık." Sandviçinden bir ısırık aldı ve keyifsizce sandalyesine çöktü.

"Benimle ilgili ne dedi?" diye sordu Lockwood, sakin ve kahverengi gözlerini suratıma dikerek.

"Ha... Bir şeyler dedi işte."

"Ne gibi?"

Başımı çevirdim, sandviçler birden ilgimi çekmiş gibi, şişkin olanlardan bir tanesini abartılı bir tavırla aldım. Sıkıca elimde tuttum. "Ah güzel, salamlıymış. Süper."

"Lucy," dedi Lockwood. "Seninki gibi bir beden dilini son gördüğümde, Martine Grey'le kocası hakkında konuşuyorduk. Sonra, onu kadının buzluğunun dibinde bulmuştuk. Şimdi, yalan söylemeyi kes de ağzındaki baklayı çıkar." Tatlı tatlı gülümsedi. "Yemin ederim ki, beni üzmeyecek."

"Öyle mi?"

"Şey, yani ne dedi ki?" Cık cık etti. "Ne kadar kötü olabilir?"

"Peki, bana dedi ki... Yani, buna *inanmadım* tabii, gerçek ne olursa olsun umurumda da değil... O odada tehlikeli bir şey gizlediğini söyledi. Yukarıdaki odada yani. Sahanlığın oradakinde," dedim pek de ikna edici olmayan bir sesle.

Lockwood fincanını indirdi ve sert bir sesle yanıt verdi. "Evet, hangi odayı dediğini anladım. Soru sormaktan vazgeçemediğin oda."

Ağzımdan boğuk bir ses yükseldi. "Bu sefer, konuyu ben açmadın! Kavanozdaki hayalet açtı!"

"Kavanozdaki hayalet. Tabii. O da senin gibi bu konuda takıntılı." Lockwood kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, tam olarak söylesene, 'kavanozdaki hayalet' ne dedi?"

Dudaklarımı yaladım. "Önemli değil. Belli ki, bana inanmıyorsun; başka bir şey söylemeyeceğim. Yatmaya gidiyorum."

Ayağa kalktım, ama Lockwood da kalktı. "Hayır, gitmiyorsun," dedi. "Ortaya çılgınca fikirler atıp, bunları desteklemeden bir prima donna gibi gidemezsin. Bana ne gördüğünü söyle."

"Bir şey *görmedim*. Sana anlatıyorum ya..." Duraksadım. "Demek, dedikleri *doğru*."

"Öyle demedim."

"Ama görecek bir şey olduğunu ima ettin."

Karşılıklı birbirimize baktık. George bir sandviç daha aldı. Tam o sırada, koridordaki telefon çaldı. Üçümüz birden irkildik.

Lockwood bir küfür savurdu. "Şimdi ne oldu? Saat sabahın dört buçuğu." Koridora gidip telefona yanıt verdi.

"Marissa Fittes haklıymış," dedi George. "Tip Üç hayaletleri *gerçekten de* insanın aklıyla ve duygularıyla oynuyormuş. İkinize baksana, bir hiç uğruna tartışıyorsunuz."

"Bir hiç değil," dedim. "Bu, sadece bir güven meselesi ve..."

"Oturduğum yerden bana kocaman bir hiç gibi geldi," dedi George. "Bu hayalet bana da 'şişko' dedi. Tepki verdiğimi gördün mü?"

Kapı açıldı. Lockwood geri geldi. Suratındaki öfkeli ifadenin yerini, bir şaşkınlık ve biraz da endişe ifadesi almıştı.

"Gece gitgide tuhaflaşıyor," dedi. "Saunders mezarlıktan aradı. Bickerstaff'ın tabutunu götürdükleri şapele hırsız girmiş. Gece nöbetçisi çocuklardan biri yaralanmış. O ürkünç aynayı hatırlıyor musunuz? Onu çalmışlar."

III

Kayıp Ayna

9

O telefon, o sabah bize edilen tek telefon değildi. Yaklaşık dört saat sonra, saat sekiz civarında bir telefon daha geldi. O sırada, biraz şekerleme yapmaya çalışıyorduk. Bu tür durumlarda verdiğimiz tepki genellikle (a) duymazdan gelmek (Lockwood); (b) nazikçe geri aramalarını söylemek (George); ya da (c) tiz bir sesle bir güzel azarlamak (ben: Uykusuz halim çok aksidir). Ama arayan kişi PAKD'tan Dedektif Barnes olduğundan ve bizi acilen toplantıya çağırdığında, gitmekten başka seçeneğimiz yoktu. On beş dakika sonra, sersemlemiş, duş almış ve kahvaltı etmemiş bir halde, bir taksiye doluştuk ve Scotland Yard'a gitmek üzere yola çıktık.

Londra'da kusursuz bir başka yaz günüydü; yollar tatlı, gri renkli gölgelerle ve aralarda benekler oluşturan gün ışığıyla kaplanmıştı. Taksideki havaysa, bariz bir biçimde o kadar hoş değildi. Lockwood suratını asmıştı ve tek sözcüklü yanıtlar

veriyordu; George'un gözlerinin altıysa iki tane fındık faresinin hamak yapabileceği büyüklükte torbalarla kaplıydı. Yolda giderken, çok az konuştuk.

Bunu sorun etmedim. Başım patlamak üzereydi. Pencereyi açıp gözlerimi yumdum ve temiz havanın serin esintisinin zihnimi temizlemesine izin verdim. O gece olanlar hâlâ aklımdan çıkmamıştı... Mezarlıktaki hayalet, kavanozda sırıtan kurukafa, Lockwood'la aramdan geçen tartışma... Bir yandan da, bunların hepsi gerçek değilmiş gibi geliyordu.

En çok da kafatasının uyarısı öyleydi. Apar topar taksiye giderken, sahanlıktaki yasak kapı içimi aniden sızlatmıştı. Ama hayaletin sözlerinin gücü, günışığıyla birlikte dindi ve bunlardan etkilenerek hata yaptığımı anladım. O şey bir yalancıydı. Tıpkı George'un dediği gibi beni sinirlendirmeye çalışıyordu. Bir Dinleyici olarak, dikkatli davranmam gerekirdi.

Yine de, onunla aramda geçen konuşma gerçekti. Muhteşem Marissa Fittes haricinde, muhtemelen Londra'da kimse bu tür bir konuşma yapmamıştı. Bunu düşününce, o sersemlemiş halime otururken, içimi tatlı bir heyecan kapladı. Kafatası mı özeldi, ben mi özeldim?

Kendi kendime gülümsediğimi fark ettim. Aniden gözlerimi açtım. Victoria Sokağı'na varmıştık ve neredeyse gitmemiz gereken yere gelmiştik. Taksi trafikte ağır ağır ilerlerken, dışarıda Sunrise Şirketi'nin geniş ofislerini gördüm. Son ürünleri olan yeni leylak el bombaları; daha ince ve hafif magnezyum fişeklerinin reklamları, ön avlunun üstündeki panolarda parıldıyordu.

George ve Lockwood omuzlarını sarkıtmış, sessizce oturuyorlar, dışarısını izliyorlardı.

Dik oturdum ve kılıcımı daha rahat bir pozisyona getirdim.

"Barnes ne istiyormuş, Lockwood?" diye sordum. "Bickerstaff ile mi ilgiliymiş?"

"Evet."

"Şimdi *ne* hata yaptık?"

Kaşlarını çattı. "Barnes'ı tanırsın. Bir gerekçeye ihtiyaç duyar mı?"

Taksi yola devam etti ve PAKD'ın ana merkezinin bulunduğu Scotland Yard'ın parıldayan ön cephesinin önünde durdu. Dışarı çıktık, taksiye ücretini ödedik ve içeri girdik. Psişik Araştırma ve Kontrol Departmanı PAKD ülkenin dört bir yanındaki düzinelerce ajansın faaliyetlerini denetlemek üzere kurulmuştu. Ayrıca, hâlâ süren dadanma salgınına verilecek ulusal tepkiyi de koordine ediyordu; Victoria Sokağı'nın altındaki demir barakalardaki geniş araştırma laboratuvarlarında PAKD bilim adamlarının Sorun'un gizemleriyle uğraştıkları da biliniyordu. Ama bu bölüm en çok bizimki gibi bağımsız ajansları ısrarla kontrol etme girişimleriyle hayatımıza giriyordu; özellikle de asık suratlı ve ukala Dedektif Montagu Barnes şekilde giriyordu.

Barnes Lockwood ve Ortakları'ndan başından beri hoşlanmıyordu. Yöntemlerimizi ve davranışlarımızı onaylamıyordu; Portland Sıra Evleri'ndeki hoş ve dağınık ofisimizi bile sevmiyordu, ama geçen ilkbaharda pencerelerin önündeki saksılara güzel laleler ekmeme iltifat ettiği *olmuştu*. Onu Scotland Yard'da ziyaret etmemize ilişkin herhangi bir davet de, yaramaz okul çocukları gibi masasının karşısında sıraya dizilip, azar işitmemizle sonuçlanırdı. Dolayısıyla, belli belirsiz ektoplazma kokan her zamanki bekleme odasına değil de, doğrudan ana operasyon odasına alınınca şaşırdık.

Günün o saati, en sessiz olduğu zamandı. Duvardaki Londra

sokak haritasında hemen hemen hiç ışık yanıp sönmüyordu; kimse de sıra sıra telefonların başında değildi. Birkaç şık giyimli erkek ve kadın bir masaya oturmuş, plastik dosyaları karıştırıyorlar, yeni olaylarla ilgili raporları gözden geçiriyorlardı. Elinde paspas olan bir adam, bir gece önce PAKD ajanları tarafından kullanılmış olan tuz, kül ve demir parçalarından geriye kalanları siliyordu.

Odanın diğer tarafındaki toplantı masasında, bir kâğıt tahtası duruyordu. Dedektif Barnes da bunun yakınlarında bir öbek kâğıdı inceliyordu.

Yalnız değildi. Yanında her zamankinden daha düzenli ve kendilerinden memnun gözüken Quill Kipps ve Kat Godwin duruyordu.

Onları görünce gerildim. Lockwood dişlerinin arasından hafif bir ses çıkardı. George'sa yüksek sesle inledi. "Ölümle burun buruna geldik, kendi aramızda tartıştık ve acınacak kadar az uyuduk. Ama bunlar beni çileden çıkaracak. Masaya atlar da çığlıklar atmaya başlarsam, beni durdurmaya çalışmayın. Bırakın uluyayım."

Barnes geldiğimizi görünce, saatine baktı. "En sonunda," dedi. "Gören de zor bir gece geçirdiğinizi düşünür. Oturun ve kendinize kahve alın. Hâlâ düzgün üniformalar alamadığını görüyorum. Cubbins, tişörtündeki yumurta lekesi mi, ektoplazma mı? Seni en son gördüğümde üstünde bu tişört olduğuna yemin edebilirim. Aynı tişört ve aynı leke."

Kipps gülümsedi; Godwin ifadesizdi. Yine de, giysileri tertemiz ve tiril tirildi. Suratları iştahınızı kaçırmadığı sürece, üstlerinde yemek bile yiyebilirdiniz. Yine, kendi acınası durumumu fark ettim: Saçlarım taranmamıştı, duştan çıktığımda için hâlâ ıslaktı; giysilerim de kırışıktı.

Lockwood merakla gülümsedi. "Kipps'le toplantınızı bitirmenizi bekleyebiliriz, Bay Barnes. Bölmek istemeyiz."

"Onları işten atıyorsanız, başka bir iş biliyorum," dedi George. "Marlybone İstasyonu'nda iki tuvalet temizlikçisi arıyorlar. Aynı ceketleri orada da giyebilirler."

"Bay Kipps ve Bayan Godwin buraya benim davetim üzerine geldiler," dedi Barnes. "Konu çok önemli ve bir grup ajandan daha fazlasına ihtiyacım var. Şimdi oturun ve birbirinize öyle dik dik bakmayı kesin. Tüm dikkatinizi bana vermenizi istiyorum."

Oturduk. Kipps bize kahve koydu. İnsanın kahveyi yalakalık ederek koyması mümkün müdür? Mümkünse, Kipps aynen öyle yaptı.

Barnes, "Dün gece, Kensal Green'indeki çabalarınızı duydum," dedi. "Bay Paul Saunders..." notlarını baktı ve hoşuna gitmemiş gibi "Tatlı Rüyalar Kazı'dan sorumlu olan kişi bana olanları kısaca anlattı. O tabuttan kurtulmak için bize derhal haber vermeniz gerektiği kısmını atlıyorum. O zamandan beri olanların ışığında, bana söyleyebileceğiniz tüm ayrıntıları duymak istiyorum."

"*Neler* oldu, Bay Barnes?" diye sordu Lockwood. "Saunders bu sabah aradı, ama ayrıntı verecek durumda değildi."

Barnes düşünceli düşünceli bize baktı. Suratı her zamankinden daha yorgundu ve altı torbalı gözleri hâlâ dikkatliydi. Ama her karşılaştığımızda olduğu gibi, asıl dikkatimi çeken şey gür bıyığıydı. Bana göre, Barnes'ın bıyığı, kıllı ve egzotik bir kırkayak gibiydi. Sumatra ormanlarında yaşıyor olabilirdi ve bilim dünyası henüz onu keşfetmemişti. Kendi başına hareket ediyor, sahibinin ruh haline göre kıpırdanıp dalgalanıyordu. O gün, kabarmıştı ve kararlı bir biçimde diken diken olmuştu. Barnes "Saunders

gerzeğin teki," dedi. "Başının dertte olduğunu *biliyor*, ama beş para etmez. Bir saat önce buraya geldi, kekeleyip saçmaladı ve her türlü mazereti uydurdu. Uzun lafın kısası, bulduğunuz demir tabut ve içindekiler çalınmış."

"Yaralanan birisi olmuş mu?" diye sordum. "Gece nöbetçisi çocuklardan biri..."

"Sırayla gidelim," dedi Barnes. "Hâlâ tabutu açtığınızda neler olduğunu ayrıntılarıyla duymak istiyorum. Gördüğünüz, duyduğunuz, tüm ilişkili fenomenleri anlatın. Haydi."

Lockwood olanları anlatırken, George'la ben de kendi izlenimlerimizi aralara sıkıştırdık. George kendisi ve Joplin daireye girdiğinde olanlar konusunda emin değil gibiydi. Ona göre, Bickerstaff'ın hayaleti onlar tabuta yaklaşır yaklaşmaz üstlerine hücum etmişti. İkisinin de donakaldığına, çaresiz bir biçimde kıpırdayamadığıyla ilgili hiçbir şey demedi.

Sesten söz ettiğimde, Lockwood kaşlarını çattı. "Bunu bana söylememiştin."

"Şimdi aklıma geldi. Sanırım, ses hayalete aitti. Bir şeye bakmamız için ısrar edip durdu. Bize 'kalbimizden geçenleri' vereceğini söyledi."

"Seninle mi konuşuyordu?"

"Sanırım, hepimize söylüyordu."

Barnes bir süre bana baktı. "Etkileyici bir Becerin var, Carlyle. Şimdi, Cubbins'i bu kadar şaşırtan bu nesne... Bir çeşit ayna, etrafı ahşap çerçeveli bir el aynası gibi miydi?"

"Bu kadar mı?" dedi Kipps. "Çok ayrıntılı bir tarif değil."

"Bakacak kadar vaktimiz olmadı," dedi Lockwood. "Her şey bir anda oldu. Açıkçası, orada durup da inceleme yapamayacağımız kadar tehlikeli bir durum söz konusuydu."

"Bir kez olsun, doğru şeyi yapmışsınız," dedi Barnes. "Pekâlâ, özetlemek gerekirse, o mezarda *iki* olası Kaynak var gibi gözüküyor. Dr. Birkenstaff'ın bedeni ve ayna."

"Doğru. Hayalet cesetten çıkmış olmalı," dedi Lockwood, "çünkü ağımız o sırada aynanın üstündeydi. Ama George'un deneyimlediklerine göre, o aynanın kendi başına bir çeşit psişik bir enerjisi var."

"Tamam, o zaman." Barnes kâğıtlarının arasından birkaç parlak siyah beyaz fotoğraf çıkardı ve tersine çevirip önüne koydu. "Şimdi, size bu sabah erken saatlerde neler olduğunu anlatacağım. Siz gittikten sonra, Bay Saunders vinçlerinden biriyle tabutu yerinden almış, şapele götürülüp içeri koyulmasını sağlamış. Saunders gümüş ağlarınızın ve diğer mühürlerinizin yerinden oynatılmadığını söylüyor. Tabutun etrafına zincir koymuşlar, kapıya gece nöbetçisi bir çocuk bırakmışlar ve diğer işlerini yapmaya koyulmuşlar."

"Bir dakika," dedi Lockwood. O tanıdık değişimlerinden birini geçirdi. Tüm yorgunluk belirtileri takside kalmış gibiydi: Dikkat kesilmişti, ilgiliydi ve odaklanmıştı. "O şapel Saunders'ın Ofisi. O ve Joplin orada çalışıyorlar. Gecenin geri kalanında neredeymişler?"

"Saunders'ın dediğine göre, o ve Bay Joplin mezarın başka bir kısmında çalışmışlar. Gecenin büyük bir bölümünde, gece nöbeti ekibi de onlarla birlikteymiş, ama kampa sürekli olarak girip çıkanlar varmış. Ya malzeme almak için, ya da mola vermek için. Gecenin bir yarısı, sanırım iki otuz gibi, nöbet değişimi olmuş. Saunders bunu denetlemiş ve fırsattan istifade ederek şapele göz atmaya gitmiş. Etrafın sesiz olduğunu, tabutun bıraktıkları yerde durduğunu söyledi. Terry Morgan isimli bir genç nöbet tutmaya

başlamış. On bir yaşında bir çocukmuş." Barnes dikkatle bize bakıp, parmağıyla bıyığını kaşıdı. "Sonra, sabah dört on üçte şafak sökmüş ve psişik araştırmaları kesmek zorunda kalmışlar. Dört otuzdan hemen önce, nöbeti Terry Morgan'dan devralmak için bir başka çocuk gelmiş. Kapının açık olduğunu fark etmiş. Morgan'ı yerde bulmuş."

Kalbim duracak gibi oldu. "Umarım..."

"Hayır, neyse ki sadece bayılmış. Ama başına sert bir şeyle vurulmuş. Ona her kim vurduysa, sonra tabutu açmış, tüm mühürlerinizi yere fırlatmış ve içindekileri yere dökmüş." Masasındaki iki fotoğrafa döndü ve bunları açtı. Kipps birini, Lockwood da diğerini aldı. Biz de görmek için eğildik.

Fotoğraf şapel kapısının hemen iç tarafında çekilmişti; arka planda masalardan birini ve sunağın bir kısmını görebiliyordum. Zeminin her yanına bir sürü ajans ekipmanı saçılmıştı. Tabutu güvene almak için kullandığımız demir zincirlerimiz, gümüş ağımız, birkaç mühür ve koruyucu nesne. Odanın ortasında, demir tabut yanlamasına duruyordu ve mumyalanmış ceset yarısına kadar döşeme taşlarına sarkmıştı. Bickerstaff tıpkı önceki gece birkaç saniye boyunca gördüğüm kadar iştah kaçırıcıydı; lime lime olmuş bir cübbe ve küflenmiş bir takım elbisenin içindeki kapkara, ufalmış bir şeydi. Kemikli ve uzun kollarından biri tuhaf bir açıda, âdeta dirseğinden kırılmış gibi duruyordu; diğerininse kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi avucunu yukarı çevirmişti. Beyaz saçları boğulmuş örümceklerin bacakları gibi tutam tutam çıplak kafatasının etrafına dağılmıştı.

"Berbat," dedi George. "Suratına bakma, Kat."

Sarışın kız bize bakıp kaşlarını çattı. "Bu tür şeylere alışkınım."

"Evet, Kipps'le çalışıyorsun, değil mi? Alışkın olmalısın."

Kipps kaşlarını çatmış fotoğrafa bakıyordu. "Tabut çok ağır gözüküyor," dedi. "Birden fazla hırsız olmalı."

"Harika bir nokta," dedi Barnes. "Dahası haklısın. Terry Morgan bir saat kadar önce, hastanede kendine geldi. Oldukça sarsılmış durumda, ama nasıl saldırıya uğradığını anlatabildi. Basamakların altındaki otların oradan bir ses geldiğini duymuş. Oraya bakınca, suratında koyu renkli bir kar maskesi olan bir adamın hızla yaklaştığını görmüş. Sonra, birisi ona arkadan saldırmış."

"Zavallı çocuk," dedim. Karşımda oturan Kat Godwin kaşlarından birini kaldırıp bana baktı. Ben de istifimi bozmadan ona baktım. Heykel ifadesine *ben* de bürünebiliyordum.

"Ayna gitmiş..." dedi Kipps düşünceli düşünceli. "Bu işi şafağa doğru, korumaları çıkarmanın güvenli olduğunu düşündükleri bir zamanda yapmış olmalılar. Yine de, riskli bir şey yapmışlar."

"Asıl *ilginç* olan şey," dedi Barnes, "bunu ne kadar kısa sürede yaptıkları. Tabut gece yarısına doğru açıldı. Dört saten kısa süre sonra da hırsızlar kapıdaydı. Tabutla ilgili haberlerin normal yollardan öğrenilmesi için yeterli vakit yoktu. Bu olay, burada olan birisinin başından altından çıkmış gibi."

"Ya da olay yerinden *ayrılmış* birisinin," dedi Kat Godwin. Bize gülümsedi.

Lockwood'a baktım. Bir şey aklını karıştırmış gibi dikkatle fotoğrafa bakıyordu. Godwin'in imalı lafını fark etmemişti. "Tabuttan kimlerin haberi vardı?" diye sordum.

Barnes omuzlarını silkti. "Kazıcılar, Hassaslar, gece nöbetçisi çocuklar... Bir de sizler."

"Bizim yaptığımızı sanıyorsanız, evi arayabilirsiniz. George'un kirli çamaşır sepetinden başlayın. Çaldığımız şeyleri oraya saklarız."

Dedektif sözlerimi dikkate almamış gibi bir hareket yaptı. "*Sizin* çaldığınızı düşünmüyorum. Ama *bulunmasını* istiyorum. Bay Lockwood!"

"Uyuyor gibi," dedi Kipps.

Lockwood başını kaldırdı. "Ne? Pardon." Fotoğrafı masaya koydu. "Ayna mı? Evet, bulunmasını istediğinizi söylüyordunuz. Nedenini sorabilir miyim?"

"Nedenini biliyorsun," dedi Barnes aksi bir tavırla. "Cubbins'in kendini tuhaf ve kötü hissetmesi için bir saniye aynaya bakması yetti. Biraz daha baksa, kim bilir neler olurdu? Hem tüm psişik nesneler devlet tarafından tehlikeli madde olarak sınıflandırılır. Bunların çalınması, satışı veya halka dağıtılması kesinlikle yasaktır. Size bir şey göstermek istiyorum."

Barnes bir başka siyah beyaz fotoğrafın kopyalarını masaya koydu. Bu fotoğrafta halka açık bir yerin sadece iç planı gözüküyordu. Fotoğraf odanın arka tarafından çekilmişti. Yaklaşık on kişi tahta sıralarda oturmuş, yüksek bir platforma bakıyordu. Platformda bir polis memuru vardı ve bir kapıya kadar polis şeridi çekilmişti. Günışığı çatıya yakın yüksek pencerelerden içeri sızıyordu. Platformun üstünde bir masa vardı ve masanın üstünde uzun ve cam bir meyve kâsesini andıran bir şey belli belirsiz gözüküyordu.

"Carnaby Sokağı Kültü," dedi Barnes. "Fotoğraf on beş senelik. Sizin zamanınızdan önce. Ama *ben* olayla ilgilenen genç bir polis memuru olarak oradaydım. Her zamanki olaylardan biriydi. Bir grup insan ölülerle 'iletişim' kurmak, sonraki hayatın

sırlarını öğrenmek istemişti. Ama bunu sadece *konuşmakla* kalmadılar; eskicilerden eşyalar alıp günün birinde bir Misafir ile karşılaşmayı da umdular. Oradaki meyve kâsesini görüyor musunuz? Değerli eşyalarını bunun içine koyuyorlardı: Marshalsea Hapishanesi'nin avlusundan çıkarılan, üstlerinde hâlâ ayak zincirleri olan kemikler. Eskiciler genellikle onlara hurdaya dönmüş herhangi bir şey satardı, ama *bu* gerçekti. Bir Misafir gerçekten de geldi. Ne tür bir mesaj *getirdiğini* görebilirsiniz."

Fotoğrafa, başlarını önlerine eğmiş, sıralarda oturan insanlara baktık. "Bir dakika," dedi Kat Godwin. "Bu insanlar... Hepsi..."

"İstisnasız hepsi ölü," dedi Barnes heyecanla. "Tam on üç kişi. Size düzinelerce benzer olay anlatabilirim; fotoğraflarını da gösterebilirim, ama kahvaltınızı edemeyecek kadar iştahınızın kaçacağını biliyorum." Öne eğildi ve kıllı parmaklarından biriyle masaya vurdu. "Mesaj şu: Güçlü nesneler yanlış ellerde ölümcül hale gelir! Bunlar patlamaya hazır bombalar gibidir. Bu ayna, ya da her neyse, bunlardan biri. PAKD bu konuda oldukça endişeli ve bunun bulunmasını istiyoruz. Bu olaya tam öncelik vermem istendi."

Lockwood sandalyesini geri itti. "Eh, bol şans dilerim. Size daha fazla yardım edebilirsek, bizi arayabilirsiniz."

"Hakkınızda düşündüklerime rağmen bize yardım edebilirsiniz," dedi Barnes. "Bu sabah, personelim oldukça meşgul. Ilford'da ciddi bir patlama var ve birçok PAKD ekibi bununla uğraşıyor. Sizler olayı zaten bildiğiniz ve bu şeyin dün gece bize teslim edilmemesinden *sorumlu* olduğunuz için, olayla sizin ilgilenmenizi istiyorum. Uygun bir ücret de alacaksınız tabii."

"Bizi *işe* mi alıyorsunuz?" dedi George gözlerini kırpıştırıp dedektife bakarak. "Bu kadar mı çaresizsiniz?"

Dedektifin bıyığı pişmanlıkla aşağı indi. "Neyse ki Fittes Ajansı, Kipps ve ekibini yolladı. Onlar da bu olay üstünde çalışacaklar. Birlikte çalışmanızı istiyorum."

Dehşet içinde onlara baktık. Kipps ve Godwin istiflerini bozmadan bize bakıyorlardı.

Hafifçe öksürdüm. "Ama Bay Barnes, burası büyük bir şehir. Seçebileceğiniz *çok* sayıda ajan da var. Onları bu işe dâhil etmek istediğinize *emin* misiniz?"

"Sokaktaki bir deliyi seçin," dedi George. "Bir huzur evine gidip, öylesine bir OAP seçin. *Herkes* Kipps'ten daha iyi bir seçenek olur."

Barnes hepimize dik dik baktı. "Kayıp nesneyi bulun. Kimin ve neden çaldığını öğrenin. Bunu da birileri daha zarar görmeden, en kısa sürede yapın. Hakkınızda iyi düşünmeye devam etmemi istiyorsanız," bıyığı o anda öne doğru çıktı ve dişleri kısacık bir an için altında belirdi, "birlikte güzelce çalışırsınız; alay, hakaret etmeden ve her şeyden önce kılıç kavgalarına girmeden. Anladınız mı?"

Kipps hemen başını salladı. "Evet, efendim. Tabii, efendim."

"Bay Lockwood?"

"Tabii, dedektif. Bir sorun çıkmayacak."

"Şöyle yapacağız," dedi Lockwood hep birlikte odadan çıktığımızda. "Siz bize bulaşmayın, biz de size. İki taraf da numara çekmeyecek, gizli işler çevirmeyecek. Ama bir de şu ufak yarışmamız var. Kararlaştırdığımız gibi, bire bir yarışmak için bir fırsat çıktı karşımıza. Buna devam etmek istiyor musunuz, yoksa şu anda geri çekilmeyi mi tercih edersiniz?"

Kipps kısa ve yüksek bir kahkahayla yanıt verdi. "Geri

çekilmek mi? Kesinlikle, hayır! Anlaşmamız bugünden itibaren geçerli olacak. Aynayı ilk bulan taraf, bunu Barnes'a götürür ve bahsi kazanır. Kaybeden de gazeteye ilan verir ve tükürdüğünü yalar. Tamam mı?"

Lockwood ellerini cebinden çıkarmadan, sakin bir tavırla George'la bana baktı. "İkiniz için de uygun mu?" Evet der gibi başımızı salladık. "O halde, yarışma bizim açımızdan da geçerli. Ekibinle konuşacağın bir şey var mı?"

"Ha, biz hazırız," dedi Kat Godwin.

"Bobby Vernon ne düşünüyor?" diye sordu George. "O da buradadır herhalde." Boş koridorda sağa sola baktı.

Kipps kaşlarını çattı. "Bobby *o kadar da* ufak tefek değil. Ona sonra bilgi veririz. Ama dediğimi yapacaktır."

"Tamam, o zaman," dedi Lockwood. "Yarış başladı. Bol şans."

El sıkıştılar. Sonra, Kipps ve Godwin gittiler.

"Şurada bir tuvalet var," dedi George. "Elini yıkamak isteyebilirsin."

"Vakit yok," diye gülümsedi Lockwood keyifsizce. "Kazanmamız gereken bir yarışma var. Gidelim."

10

Öğleden sonranın erken saatlerinde, güneş mezarlığın tepesine yükselmişti. Haçların arasında arılar vızıldıyor, yas tutan melek heykellerinin ve sarmaşık kaplı ölü kaplarının üstünde kelebekler uçuşuyordu. Hava sıcaktı; her şey yavaş ve sersemlemiş gibiydi. Lockwood hariç... Bizi müthiş bir hızla çakıllı patikaya çıkardı ve bu arada hızlı hızlı konuşmaya devam etti.

"Kipps'in ekibi çoktan gelmiştir," dedi. "Ne olursa olsun, onları görmezden gelmemiz gerek. Onları sakın kışkırtmayın, sizi kışkırtmalarına da izin vermeyin. Özellikle de sen *George*."

"Neden özellikle ben?"

"Bazen insanları fena halde öfkelendirmek için onlara bakman yetiyor. Şimdi, beni dinleyin... Hızlı çalışmamız gerek. Portland Sıra Evleri'ne dönmek bizi ciddi bir biçimde oyaladı."

Dediği doğru olsa da, geri dönmemiz kaçınılmazdı. Hepimizin evden kemerlerimizi ve çantalarımızı almamız, ekipmanları-

mızı yenilememiz ve düzgün bir yemek yememiz gerekmişti. George'un duş alması gerekmişti. Bunlar önemli şeylerdi.

"Kipps her zamanki gibi davranacak," dedi Lockwood şapelin çatısını ağaçların arasında gördüğümüzde. " Ekibini iki ayrı araştırma konusunu üstünde çalışmak için ayıracak: Bunlardan ilki, aynanın *ne* olduğu ve gizemli Edmund Bickerstaff'ın bunu ne için kullandığı. Büyücülük ve fareler saçmalığı dışında, Bickerstaff gerçekte *kimdi*? George, bunlarla sen ilgileneceksin."

George'un gözlüğü parıldadı. "Derhal Arşivlere gitsem iyi olacak."

"Henüz değil. Önce, benimle birlikte olay mahallini gözden geçirmeni, özellikle de tabutu incelemeni istiyorum. Ondan sonra, sen gidersin, ben de Lucy'yle birlikte ikinci sorunu çözmeye çalışırım: Aynayı kim çaldı ve şu anda nerede? Etrafı kolaçan edip, buradaki insanlarla konuşuruz..." Aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Size bir şey sormak istiyordum. Barnes'ın gösterdiği şu fotoğraf... Tuhaf bir şey fark ettiniz mi?"

Ona bakıp başımızı salladık.

"Hayır mı? Tabutun içinde bir şey gördüğümü sandım. Cesedin bacaklarının atındaydı. Fotoğraf emin olmayacağım kadar bulanıktı, ama..."

Kaşlarımı çattım. "Eee, ne gördüğünü sandın?"

"Bilmiyorum. Yanılıyor da olabilirim. Aaa, size söylemiştim, değil mi? Kipps'in ekibi burada."

Şapelin köşesinden döndük ve gri üniformalı ajanların cirit attığı kazı alanına girdik. Bir grup Fittes ajanı Portakabinlerden birinin yanında çalışıyordu. Bazıları portatif sandalyelerde kucaklarındaki tabaklardan yemek yiyen ve öğle yemeklerini bitirmeye çalışan dövmeli işçilerle konuşuyordu. Diğerleri fotoğraflar çeki-

yor, zemindeki ayak izlerini inceliyordu. Büyükçe bir grup birkaç küçük gece nöbetçisi çocuğun etrafını çevirmişti ve onları sorguluyor gibiydi. Dağınık gür saçlı, iri yarı ajanlardan biri hararetle el kol hareketleri yapıyordu. Önceki gece gördüğüm çocukların suratları kireç gibi kesilmişti ve korkmuş gözüküyorlardı.

"Bu, Ned Shaw," diye mırıldandı George. "Onu tanıdınız mı?"

Lockwood evet anlamında başını salladı. "Kipps'in sağ kollarından biri. Oldukça sert bir çocuk. Bir keresinde, bir Grimble ajanını dövdüğü söylenmişti, ama bunu asla kanıtlayamadılar. Merhaba, Bay Saunders, Bay Joplin! İşte, yine buradayız!"

Kazıcı da, ufak tefek araştırmacı da gece olanlar yüzünden iyi durumda değildi. Sauders'ın suratı solmuştu, çenesini kirli bir sakal kaplamıştı ve endişeli gözüküyordu. Üstünde önceki gün giydiği kırış kırış giysiler vardı. Joplin daha da berbat bir haldeydi; gözleri sıkıntıdan kan çanağına dönmüştü. Keyfisizce saçlarını kaşıdı ve ufak gözlüğünün ardından bize bakıp gözlerini kırpıştırdı. Kepekleri daha da belirgindi; gri renkli kar tanecikleri gibi omuzlarına dökülmüştü.

"Korkunç bir olay!" diye bağırdı. "Böyle şey duyulmamıştır! Çalınan şeyin ne kadar değerli olduğunu nerden *bilebilirler*? Korkunç! İnanılmaz! Berbat."

"Tabii, bir de yaralanan o zavallı gece nöbetçisi çocuk var," dedim.

Adamlar beni duymazdan geldiler. Saunders kaşlarını çatmış Joplin'e bakıyordu.

"*Duyulmamış* bir olay sayılmaz, Albert. Daha önce de hırsızlık olaylarıyla karşılaştık. Kazılarımızda güvenlik bazen bir eleğe döner. Bu olayın farkı, bu kadar yaygara kopması. PAKD işi zorluyor. Ajanlar sinekler gibi kazı alanını kapladılar."

Joplin burnunu çekti. "Sana, alanı doğru dürüst korumanı *söylemiştim*, Paul. Kapıda tek bir çocuk mu bıraktın? Asla yetmezdi. Ama beni *dinlemedin*! Dediklerim hep boşa gidiyor. Gidip tabutu kontrol etmek istediğimde, bana..."

"Şapele bir göz atmamızın bir sakıncası var mı beyler?" dedi Lockwood gülümseyerek. "Lütfen, bizimle gelmek için zahmet etmeyin. Yolu biliyoruz."

"Diğer ekibin bulamadığı bir şeyi bulacağınızı sanmam," dedi Saunders keyifsiz bir tavırla. "Bunun içeriden birisi tarafından yapıldığının farkındasınız, değil mi? Gece nöbetinden birisi hırsızlara tüyo vermiş olmalı. Nankör küçük dilenciler! Onlara ödediğim parayı hak etmiyorlar!"

Lockwood gece nöbetçisi çocuklara ve ajanlarla nasıl konuştuklarına baktı. Ned Shaw'un sert sesi uzaktan bile duyulabiliyordu. "Onları biraz zorluyorlar galiba. Nedenini sorabilir miyim?"

Saunders ofladı. "Bunda anlamayacak bir şey yok, Bay Lockwood. Etrafa bir baksanıza. Şapel orada ve tek girişi şu basamaklardan. Hemen dışarıdaysa bu kamp var. Şafak vaktine doğru, hırsızlığın meydana geldiği sırada, çoğu gece nöbetçisi kulübelerine geri dönüyordu. Ateşlerin etrafında hep birkaç kişi olur. Suçluların görünmeden yanlarından geçmesi imkânsız. Kipps bu yüzden gece nöbetçilerinden bazılarının veya hepsinin işin içinde olduğunu düşünüyor."

"Ama hırsızlar neden kulübelerin yanından geçsinler ki?" dedim.

"Çünkü orası Batı Kapısı'na açılan yol, kızım. Yani, gece açık kalan tek çıkış. Diğerleri kilitli ve sınır duvarı tırmanılamayacak kadar yüksek."

Bay Joplin o ana dek dalgındı, dudağını ısırıyor ve kızarık gözlerle etrafına bakınıyordu, ama birden konuştu. "Evet, kapıyı *dediğim* gibi *kilitlemiş* olsaydık, Paul... Belki de bir hırsızlık olayı hiç yaşanmayacaktı!"

"Şu konuyu keser misin artık?" diye parladı Saunders. "Aptal bir nesne işte!"

George şapelin en arka kısmına, kalın çalılıklarda bittiği yere bakıyordu. "Kipps'in teorisi hiç mantıklı değil," dedi. "Hırsızlar kampı atlayıp şapelin arka tarafından rahatlıkla içeri girmiş ve o yoldan kapıya gitmiş olabilirler."

"Pek değil," dedi Joplin. "Çünkü Saunders ve ben orada çalışıyorduk. Şafağa kadar o alanda gece ekibiyle çalıştık ve bir diğer alanı inceledik. Düzinelerce insan vardı. Yanımızdan öyle ellerini kollarını sallaya sallaya geçemezlerdi."

"İlginç," dedi Lockwood. "Neyse, içeri bakalım da bir şeyler bulmaya çalışalım. Teşekkürler, beyler! Sizi görmek güzeldi!" Yanlarından uzaklaştık. "Umarım, o salaklar peşimizden gelmezler," dedi alçak sesle. "Biraz sessiz sedasız çalışmamız gerek."

Şapelin kapılarına iki sıra siyahlı sarılı PAKD polis şeridi çekilmişti. Biz oraya yaklaşırken, Quill Kipps ve minik araştırmacısı Bobby Vernon şeridin altından çıkıp, güneşe karşı gözlerini kırpıştırdılar. Vernon kocaman bir klipsli defterin ardında zor gözüküyordu; ellerinde lateks eldivenler vardı ve boynunda devasa boyutlarda bir fotoğraf makinesi asılıydı. Yanımızdan geçerken, elindeki not defterine özenle bir şeyler yazdı.

Kipps ağır ağır başını salladı. "Tony. Cubbins. Julie." Sonra, basamaklardan indiler.

"Şey... İsmim, Lucy!" diye seslendim arkasından.

"*Neden* hiçbirimiz çelme takmadık?" diye sordu George. "*Çok* güzel olurdu."

Lockwood başını salladı. "Sağlam dur, George. Unutma... Kışkırtma yok!"

Şapelin girişinde durduk ve talihsiz gece nöbetçisinin saldırıya uğradığı alanı inceledik. Orası kamptan biraz uzağa bakıyordu ve o sırada karanlık olmalıydı. Bir saldırgan yandaki çalılıkların oradan kimseye görünmeden gelebilir ve basamakları çıkabilirdi. Kapının üstündeki kilit keskin bir şeyle, büyük bir ihtimalle bir keskiyle kırılmıştı. Görebildiğimiz tek şey bu oldu. Şeridin altından eğilip, sıcağı geride bıraktık ve serin şapele girdik.

Barnes'ın gösterdiği fotoğraf çekildiğinden beri, pek bir şey değişmiş gözükmüyordu. Sandalyeler, tabut ve Dr. Bickerstaff'ın ufalmış cesedi aynı yerde duruyordu. Sadece ceset kirli bir çuvalla örtülmüştü. Bunu görünce rahatladım.

Günışığında, demir tabut hatırladığımdan daha büyük gözüküyordu: Yan kanatları kalın ve ağırdı ve epey yıpranmıştı. Bir kenarında etrafa saçılmış demirlerin ve tuzların arasında bir nöbet değneği duruyordu.

Lockwood zincirlerin yanına gitti; yere çömelip döşeme taşlarını inceledi. "Hırsızlar dairenin hemen dışında yere çömelmişler," dedi. "Çizmelerinin izlerini tuzda görebiliyorsunuz. Şafak vaktiydi. Misafirlerden neredeyse güvende olacaklardı. Ama işlerini şansa bırakmadılar. Çocuğu bayıltıp değneğini aldılar. Bunu tabutun kapağını açmak ve gümüş ağı çekmek için kullandılar. Sonra, geri çekilip bir şey olacak mı diye beklediler. Bir şey olmadı. Ses çıkmadı. Dairenin içine girip tabutu devirdiler; böylece, ceset yere yuvarlandı." Gözlerini kıstı. "Neden böyle yapmış olsunlar? Neden aynayı almadılar?"

"Belki de başka bir şey var mı diye bakmak istemişlerdir," dedi George.

"Bickerstaff'a elleriyle dokunmak istememişlerdir," dedim. "*O* kısmı anlayabiliyorum doğrusu."

"Olabilir," dedi Lockwood. "Böylece, tabutu devirdiler. Ama içinde başka bir şey *var* mıydı? Şu anda var mı?" Cesedin üstünden atlayıp, tabutun içine baktı. Belinden kılıcını çekti ve tabutun en dibini ucuyla yokladı. Sonra, doğruldu. "Hiçbir şey yok. Tuhaf. Oysa fotoğrafta..."

"Fotoğrafta tam olarak *ne* gördün?" diye sordum.

"Birkaç mum." Bıkkınlıkla saçlarını suratından geriye attı. "Biliyorum, pek olası değil. Belki de gözlerim yanılmıştır. Neyse, şu anda burada öyle bir şey yok."

Bir süre, şapelin geri kalanını inceledik. Özellikle, sunağın önündeki rayın ardındaki ahşap kapıya dikkat ettim. Asma bir kilidi vardı ve üç sürgüsü de çekilmişti. Denemek için, asma kilidi çekiştirdim.

"Yeraltı mezarlarına inen bir dâhili kapı," dedim. "Bu taraftan sıkıca kilitlenmiş. Acaba hırsızlar buradan mı içeri girip çıkmışlar diye düşündüm, ama gece nöbetçisi çocuğun anlattıklarıyla örtüşmüyor."

"Kurcalanmış gözükmüyor," dedi Lockwood. "Tamam, dışarı çıkalım."

"Kipps'in teorisi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu George basamaklardan inerken. "Sence hırsızlar gece nöbetçilerinin kampının yanından geçmiş olabilir mi? Çocukların bu işle bir ilgisi var mı?"

Lockwood uzun ve düz burnunu sıktı. "Hiç sanmam. Bence daha çok..." Durdu; birisi acı içinde bağırmıştı.

İçeri girdiğimizden beri, kamp sessizleşmişti. Saunders, Joplin ve işçiler işlerine devam etmek için gitmişlerdi, Kipps de ortalıkta gözükmüyordu. Sadece tek bir gece nöbetçisi çocuk kalmıştı ve dört iri yarı Fittes ajanı bir duvar gibi tepesine dikilmişlerdi. Çocuk o sırada çizgili, sarı renkli kasketini yerden alıyordu; doğrulduğunda, onun önceki gün kapılarda nöbet tutan küstah sokak çocuğu olduğunu fark ettim. Çocuk kasketini taktı. Derken, en iri yarı ajan olan Ned Shaw eğildi ve çocuğun başına bir şaplak indirdi.

Kasket yine düştü; çocuk sendeledi ve yere düşmekten son anda kurtuldu.

Lockwood altı hızlı adımda yanlarına gitti. Shaw'un omzuna hafifçe vurdu. "Şunu yapmayı kes, lütfen. Çocuğun iki mislisin."

Shaw arkasına döndü. On beş yaşlarındaydı, Lockwood kadar uzundu ve yapılıydı. Sıradan, köşeli çeneli bir suratı vardı; yakışıklı sayılırdı, ama gözleri birbirine çok yakındı. Tüm Fittes ajanları gibi, giysileri tiril tirildi, ama gür kahverengi saçları bu görünümü biraz bozuyordu. Yükseklerden bir yerden, kafasına yavru bir sığır düşmüş gibiydi.

Shaw gözlerini kırpıştırdı; suratında şaşkın bir ifade belirdi. "Çek git, Lockwood. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bu çocuğu neden pataklamak istediğini anlıyorum," dedi Lockwood. "Ben de aynı şeyi yapmak istedim. Ama doğru bir davranış değil. İnsanlara zorbalık edeceksen, daha uzun boylu birisini seç."

Shaw'un dudağını birisi onu bir kalemin etrafına doluyormuş gibi kıvrıldı. "Canımın istediğine zorbalık yaparım."

"Küçük çocuklara mı? Ödleklikten başka bir şey değil."

Shaw gülümser gibi oldu; sonra, mezarlığın karmaşık alanına

baktı. Ona huzur veren, uzaklardaki bir şeyi düşünüyor gibiydi. Bir anda döndü ve Lockwood'un suratının yan kısmına bir yumruk indirdi... Daha doğrusu, indirmeye çalıştı, Lockwood arkaya kayıp darbeden sıyrıldı. Shaw attığı yumruğun hızıyla öne savruldu; Lockwood da Shaw'un salladığı kolunu tutup, sert bir biçimde arkasına büktü. Aynı anda, çizmesini Shaw'un ayak bileklerinden birinin arkasına indirdi. Shaw bağırdı; dengesini kaybedip kendi ayaklarına takılarak tökezledi ve düştü. Düşerken, diğer ajanlardan birine çarptı ve ikisi de kollarını sallayarak yere devrildi.

Shaw öfkeden mosmor kesildi; derhal kalkmaya çalıştı, ama sonra göğsüne doğrultulmuş kılıcı gördü.

"Kışkırtma karşıtı kurarlımız çok esnekmiş," dedi George. "Ona ben de bir tekme atabilir miyim?"

Shaw bir şey demeden ayağa kalktı. Lockwood sakin sakin onu izledi. Kılıcımı tuttuğum kolumu indirdim, ama saldırıya hazırdım. Diğer Fittes ajanları hiçbir şey yapmadılar.

"Buna ne zaman istersen devam edebiliriz," dedi Lockwood. "Bana bir zaman söyle yeter."

"Ha, kesinlikle devam edeceğiz!" Ned Shaw başını salladı. "Hiç merak etme." Öfkeyle Lockwood ve bana baktı; parmakları titriyordu.

"Gel, Ned," dedi arkadaşlarından biri. "Bu küçük salak hiçbir şey bilmiyor zaten."

Ned Shaw tereddüt etti; gece nöbetçisi çocuğa dik dik, onu küçümser gibi baktı. Çocuk dolan gözleri parıldayarak gidişlerini izledi.

"Ona aldırış etme," dedi Lockwood. "Sana gerçekten bir şey yapamazlar."

Çocuk doğruldu, ama pek de uzun değildi. Öfkeyle kasketini düzletti. "Biliyorum. Tabii ki bir şey yapamazlar."

"Kendilerini göstermeyen çalışan bir grup kabadayı. Ne yazık ki, bazı ajanlar böyle."

Çocuk çimlere tükürdü. "Evet. Ajanlar. Hepsi küstah yaratıklar. Ajanlar kimin umurunda? Benim değil."

Bir sessizlik oldu. "Evet, aslında *bizler* de ajanız," dedim. "Ama Ned Shaw'dan farklıyız. Onun yöntemlerini kullanmayız. Gece nöbetine saygı duyarız. O yüzden, sana birkaç soru sorarsak, farklı bir biçimde yaparız. Bir kere, tokat atmayız." Tatlı tatlı çocuğa gülümsedim. Suratıma bakmakla yetindi. "Seni hırpalamayacağız demek istiyorum."

Burnunu çekti. "Çok komik. Bunu denediğinizi görmek isterdim."

Lockwood'un burun delikleri hafifçe açılıp kapandı. "Pekâlâ," dedi. "Beni dinle, dün gece tehlikeli bir nesne çalındı. Yanlış ellere geçerse, Londra'da korkunç olaylar meydana gelebilir." Çocuk sıkılmış gibiydi; bakışlarını çimlere çevirmişti. "Hırsızlık senin ekibin nöbetteyken meydana geldi. Arkadaşlarından biri fena yaralanmış, değil mi?"

"Terry Morgan mı?" Çocuk gözlerini devirdi. "O bücür mü? Arkadaşım falan değildir."

Hepimiz suratına bakakaldık. "Evet," dedi George alçak sesle. "*Buna* inanabilirim işte."

"Dün gece, Batı Kapısı'ndaydın," dedi Lockwood sert bir sesle. "Bir şey gördüysen, faydası olabilecek bir şey biliyorsan, bize söylemen iyi olur. İhtiyacımız olan ipucunu bize verebilirsin."

Çocuk omuzlarını silkti. "Konuşma bitti mi? Güzel, çünkü yemek vaktini kaçırıyorum." Başparmağıyla prefabrik kulübeyi

işaret etti. "Orada sandviç veriyorlar. Görüşürüz." Salına salına uzaklaştı.

Lockwood olduğu yerde kaldı. Mezarlığa şöyle bir baktı. Kimse gelmiyordu. Çocuğu ensesinden yakaladı ve çimlerin üstüne yatırıp cıyaklamasına neden oldu. "Dediğim gibi, Fittes ekibi gibi değilizdir. İnsanları tokatlamayız. Ama bir o kadar etkili olan başka yöntemlerimiz vardır. Şapeli görüyor musun? Orada demir bir tabut var. Dün gece *doluydu*, şimdiyse boş. Ama medenice sorduğum sorulara yanıt vermeye başlamazsan, birazdan yine dolacak."

Çocuk diliyle kuru dudaklarını yaladı. "Defol. Blöf yapıyorsun."

"Öyle mi diyorsun? Putney nöbetinden Bill Jones'u tanıyor musun?"

"Hayır! Onunla hiç tanışmadım."

"Aynen öyle. *O* da bize karşı gelmişti. Lucy, George, bacaklarını tutun... Onu içeri götürüyoruz."

Çocuk nafile yere tekmeler savurup bağırdı. Şapele doğru ilerledik.

"Ne dersiniz?" dedi Lockwood. "Beş dakika tabuta koyalım, sonra konuşacak mı bakarız."

Biraz düşündüm. "On dakika olsun."

"Tamam, tamam!" Çocuk birden telaşlandı. "İşbirliği yapacağım! Beni yere bırakın!"

Onu yere koyduk. "*Böyle* daha iyi," dedi Lockwood. "Eee?"

Çocuk suratının yarısını kaplayan kasketini düzeltmek için durdu. "Hâlâ blöf yaptığını düşünüyorum," dedi nefes nefese, "ama sandviçleri kaçıracağım. O yüzden..." Konuşmaya hazırlanmak istermiş gibi omuzlarını silkti. "Evet, dün gece boyunca

Batı Kapısı'ndaydım. Hiçbir şey görmedim. Siz gittikten sonra, hiçbir şekilde kimse oradan içeri girmedi."

"Şafağa kadar mı oradaydın?"

"Ortalık karışana kadar."

"Harika." Lockwood bir anda bir bozuk para çıkarıp çocuğa fırlattı. "Bana biraz daha yardım edersen, bunun gerisi gelecek. Bunu yapabilir misin?"

Çocuk dikkatle paraya baktı. "Olabilir."

"O halde, konuşmaya devam et. Haydi! Boşa harcayacak vaktimiz yok!" Lockwood aniden şapelin basamaklarının gölgesine girip, çalılıkların arasına daldı. "Haydi!" dedi yine. "Buradan!"

Çocuk bir an için tereddüt etti, ama sonra açgözlülüğü ağır bastı. Elinde olmadan peşinden gitti. George'la ben de o yöne doğru gittik. Lockwood hızla ilerliyor, dalların altına eğiliyor, dikenlerle kaplı mezar taşlarının yanından geçiyor, bir tek kendisini görebildiği bir yolu izliyordu. Şapeli geride bırakıp bir patikaya çıktı ve bunu geçip mezarlığın yabani otlarla kaplı başka bir kısmına girdi. "Düşündüğüm şeyi doğrulamış oldun!" diye seslendi arkasına. "Hırsızlar başka bir giriş yolu buldular. Araştırılmayan alanlardan şapele girip çıktılar... Mesela, *burası*... Doğrudan sınır duvarına gidiyor."

Hızla sıçradı, bir kutu mezarın üstüne kondu ve ileride alana bakarken, mezarın tepesindeki melek heykeline tutundu. "Otlar *şu* yönde iyice sıklaşıyor," dedi. "Ama ya şurası? Hah! Evet... Bir patika görüyorum. Orayı deneyelim!"

Mezardan yere atladı ve gece nöbetçisi çocuğa gülümsedi. "Dün gece, yanından kimse geçmedi," dedin. "Ama ya *diğer* geceler? Gözlerini dört açıyorsundur. Yabancı birilerini gördün mü? Eskiciler gibi mesela?"

Çocuk kasketini tuta tuta, Lockwood'un hızından ve kararlılığından büyülenmiş bir biçimde ona yetişmeye çalışıyordu. Önceki düşmanca tavrını tamamıyla unutmuştu; madeni parayı sıkı sıkı kirli elinde tutuyordu. "Birilerini görmüştüm," dedi nefes nefese tekrar ilerlemeye başladığımızda. "Mezarlığın etrafında hep birileri vardır."

"Dikkatini çeken birisi oldu mu?"

"Bir çift vardı. Onları iyi tanırlar, hep birlikte dolaşırlar. Bir, iki hafta önce görmüştüm. Çalışma saatlerinde geldiler. İşçilerin onları kamptan kovması gerekti."

"Harika!" diye bağırdı Lockwood. Yüksek taşların arasındaki çimlerle kaplı boşluktan geçiyordu. "İki kişi mi? Güzel. Tarif edebilir misin?"

"Birini pek edemem," dedi çocuk. "Şişman, sarı saçlı ve ince bıyıklı. Genç; hep siyah giysiler giyer. İsmi Duane Neddles."

George bir gergedan gaz çıkarıyormuş gibi bir ses çıkardı. "*Duane Neddles* mı? Of, kulağa çok *ürkünç* geliyor. Bunu uydurmadığına emin misin?"

"Ya diğeri?" dedi Lockwood.

Çocuk tereddüt etti. "*O*, iyi tanınan birisi. Bir katil. Geçen sene bir rakibini öldürdüğü söyleniyor. Belki de bunları size..."

Lockwood aniden durdu. "Dün gece, meslektaşını dövenler iki kişilik bir ekipti," dedi. "Diyelim ki, içlerinden biri Neddles'dı. Diğeri kimdi?"

Çocuk biraz eğilip alçak sesle yanıt verdi. "Ona Jack Carver diyorlar."

Bir karga sürüsü gaklayarak mezar taşlarından havalandı. Kanat çırpa çırpa, gökte daireler çizdiler ve ağaçların üstünden uçtular.

Lockwood tamam der gibi başını salladı. Cebinden bir kâğıt para çıkardı ve şaşkınlıkla ona bakan çocuğa verdi. "Bana her doğru bilgi verdiğinde, sana ödeme yapacağım. Neddles'ı ve Carver'ı bulduğumuzda, sana bunun iki mislini vereceğim. Anladın mı? Şimdi, bana Carver'ı tarif et."

"Carver'ı mı?" Çocuk çenesini kaşıdı. "Yirmilerinde genç bir adam; senin boylarında, omuzları biraz daha geniş, karnı da daha şişkin. Uzun ve dağınık kızıl saçları var. Soluk tenli, burnu da uzun. Gözleri ufak, ama rengini hatırlamıyorum. Siyah giysiler giyer, siyah bir blucin ve siyah bir motorcu ceketi. Seninkini andıran bir alet kemeri takar ve turuncu renkli bir sırt çantası taşır. Ha, bir de skinheadlerin giydiğine benzer, bağcıklı postallar giyer."

"Teşekkürler," dedi Lockwood. "Sanırım, seninle iyi anlaşacağız." yine patikaya çıktı. İleride bir sıra uzun misket ağacının ardında, gözlerden uzak sınır duvarını duruyordu. Çocuk yanımızda yürürken, parayı giysilerinin ter içinde kalmış bir bölümüne sokmaya çalıştı.

George başını salladı. "Duane Neddles... Jack Carver... Lockwood, bu kadar kolay para dağıtmaya niyetliysen, her karşına çıkan çocuğa verme. *Ben* de aptalca isimler uydurabilirim."

Ama Lockwood öylesine ani bir biçimde durdu ki, neredeyse ona çarpacaktık. "Bakın!" diye bağırdı. "Biliyordum! Doğru yoldayız!" İleriyi işaret etti. Bir ağacın gölgesinde, sadece cesedin avucunda bir saniyeliğine gördüğüm bir şey duruyordu. Çimlerin üstüne fırlatılmış, beyaz renkli bir paçavra.

Oraya yaklaştık, ama içindeki ayna gitmişti.

"Anlamıyorum," dedim. "Neden bunu buraya atmışlar ki?"

"Leş kokulu bir ceset paçavrası," dedi Lockwood. "Ben de

olsam, uzun süre üstümde tutmazdım. Hem o sırada şafak vakti yaklaşıyordu. Psişik nesneler güneş çıktığında güçlerini yitirirler. Aynaya o saatlerde dokunmanın güvenli olacağını biliyorlardı. Belki de bir yere tırmanmaya hazırlanmak için sırt çantalarına koymuşlardır..." İlerideki nokta nokta gözüken ağaçları işaret etti. Başımızı kaldırınca, misket limonu ağaçlarının uzun dallarını ve en uzun dalın ta parlak göğe kadar yükseldiğini gördük. Bakışlarımızla bunu sınır duvarına kadar takip ettik. Dal duvarın ardında gözden kayboluyordu. Dala bağlanmış olan ipin diğer tarafta sallandığını da görebiliyorduk.

"Şurası Regent Kanalı," dedi Lockwood. "Daldan diğer tarafa geçtiler ve çekici yoluna çıktılar. Ondan sonra da kaçtılar."

George bu arada mezar taşlarının arasına bakıyordu. "Süper, Lockwood. Harika dedektiflik. Ama her şeyi doğru bilemedin."

Lockwood biraz bozulmuş gibiydi. "Öyle mi? Hangi konuda yanıldım?"

"İkisi de ağaca tırmanmadılar."

"Nereden biliyorsun?"

"Biri hâlâ orada."

Ona baktık. George kenara çekildi. İlerideki iki mezar taşının arasında, sırt üstü yatan bir ceset vardı. Genç bir adamdı ve giysileri siyah renkliydi: siyah bir blucin, postallar ve kapüşonlu bir hırka giymişti. Tombulca, sarışın ve çirkin bir ergen bıyığı ve soluk, akneli suratı olan birisiydi. Gayet de ölüydü. Ölüm sertliği çoktan başlamıştı ve ellerini boğazının önüne getirmişti ve parmakları kendisini korumak isterken donakalmış gibiydi. Ama en korkunç yanı bu değildi. Gözleri ardına kadar açıktı ve suratı korkudan öylesine bükülmüştü ki, Lockwood bile bembeyaz kesildi. Bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

Gece nöbetçisi çocuk boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Galiba sana bir özür borçluyum, evlat," dedi George. "Tarifine göre, bu adam Duane Neddles olabilir."

"Hayalet dokunuşu mu?" dedim. "Olamaz! Şafak söktükten sonra buraya gelmiş olmaları gerekiyor!"

"Hayalet dokunuşu değil, çünkü şişmiş veya rengi bozulmuş değil. Ama *bir şey* onu gayet hızlı ve gayet korkunç bir biçimde öldürmüş."

O aynayı, koyu renkli ufak ve yuvarlak camını düşündüm. George'un buna nasıl baktığını ve iç organları sökülüyormuş gibi hissettiğini hatırladım. "Nasıl ölmüş o zaman?" diye fısıldadım.

George'un sesi şaşılacak derecede sakin ve içtendi. "Görünüşe göre, bence korkudan ölmüş, Luce."

11

Sorun başladığından bu yana geçen elli sene toplumumuzda birçok değişime neden oldu ve bunların hepsi ilk aklınıza gelen şeyler değiller. Muhteşem Tom Rotwell ve Marissa Fittes senelerce önce keşiflerini halka açıkladıklarında, verilen genel tepki şok ve panikti. *Gidenleri Bizlere Bağlayan Şey Nedir?* isimli ilk kitaplarında, şiddet içeren ölümlere veya diğer travmalara bağlı bazı nesnelerin 'fiziksel olarak güçle dolduğunu' ve doğaüstü güçler için bir 'kaynak' veya 'geçit' görevi görebileceklerini anlatmışlardı. İnsan kalıntıları, değerli eşyalar veya potansiyel olarak istek yaratabilecek *herhangi* bir nesne de bu sınıfa giriyordu. Tıpkı bir cinayetin veya kazanın gerçekleştiği yer gibi. Bu fikirler büyük bir sansasyon yarattı. Halk çılgına döndü. Bir süre, bir tür psişik kalıntıya sahip her türlü nesneye korkuyla ve tiksintiyle yaklaşıldı. Eski eşyalar yakıldı ve ele geçen tüm antikalar ya parçalandı, ya da Thames'a atıldı. Milli Portre Galerisi'ndeki

paha biçilmez bir tablo bir papaz tarafından yere fırlatılıp ayaklar altına alındı, çünkü tablodaki kişinin ona tuhaf tuhaf baktığını iddia etmişti. Geçmişle güçlü bir bağı olan her şeye şüpheyle yaklaşıldı ve bir modern nesneler kültü gelişti. Bu kült hâlâ ayakta. Sırf istekleri için birisinin Kaynaklarla *ilgilenebileceği* fikrine gülündü; bunlar tehlikeliydi ve yok edilmeleri gerekiyordu. Bu görev de ajanslara verildi. Ama çok geçmeden, yasak şeylerin yine de farklı müşterilerin ilgisini *çektiği* anlaşıldı. Müşterilerin olduğu yerde, onlara mal tedarik edecek kişiler de oluyordu. Çok geçmeden, psişik eşyaların satıldığı bir karaborsa oluştu ve bunun tam merkezinde faaliyet gösteren yeni bir suçlu kategorisi oluştu; 'eskici' denen kişiler.

İngiltere'nin kuzeyinde, Jacob'ın yanındaki çıraklık dönemimde, kötü eskicilerin her açından bir ajanın temsil ettiği değerlerin zıddı olduğu öğretilmişti. Her ikisi de Kaynakları aradı: Eskiciler kar yapma arzusuyla hareket ederdi, ajanlarsa halkın iyiliği için. Her ikisi de psişik Beceriye sahipti; ama bir ajan bunu halkı Misafirlerden korumak için kullanırken, bir eskici bunu hiç umursamazdı. Bir ajan tehlikeli nesneleri dikkatle yok ederdi; bunları ilk olarak gümüşle veya demirle örterdi, sonra da yakılması için Fittes'in Clerkenwell'deki bacalarına götürürdü. Buna karşılık, bir eskici elde ettiği şeyleri en yüksek fiyatı verene satardı. Sinsi koleksiyoncularla, daha da kötüsü sıradan kişilerin düşünmeye bile çekineceği nedenlerle ölümcül Kaynakları kaçıran çılgın kült üyeleriyle ilgili bir sürü söylenti çıkmıştı. Kısacası, eskiciler hırsızdı... Mezarlıklar da ve cesetlerin veya kemiklerin tutulduğu yerlerde dolanan, satabilecekleri parça parça şeyler arayan ve toplumun çöpçüleri olan kişilerdi. Doğal olarak, genellikle sonları da kötü olurdu.

Daha doğrusu, Jacobs'ın söylediği göre, birkaçının sonu talihsiz Duane Neddles'ınki kadar kötü olurdu ve cesedini keşfetmemiz Kensal Green'de büyük bir olay oldu. Daha aradan bir saat geçmeden, Dedektif Barnes geldi; çok geçmeden de ortalık PAKD forensik bilim adamlarıyla oldu. Kipps ve arkadaşları da kenarlarda bekleşmeye başladılar. Kaçınılmaz bir biçimde, Kipps keşfimize sıkıntıyla tepki verdi ve bulmuş olabileceğimiz hiçbir ipucunu kaçırmamak için, çaresizlikle forensik ekibinin işini engelledi. Ta ki Barnes ona açık açık ortadan kaybolmasını söyleyene dek. İşin aslı, öğrenilecek fazla bir şey kalmamıştı. Duvarın ardındaki kanalın civarı araştırılınca, Neddles'ın ortağı da, kayıp ayna da bulunamadı ve eskicinin kesin ölüm nedeni sırrını korumaya devam etti.

Tüm bu karmaşa arasında, kendi görevlerimizin başına dönene dek akşamüzeri oldu. Lockwood ve ben bir taksiye atlayıp şehrin güneyine gittik. Heyecanını bastırmakta zorlanan George da tozlu Arşivlere gitti. Gece nöbetçisi çocuk (artık kendisini fahri bir ajan olarak düşünmeye başlamış, çok önemli birisiymiş gibi kasketini yana eğmiş etrafta dolanıyordu) görevinin başına geri yollandı ve ilginç bir şey duyacak veya görecek olursa, derhal Portland Sıra Evleri'nden bize ulaşması sıkı sıkı tembihlendi. Lockwood'un enerjisi ve karizması mıydı, bizimle birlikte yaşadığı macera mıydı, yoksa cebindeki para mıydı (muhtemelen buydu) bilinmez, ama çocuk buna hemen tamam dedi. İsmini hâlâ öğrenememiştik.

"Eee," dedim beş dakika sonra Lockwood'a. Taksimiz düzgünce Edgware Yolu'nda ilerliyordu. "Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

Sokaktaki gölgeler inceydi ve altın rengi bir ışığın altında

kalmıştı. Mağazalar uzun, ağır ve duyulara hitap eden alacakaranlıktan önce telaşla son işlerini tamamlamaya çalışıyorlardı. Biz ajanlar buna 'ödünç alınmış zaman' derdik; ancak yaz ortasında havanın birkaç saat daha aydınlık olduğu zamanlardı. Bu saatler haricinde, birçok kişi tuhaf ve huzursuz bir enerjiyle, yaklaşan karanlığa karşı bir tür meydana okuma hissiyle dolardı. Fazla yer, içer ve para harcarlardı; mağazalar parlak ve neşeli, kaldırımlar tıka basa dolu olurdu. Hayalet lambaları daha yeni yanmaya başlıyordu.

Lockwood'un suratı batmak üzere olan güneşin ışınlarıyla aydınlanmıştı. Gizemli bir biçimde sessizdi, derin düşüncelere dalmıştı, ama bana döndüğünde gözleri görevimiz yüzünden parıldıyordu. Her zamanki gibi, bu bakışı içimde o tanıdık heyecan hissini uyandırdı.

"Bir bağlantımla görüşeceğiz," dedi. "Kayıp adamımızı bulmamıza yardım edebilecek birisi."

"Kim? Bir polis memuru mu? Bir başka ajan mı?"

"Hayır. Bir eskici. Şey, eskici bir *kız* aslında. İsmi Flo Bones."

Heyecanım sönmüş bir halde ona baktım. "Eskici bir kız mı?"

"Evet. Tanıdığım bir kız. Hava kararınca, onu nehrin oralarda bir yerde bulabiliriz."

Mağazaları gezelim, ya da ona benzer sıradan bir şey söylemiş gibi, tekrar kayıtsızca pencereden dışarı baktı. O anda, o tuhaf his yine içimi kapladı ve beynime kan hücum ettiğini hissettim. Tıpkı kafatasının bana fısıldadığında olduğu gibi. Parametreler değişiyormuş, yerleşik düşünceler bozuluyormuş gibi bir histi. *Gizemli ve hain...* Kafatası öyle demişti. Tabii, buna bir saniye bile inanmamıştım. Yine de, Lockwood'la tam bir senedir aynı

evde yaşadığım halde, Flo Bones ismini ilk kez duyuyordum.

"Şu eskici kız..." dedim. "Nasıl tanıştınız? Ondan söz ettiğini hiç duymamıştım."

"Flo mu? Uzun süre önce tanışmıştık. Bu işe yeni başladığım sıralarda."

"Ama eskiciler... Onlar yasadışı işler yapmazlar mı? Onlarla iş yapmak, tüm ajanlara yasaktır."

"Ne zamandan beri PAKD kurallarına bağlı kalıyorsun, Luce? Neyse, bu görevde alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. Kipps'le yarış halindeyiz. Ayrıca, bu görev düşündüğümden çok daha tehlikeli ve karmaşık."

"Aynadan söz ediyorsun tabii." Mezarlıktaki ceset hâlâ gözlerimin önündeydi; pörtlemiş gözleri, korkuyla geriye çekilmiş dudakları.

"Ayna, evet; ama dahası da var. Barnes bize her şeyi söylemiyor. Bu, öyle sıradan ve eski bir Kaynak değil. George'un görevi de o yüzden çok daha önemli." Lockwood ağır ağır gerindi. "Neyse, Flo iyi bir kızdır. Diğer eskiciler gibi anti sosyal değildir. *Biraz* huysuz olmasına rağmen, insanlarla konuşur. Sadece bunu yapmanın doğru yolunu bileceksin... Hazır aklıma gelmişken..." Birden, oturduğu yerde hızla önüne döndü, sallanan leylak haçı kaldırdı ve bölmeden konuştu. "Şoför bey, Blackfriars İstasyonu'nda durabilir miyiz?... Oradaki ufak büfeyi biliyor musunuz?... Evet." Tekrar bana dönüp sırıttı. "Biraz meyankökü şekerlemesi almamız gerek."

Londra şehrini eski Southwark ilçesiyle birleştiren Blackfriars ve Southwark köprüleri arasında, Thames Nehri yavaş yavaş güney doğuya kıvrılıyordu. Orada, akıntı biraz yavaşlıyordu ve

gelgit geri çekildiğinde, Southwark Köprüsü'nün güney tarafında nehir tarafından geride bırakılan tortuların kıvrımda biriktiği geniş ve çamurlu dümdüz bir alan beliriyordu. Lockwood bunu bana, batmakta olan güneşin altında köprüden karşıya yürüdüğümüzde anlatmıştı.

"Muhtemelen, oradadır," dedi. "Tabii, alışkanlıklarını değiştirmediyse ki, bu ancak iç çamaşırlarını değiştirmemesi kadar mümkün. Geceye Southwark Yolu'nda, gelgitin sürüklediği şeylerin toplandığı yerde başlar. Sonra, akıntıyı nehirden aşağı izleyerek, gelgit hattını takip eder."

"Ne arıyor?" diye sordum, ama tahmin edebiliyordum.

"Sen söyle. Kemikler, kalıntılar, boğulmuş şeyler, nehrin çamurlarıyla sürüklenmiş şeyler."

"Harika birisi gibi," dedim. "Onunla tanışmak için can atıyorum." Keyfim kaçmış bir halde kılıcımı düzlettim.

"Flo'nun üstüne fazla gitme," diye beni uyardı Lockwood. "Hatta bırak da konuşmayı ben yapayım. Şuradan inebiliriz."

Korkuluk duvarlarının arasındaki bir boşluktan eğilerek geçtik ve köprünün tuğla duvarlarını saran birkaç taş basamağı indik. Köprünün kemeri ta tepemize yükseliyordu; keskin bir çamur ve çürümüşlük kokusu vardı. Nehir kenarında ilerleyen çakıl taşlı bir patikaya çıktık ve biraz daha ilerledik. Paslı bir sokak lambası, nehre bakan alçak bir duvarın üstünden ölü bir ağaç gibi sarkıyordu.

Arkamızda karanlık ve yamaçları andıran depolar vardı. Lambanın etrafını saran silik, şeftali rengi bir ışık sadece duvarın alt kısmına inen birkaç dar basamağı aydınlatıyordu. Yukarıda ve etrafımızda sadece boşluk, nehrin pusu ve hızla yaklaşan karanlık vardı.

Lockwood, "Bundan sonra dikkatli gitmemiz gerek," dedi. "Onu korkutmayalım."

Basamaklar dimdik nehre doğru iniyordu. Duvardan kuzey kıyısını görebiliyorduk. Londra'nın muhteşem gri renkli kulelerinden oluşan kalabalığın ardında olduğu, kesik bir ışık hattı önümüzdeydi. Gelgit tamamıyla geri çekilmişti; nehrin karanlığının parıltısı alçalmış ve uzaklarda kalmıştı. Her yer sessizdi.

Lockwood beni dürtüp, bir şey işaret etti. Çamurlu düzlük alanda, turuncu renkli bir fener ışığı yere yakın bir biçimde ilerliyordu. Işığının hemen altındaki, bir Shade gibi belli belirsiz kıpırdayan yansıması yuvarlak çakılların ve parlayan taşların, yosunların ve nehirden karaya vuran tahta, plastik, metal, cam şişe, boğulmuş ve yüzen şeyler gibi artıkların arasında ıslak ve soluk bir halde ilerliyordu. Kambur ve ağır ağır yürüyen bir şekil fener ışığının üstünde gözüküyordu ve bunu kıskançlıktan tüm gözlerden saklıyormuş gibi bir kefen misali sarmalamıştı. Bir amacı varmış gibi yürüyor, arada bir durup karaya vurmuş şeylerin arasından bir şey alıyordu. Arkasında, çamurların üstünde kesik kesik bir yarık açan ağır bir çuvalı çekiyordu. Geri bıraktığı iz miydi, yoksa kambur ve yuvarlak şekli miydi, bilemiyordum, ama bu yaratık bir insandan ziyade, Thames'in ta derinliklerinden çıkmış dev bir sümüklüböceği andırıyordu.

"*Bununla* mı konuşmak istiyorsun?" diye fısıldadım.

Lockwood yanıt vermedi, nehrin kenarındaki basamaklardan inmekle yetindi. Basamaklar yarıya doğru yosunlardan yumuşuyor ve ıslanıyordu. Lockwood son basamağa vardı, ama daha fazla ilerlemedi. Elini kaldırıp, karanlık ve engin boşluğa seslendi. "Hey, Flo!"

Çamurlu alanın ortasındaki şekil durdu. Görmekten ziyade, soluk suratın uzaktan bize baktığını hissettim.

Lockwood yine elini kaldırdı. "Flo!"

"Ne var? Hiçbir şey yapmadım."

Biraz tiz ve çatlak olan yanıt bize tam olarak ulaşmadı; ona biraz daha yaklaşmamız daha doğru olurdu, ama Lockwood temkinli davranıyordu. Alt basamaktan aşağı inmiyordu.

"Hey, Flo! Ben Lockwood!"

Bir sessizlik oldu. Sonra, şekil aniden doğruldu; bir an için, arkasını döndüğü gibi kaçacağını sandım. Ama ses tekrar cılız, düşmanca ve temkinli bir şekilde yanıt verdi: "Sen misin? *Ne* istiyorsun?"

"Ha, iyi," dedi Lockwood. "Bugün keyifli." Hafifçe öksürüp tekrar seslendi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Uzaktaki şekil biraz düşündü; birkaç saniye boyunca, nehrin kıyıya vuran dalgalarının sesinden başka bir şey duymadık.

"Hayır. İşim var! Git buradan."

"Ama yanımda şekerlemeler var."

"Ne, şimdi de bana rüşvet mi veriyorsun? Para getir!" Biraz daha sessizlik oldu; suyun geri çekilişini duyduk. İlerideki puslaların arasındaki şekil başını yana eğdi. "*Ne* tür şekerlemeler?"

"Gel de gör!"

Şeklin çamurların arasından hızla bize doğru gelişini izledim. Tıpkı topallayan bir cadıya, bir çocuğun ateşlenip gördüğü kâbuslardaki bir kocakarıya benziyordu. Kalbim hızla atmaya başladı. "Şey... Keyifli *olmasaydı*, ne olurdu?"

"En iyisi sormamak," dedi Lockwood. "Bir keresinde, bir ajanı nehre attığını görmüştüm," dedi geçmişi düşünerek. "Kızı bacağından tuttuğu gibi nehre atmıştı. Aslında, *o* gün de keyif-

liydi. Ama *seni* seveceğinden neredeyse eminim. Sadece fazla konuşma ve seni bıçaklayamayacağı mesafede dur. Gerisini ben hallederim."

Sendeleyerek gelen şekil ardında çuvalını çekerek, fenerini önünde tutarak yaklaştı. Soluk ve pis bir el ve lime lime olmuş hasır bir şapkanın tepesini gördüm. Kocaman postallar çamurda foş foş sesler çıkarıyor, arasına saplanıp çakıl taşlarını kenarlara fırlatıyordu. Lockwood ve ben hemen bir basamak yukarı çıktık. Aniden, bir inleme ve bir küfür duyuldu; çuval kaldırıldı ve bir alttaki basamağa indi. En sonunda, şekil doğruldu; basamakların altındaki çamurların arasında durup bize baktı. Fenerin ışığı altında, onu ilk kez doğru dürüst gördüm.

Yükünden kurtulduktan sonra, yaşadığım ilk şok uzun boylu oluşuyla ilgiliydi. Benden bir insan kafasının yarısı kadar uzundu. Şekliyle ilgili bir şey söylemek zordu (bu da benim için sorun değildi, hiçbir aklı başında insan o giysilerin altında iyi gözükemezdi). Üstünde neredeyse ta dizlerine kadar inen mavi renkli pis ve kabarık bir palto vardı; alt kısımları nemden kararmış, nehir çamuruyla kaplanmıştı. Fermuarı açıktı ve soluk renkli, kirli boynu, lekeli gömleğinin yakasından gözüküyor üzerine giydiği eski blucininden aşağı ínen yamalı ve şekilsiz bir penye bluz giyiyordu. Ya hayatımda gördüğüm en büyük ayaklı kadındı, ya da bir erkek Wellington postalları giymişti, ya da her ikisiydi. Dizlerine kadar uzanan postalların dili bir ördeğin ayakları gibi dışarı kıvrılmış, çamurla ve suyla yer yer lekelenmişti.

Beline iki kere dolanmış bir parça ip eğreti bir kemer görevi görüyordu. Paltosunun geniş iç kısmından bir şey sarkıyordu. Bunun ajan olmayan birisine yasak olan bir kılıç olabileceğini

düşündüm. Sendeleyerek yürümesiyle ve şekilsiz gövdesiyle, çok yaşlı olabilirdi. Dolayısıyla, ikinci şoku geniş kenarlı şapkasını geriye attığında yaşadım. Gür saçlarının, eski hasır şapkasının renginin ve sertliğinin altından geniş ve kirli bir alın belirdi. Alnındaki ve gözlerinin arasındaki çizgilerin arası kirle dolmuştu. O haliyle, geceyi geçirmek için güvenli bir yer arayan sokaktaki insanlardan pek farklı değildi. Ama gençti. Hâlâ ergenlik yaşlarındaydı. Ufacık, kalkık bir burnu, geniş bir suratı, gri kir lekeleriyle kaplı pembemsi yanakları ve fenerin ışığında parıldayan parlak mavi gözleri vardı. Ağzı geniş ve dolgundu, başını da saldırgan bir tavırla öne çıkarmıştı. Bana şöyle bir baktıktan sonra, dikkatini Lockwood'a verdi. "Eh, *değişmemişsin*," dedi. "Gördüğüm kadarıyla, hâlâ aristokrat gibisin."

Lockwood sırıttı. "Selam, Flo. Eh, beni biliyorsun işte."

"Evet. Ama hâlâ üstüne tam uyan bir takım elbise bulamamışsın. Sakın *o* pantolon üstündeyken hızla eğilme. Sana seni bir daha görmek istemediğimi söylediğimi hatırlıyorum."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum. Sana şekerleme getirdiğimi söylemiş miydim?"

"*Bu*, hiçbir şeyi değiştirmez. Ver bakalım." Bir kese kâğıdı çıkardı ve pençemsi eliyle paltonsun altında uygunsuz bir yere tıkıştırdı. Kız burnunu çekti. "Bu pasaklı kim?"

"Lucy Carlyle, iş arkadaşım," dedi Lockwood. "Hemen söyleyeyim, PAKD'la,polisle veya Rotwell Ajansı'yla hiçbir ilgisi yok. Benimle birlikte çalışan bağımsız bir operasyoncu ve ona çok güveniyorum. Lucy, bu Flo."

"Selam, Flo," dedim.

"Senin için Florence Bonnard," dedi kız kibirli bir ses tonuyla. Yine kendine bir başka züppe bulmuşsun, Lockwood."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Affedersin, ama ben işçi sınıfına ait bir kuzeyliyim. Hem 'bir başka' derken..."

"Bak, Flo, meşgul olduğunu biliyorum..." Lockwood zor durumlarda yaptığı gibi, yumuşak bir sesle konuştu. Zor müşterilerle ve borçlu olduğumuz kapımızı çalan öfkeli kişilerle öyle konuşurdu. Bundan sonra, suratında kocaman bir gülümseme belireceğine emindim. "Seni rahatsız etmek istemiyorum, ama yardımına ihtiyacım var. Sadece biraz bilgi isteyip gideceğim. Bir suç işlendi ve bir çocuk yaralandı. Bunu yapan eskici adam hakkında biraz bilgimiz var, ama onu nerede bulacağımızı bilemiyoruz. Bize yardım edip edemeyeceğini merak ediyorduk."

Kız mavi gözlerini kıstı ve gözlerini etrafındaki kırışıklıklar çamurların arasında kayboldu. "Sakın bana öyle gülümseme. Şu eskici adam. İsmini biliyor musun?"

"Jack Carver."

Nehirden buz gibi bir rüzgâr esti ve Flo Bones'un matlaşmış saçlarını savurdu. "Kusura bakma. Kendi türümüz arasında bir sessizlik yemini vardır. Birbirimizi ele vermeyiz. Kurallar böyle."

"Bunu ilk kez duyuyorum," dedi Lockwood. "Senin rakiplerine karşı çok acımasız olduğunu ve birbirinizin büyükannesini bile altı peniye satabileceğinizi duymuştum."

Kız omuzlarını silkti. "Hayatta kalmak istiyorsan, bu iki şeyin karşılıklı olarak yapılması mümkün değil," dedi. Sırt çantasının ağzını kavradı. "Şafak gelgitine yakalanmak istemiyorum, o yüzden gitmem gerek. Hoşça kal."

"Flo, sana meyan köklü şekerlemeler verdim."

"Yeterli değil."

"Boş ver, Lockwood," dedim. "Kızın korktuğu belli. Gidelim."

Basamaklardan yukarı çıkacakmış gibi koluna dokundum.

Kızın suratı birden bembeyaz oval bir şekle dönüştü ve bana baktı. "Az önce ne dedin?"

"Lucy, bence ne dediğini..."

Ama yeteri kadar sessiz kalmıştım. Flo Bones beni sinir etmişti ve bunu ona belli edecektim. "Bazen nezaket karşındakine ancak bu kadar işler," dedim. "O, çamurlarda oyalanıp dururken, biz de bir çocuğu yaralayan, bir mezarı soyan ve muhtemelen Londra'yı tehdit eden nahoş bir nesneyi elinde bulunduran adamın peşine düşebiliriz. Herkes kendi işine. Gel."

Bir zıplama ve yere konma sesi duydum ve midemi alt üst eden leş gibi bir koku hissettim. Pofuduk bir palto benimkine sürtünmüş, köşeli bir surat benimkine dayanmıştı. Basamakların taş duvarına dayanmıştım.

"Söylediklerin hoşuma gitmedi," dedi Flo Bones.

"Sorun değil," dedim tatlı bir sesle. "Seni suçlamıyorum. İnsanların kısıtlamalarını bilmesi gerek. Birçoğu ne olursa olsun, tehlikeden kaçınır. İşler böyledir. Şimdi, paltonu çizmeni istemem..."

"Tehlikeden kaçındığımı mı sanıyorsun? Yaptığım işin hiçbir tehlikesi olmadığını mı sanıyorsun?" O anda, kızın suratından muhtemelen bir dizi duygu geçti; öfke, inanmazlık ve bunun ardından yavaş yavaş, sinsice beliren bir farkındalık. Ama karanlık ve pislik, midemi kaldıracak kadar yakınımda duruyor olması yüzünden, emin olmam güçtü. "Bak sana ne diyeceğim?" dedi. Aniden, benden uzaklaştı ve iri postallarıyla ve paltosuyla beklenmeyecek kadar hızlı ve çevik bir biçimde basamaklardan aşağı indi. "Bir anlaşma yapalım. Sen bana bir iyilik yap, *ben* de sana yapayım." Küt diye çakıl taşlarının üstüne atladı ve fenerini aldı. "Ayaklarını ıslatmaktan korkmuy-

orsan, benimle birlikte kıyıya gel. Sonra, sana aradığınız adamı anlatayım."

"O halde, Jack Carver'ı tanıyorsun?" dedi Lockwood. "Bize bildiklerini anlatacak mısın?"

"Evet." Gözleri parıldadı ve suratında kocaman bir gülümseme belirdi. "Ama önce, çamurların arasında şöyle bir dolanacağız. Bana yapamadıklarım konusunda yardımcı olabilirsiniz."

Lockwood'la birbirimize baktık. Şahsen kızın çılgın gülümsemesi, bende büyük bir güven hissi oluşturmuyordu. Öte yandan, bu görevle ilgili daha fazla bilgi edineceksek, fazla seçeneğimiz yoktu. Kumlara atladık.

Yirmi dakika sonra, botlarım su içinde kalmıştı ve taytım ta baldırlarıma kadar sırılsıklamdı. Üç kere tökezlemiştim ve bir kolumun yan tarafı çamurla ve kumla kaplamıştı. Lockwood'un da hali benden farksızdı, ama şikâyet etmeden işini yapıyordu. Çamurların arasında ilerleyen Flo Bones'un önümüzde bir hayalet gibi zıplayan ve sallanan, iki yana savrulan fenerini izliyorduk. Köprünün altındaki zifiri karanlıkta ilerledik ve Southwark Yolu'na vardığımızda, nehir kenarındaki gelgit duvarının sağımızda düzenli bir biçimde kıvrıldığı yere vardık. Nehir pusları yükselmişti. Karşı tarafta, iskeleler suda çürümüş, kapkara, yumuşak ve şekilsiz yamaçlar gibi kalkıp iniyordu. Silik kırmızılı ve turunculu ışıklar vinçlerin direklerinin uçlarında ve serenlerin kenarlında parıldıyordu.

"Geldik," dedi Flo Bones.

Feneri kaldırdı. Çamurların arasından iki sıra kocaman ve kapkara ahşap direk yükseliyordu. Her biri üç buçuk metre veya daha yüksekti ve uzun süre önce orada olup yıkılmış bir iskele

veya rıhtım boyunca ilerliyordu. Kenarlarında çoğu simsiyah olan, yer yer hafifçe parıldayan çalılıklar vardı; bunlara bir de başımızın üstünden gelgitin en yüksek çizgisine kadar yükselen kaya midyeleri ve deniz kabukluları yapışmıştı.

Çürümüş kürekler yer yer hâlâ direklerin arasında yükseliyordu. Solumuzda, en uçta kalan direkler sudan çıkıyordu, ama durduğumuz yerde çamurlar yumuşaktı ve milyonlarca minik taşla kaplıydı.

Flo Bones enerjikti; çantasını bir kenara bıraktı ve yanımıza geldi. "Burası," dedi yine. "Burada istediğim bir şey var, ama tek başıma alamadım."

Lockwood fenerini çıkarıp etrafa tuttu. "Nerede olduğunu göster. Ağır bir şeyse, çantamda ip var."

Flo kıs kıs güldü. "Ha, *yok*, ağır değil. Çok ufak bir şey olduğuna eminim. Hayır, şimdi beklemeniz gerek. Sıkı durun. Uzun sürmez."

Bunu söyledikten sonra, seke seke en yakındaki direğe gitti, etrafından dolandı, sonra bir diğerine zigzag çizerek gitti ve bunları yaparken çok eğleniyormuş gibi gülmeye devam etti.

Lockwood'a yanaştım. "Bu kızın *tamamıyla* kafayı yemiş olduğunun farkındasındır herhalde."

"Kesinlikle tuhaf birisi."

"Bir de çok iğrenç. Ayyyy! Ona hiç yaklaştın mı? O koku..."

"Biliyorum," dedi Lockwood sakin bir tavırla. "Biraz keskin bir koku."

"Keskin mi? Burun kıllarımın resmen büzüştüğünü hissettim. Ya..." Birden dikkat kesilip durdum.

"Ne oldu, Lucy?"

"Hissettin mi?" dedim. "Bir şey başladı." Paltomun kollarını

indirdim; tüylerim ürpermişti. Kalbim iki misli hızla atıyordu ve ensem karıncalanıyordu. Bir ajan olarak, bu tür işaretleri, gözden kaçırmamayı bilmeniz gerekir. Bunlar bir hayalet ortaya çıkacağında hissedilen şeylerdi. "Ürperti," dedim. "Bir de soğuk. Ayrıca..." Burnumu kırıştırdım. "Kokuyu hissettin mi? Bir miazma oluşuyor."

Lockwood havayı kokladı. "Açıkçası, bu kokunun Flo'dan geldiğini sanmıştım."

"Hayır. Misafirler..."

Aynı anda kılıçlarımızı çektik ve dikkatle etrafa bakındık. Flo'nun sallanan fenerinin ışığı direklerden biraz uzakta durdu; nahoş bir sesle güldüğünü duyduk. Puslar döndü ve etrafımızda yeni bir gece oluştu. Hayaletler gelmişti.

12

Hayaleti ilk Lockwood gördü; Görüşü benden daha iyiydi.

"Bu tarafta," diye fısıldadı. "Diğer taraftaki ikinci direği görüyor musun?"

Gözlerimi kısarak karanlığa ve dönüp duran nehir pusuna baktım. Tam olarak gösterdiği yere baktığımda, hiçbir şey görmedim. Bakışlarımı hafifçe kaydırıp, nehrin ortasına baktığımda, direğin üstünde havada duran beyaz renkli bir şeyi seçebiliyordum. Son derece silikti; bir merceğin üstündeki minnacık bir leke, bir göz oyunu gibi tedirgin bir biçimde duruyordu.

"Gördüm," dedim. "Bana bir Shade gibi geldi."

"Haklısın." Şaşırmış gibi bir ses çıkardı. "Ama tuhaf. Şu anda, Thames'ın yanı başındayız... Ne kadar akan su gerekir ki?"

Sorun, yani o büyük gizem, ufak ufak sayısız gizemden oluşuyordu ve bunlardan en tuhafı hiç kuşkusuz her tipe ve yaradılışa ait Misafirlerin akan sudan *nefret* etmesiydi. Ufak bir miktar olsa

bile buna tahammül edemiyorlardı ve akıntı olan bir yerden karşıya geçemiyorlardı. Her ajan öyle ya da böyle bu değerli bilgiden faydalanmıştır. George bir keresinde bir Kuruntudan bir bahçe hortumunu açarak ve püskürttüğü suyun ardında durarak kaçabildiğini anlatmıştı. Londra'nın merkezindeki birçok mağazanın da bu yüzden yanlarında oluklar vardı ve bu yüzden ticaretin büyük bir kısmı Thames'da bir aşağı, bir yukarı ilerleyen teknelerle yapılıyordu. Ama o sırada, sadece altı metre ötedeki bir nehrin yanındaydık ve parıldayan puslara bakıyorduk.

"Gelgit çekildi," dedim. "Sular geriye gitti. Kaynak kuru olmalı."

"Öyle olmalı." Islık çaldı. "Ama *bunu* beklemiyordum doğrusu."

"*Flo* bekliyordu," dedim. "Bizi kandırdı. Bu, bir tür tuzak."

"Değil." Sesi kulağımda gayet yüksek bir seviyede duydum. İrkildim ve Lockwood'a çarptım; kılıcı hızla savurdum ve Flo Bones'u yanı başımda sırıtarak görmeyi bekledim. Fenerinin kapaklarını indirmişti ve suratı karanlıkta yüzen, kaba saba bedensiz bir kafa gibiydi.

"Tuzak mı?" dedi öfkeyle. "Anlaşmanın sana ait olan kısmı bu. Üçümüzün mutlu mutlu, çamurların arasında ilerleyeceği kısım. Sorun ne? Sen bir ajansın. Korkmazsın."

"Bundan mı? Tek bir Gölgeden mi?"

"Ha, orada *bir* tane mi görüyorsun?" Dudaklarını sıkıca büzüp kırıştırdı, sonra alaycı bir biçimde güldü. "*Çok* güzel. Aferin. Bir puro içip, doğru dürüst bir ajansa gir. Orada *iki* tane var, seni şapşal. Yanında ufak bir tane daha var."

Gözlerimi kısıp, yine karanlığa baktım. "Göremiyorum. Uyduruyorsun."

"Hayır, o haklı..." Lockwood ellerini gözlerinin etrafına dayamıştı ve odaklanmaya çalıştığı belliydi. "Silik ve şekilsiz, bir bulut gibi. Daha uzun boylu olansa bir kadın; ya bir şapka, ya da bir fular yakmış... Kabarık bir etek giymiş... Viktorya veya Edward dönemine ait olabilir."

"Mesele bu işte; *çok* eski bir zamandan kalmışlar," dedi Flo Bones. "Bir anneyle çocuğu birlikte Thames'a atlamış olmalı. Cinayet ve intihar, çok eskilerde yaşanmış bir trajedi. Kemikleri o iskelenin altında olmalı. Göremiyor musun?" dedi bana. "Vay vay."

"Görüş pek benim alanım değil," dedim gergin bir şekilde.

"Öyle mi? Çok yazık." Başını bana eğdi. "Neyse, bu kadar sohbet yeter. Şimdi, yardımınıza ihtiyacım var. Hep birlikte çok ağır ağır, sessizce o direğe doğru gideceğiz. Onları uyandıracak ani hareketler yapmak yok. Sonrası kolay. Onları gözetleyin, huzursuz olmamalarını sağlayın. Ben de bu arada sevgili bataklık bıçağımla biraz ava çıkayım." İğrenç montunu çıkardığında, bıçağını ilk kez gördüm. Kısa, ucu insanı ürkütecek kadar kıvrıktı, ucunda iki sivri çatal olan ve kocaman bir konserve açacağını veya jöleli yılan balığı aldığınızda verdikleri şu ufak tahta çatalları andırıyordu. "Arkamı kollayın yeter," dedi. "Yapmanız gereken tek şey bu. Derin olmayacak. Uzun sürmez."

Tiksintiyle ofladım. "Yani, sen ölü bir çocuğun kemiklerini çıkarırken, biz de seni koruyacağız? Bunları sonra karaborsada satacaksın, öyle mi?"

Evet der gibi başını salladı. "Hemen hemen öyle," dedi.

"Kesinlikle olmaz. Lockwood..."

Lockwood kolumu tutup sıktı. "Gel, Luce. Flo bilgedir. Akıllıdır. Bilgilidir. Bu bilgileri istiyorsak, ona yardım etmemiz gerekiyor. Bu kadar basit." Kolumu tekrar sıktı.

Flo'nun suratına tatlı, biraz şapşal bir gülümseme yayıldı. "Ah, Lockwood, hep böyle tatlı *dilliydin*. En güzel özelliklerinden biri. Bu ekşimik surat gibi değilsin. Haydi, gelin o zaman. İleri! Zafer kazanmaya bakalım ve bu işi başaralım!"

Başka bir şey demeden, Lockwood ve ben kemerlerimizi kontrol ettik. Ellerimizdeki ince kılıçlarımızı tuttuk. Gölgeler genellikle çok pasif ve tepkisiz olurlardı; herhangi bir canlıya dikkat edemeyecek kadar geçmişe takılırlardı. Ama buna güvenilmezdi; Flo'nun dikkatli hareket etmek istemesi doğruydu. Yavaşça ve büyük bir dikkatle çizmelerimizi çakıl taşlarına bastık ve uzun, kararmış direğe yaklaştık. Ta tepemizde, o beyaz şey gecenin karanlığında duruyordu; yıldızlara karşı yükselen bir duman gibiydi.

"Neden orada?" diye fısıldadım. Flo ilerdeydi, neşeyle kendi kendine mırıldanıyordu.

"Eski iskelenin seviyesinde duruyor. Atlamadan önce durduğu yerde. Bir şey duyuyor musun?"

"Söylemek zor. Bir kadın iç çekiyor olabilir. Rüzgâr da olabilir. Ya sen?"

"Ölüm ışıltısı görmüyorum. Tatlı suda ölmüşlerse, onları görmeyi bekleyemeyiz. Ama *şunu* hissediyorum..." Lockwood toparlanmak için derin bir nefes çekti. "Üstümde müthiş bir ağırlık var. Sen de hissediyor musun? Büyük bir hüzün..."

"Evet, ben de hissediyorum. Bir Gölge olarak güçlü bir malez sayılır." Sonra, sustu. "Bir dakika. Hareket ettiğini sen de gördün mü, Lucy? Biraz kımıldadı sanki."

"Hayır. Hayır, görmedim. Off, Flo'ya *bak*! Kendisine hiç saygısı yok mu bu kızın?"

Eskici kız direğin dibine varmıştı; el fenerini çevirip yere

çömeldi ve ucu kıvrık bıçağıyla çamurları ve çakıl taşlarını eşelemeye koyuldu. Lockwood biraz geri çekilmemi işaret etti. Tam tepedeki şekilden gözlerini ayırmadan, yere çömelmiş olan Flo'nun arkasına geçti.

Artık yakında olduğumuz için, malez daha da artmıştı. Korkunç bir melankoli hissi içimi kapladı. Omuzlarımın çöktüğünü, dizlerimin titrediğini hissettim. Gözlerim dolarken, nahoş bir çaresizlik hissi içimden dönmeye başladı. Bu, sahte bir histi. Kemerimdeki keselerden birini açıp, içinden biraz sakız aldım ve dikkatimi dağıtmak için hızlı hızlı çiğnemeye başladım. Uzun süre önce, bir zamanlar bu his gerçekti; bir kişinin hüznü çılgınlığa veya çaresizliğe dönüşmüştü. Ama artık sadece bir ekoydu... Amaçsız ve başıboş bir güç, yakınına gelen herkesi tüketiyordu.

Ama Flo Bones bundan etkilenmiş gibi değildi. Hızla yeri kazıyor, öbek öbek çamurları kenara atıyordu; Arada bir duruyor ve topraktan çıkardığı pis bir şeye bakıp bir kenara fırlatıyordu.

Kulak zarımda bir dalgalanma, havada bir titreşim hissettim. Daha önceden duyduğum iç çekiş yükseldi. Direğin tepesindeki beyaz şekil derinleşti. Âdeta içi dolmaya başladı.

Lockwood da bunu fark etmişti. "Flo, yukarısı hareketleniyor."

Eskici kız poposunu kaldırmıştı ve başı neredeyse kazdığı delikte kaybolmuştu. Başını kaldırmadı. "Güzel. Yaklaşıyorum demek ki."

Havada basınç arttı. Nehir esintisi tamamıyla dinmişti. Kalbimde hissettiğim baskı ağırdı ve beni bir kaya parçası gibi sıkıştırıyordu. Sakız ağzımda patladı; bıçağın ıslak toprağı kazarken çıkardığı sesi dinleyip, havada asılı duran beyazlığı izledim. Gözümün ucuyla bile inatla şekil almadığını fark ettiğim halde,

ilk kez yanında ufak bir renk değişimi gördüm: Bir çocuğun silik şekliydi. Daha büyükçe olan bulut titredi. Gözüm ona kaydı. Lockwood geriye doğru ağırca bir adım attı.

"Yaklaşıyorum," dedi Flo. "Hissedebiliyorum."

"Hareket ediyor, Flo. Huzursuz olduğunu hissediyoruz..."

"Yaklaşıyorum..."

Derken, tiz bir ses duyuldu ve havada ani bir çatırdama oldu. Hızla geriye sıçrayınca, ağzımdaki sakızı yuttum. Beyaz şekil doğrudan direkten aşağı, Flo'nun kafasına indi. Lockwood ileri doğru atıldı ve kılıcını beyaz şeklin önüne savurdu. Şekil irkildi, gümüş kaplı kılıcın hareketinden kaçtı. Bir an için, geniş ve kabarık bir etek ve dumanımsı, kıvrılan saçlar gördüm; şekil sessizce başımızın üstünde döndü ve benden birkaç adım ötede, zeminin biraz üstünde durdu.

Öfke hissi, hayaleti katılaştırmıştı. İnce uzun, eski moda bir elbise giymiş bir kadındı. Elbisenin üst kısmı dardı, aşağı doğru bollaşıyordu. Başında soluk renkli bir başlık vardı; koyu renkli saçları suratının yarısını kapatıyordu ve boynunda ilkbahar çiçeklerinden yapılmış bir kolye asılıydı. Etrafında bir nehirdeki yabani otların bir akıntıda dönüşünü andıran diğer ışık kıvrımları dönüyordu. Yanındaki minnacık şekil eteğinin yanından ayrılmıyordu. El ele tutuşmuşlardı. Geriye çekildim ve boğazım kurumuş bir halde kılıç odasında Esmeralda'ya karşı kullandığım hareketi hatırlamaya çalıştım. Karşımdaki bir Gölge değil, bir Soğuk Bakireydi... Eskiden başına gelen bir kayıp yüzünden ısrarcı davranan bir kadın hayaletti. Çoğu Soğuk Bakire melankolik ve pasif olurlardı ve Kaynaklarını aradığınızda pek direnmezlerdi. Ama bu hayalet öyle değildi.

Hayalet büyük bir hızla üstüme akın etti. Saçları geriye uçtu;

suratı bembeyaz kemiklerden ve kaşları çatılmış, kapkara gözlerinin oluşturduğu bir maske; bir çılgınlıktı. Çaresizlik içinde kendimi korumak üzere kılıcımı savurdum. Bir anlığına, etrafımı soluk renkli, beni tutmaya çalışan eller sardı ve kulaklarımda tiz bir çığlık yankılandı. Ama koruma düğümü işe yaradı: Kılıcın keskin tarafı beni korudu. Hava bir anda berraklaştı ve çamurun ilerisinde iki silik ve şeffaf şekil suda öteye doğru sürüklendiler. Ufak bir çocuk ve , elbisesinin etekleri ardından sürüklenirken ağlayan bir kadın.

"Direğe geri dön, Lucy," diye seslendi Lockwood. "Sen bir tarafa geç, ben de diğer tarafa geçeyim. Flo! Konuş bizimle! İş nasıl gidiyor?"

"Bir daha 'yaklaşıyorum! Dersen," dedim öfkeyle ona doğru giderken, "Seni o çukura ben gömeceğim."

"*Biraz* daha yaklaştım," dedi Flo hemen. "Yakın *gibiyim*. Buldum gibi. İncelemem gereken birkaç ufak parça buldum. Ama hangisi acaba? Kaynak hangisi olabilir?"

Southwark Yolu'na, Misafirlerin kendi parıltıları altında hızla ilerlediği yöne baktım. O sırada, hızlarını hiç kesmeden bir kavis çizmiş, yine bize doğru geliyorlardı.

"Hangisi olursa olsun, almanı *gerçekten de* istemiyorlar," dedim. "Lütfen, acele et, Flo."

Flo çukurun yanına çömeldi ve ellerindeki minik nesneleri avuçladı. "Bu kemikler mi? Öyleyse, aralarından hangisi? Yoksa Kaynak kemikler değil mi? Şu tuhaf, metal at olabilir mi?"

"Bak ne diyeceğim," dedi Lockwood. "Neden hepsini almıyorsun?" Işıldayan şekiller gitgide yaklaşıyor, taşların üstünde uçuyordu.

"Ama işe yaramayacak *herhangi* bir şeyi almak istemiyo-

rum," dedi Flo Bones bıkkınlıkla. "Bir takım standartlarım var. Müşterilerimin beklentileri var."

Şekiller öfkeyle ve nefretle öne eğildi. Tekrar kadının suratını gördüm: İncecik karanlık ağzını ve boş gözlerini gördüm.

"Flo..."

"Aman, *neyse*, tamam."

Sırt çantasını alıp açtı ve içinden tatlı ve temiz bir koku yayıldı. Flo kemikleri içine attı.

Parıldayan şekiller bir anda titredi ve bir rüzgâr bize zarar vermeden üstümüze esti. Lockwood'un paltosunun kenarları da parıldar gibi oldu ve yavaşça söndü. Etraf yine karanlıktı. Direğin tepesine bakınca, yıldızlardan başka bir şey görmedim. Flo çantasının bağcıklarını sıkı sıkı bağladı. Kumlara kılıcımı ve dizlerime koydum.

"Çantadaki şey..." dedi Lockwood. Direğe yaslanmıştı. "Yoksa..."

"Leylak. Evet. Tıka basa onunla dolu. Kokusu dinmediği sürece, gümüşten daha güçlü. Bir süre, *bunları* yanımdan ayırmayacağım." Bana bakıp sırıttı. "Az önce bir şey oldu mu? İşim vardı, dönüp bakamadım."

"Saldıracaklarını biliyordun, değil mi?" dedim. "Bunu daha önce de denemiştin."

Flo Bones şapkasını çıkardı ve matlaşmış sarı saçlarını kaşıdı. "Göründüğün kadar aptal değilmişsin... Şey, işimiz bitti sanırım."

"Pek sayılmaz," dedi Lockwood sıkkın bir tavırla. "Anlaşmanın *bizimle* ilgili tarafını halettik, şimdi sıra *sende*."

* * *

Londra'da sadece birkaç restoran geceleri açık olurdu; karanlık bastırdıktan sonraysa, şafaktan önce daha da azı açık kalırdı. Yine de, ajanların veya gece nöbetçisi çocukların kahvaltılarını yapabilmeleri için açık olan yerler *vardı* ve öyle gözüküyordu ki, eskiciler de oralara gidiyordu. Hare ve Horwhip denen han, Sourthwark'un en ücra ara sokağındaydı. Ayrıca, Flo'nun ilk seçimi olduğundan, hızla oraya yönledik.

Ama çok geçmeden, o gece bize yer olmadığını öğrendik. Üstlerinde şaha kalmış tekboynuzlar olan üç gümüş rengi kamyonet farklı açılarda restoranın önüne park etmişlerdi. Bir grup yetişkin Fittes ajanı, silahlı polisler ve PAKD, bir grup insanı restorandan çıkarıp kamyonetlere götürüyordu. Ara sokağın diğer ucunda durduğumuz yerden, Kipps'i, Ned Shaw'u ve Kat Godwin'i kapının yanında gördük.

Lockwood bizi karanlığa çekti. "Eskicileri götürüyorlar," diye mırıldandı. "Kipps ağını genişletiyor."

"Sence Jack Carver'dan haberi var mıdır?" dedim. "Çocuk ona bir şey söylemiş olamaz."

"Carver'la Neddles arasındaki bağı başka birisi de biliyor olabilir... Eh, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Gidebileceğimiz başka bir yer var mı, Flo?"

Eskici kız birden sus pus kesilmişti. "Evet," dedi alçak sesle. "Biraz ileride."

İkinci seçeneği, Limehouse İstasyonu'nun yakınlarında, vardiyası sona ermiş gece nöbetçisi çocuklar için yemek servisi veren ve uzun süre açık olmayan bir restoran çıktı. Kapılar ve pencereler demir parmaklıklarla kaplıydı ve üstlerine yıpranmış hayalet lambaları asılmıştı. İçeride, en genç müşteriler tarafından tercih edilen şekerlerle ve karamelalarla dolu bir sıra plastik kâse

duruyordu. Kapının yanındaki bir mantar panoya reklamlar, iş ilanları, kayıp eşya ilanları ve diğer kâğıt parçaları asılıydı. Birkaç lekeli dergi ve çizgi roman da Formika masalarda duruyordu. Gri suratlı beş çocuk, farklı masalara oturmuş yemek yiyor, bir şeyler içiyor ve boşluğa bakıyordu. Nöbet değnekleri de kapının yanındaki silah rafında duruyordu.

Lockwood'la birlikte omlet, çiroz ve çay sipariş ettik. Flo da kahve ve reçelli kızarmış ekmek istedi. Köşede bir masa bulup iş konuşmaya başladık.

Kafenin güçlü ışıkları altında, Flo daha da pespaye gözüküyordu. Sade kahvesini aldı ve ağır ağır, sekiz kaşık şekerle doldurmaya girişti.

"Eee, Flo," dedi Lockwood, Flo tepeleme şekerle dolu kahvesini karıştırırken. "Jack Carver. Bize ondan söz et."

Flo tamam der gibi başını salladı, burnunu çekti ve kirli elleriyle fincanını aldı. "Evet, onu tanıyorum."

"Harika. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

Kısaca başını salladı. "Hayır."

"Nerelerde takıldığını?"

"Hayır."

"Arkadaşlarını?"

"Hayır. Duane Neddles haricinde. Onun da öldüğünü söylemiştin."

"Ama onu nerede bulabileceğimizi biliyorsun, öyle mi?"

Flo'nun gözleri parıldadı. Kahvesinden bir yudum aldı, kaşlarını çattı ve siyah şuruba bir kaşık daha şeker koydu. Onu izleyip beklerken, hızlı hızlı kahveyi karıştırmaya koyuldu; en sonunda, bu ayin sona erdi. Sonra, başını kaldırıp bize baktı. "Hayır."

Kılıcımı almak için elimi indirdim. Lockwood masanın

üstündeki kâğıt mendillerden birini düzletti. "Pekâlâ," dedi. "Carver'ı *tanıdığını* iddia ederken, işe yaramaz değil de genel ve kısıtlı bir anlamda mı söylemiştin?"

Flo Bones fincanını kaldırdı ve karışımı bir dikişte içti. "Nasıl tanındığını, çaldığı şeylerle ne yaptığını ve ona nasıl bir mesaj ulaştırabileceğinizi biliyorum ki bunların hepsi işinize yarayabilir," dedi.

Lockwood geriye yaslanıp, ellerini masaya koydu. "Ha, evet. Doğruyu söylersen, işime yararlar. Ama onu bir başkasından ayırt bile edemezken, nasıl bir mesaj ulaştıracaksın?"

"Sakın söyleme," dedim. "Küflü bir kafatasının içine koyup, gece yarısı açık bir mezara bırakıyorsundur."

"Hayır, şuraya bir not yazıp bırakıyorum." Kapının yanındaki mantar panoyu işaret etti. "Meslektaşlarım bu şekilde haberleşirler. Ama bunu sık sık yapmayız, çünkü genelde yalnız takılırız. Ama bu işe yarayan birkaç pano vardır." Parmaklarıyla burnunu sildi, sonra parmaklarını da üstüne sildi. "Hare ve Horsewhip'te de bir tane var, ama onu kullanamayız."

Kaşlarımı çattım, ama Lockwood buna inanmış gibiydi. "İlginç. Bunu yapabilirim. Ona ne diye hitap edeceğim?"

"Üstüne 'Mezarlık Kardeşliği'nin dikkatine' yaz. Eskiciler yani. Carver bunu kendisi görmeyebilir, ama birisi görüp ona mesajı iletebilir."

"İşimize yaramaz," dedim hemen. "Daha sağlam bir yol bulmamız gerek. Carver eşyaları çaldığında ne yapar?"

"Winkman'e götürür. Bir kahve daha içebilir miyim?"

"Hayır, lanet şeyi, içemezsin. Bize ayrıntıları söyleyene dek olmaz. Sonra, dilediğin kadarını içebilirsin."

"Ya da bir kâse şeker dökelim, üstüne bir kaşık kahve ekle,"

dedi Lockwood. "Şeker koymaktan daha kolay olabilir."

"Çok komik," dedi Flo gülmeden. "Her zaman bir komedyen gibisin. Tamam, size Carver hakkında bilgi vereceğim. Eski eşya koleksiyoncuları ikiye ayrılır. Benim gibiler, yani dünyada sessiz sedasız yaşayanlar, psişik önemi olan unutulmuş şeyler ararız. Kimse zarar vermeyiz ve başımıza bela da almayız. Bir de diğerleri vardır. Kıyıda araştırma yapamayacak kadar sabırsız insanlardır. Hızlı kâr elde etmeyi severler ve bunu başkalarının malıyla yapmak onları rahatsız etmez. Bu çocuklar mezarlıkları gezerler, ne bulurlarsa çalarlar; canlıları soymaktan da kaçınmazlar, hatta..."

Ona baktım. "Nasıl yani?"

"Hatta onları öldürebilirler." Kibirli bir ifadeyle, söylediklerinden tatmin olmuş gibi bize baktı.

"İnsanların kafalarına vururlar, Boğazlarını bir kulaklarından diğerine keserler, ya da canları çekerse, onları ağır ağrı boğarak öldürürler. Sonra da eşyalarını alırlar. Yaptıkları iş budur. Sanırım, buna çok şaşırdınız... O yumuşacık ellerinizle ve zambak beyazı suratlarınızla, şaşırırsınız tabii." Sırıttı. "Neyse, Carver denen bu adam, tehlikeli ve açgözlü olanlardandır. Bir katildir. Onu bu tür yerlerde çok gördüm ve her yanından şiddet tehdidi aktığını söyleyebilirim."

"Şiddet tehdidi mi?" dedi Lockwood. "Nasıl yani?"

"Söylemek güç. Bakışlarındaki parıltı, dudaklarını gaddarca sıkışı... Hatta duruşu bile olabilir. Hem bir keresinde, bir adam sırf ona tuhaf tuhaf baktı diye onu neredeyse öldürene dek dövdüğüne şahit oldum."

Bir süre konuşmadan bunları düşündük. "Kızıl saçlı, soluk tenli olduğunu ve hep siyah giysiler giydiğini duyduk," dedim.

"Evet. Dediklerine göre, dövmesi de varmış. Epey gösterişli dövmelermiş."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neden gösterişli? Ne dövmesiymiş?"

"Söyleyemem. Daha çok küçüksün."

"Ama her gece ölümcül hayaletlerle savaşıyoruz. *Nasıl* çok küçük olabiliriz?"

"Tahmin edemiyorsan, *kesinlikle* çok küçüksün. Bak, çirozlarınız geldi. Ben de bir kahve daha alayım canım. Bu şekerliği de doldurmak gerekiyor."

"Demek, hepsi hırsız, yağmacı ve soyguncu, öyle mi?" dedim garson kız uzaklaştıktan sonra. "Eski eşya koleksiyonculuğu her açıdan gerçekten kârlı bir iş olsa gerek."

Flo Bones bana baktı. "Sahi mi? Sizin yaptığınızdan daha kötü, öyle mi? Buradaki çocuklar gibi yasal bir iş yapmamı mı tercih ederdiniz?" Başıyla farklı masalarda bitkin ve sıkkın bir ifadeyle oturan, omuzlarını sarkıtmış gece nöbetçilerini gösterdi. "Hayır, teşekkürler. Büyük şirketler tarafından kullanılmak mı? Ödeme olarak fıstık alıp, elime lanet bir değnek tutuşturulması ve bütün gece soğukta Kuruntu izlemek mi? Gelgitin kıyısında yürürüm daha iyi. Popomu kaşır, yıldızlara bakar, işimi kendi istediğim gibi yaparım."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi Lockwood. "En azından yıldızlarla ilgili olan kısmını."

"Evet, çünkü sen Mezarkazıcı Sykes'ın çırağısın. Doğru şeyler öğrenmişsin. Bağımsız kalmakta direniyorsun. Başıboşsun. Kendi bildiğini okuyorsun."

"Lockwood'un eski ustasını tanıyor musun?" Çok şaşırdığım ve biraz da gücendiğim sesimden belliydi. Belli ki, Flo Lockwood'un geçmişi ve eğitimi hakkında benden daha fazlasını biliyordu.

"Evet," dedi. "Bilgili olmayı severim. Temizlik için kullanmadan önce, gazeteleri okurum."

Ağzıma götürmek üzere olduğum çatalımdaki çiroz havada asılı kaldı. Lockwood'un kızarmış ekmeği de elinde kaldı.

"Zavallı Sykes, sonu kötü oldu," dedi Flo soğukkanlılıkla. "Ama duyduğuma göre, şirketinizin başarıları PAKD'ı çileden çıkarmaya devam ediyormuş. Bu gece siz o yüzden yardım etmeye karar verdim."

"Bize yine de yardım edecek miydim yani?" dedim. "Çamurlu alana birlikte gitmesek de edecek miydin?"

"Ha, tabii."

"Eh, bunu bilmek güzel."

"Bize Winkman'den söz et," dedi Lockwood. "İsmini duymuştum, ama..."

Flo ikinci kahvesini ve yeni şekerliği aldı. "Winkman, Julius Winkman. Londra'daki en önemli çalıntı mal alıcısıdır ve çok tehlikeli bir adamdır. Bloomsbury'de ufak bir dükkânı var. Dışarıdan çok saygıdeğer görünür, ama bir mezarlıktan bir şey çıkarırsanız veya bir Mayfair malikânesinden bir şey çalarsanız, ya da gizlice bir aracıdan alırsanız, gideceğiniz adam odur. En yüksek teklifleri, en hızlı satışları ve en iyi bağlantıları o sağlar. Şehrin dört bir yanında paralı ve soru sormayan müşterileri var. Jack Carver'ın elindeki bir şeyin peşindeyseniz, ilk olarak Winkman'le konuşacaktır. Winkman o şeyi satın alırsa, gizli bir müzayede düzenler ve en iyi müşterilerini toplar. Bunu henüz yaptığını sanmıyorum. Kazancını arttırmanın yoluna bakacaktır."

Lockwood tabağındakileri bitirdi. "Tamam, şimdi bir yere varmaya başladık. Bloomsbury'deki şu dükkân tam olarak nerede?"

Flo omuzlarını silkti. "Hey, Locky, Winkman'e da tıpkı Carver gibi sakın bulaşma. Onu kandırmaya çalışanlar daha önce de oldu ve kalıntıları asla bulunmadı. Karısı da en az onun kadar kötüdür; oğlu da bir baş belasıdır. O aileden uzak dur: Benim tavsiyem bu."

"Yine de, adresini öğrenmem gerekiyor." Dedi Lockwood parmaklarını masaya vurmaya koyuldu. "Bu gizli müzayedeler nerede düzenleniyor?"

"Bilmiyorum. Gizli işte. Her seferinde mekân değişiyor. Ama belki Fittes'deki arkadaşlarınız eskicileri sokaklara bıraktıysa, birilerinden öğrenebilirim."

"Harika olur. Teşekkürler, Flo... Bize çok yardım ettin. Luce, yanında hep para vardır. Hesabı ödeyebilir misin? Hazır oraya gitmişken..." Mantar panoya baktı. "... Bir de bize kâğıtla kalem verebilirler mi diye sorar mısın?"

13

Winkman'in Dükkânı olarak bilinen Bloomsbury Antika Mağazası, Londra'nın merkezinde Coptic ve Museum Sokaklarının yanındaki dar bir ara sokak olan Owl Yolu'ndaydı. Pespaye ve düzensiz dar bir sokaktı ve orada sadece üç ticari kuruluş bulunuyordu: Coptic'in köşesindeki bir pizzacı; dar cam kapısı bambu ve kâğıt brandaların gölgesinin altında kalan Çinli bir psişik şifacı ve Bloomsbury Antika Mağazası'nın bulunduğu iki cumba penceresi olan, geniş ön cepheli bir bina.

Mağazanın pencereleri yere yakındı ve üstleri elmas ve kurşun çerçevelerle kaplıydı. İçerisi her zaman karanlıktı. Yine de, içerideki çeşitli eşyaları görmek mümkündü: Yunan tarzı, ön toynaklarından birisi kırık bir atlı heykeli, bir Roma vazosu, kırmızı maun bir büfe, ağzı kulaklarında bir Japon hayalet maskesi. Kapıya yapıştırılmış etiketlerde hangi kredi kartlarının geçtiği ve iş saatleri yazıyordu ki çalışma saati sokağa çıkma yasağını geçiyordu. Kapıda hayalet parmaklıkları ve bariz savunma alet-

leri yoktu. Mağazanın üstünde yaşayan Bay ve Bayan Winkman bunlara ihtiyaç duymuyor gibiydi.

Flo Bones'la yaptığımız görüşmenin ardından, öğleden sonra üçü çeyrek geçe iki genç turist kocaman kâğıt bardaklardan buzlu kolalarını höpürdeterek gölgeli ara sokağa girdiler. Kızın üstünde bir *Gerçek Dadanmalar* tişörtü, dizlerine kadar uzanan bol bir etek ve sandaletler vardı. Çocuksa mavi renkli penye bir gömlek, epey bol bir pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Her ikisi de kocaman güneş gözlükleri takmışlardı; yürürken, gülüyor, yüksek sesle konuşuyorlardı.

Üç kapı aşağıda, Bloomsbury Antika Mağazası'nın vitrinini önünde aniden durdular ve bir süre içeride sergilenen tozlu eşyalara baktılar. Oğlan kızı esprili bir tavırla dürttü ve mağazayı işaret etti. Kız evet der gibi başını salladı. Kapıya gidip içeri girdiler.

Lockwood ve ben kılık değiştirip araştırma yapmaya gittiğimizde, göze aldığımız riskleri çok iyi biliyorduk. Flo bizi açık açık uyarmıştı. Önceki gece, son bir iyilik olarak bize mağazanın yerini göstermiş, sokağın başından işaret etmişti. Sonra, karanlığa karışmış, geride sadece hafif kötü bir koku bırakmıştı. Winkman'e ancak o kadar yaklaşmak istemişti.

Ama biz sol cumba pencerede titreyen gaz lambasının ışığını ve üstündeki bir Süzülen Gelinin kesik kafasını andıran hayalet maskesini görene dek biraz daha yaklaşmıştık. Lockwood ışığın bir tür sinyal olduğunu tahmin etmişti ve nöbet tutmakta ısrar etmişti, ama bunu yapamayacak kadar bitkindik. Gecenin yarısı geçmişti ve önceki gece de çok az uymuştuk. Bloomsbury'den çıkıp eve yürüyerek dönmüş ve sabahleyin günışığı pencereler-

den bir açı oluşturarak içeri girene dek de kalkmamıştık.

George çoktan çıkmıştı. Mutfakta masanın üstünde beyaz renkli bir kâğıt peçeteye yazılmış bir not bulmuştuk. Bu, düşünce peçetemizdi. Masada hep kalemler olurdu ve notlar, alışveriş listeleri, mesajlar yazmak ve karalamalar ve gördüğümüz Misafirlerin resimlerini yapmak için bunları kullanırdık. Boş bir çörek kutusunun, bir burger kutusunun ve iki kirli çay fincanının arasında şu mesaj duruyordu:

Ava çıktım! Gelişmeler var! Sonra, buraya gelin. G

Yanına da belirsiz bir takım notlar almıştı:

80°C	15 dakika	Tepki yok
100°C	15 dakika	Tepki yok
120°C	15 dakika	Tepki yok
150°C	6 dakika	Plazma kıpırdandı. Surat belirdi
	12 dakika	Ağız oynadı. İfadeler belirdi (terbiyesiz)

BİRAZ DAHA CİPS ALIN

Bu gizemli notlara birkaç saniye konuşmadan baktık. Sonra, Lockwood ocağa gitti. Kapağını yavaşça açınca, hayalet kavanozunun orada olduğunu gördük. Camın yüzeyi yer yer siyahlaşmıştı. Plazma da neredeyse şeffaftı ve merkezindeki kafatası gayet belirgindi. Kemikteki ufak çatlakları ve dişlerindeki kahverengi lekeleri görebiliyorduk.

Kafatasını iki gece önce yaptığı yorumları tartıştığımızdan beri ilk kez görüyorduk. Endişeyle Lockwood'a baktım.

Kavanozu fırından çıkarmak için yeltendi, ama bana bakmadı. Bunun yerine, geriye çekildi ve elleriyle suratını örttü. "Şu anda bunu düşünecek gücüm yok," dedi. "George'un deneyleri biraz kontrolden çıkmaya başladı. Bana hatırlat da bu gece onunla konuşayım."

Ama önce, yapmamız gereken başka şeyler vardı ve Lockwood çoktan kararını vermişti. Jack Carver'ı izlemek konusunda o sırada yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Önceki gece, kafedeki mantar panoya üstüne özenle 'Mezarlık Kardeşliği' yazdığı bir not bırakmıştı. Notta Kensal Green Mezarlığı'nda meydana gelen 'yakın tarihli bir olayla' ilgili bilgisi olan kişilerin bizimle iletişime geçmesini rica ediyor ve ufak bir ödül de vaat ediyordu. Carver mesaja kendisi yanıt vermeyecekti tabii, ama eskicilerin yarısı birbirini gırtlaklıyor olduğundan, bir başka kişinin bize bilgi vermesi olasıydı. Bu arada, Flo birkaç gün içinde özel bir karaborsa açık arttırması olduğunu öğrenirse haber vereceğine söz vermişti. George'un araştırma sonuçlarını da akşam dinleyecektik. Bir başka deyişle, her şey kontrol altındaydı. Yani, geriye bir tek Winkman'in Mağazası kalmıştı.

Carver'ın aynayı Winkman'e çoktan verdiğini tahmin ettiğimizden, Lockwood en azından antika mağazasını araştırmanın yerinde olacağını düşünmüştü. En iyi ihtimalde, aynanın nerede olduğuna dair bir ipucu elde ederdik, en kötü ihtimalleyse... Karaborsacı hakkında söylenenlere bakılacak olursa, bunu düşünmemek daha iyiydi. Ama kılık değiştirecek ve çok tehlikeli bir şey denemeyecektik. Sorun çıkmayacaktı. Yaz turistleri gibi giyindik ve metroyla Bloomsbury'ye gittik.

* * *

Kapının üzerindeki D harfi biçimli kancadan sarkan ufak zil, içeri girdiğimizde döndü ve çın çın sesler çıkardı. İçerisi hoştu, serindi ve toz ve bitki cilası kokuyordu. Tavan alçaktı. Arkamızda, günışığı elmas çerçevelere vuruyor, lekeli ağ perdelerden içeri giriyor ve eski ve yıpranmış zeminde kırık çizgiler oluşturuyordu. Mağazada üst üste koyulmuş masalardan, büfelerden, sandalyelerden ve bir sürü farklı eşyadan oluşan bir orman vardı âdeta. Tam karşımızda bir tezgâh vardı, tezgâhın ardında da iri yarı, uzun ve unutulmuş bir tanrının heykeli kadar meşum bir kadın duruyordu. Ufacık bir bezle minik bir bibloyu cilalıyordu. Kabarık saçlarının üstü, doğrulup bize baktığında, tavana sürtündü.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bakıyoruz, teşekkürler," dedim.

Ona kaçamak bir bakış fırlattım: Ellili yaşlarının başlarında, güçlü ve iri kemikli bir kadındı. Cüssesi ve pembe teniyle, bana annemi hatırlatmıştı. Saçları uzundu ve çok açık sarıya boyanmıştı; kaşları ince alınmıştı; dudakları inceydi ve gri mavi gözleri vardı. Üzerinde göğüs dekolteli, çiçekli ve aynı desenden kemerli bir elbise vardı. İlk bakışta, yumuşak ve etli gözüküyordu; tekrar bakıncaysa bedeninden yayılan ciddi bir beceriklilik havası gayet açık bir biçimde hissediliyordu. Kim olduğunu biliyorduk. Flo bize onu tarif etmişti. Bayan Adelaide Winkman'di ve mağazanın eski sahibi kazara bir erotik Hint heykelinin altında kaldığından beri, kocasıyla birlikte mağazanın sahibiydi.

"Vay canına, süper bir mağazanız varmış," dedi Lockwood. Ağzındaki ufak pembe renkli sakızı şişirdi. Sakız gürültüyle patladı; tekrar içine çekip sırıttı.

Kadın, "Güneş gözlüklerinizi çıkarsanız iyi olur," dedi. "Işıkları eşyalara zarar vermesin diye çok parlak tutmuyoruz, hepsi çok narin."

"Tabii," dedi Lockwood. "Teşekkürler." O da, ben de gözlüklerimizi çıkarmadık. "Peki, bunların hepsi satılık mı?"

"Parası olanlar için," dedi kadın. Başını tekrar önüne eğdi; iri pembe parmaklarındaki bezle biblonun kıvrımlarını ağır ağır silmeye devam etti.

Lockwood'la birlikte mağazada dolandık, kayıtsız davranmaya ve ayrıntılara dikkat etmeye çalıştık. Etrafta çok tuhaf şeyler vardı: Değerli şeyler de vardı, sadece hurdadan ibaret olanlar da. Zamanla sararmış beyaz bir yelesi olan benekli bir Appaloosa sallanan atı, başını ve omuzlarını güve yemiş, kurtlu bir tahta direğin üstünde duran bir terzi mankeni, tepesine bir hortum kıvrılmış çift kişilik metal küvetlerin ilk örneklerinden, bir Bakelite radyosu, donuk, boş boş bakan gözleri olan üç tuhaf Viktorya bebeği. Bu bebekler içimi ürpertti. Viktorya dönemindeki çocukların bile ürkeceği kadar vardı.

İleride solda, siyah bir perde kapı girişinin üstüne yarı açık bir akordeon gibi örtülmüştü. Bunun ardında, bir ek oda, ya da daha ufak bir oda vardı. İçerideki berjer koltuğu ve üstünde oturan birisinin kafasının karanlık ve parlak tepesini gördüm.

"Hey, bunlar hayaletli mi?" dedi Lockwood bebekleri gösterip.

İri yarı kadın başını kaldırmadı. "Hayır..."

"Ama öyle olmalı."

"Coptic Sokağı'ndaki mağazalarda bir sürü ucuz hediyelik eşya var," dedi kadın. "Bunlar belki kesenize göre daha..." Cümlesini tamamlamadı.

"Teşekkürler. Bir şey satın almak üzere bakmıyoruz, değil mi, Suse?"

"Evet," dedim kıkırdayıp; ses çıkararak kamışımdan kolamı içtim.

İçeriyi biraz daha dolaştık, eşyalara baktık ve mağazayı gözden geçirdik. Etrafa biraz baktıktan sonra, mağazanın zemin katında iki çıkış gördüm: Bunlardan biri tezgâhın ardındaki açık kapıydı ve çiftin oturduğu daireye çıkıyordu (soluk renkli bir Pers halısının ve duvarlara asılmış sepya tabloların olduğu dar bir koridor gördüm);bir de siyah perdenin ardındaki oda vardı. İçerisi hâlâ doluydu. Kâğıt hışırtısı ve bir adamın aniden burnunu çektiğini duydum.

Bir de her zaman yaptığım gibi içsel şeylere kulak kesildim. Orada gerçekten de *bir* şey vardı: Güçlü değildi, tam olarak bir *ses* de değildi. Cılız ve serbest bırakılmayı bekleyen kıvrılmış bir uğultu gibiydi. Ayna mıydı? Mezarlıkta duyduğum sesi hatırladım... Bir sinek sürüsünün vızıltısı gibiydi. Ama bu ses pek ona benzemiyordu. Her neyse, epey yakından geliyordu.

Lockwood'la odanın perdeden en uzak köşesinde buluştuk. Göz göze geldik. Hiçbir şey demedik, ama Lockwood parmaklarını havaya kaldırdı ve tezgâhta kadının onu göremeyeceği biçimde durdu. Kodu önceden kararlaştırmıştık. Tek parmak: Gidiyoruz. İki parmak: Bir şey buldum. Üç parmak: Dikkat dağıtmak gerekiyor. Kaç parmağını gösterdi dersiniz? Üç. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bana göz kırptı ve mağazanın karşı tarafına yürüdü. Kadına baktım. Elindeki bezi minik daireler çize çize bibloyu cilalıyordu.

Elimi kayıtsızca eteğimin cebine götürdüm. Sert ve ahşap bir zemine düşen bozuk paralar şaşılacak derecede çok ses çıkarı-

yordu. O ani gümbürtü, etrafa yayılırken çıkardıkları çınlama... Beni bile şaşırttı.

Bozuk paralar masaların atlına, sandalyelerin ayaklarının arasına ve heykel tabanlarının ardına saçıldı. Tezgâhtaki kadın aniden başını kaldırdı. "Neler oluyor?"

"Bozuk paralarım! Cebim yırtıldı!"

Kadının bir şey demesini beklemeden, yere eğildim ve en yakındaki masanın altına girdim. Bunu biraz hantalca, masayı oynayacak şekilde yaptım ve üstündeki mücevher stantları sallanıp çıngırdadı. İki bozuk parayı biraz daha ileri itip, iki Afrika kuş heykelinin arasına sıkıştım. Bunlar flamingolar veya başka bir tür kuştu; boyları ve gagaları uzundu, üst kısımlarıysa biraz şişkindi. Kafaları üstümde tehlikeli bir biçimde iki yana sallandı.

"Dur! Hemen oradan çık!" Kadın tezgâhın ardından çıkmıştı. Masaların ardından tombul, pembe renkli baldırlarını ve kalın ayakkabılarının hızla yaklaştığını gördüm.

"Tamam, bir saniye. Paralarımı alıyorum."

Tam önümde, oryantal bir kâğıt fener duruyordu. Eski, narin ve muhtemelen epey pahalı bir şeye benziyordu. İçine bir bozuk para düşmüş olması teorik olarak mümkün olduğundan, bunu sert bir şekilde salladım ve endişeyle masalarından arasından geçerek bana yaklaşmaya çalışan Bayan Winkman'in çıkardığı sesleri duymazdan geldim. Feneri yere koydum ve hızla arkamı döndüm; böylece, popom bir tür Roma vazosunun bulunduğu alçı sütuna çarptı. Vazo devrildi ve düşmeye başladı. Bayan Winkman o iri cüssesinden beklenmeyen bir çeviklikle etli elini uzattı ve vazoyu düşerken yakaladı.

"Julius!" diye cıyakladı. "Leopold!"

Odanın karşısındaki perdeler hızla açıldı. Eşyaların arasın-

daki boşlukta sert adımlarla birisi ilerledi. Keten bir şort giymiş birisinin kısa ve bodur bacaklarını gördüm. Ayaklarında eski deri sandaletler vardı. Çorap giymemişti; ayakları kıllı, sararmış tırnakları uzun ve çatlaktı. Bir saniye sonra, ikinci bir çift bacak göründü. Bunlar ilkinden çok daha ufaktı, ama şekil ve ayakkabı olarak tıpa tıp aynıydı. İlk kişinin ardından, arka odadan çıkıp gelmişti.

Masanın altına biraz giriyormuş ve titreyen ellerimle bozuk paralarımı topluyormuş gibi yaptım, ama oyunun sona erdiğini biliyordum. Tam masanın altında çıkarken, derin ve yumuşak bir sesin, "Neler oluyor, Adelaide? Aptalca çocuk oyunları mı?" dediğini duydum.

"Masanın altından çıkmıyor," dedi Bayan Wickman.

"Ha, eminim ki ikna edebiliriz," dedi ses.

"Geliyorum," diye seslendim. "Sadece paralarımı alıyorum."

Suratım toz içinde kalmış, yanaklarım kızarmış bir halde masanın altından çıkıp kalktım ve onlara döndüm. Kadın iri kollarını göğsünde kavuşturmuştu; normalde bağırsaklarımı suya dönüştürecek bir ifadeyle bakıyordu. Ama bu sefer değil. O sırada, yanındaki adam beni daha çok endişelendiriyordu. Julius Winkman.

İlk izlenimim, genetik bir bozukluk, üstüne bir asansör düşmesi veya ikisi yüzünden ufalmış iri yarı bir adam gibiydi. Bodur, endomorfik bir gövdesi, kocaman bir kafası, kalın bir boynu ve varil gibi bir göğsün üstünde güçlü omuzları vardı. Kolları iri ve kılıydı; bacaklarıysa bodur ve eğriydi. Simsiyah saçları çok kısa kesilmiş ve briyantinle başının gerisine taranmıştı. Üstünde kolları dirseklerine kadar kıvrılmış gri renkli bir takım elbise, beyaz bir gömlek vardı ve kravat takmamıştı. Gömleğinin yakasından

kalın tüyler çıkmıştı. Geniş bir burnu, kalın ve ifadeli bir ağzı vardı. Minik altın çerçeveli kelebek gözlük burnunun üstünde eğreti bir biçimde duruyordu. Oldukça güçlü olduğu belli olduğu halde, benden sadece biraz daha uzundu. Doğrudan iri, koyu renkli ve uzun, hoş kirpikleriyle çevrili gözlerine bakabiliyordum. Suratının geri kalanı sert ve yanık tenliydi; sivri çenesini de kirli sakal kaplamıştı.

Yanında duran çocuk, birçok açıdan adamın ufak hali gibiydi. Onun da bedeni ters bir armut biçimindeydi, siyah saçları geriye taranmıştı ve kurbağa gibi bir ağzı vardı. Üstünde yanındaki adamınkine benzer gri renkli bir pantolon ve beyaz renkli dar bir gömlek vardı. Ama arada *bazı* farklar da vardı: Kelebek gözlüğü yoktu ve neyse ki, daha az kıllıydı; ayrıca, gözleri annesininkiler gibi mavi ve insanı delip geçen türdendi. Babasının arkasında durmuş, buz gibi bir ifadeyle beni süzüyordu.

"Mağazamda yerlerde sürünerek ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Julius Winkman.

Ta karşı tarafta, hepsinin arkasında arka odaya açılan perde bir kerecik hafifçe kımıldadı, sonra hareketsiz kaldı.

"Kötü bir şey yapmıyordum," dedim. "Paramı düşürdüm." Elimdeki kanıtları gösterdim. "Ama sorun değil. Birçoğunu buldum. Gerisi kalabilir..." Üçünün bakışları altında, suratımdaki hafif gülümseme hafifledi ve yavaş yavaş silinmeye başladı. "Şey, burası güzel bir mağaza," dedim. "Bir sürü harika şey var. Eminim ki, biraz da tuzludur, değil mi? Mesela, şu sallanan at... Birkaç yüz sterlin mi? Çok hoş..." Önemli olan şey, konuşmaya devam etmek ve dikkatlerini bana vermeye devam etmelerini sağlamaktı. "Şuradaki vazoya ne demeli? *Bunu* almak isteseydim ne kadar borçlanırdım? Şey... Yunan mı, Roma mı? Yoksa sahte mi?"

"Hayır. Sana bir şey söyleyeyim." Julius Winkman birden öne çıktı ve göğsümü dürtükleyecekmiş gibi kıllı parmaklarından birini uzattı. Parmaklarında da ayak parmakları gibi uzun ve kırık tırnaklar vardı. Nefesinin nane koktuğunu fark ettim. "Şunu söyleyeyim. Burası saygın bir müessesedir. Saygıdeğer müşterilerimiz vardır. Ortalığı karıştıran, mallara zarar veren yaramaz çocuklar, burada hoş karşılanmazlar."

"Sizi çok iyi anlıyorum," dedim hemen. Lanet olsun Lockwood! Bir dahaki sefere, ortalığı *kendisi* karıştırabilirdi. Çıkışa doğru ilerledim. "Hoşça kalın."

"Bir dakika," dedi Bayan Winkman, "iki kişiydiler. Diğeri nerede?"

"Ha, o mu? Çıktı sanırım," dedim. "Bir şeyleri yere düşürdüğümde *çok* utanır."

"Kapının kapandığını duymadım."

Julius Winkman arkasına baktı. Boynu öylesine kalındı ki, başını çevirebilmek için gövdesini kalçalarından çevirmesi ve yan dönmesi gerekiyordu. Hafifçe gülümsedi. Gözlerinde ve ağzında kıllı bedeniyle hiç bağdaşmayan tuhaf, kadınsı bir hava vardı. "Otuz, ya da kırk saniye," dedi. "Sonra, anlarız."

Tereddüt ettim." Pardon. Anlamadım."

"Elinde bak, baba," dedi çocuk heyecanla. "Sağ eline bak."

Şaşırmıştım. "Paralarımı mı görmek istiyorsunuz?"

"Paraları değil," dedi Julius Winkman. "Elini. Aferin, Leopold. Seni yalancı sokak çocuğu, bana hemen elini göster, yoksa bileğini kırarım."

Tenim karıncalanmaya başladı. Bir şey demeden, elimi öne uzattım. Adam elimi tutup kokladı. Dokunuşunun hafifliği beni afallattı. Kelebek gözlüğünü burnunun üstüne itip değildi.

Serbest eliyle de parmaklarını hafifçe avucumun üstünde gezdirdi.

"Tıpkı düşündüğüm gibi," dedi. "Ajan."

"Dememiş miydim, baba?" dedi çocuk. "Dememiş miydim?"

Gözlerimin dolmaya başladığını hissedebiliyordum. Ağlamamak için hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırdım. Evet, bir *ajandım*. Beni korkutmalarına izin *vermeyecektim*. Elimi geri çektim. "Neden söz ettiğini bilmiyorum. Aptal mağazanızı gezmek için içeri girdim. Bana hiç hoş davranmıyorsunuz. Beni rahat bırakın."

"Çok kötü bir oyuncusun," dedi Winkman. "Ama teatral bir deha olsan bile, elin seni yine de ele verirdi. Bir ajandan başka kimsenin avucunda iki nasır olmaz. Bunlar kılıç izleri. Onca kılıç taliminin yol açtığı bir durum. Tüm o aptal kılıç oyunları. Değil mi? bunu düşünmen gerekirdi, değil mi? Şimdi, küçük arkadaşının dışarı çıkmasını bekleyeceğiz." Kıllı bileğindeki saate baktı. "Sanırım... Her an gelebilir."

Perdenin ardında bir fener ışığı belirdi ve birisi acı içinde cıyakladı. Aradan bir saniye geçti ve perde yana açıldı; suratı kireç gibi kesilmiş olan Lockwood suratını buruşturarak ve sağ elinin parmaklarını tutarak dışarı çıktı. İçine derin bir nefes çekip toparlanmaya çalıştı. Ağır ağrı eşyaların arasından geçti ve onu bekleyen Winkman ailesinin yanında durdu.

"Buradaki hizmetten pek hoşlanmadığımı söylemem gerek," dedi. Şu ufak galerinize bakıyordum ve elimi elektrik..."

"Aptalca oyunlar oynayan aptal çocuklar," dedi Julius Winkman yumuşak ve boğuk sesiyle. "Masayı mı, kasayı mı denedin, evlat?"

Lockwood saçlarını geriye attı. "Kasayı."

"Kapıya dokunmayarak elektriği devreden çıkarmayan herkese hafif bir elektrik şoku yaşatır. Masada da benzer bir mekanizma var. Ama orada da seni ilgilendirebilecek bir şey olmadığı için, boşa vakit harcadın. Kimsin ve ne arıyorsun?"

Yanıt vermedim. Lockwood da üstünde renkli bir tatil şortu ve hafif kızarık elli birisi olarak gayet kayıtsız gözüküyordu.

Bayan Winkman başını salladı. Kayıtlı pencerelerin önünde dururken, eskisinde de uzun gözüküyordu. Boyu içeri ışık girmesini engelliyordu. "Julius? Kapıyı kilitleyebilirim."

"Onlar paramparça et, baba," dedi çocuk.

"Bir şey yapmaya gerek yok, canlarım." Winkman bize baktı. Hâlâ gülümsüyordu, ama uzun kirpiklerinin ardındaki bakışları bir heykelinki kadar sertti. "Kim olduğunuzu bilmeme gerek yok," dedi. "Önemli değil. Neyi istediğinizi de tahmin ediyorum, ama bunu alamayacaksınız. Size bir şey söyleyeyim. Tüm mağazalarımda, hoş karşılanmayan kişilerle başa çıkmak için belirli savunma yöntemleri vardır. Bir elektrik şoku sadece en hafifidir, kaba bir yöntemdir, ama gündüzleri işe yarar. Geceleyin, içeri gizlice girmeye kalkışacak kadar aptal birileri çıkarsa, başka önlemlerim vardır. Bunlar en etkili olanlardır. Bazen düşmanlarım ben daha aşağı kata inmeden *önce* ölürler. Anladınız mı?"

Lockwood evet der gibi başını salladı. "Çok açık anlattınız. Gel, Suse."

"Hayır," dedi Julian Winkman. "Öyle gidemezsiniz. Buradan çıkamazsınız." İri elleri öne uzandı ve bizi yakaladı. Beni kolumdan, Lockwood'u da yakasından. Zahmetsizce bizi öne, kendisine doğru çekti ve havaya kaldırdı. Kolumu çok sıkıyordu; acı içinde bağırdım. Lockwood debelendi, ama bir işe yaramadı. "Şu halinize bakın," dedi Winkman. "O aptal üni-

formalarınız ve şık kılıçlarınız olmadan, çocuktan başka bir şey değilsiniz. Çocuksunuz! Bu ilk seferiniz olduğu için, bu işten kurtulacaksınız. Ama bir dahaki sefere, kendimi bu kadar tutmam. Leopold... Kapı!"

Çocuk seke seke gidip kapıyı açtı. Bir anda, içeri ışık girdi ve zil tatlı tatlı çınladı. Julius Winkman beni havaya kaldırdı, geriye çekti ve günışığına fırlattı. Kolumdaki kaslar sızlıyordu; sert bir biçimde yere düştüm ve dizlerimin üstüne kapaklandım. Bir saniye sonra, Lockwood da yanıma düştü ve poposunun üstünde yerde kayıp toz duman içinde durdu. Bloomsbury Antika Mağazası'nın kapısının hafifçe, ama kararlı bir biçimde kapandığını duyduk.

14

Bir saat sonra, her yanı çürükler içinde kalmış iki turist çocuk evlerine dönmüşlerdi. Bahçe kapısından patikaya çıktık, asma zili ve henüz tamir etmeye fırsat bulamadığım kırık demir plakalarının yanından geçtik. Lockwood anahtarlarını ararken, ben de duvara yaslandım.

"Elin nasıl?" diye sordum.

"Sızlıyor."

"Ya popon?"

"Daha çok sızlıyor."

"Pek iyi gitmedi, değil mi?"

Lockwood kapıyı açtı. "Özel odasında ne olduğunu görmeliydim. Ayna orada olabilirdi. Ama içeride sadece bir sürü at yarışı formları ve muhasebe defterleri vardı... Bir de iğrenç oğlunun yaptığını tahmin ettiğim bitmemiş bir yapboz vardı. Winkman önemli şeyleri başka bir yerde saklıyor tabii." İç çekti ve koridorda ilerlerken, bir çadırı andıran bermuda şortunu yukarı çekti. "Yine de, öğleden sonramızı tamamıyla boşa harcamış sayılmayız. Bay

Winkman'in nasıl birisi olduğunu kendimiz gördük ve onu bir daha hafife almayacağız. Acaba George bizden şanslı mıydı?"

"Kesinlikle!" Mutfak kapısı açıldı. George masada oturmuş, heyecandan kıpkırmızı kesilmişti ve ağzından bir kalemle bir krikkrak sarkıyordu. Giysilerimizi görünce, gözleri irileşti. "Kahretsin. O üstündeki şey şort mu, yoksa uçmaya mı çalışıyorsun, Lockwood?"

Lockwood yanıt vermedi, ama kapıda dikilip aksi bir ifadeyle masaya saçılmış cips paketlerine, çay poşetlerine, fotokopilere ve açık defterlere baktı. Çaydanlığın altını yakmaya gittim. "Şort," dedim. "Kılık değiştirmiştik, ama çok iyi bir gün geçirmedik. *Sen* de epey meşguldün galiba. Gelişme var mı?"

"Evet, en sonunda bir yerlere varmaya başladım," dedi George. "Isı. Doğru ısı aradığım yanıt olabilir. Ama güneş ışığı değil; o plazmanın sadece büzüşmesine neden oluyor. Termal ısıdan söz ediyorum. Dün gece, kafatasını fırına attım ve çok geçmeden, hayalet çok kızdı. Plazma dönmeye başladı ve 150 derecede helezoni bir şekil aldı. İşte, sihirli rakam *bu*. Çok geçmeden, surat belirdi ve o anda cidden konuşmaya başladığını düşündüm! Onu duyamadım tabii... Keşke burada olsaydın, Luce... Ama iyi dudak okuyabiliyorsam, bu hayalet epey küfür biliyor. Neyse, bu çok büyük bir adım ve kendimle gerçekten de gurur duyuyorum." Zafer kazanmış gibi geriye yaslandı.

Birden sinirlendiğimi hissettim. Kafatası kısa bir süre önce benimle konuşmuştu... Hem de oda sıcaklığında. Bu bitmek bilmez deneyler artık sıkıcı olmaya başlamıştı.

Lockwood ona bakmakla yetindi. Odada gerilimin arttığını hissedebiliyordum. "Evet, hayalet kavanozunu bu sabah fırındı

bulduk," dedim. "*Biraz* şaşırdık... Ben Bickerstaff olayından söz ediyordum."

"Ha, onu merak etmeyin. O konuda da bir şeyler öğrendim." George sakin sakin krikkrakını ısırdı. "Bakın size fırınlar hakkında ne diyeceğim? Bunları yeteri kadar büyük yapmıyorlar. Kavanozu zar zor içine sığdırdım... Şimdi de sıkıştı! Zor durumda kaldım. Ya çığlıklar atan bir Noel rostosuna dönüşseydi?"

"Evet," dedim sakince. "*Ne* kadar da tuhaf olurdu, değil mi?" Birkaç fincan alıp, içlerine çay poşetleri koydum.

"Ama bu, büyük bir buluş olabilir," dedi George. "Düşünsene, *istediğimiz* zaman bizimle konuşmasını sağlayabilirsek? Joplin bunun tarih boyunca araştırmacıların en büyük hayali olduğunu söyledi. Tek yapmamız gereken, birkaç büyük fırın almaksa..."

Lockwood aniden bağırdı ve odada sert adımlarla ilerledi. "O aptal kafatasını *bırakır* mısın artık? Önceliğimiz o *değil*, George. Bunun için para alıyor muyuz? Hayır! Will Kipps ve ekibine karşı gizemi çözmek ve halka rezil olmamak için çalışıyor muyuz? Hayır, öyle yapmıyoruz! Ama tüm bunlar sen kavanozlardan ve fırınlardan söz edip dururken oluyor! Lucy ve ben bugün hayatımızı tehlikeye attık. Belki bununla ilgilenirsin." İçine derin bir nefes çekti; George büyülenmiş gibi ona bakıyordu. "Senden *tek* istediğim, elimizdeki işe odaklanman... Eee? Ne diyorsun?"

George gözlüğünü burnundan yukarı itti. "Pardon, bir daha söyler misin? Sorun şortun. Ne dediğine odaklanamadım."

Demlikten tiz bir ses gelince, Lockwood'un kısa yanıtı duyulmadı. Telaşla iç fincan çay yaptım, kaşıkları masaya vurdum, buzdolabının kapısını sertçe kapattım ve sessizliği doldurmaya çalıştım. İşe yaramadı. Hava hemen değişecek gibi değildi. O

yüzden, çayları asık suratlı bir garson kız gibi önlerine koyup, üstümü değiştirmek için yukarı kata çıktım.

Acele de etmedim. Zor bir öğleden sonrası geçirmiştim ve Winkmanlerle karşılaşmak beni Lockwood'a itiraf ettiğimden çok daha fazla sarsmıştı. Adamın elinin yumuşak dokunuşu, hareketlerindeki gizli şiddet hissi... Birden üstümdeki turist kıyafeti hiç hoşuma gitmedi. Çatı katındaki yatak odamda üstüme hemen her zamanki koyu renkli bluzumu, eteğimi ve taytımı giydim; ağır postallarımı da ayaklarıma geçirdim. Bir ajanın giysileriydi. Bulaşılmayacak giysilerdi. Önemsiz bir şeydi, ama beni daha iyi hissettirmişti. Pencereden alacakaranlığa ve Portland Sıra Evleri'nin sessizliğine baktım.

Huzursuz olan bir tek ben değildim. Lockwood'un asabiyeti de alışılmadıktı. Kipps'i ayna konusunda derhal yenmemiz gerekiyordu ve belli ki aklında bu mesele vardı.

Yoksa başka bir şey miydi? Belki de onu huzursuz eden başka bir şey vardı. Belki de kafatasıydı. Kafatası ve fısıldayarak söylediği imalı laflar... Aşağı kata inerken, birinci katın sahanlığında durdum. Polinezya ruh koruculari ve hayalet korumaları duvarda gölgeler oluşturmuştu. Tek başınaydım; Lockwood'la George'un aşağı kattaki mutfakta konuştuklarını duyabiliyordum.

Evet, işte oradaydı: Asla açılmaması gereken kapı. Bu evde benden başka korkulacak şeyler de var. Beni bir şey dürttü. Parmak uçlarımda oraya gittim ve ellerimi ve kulağımı ahşap kapıya yasladım. İç duyularımın kontrolü ele geçirmesine ve *dinlemesine* izin verdim...

Hayır. Hiç ses yoktu. Gerçekten de kapıyı açıp içeri bakmalıydım. Kilitli değildi. Ne olabilirdi ki?

Ya da kendi işime bakıp, kavanozdaki iğrenç şeyin söylediği yalanları unutabilirdim! Kendimi güçlükle kapıdan uzaklaştırdım ve aşağı kata indim. Evet, Lockwood'un geçmişine biraz daha dalmak *istiyordum*, ama bunu gizlice yapmaktansa başka yollar da vardı. Flo bana Lockwood'un sonu kötü olan eski bir ustasından söz etmişti. Belki de George'u örnek alıp bir gün Arşivlere gidebilirdim...

Hâlâ mutfak masasında oturuyor, çaylarını içiyorlardı. Ben yokken bir şey olmuş olmalıydı, çünkü masanın ortasında tepeleme dolu salamlı ve hardallı sandviçler, kâse kâse kiraz domatesler, kurutulmuş etler ve kırışık marullar vardı. Bir de patates cipsleri. Çok lezzetli gözüküyordu. Oturdum ve hep birlikte yemek yedik.

"Daha iyi misiniz?" diye sordum bir süre sonra.

Lockwood "Özür diledim," diye homurdandı.

"Lockwood Bickerstaff'ın tabutundaki o kayıp eşyayı çiziyordu," dedi George. "Hani, şu fotoğrafta gördüğü şeyi. Ne dersin?"

Düşünme peçetesine baktım. Lockwood pek çizmeyi beceremediğinden, iyi bir çizim değildi; üst üste çizilmiş, sivri uçlu üç-dört çizgi vardı. "Birkaç kaleme benziyor," dedim.

"Kalemden daha büyüklerdi," dedi Lockwood. "Çubuk gibi. Bana *Times* fotoğrafçılarının Bayan Barrett'ın mezarında fotoğraf çekerken kullandıkları katlanabilir tripodları hatırlatıyor." Sandviçinden bir sırık aldı. "Ama nereye gittiklerinin bir açıklaması yok. Neyse, işimize geri dönelim. George'a iyi kötü son yirmi dört saattir yaptıklarımızı anlattım. Duydukları hoşuna gitmedi."

George evet der gibi başını salladı. "Çok haklısın. Winkman'in

mağazasına öylece girdiğinize *inanamıyorum*. Dediğiniz gibi bir adamsa, düşünmeden hareket etmişsiniz."

"Hızlı karar vermemiz gerekiyordu," dedi Lockwood lokmasını yutmadan. "Tamam, başarılı olamadık, ama olabilirdik. George, insanın bazen anlık kararlar vermesi gerekir. Hayat kavanoz hayaletleriyle ve araştırmalardan ibaret değildir. Ha, sakın yine kızma. Sadece aklımdan geçenleri söylüyorum."

"Bak, ben de ön cephedeyim," diye kükredi George. "Geçen gece, o hayaletli aynanın karşısındaki kimdi? Etkilerini hâlâ hissedebiliyorum. Bir şey zihnimi çekiyor, beni çağırıyor gibiydi. Bence o bulduğumuz eskicinin sonuna epey yaklaşmıştım ve bunun iyi bir his olmadığını söyleyebilirim." Yanaklarında iki küçük kızarıklık belirdi ve başını çevirdi. "Her neyse, 'gezintim' sırasında epey iyi bilgi edindim; o yüzden, hayal kırıklığına uğrayacağınızı sanmam. Şu anda, Kipps'ten ve Bobby Vernon'dan daha ileride olduğumuza eminim."

Hava kararmıştı. Lockwood kalkıp mutfak pencerelerinin panjurlarını kapattı ve bahçenin karanlığını görmemizi engelledi. İkinci bir ışık yakıp, tekrar sandalyesine geçti. "George haklı," dedi. "Sen yukarıdayken Barnes'ı aradım, Luce. Kipps pek bir şey yapmamış. Jack Carver'la veya aynayla ilgili bir ipucu elde edememiş. PAKD'ın hücreleri ağzına kadar Londra'dan topladıkları eskicilerle dolu, ama Carver aralarında değil. Nerede olduğuna dair hiçbir iz yok. Barnes'ın canı da sıkkın. Ona umut vaat edici bir iz peşinde olduğumuzu söyledim."

"Winkman'den söz ettin mi?" diye sordum.

"Hayır. Kipps'in o işi karıştırmasını istemiyorum. Bizi başarıya ulaştırabilecek en iyi şey şu gizli açık arttırma. Tabii, Flo haberi bize vaktinde ulaştırdığı sürece."

"Flo Bones meselesini neden gizliyordun?" diye sordu George. "Faydalı bir bağlantı gibi. Nasıl birisi?"

"Yumuşak başlı, iyi huylu ve nazik birisi," dedim. "Klâs bir kız. Anla işte. Bence ikiniz iyi anlaşırdınız."

George gözlüğünü yukarı itti. "Sahi mi? Güzel."

"Şey, George," dedi Lockwood. "Sıra sende. Bickerstaff ve ayna hakkında neler öğrendin?"

George kâğıtlarını düzeltti ve güzelce geri kalan sandviçlerin yanına koydu. Öfkesi dinmişti, hevesli ve iş konuşacak bir havaya bürünmüştü.

"Pekâlâ," dedi. "Tahmin ettiğim gibi, Milli Arşivler beni yanıltmadı. İlk olarak, Albert Joplin'in bize gösterdiği *Hampstead Gazetesi* haberini buldum. Şu farelerle ilgili olan. Bulup bir kopyasını aldım. Bizim Edmund Bickerstaff bir sanatoryumda çalışıyormuş... Kronik hastalıkları olan kişilerin tedavi edildiği bir tür hastane. Hampstead Fundalıkları'ndaymış. Kötü bir nam salmış, ama ayrıntılar pek bilinmiyor. Bir gece, arkadaşlarına özel bir parti vermiş ve bedeni o gece fareler tarafından neredeyse tamamıyla yenmiş halde bulunmuş. Ayyy... Bunu düşünmek bile şu kiraz domatesleri yemek konusunda beni tereddüde düşürüyor. Ama yine de yiyeceğim."

"Vurulduğundan söz etmiyor yani?" dedim. Demir tabuttaki cesedi ve alnındaki yuvarlak deliği hatırladım. "Vurulup *sonra* yenmemiş mi?"

"O konuda hiçbir bilgi yok. Ama gazetenin olayı tam olarak öğrenememiş olması ihtimali de var. Ayrıntıların bir kısmını kaçırmışlar veya özellikle yazmamış olabilirler."

Lockwood evet der gibi başını salladı. "Bu fare olayı bana biraz aptalca geliyor. Başka gazetelerde haber var mıydı?"

"Düşündüğün kadar çok yok. Farelerle ilgili olayın manşet olacağını düşünürsün, ama bu konuda çok az şey yazılmış. Sanki haber kasten ört bas edilmiş gibi. Ama bir yerde bahsediliyor ve ekstra ayrıntılar veriliyordu. Bickerstaff'la ilgili olarak tekrarlanan bir şey, karanlık bastıktan sonra mezarlıklarda dolaşma alışkanlığı."

"Bunda bir şey yok ki," dedim kurutulmuş bir et dilimi çiğneyerek. "Bunu biz de yapıyoruz."

"Ama bizi gece yarısından sonra omuzlarımızda kocaman çantalarla, küreklerimizden mezarlık toprağı aka aka evimize dönerken gören olmuyor. Gazetelerden birinde, bazen yanına genç hizmetkârlarından birini aldığını da söylüyordu. Zavallı çocuk, kim bilir o çuvallarda ne taşıyordu."

"Kimsenin onu tutuklamaması şaşılacak şey," dedim. "Görgü şahitleri varsa..."

"Nüfuzlu arkadaşları olmuş olabilir," dedi George. "Bu konuya biraz soran geri döneceğim. Neyse, birkaç sene sonra, gazetede birsinin Bickerstaff'ın evine girdiğini ve evin bomboş olduğu yazıyor. Sanırım, evi kimse satın almak istememiş. Orada, oturma odasında gizli bir panel bulmuşlar. Panelin ardında da..." Hafifçe gülüp, bir etki yaratmak için duraksadı. "Asla tahmin edemezsiniz."

"Bir ceset," dedim.

"Kemikler," dedi Lockwood biraz cips alıp.

George'un suratı asıldı. "Evet. Şey, size bir ipucu verdim sanırım. Neyse, evet, gizli bir odaya tıkılmış çeşitli kemikler bulmuşlar. Bazıları çok eski gözüküyormuş. Böylece, sevgili doktorumuzun yapmaması gereken şeyler yaptığı ortaya çıkmış, ama bunları *neden* yaptığı bilinmiyor."

"Peki, neden *bu* olay haber olmamış?" diye sordu Lockwood. "İtiraf edeyim, kulağa biraz tuhaf geliyor."

"Ya Bickerstaff'ın arkadaşları?" dedim kaşlarımı çatarak. "Joplin bir grup kişiyle görüştüğünü söylememiş miydi?"

George evet anlamında başını salladı. "Evet, o konuda bir şeyler öğrenebildim. Makalelerden birinde, sözüm ona iki tanıdığının ismi de vardı. Bu kişilerin evinde, o son toplantı yapıldığında orada olduğu söyleniyor. İki genç aristokrat, isimleri de..." Notları baktı. "Leydi Mary Dulac ve Saygıdeğer Simon Wilberforce. Her ikisi de genç ve varlıklıymış ve tuhaf şeylerle ilgilendikleri biliniyormuş. Her neyse, şunu dinleyin..." George'un gözleri parıldadı. "Diğer kaynaklardan, Bickerstaff'ın 1877'de ortadan kaybolan tek kişi olmadığını öğrendim. Dulac ve Wilberforce *da aynı zamanlarda* ortadan kaybolmuşlar."

"Bir daha hiç görülmemişler mi yani?" dedim.

"Evet. Şey, Wilberforce kesinlikle görülmemiş." Bize sırıttı. "Tabii, bulunması için ödüller koyulmuş, Parlamento'da sorular sorulmuş, ama Bickerstaff'la arasındaki bağlantıyı bilen kimse çıkmamış. Ama birileri biliyor olmalıydı. Bence olay ört bas edildi. Neyse, şimdi on sene sonrasına, Mary Dulac'ın tekrar ortaya çıkışına gelelim..." Kâğıtlarını karıştırdı. "Nerdeydi? Burada olduğuna eminim. Hah, buldum. Size okuyayım. *Daily Telegraph*'te, 1886 yazında yayınlanmış bir haber... Bickerstaff olayından çok sonra:

"Çılgın Kadın Yakalandı: 'Chertsey Ormanı Çılgını' olarak bilinen, cılız bir sokak kadınının çılgın haykırışları bu ormanlık bölgede son birkaç haftadır huzursuzluk yaratmıştı. Kadın en sonunda polis tarafından yakalandı. Belediye binasında yapılan sorgulamada, isminin Mary veya May Dulac olduğunu söyleyen kadın,

senelerdir bir hayvan gibi yaşamış. Anlamsız sözleri, keçeleşmiş saçları ve korkunç görünümü sorgulamayı yapan birkaç beyefendiyi çok kötü etkilemiş ve kadın derhal Chertsey Akıl Hastanesi'ne yollanmış."

George bunları okuduktan sonra, bir sessizlik çöktü.

"Bir tek ben mi böyle düşünüyorum, yoksa Bickerstaff'la ilgi olan herkesin başına kötü şeyler mi gelmiş?" dedi Lockwood.

"Umarım bu kişilere biz dâhil değilizdir," dedim.

"Henüz Dulac olayını araştırmayı bitirmedim," dedi George. "Chertsey'ye gidip, oradaki Kayıt Ofisi'nde araştırma yapmak istiyorum. Akıl hastanesi 1904'te kapanmış. Kütüphanesi'nden alınıp, o sıralarda Kayıt Ofisi'ne götürülen eserler arasında *Mary Dulac'ın İtirafları* diye de bir kitap var. Okumaya değer olduğunu düşünüyorum."

"Kesinlikle," dedi Lockwood. "Ama aklını yitirmiş bir kadının itirafları olduğundan, ormanda böcek yemekten falan söz etmiş de olabilir. Yine de, belli olmaz. Aferin, George. Mükemmel bir iş çıkarmışsın."

"Aynayla ilgili hiçbir bilgi olmaması çok kötü," dedi George. "Mezarlıkta Neddles denen adamın ölümüne neden oldu ve beni çok tuhaf bir biçimde etkiledi. Bickerstaff'ın ölümüyle de bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Neyse, araştırmaya devam edeceğim. Bulduğum bir diğer ilginç şey de, Bickerstaff'ın çalıştığı hastaneyle ilgili. Hampstead Fundalıkları'ndaki Green Gates Sanatoryumu."

"Joplin yandığını söylemişti, değil mi?"

"Evet. 1908'de. Epey ölen de olmuş. Alan, elli seneden uzun süre öylece kalmış, sonra birisi oraya bir malikâne inşa etmeyi denemiş."

Lockwood ıslık çaldı. "Ne yapmaya çalışmışlar? Kim trajik şartlar altında yanan eski bir Viktorya dönemi hastanesinin üstüne evler inşa etmeyi dener?"

George başını salladı. "Biliyorum. planlamanın ilk kuralı sayılır. Tahmin edebileceğiniz gibi, projenin durmasına neden olan yeteri kadar doğaüstü olay yaşanmış. Ama planlara bakarken bir şey gördüm. Alanın büyük bir kısmı şu anda yeşillik bir alan; birkaç duvardan bu yabani otlarla kaplı yıkıntılardan ibaret. Ama orada *hâlâ* sağlam bir bina var."

Ona baktık. "Yani..."

"Bickerstaff'ın evi hastanenin ana kısmından biraz ileride. Yangından etkilenmemiş. Hâlâ duruyor."

"Ne amaçla kullanılıyor?" diye sordum.

"Kullanılmıyor. Terk edilmiş sanırım."

"Geçmişini düşününce, şaşırmamak gerek. Aklı başında hangi insan oraya gider?" Lockwood sandalyesinde geriye yaslandı. "Harika, George. Yarın sen Chertsey'ye git. Lucy'yle ben de Jack Carver'ı bulmaya çalışalım... Gerçi bunu nasıl yapacağımızı hiç bilmiyorum. Adam sırra kadem basmış durumda. Neyse, ben yukarı çıkıyorum. Çok yoruldum, ayrıca bu şortu artık çıkarsam iyi olacak."

Ayağa kalkmaya yeltendi. Tam o sırada, ön kapı çalındı. İki kere. *Tak tak* diye bir ses çıktı.

Birbirimize baktık. Ağır ağır sandalyelerimizi geri itip koridora çıktık. Kapı yine tıklatıldı.

"Saat kaç, George?" Lockwood'un aslıdan bunu sormasına gerek yoktu. Şöminenin üstünde bir duvar saati, köşede büyükçe bir guguklu saat ve annesiyle babasının koleksiyonundan kalma, devekuşu tüyleriyle, çita kemikleriyle ve dönen bir deniz kabu-

ğuyla zamanı gösteren bir Afrika rüya avcısı saati vardı. Her halükarda saatin kaç olduğunu biliyorduk.

"Gece yarısına yirmi dakika var," dedi George. "Geç yani."

Ölümlü bir Misafir için çok geç bir saatti. Hiçbirimiz bunu *söylemedik*, ama aklımızdan aynı şey geçiyordu.

"Demirli alandaki gevşek paneli düzelttin tabii, Luce, değil mi?" dedi Lockwood paltolarımızın ve kristal fenerli masanın ilerisine baktığımızda. Koridoru bir tek mutfaktan sızan cılız ve sarı renkli ışıklar aydınlatıyordu. Çeşitli tribal totemler loşlukta belli belirsiz seçiliyordu ve kapıyı göremiyorduk.

"Hemen hemen," dedim.

"Hemen hemen mi?"

"Tam başlamak üzereydim."

Koridorun sonundaki ön kapı yine tıklatıldı.

"Neden zili çalmıyorlar?" dedi George. "Yazıda açık açık zili çalın diyor."

"Bir Taş Yıkıcı olamaz," dedim yavaşça. "Tom Gölgesi de öyle. Demir alandaki gevşek panele rağmen, oradan geçemeyecek kadar güçsüz..."

"Doğru," dedi Lockwood. "Bir hayalet olamaz. Ya Barnes, ya da Flo'dur."

"Doğru! Tabii ya! Flo. O, gelmiş olmalı. Geceleri dışarıda olur."

"Tabii ki dışarıda olur. Onu içeri almalıyız."

"Evet."

Kimse kapıya gitmedi.

"Şu geçenlerde meydana gelen boğma olayı neydi?" dedi George. "Hani, hayalet pencereyi tıklatıp, yaşlı bir kadını öldürmüştü?"

"George, o bir pencereydi! Bu, bir kapı!"

"N'olmuş? Her ikisi de dikdörtgen şeyler! Beni de boğabilir!"

Kapı tekrar çalındı... Bu sefer bir kere tıklatıldı ve ses ahşap kapıda yankılandı.

"Of, neyse ne," diye parladı Lockwood. Koridorda ilerledi, kristal feneri açtı ve paltoların yanındaki şemsiyelikten bir kılıç aldı. Kapıya eğilerek, yüksek sesle "Merhaba," dedi. "Kim o?" Yanıt gelmedi.

Lockwood elini saçlarının arasında gezdirdi. Zinciri kenara itip sürgüyü açtı. Kapıyı açmadan önce, bize baktı. "Yapmamız gerek," dedi. "Yardıma ihtiyacı olan birisi..."

Kapı birden ardına kadar açıldı ve Lockwood'u geriye savurdu; raflara doğru sert bir biçimde sendeledi. Maskeler ve asma kabaklar büyük bir gümbürtüyle yere düştü. Kambur ve karanlık bir şekil koridora girdi. Bembeyaz, bükülmüş bir surat, ardına kadar açık iki göz gördüm. Lockwood kılıcını savurmaya çalıştı, ama şekil üstüne atılmış, onu tırmalamaya çalışıyordu. George'la birlikte hızla hücuma geçtik ve yanlarına koştuk. Dehşet verici, boğuk bir ses duyuldu. Şekil arka arka, Lockwood'dan öteye ve fener ışığının altına düştü. Canlı bir adamdı, ağzı açıktı ve bir balık gibi nefes almaya çalışıyordu. Uzun, kızılımsı saçları terden ıslanmıştı. Üstünde siyah renkli bir blucin ve ceket ve lekeli siyah bir tişört vardı. Bağcıklı kalın postallarının yerde yuvarlandığını gördüm. George hayretle nefesini tuttu. O anda ben de anladım.

"Carver," dedim. "Bu, Jack Carver. Şeyi çalan adam..."

Adamın parmakları boğazına takılan sözcükleri çıkarmaya çalışıyormuş gibi kendi boynuna dolandı. Bize doğru bir adım attı, sonra bir adım daha derken, bacakları kemikleri erimiş gibi boşaldı. Parkeli zemine küt diye devrildi ve sert bir biçimde

suratını yere vurdu. Lockwood raflardan uzaklaştı; George'la ben donakalmıştık. Üçümüz yerde yatan adama, seğiren parmaklarına, altında oluşmaya başlayan koyu renkli lekeye baktık; uzun ve kıvrık uçlu bir bıçak neredeyse sapına kadar sırtına saplanmıştı.En kötüsü onlardı. Öfke ve zekâ fışkıran o parlak, soğuk gözler çukurlarının gerisine kaçmıştı. Durmaksızın hareket ederek boş cam duvarın yüzeyini inceliyorlardı. Adamın son derece öfkeli olduğu belliydi. Ellerini birer pençe gibi dizlerine saplamıştı. Konuşuyordu, ama bir şey duyamıyordum.

"Blake varlıklı bir adam," dedi Barnes pis pis gülerek. "Bu yüzden de her istediğini elde etmeye alışmış. Burada olmaktan hiç memnun değil. Ama bu, sizin sorununuz değil. Dikkatle bakın, Bayan Carlyle. Zihninizi boşaltın; kızdan duyduklarınızı hatırlayın. Bir şey geldi mi aklınıza?"

İçime derin bir nefes çekip, endişemi bastırmaya çalıştım. Ne de olsa, bir sorun yoktu. Beni göremezdi. Barnes'ın istediğini yapıp oradan gidecektim.

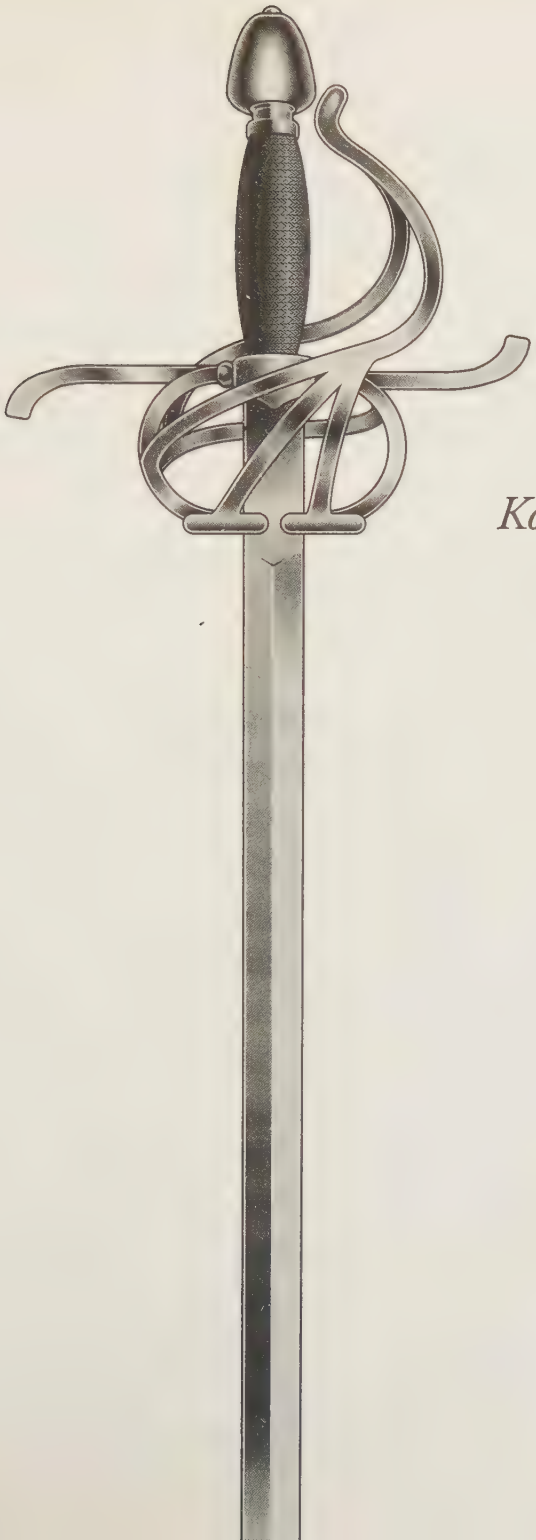
Dikkatimi suratına verdim...

Ama bunu yaparken, adam birden gözlerimin içine baktı. Bir an olsun ayırmadı. Sanki camın ardını görüyor, orada olduğumu biliyordu.

Bana gülümsedi. Bayağı dişlerini göstere göstere gülümsedi.

Sandalyemde irkildim. "Hayır!" dedim. "Bu kadar yeter! Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hatırlatmadı. Lütfen. Lütfen, kesin şunu! Yeter."

Barnes tereddüt etti, ama sonra düğmeye bastı. Kapaklar birbirine yaklaşarak spotların altında oturan, gülümseyen adamı ağır ağır gizledi.

IV

Konuşan Ölüler

15

Her zamanki gibi, ilk harekete geçen Lockwood oldu. "Lucy, kılıcı al." Kılıcı bana fırlattı. "Kapıya git. Şöyle bir dışarıya bak, sonra kapatıp kilitle."

Cesetle anahtar masasının arasından geçerken, serin hava suratıma vurdu. Eşiği geçtim ve sokağa baktık. Panelli patikamız boştu ve ilerideki bahçe kapısı açık duruyordu. 35 numaranın önünde sokak lambasının soluk şeftali rengi ışığı bir huni biçiminde kaldırıma vuruyordu. Karşıdaki evlerden birinin verandası aydınlıktı; bir diğerinin üst kattaki banyo ışığı yanıyordu. Diğer evler karanlıktı. Sokağın sonunda hayalet lambasının uğultusunu duyabiliyordum. Lamba o anda sönüktü. İki dakikaya kadar tekrar yanacaktı. Kimseyi görmedim. Hiçbir şey de kımıldamadı.

Kılıcı önümde tutarak, demir fayanslarda ilerleyerek biraz daha dışarı çıktım. Bodrum bahçesine baktım. Boştu. Kulak kesildim. Şehir sessizdi. Londra uykudaydı. Şehir uyurken,

hayaletler ve katiller ortalıkta cirit atıyordu. Eve geri gidip kapıyı kapattım, kilitledim ve zinciri taktım.

Lockwood ve George yerdeki cesedin yanına çömelmişlerdi. George yerde biriken kanlara değmemek için yana kaymıştı. Lockwood da adamın boynunu yokluyordu.

"Yaşıyor," dedi. "Lucy... Bir ambülâns çağır. PAKD'ı da ara. George, onu çevirmeme yardım et."

George kaşlarını çattı. "Onu öylece bıraksak olmaz mı? Oynatırsak..."

"Ona baksana, fazla yaşamaz. Yan çevir."

Onlar bununla uğraşırken, kütüphaneye gidip gerekli telefonları açtım.

Geri döndüğümde, onu raflara doğru çevirmişlerdi; adamın kollarını başının ardında arkaya doğru uzanmıştı ve gözleri yarı kapalıydı. Kan birikintisi de artmaya devam ediyordu. Yere iyice eğilmiş olan Lockwood başını da eğdi; George da elinde bir kalem ve kâğıtla arkasında yere eğildi. George'a doğru biraz onlara yaklaştım.

"Bir şey söylemeye çalışıyor," dedi George. "Ama hiç anlaşılmıyor. Kenelerle ilgili bir şey."

"Şşşş!" diye onu uyardı Lockwood. "Yanlış duydun dedim ya? Gayet açık bir biçimde 'kemik camı' dedi. Çaldığı şeyden söz ediyor. Jack, Jack, beni duyabiliyor musun?"

"Kemik camı mı?" Birden gözlerimin önüne cesedin göğsünde duran o ufak aynalı şey geldi. Kenarları eşit değildi, pürüzsüzdü ve kahverengiydi. Bu yüzden, ahşap olduğunu düşünmüştüm. Bir kemik miydi o zaman? Öyleyse... *Ne* tür bir kemikti? Kime aitti?

George biraz eğildi. "Bana hiç de öyle gelmedi."

"Kes sesini, George!" diye kükredi Lockwood. "Jack... Bunu sana kim yaptı? Bana söyleyebilir misin?"

Ölmek üzere olan adam öylece yatıyordu. Onca araştırmadan sonra, onu orada görmek tuhaftı. Korkusuz, gaddar eskici, Jack Carver. Flo adamın her yanından şiddet tehdidi yayıldığını söylemişti. Bir katil olduğunu da. Öyle olsa da, o sırada *ona* şiddet uygulanmıştı ve adam hiç de düşündüğüm gibi değildi. Bir kere, daha genç olacağını düşünmüştüm. Bir de çıkık elmacık kemikli, gergin ve cılız bir adam olacağını. Adamın tarif edilmez nahoş bir havası, sürekli bir çaresizlik ifadesi vardı. Ceketi ince beyaz boynundan gevşek bir biçimde sarkmıştı. Çenesinin altında tıraş olurken meydana gelen hafif bir kızarıklık vardı. Tişörtü kirliydi ve ceketi derisi tam olarak kurutulmamış leş gibi kokuyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" dedi Lockwood yine.

Ani ve beklenmedik bir hareket yapıp bizi şaşırttı. Başı kalktı, ağzı açılıp kapandı; süt beyazı gözleri donuk bir ifadeyle bakıyordu. George'la ben irkildik; George kalemini düşürdü. Adam bir şeyler söylemeye çalıştı, ama ağzından sadece bir dizi ses çıktı.

"Ne dedi?" dedim hayretle. "Ne dedi?"

"Anladım." Lockwood eliyle bir hareket yaptı. "Yaz."

George yerde kalemini arıyordu. "Kalemim... Tanrım, altına yuvarlandı."

"Jack şöyle dedi: 'Yedi tane var. Bir tane değil, yedi tane'. Anladın mı? Dur, dahası da var."

"Elimi o *şeyin* altına sokamam."

"Sonra: 'Bir şeyler görüyorsun. Korkunç şeyler...' dedi."

"Kalemi alabilir misin, Luce?"

"Birisi şunları yazabilir mi?" diye bağırdı Lockwood.

George büyük bir panikle kalemi aldı ve söylenenleri yazdı.

Hepimiz eğildik. Adam çok hareketsizdi ve bir çit kuşu gibi, kesik, hafif ve hızlı nefesler alıyordu.

"Kemik taşı nerede, Jack?" dedi Lockwood. "Birisi mi aldı?"

Adamın çatlak dudakları yine kımıldadı.

George bağırarak geri çekildi. "Su! Su istiyor! Verebilir miyiz? Bu durumda içebilir mi?" Duraksadı. "Evde içme suyumuz *var* mı ki?"

"Julius!" diye kükredi Lockwood. *"Julius."* dedi, "George. Julius Winkman'i diyor. Cidden, bir kulaklarını muayene ettir." Yine eğildi. "Kemik camı Winkman'de mi, Jack?"

Adam hafifçe başını sallar gibi oldu.

"Bunu sana Winkman mi yaptı?"

Birkaç saniye bekledik. Adam yine konuştu.

"Yaz, George," dedim.

George bana baktı. Lockwood kaşlarını çatıp bana döndü. "Neyi yazsın, Luce?"

"Az önce dediğini."

"Ben bir şey duymadım."

"Az önce 'Lütfen, benimle gelin' dedi. Gayet net duydum."

Lockwood duraksadı. "Biz bunu duymadık. Sen yine de yaz, George. Biraz da geriye çekil. Adamın dudaklarını okumaya çalışıyorum ve ışığı engelliyorsun."

Kenara çekilip bekledik. Uzunca bir süre bekledik.

"Lockwood," dedim.

"Ne oldu?"

"Sanırım, bu kadar."

Hiçbirimiz bir şey demedik. Hiçbirimiz kıpırdamadık.

Ölüm firaridir: Onu izliyor olsanız bile, kesin ölüm anı bir şekilde parmaklarınızın arasından sıyrılabilir. Filmlerdeki gibi,

insanların başının düştüğünü görmezsiniz. Orada oturur, bir şey olmasını bekler ve sonra o anı kaçırdığınızı fark edersiniz. O an kaçmıştır, görecek bir şey kalmamıştır. Bir daha asla görecek bir şey kalmamıştır.

Eskicinin yanına çömeldik ve adam kıpırtısız yatarken, nefeslerimizi tutup gitme anını paylaştık. Âdeta o ilk birkaç saniye boyunca, her neredeyse, nereye gidiyorsa, onunla kalmaya çalıştık. Elimizden gelen tek şey buydu.

Gerçekten *gittiği* belli olunca, hayata geri döndük. Teker teker geriye kaykıldık, içimize derin nefesler çektik, öksürdük, suratlarımızı ovuşturduk, oramızı buramızı kaşıdık ve hâlâ gücümüzün yerinde ve hayatta olduğunuzu kanıtlamak için önemsiz şeyler yaptık.

Aramızda bir nesne, sadece içi boş bir şey duruyordu.

"Şu *kilimin* haline bakar mısınız?" dedi George. "Daha önceki akşam döktüğümüz sıcak çikolatanın lekesini yeni temizlemiştim."

"Ambülânstakiler ne dediler, Lucy?" diye sordu Lockwood.

"Her zamanki şeyleri. Koruma bekliyorlarmış. Barnes ayarlıyormuş."

"Tamam. On, on beş dakikamız var. George'un yapması gereken şey için yeterli bir süre."

George gözlerini kırpıştırdı. "Nedir o?"

"Ceplerini ara."

"Ben mi? Neden ben?"

"İçimizde eli en hafif olan sensin."

"Lucy'nin elleri daha küçük."

"Ayrıca, en iyi resim çizen de o. Lucy, şu defteri al. Cinayet silahını elinden geldiğince tutarlı bir biçimde çizmeni istiyorum."

George suratı kireç gibi kesilmiş bir halde ölü adamın ceplerini yoklarken, Lockwood'la ben de sırtına saplanmış olan hançere yaklaştık. Kabzasının şeklini kabataslak çizerken ellerim titriyordu. Kalemi sıkı tutabilmeye gayret ediyordum. Gerçek ölümün insanı o kadar etkilemesi tuhaf bir şey. Tabii, Misafirler *daha* korkunç, ama insanı şok etme gücüne o kadar da sahip değiller. Ama Lockwood her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı gözüküyordu. Belki de ölümler onda aynı etkiyi yaratmıyordu.

"Bu, bir Mughal hançeri," dedi. "Hindistan'dan, 16. yüzyıldan kalma olabilir. Kıvrık kabzasında fildişi ve altın var. Sapına metalin etrafına sımsıkı sarılmış siyah bir kordon var. Ön el koruyucusunun ucunda ve topuzunda bir sürü dekoratif parça var. Süt beyazı taşlar... Ne olduklarından emin değilim. Opal olabilir mi, Lucy?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunun bir Mughal hançeri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Annemle babam doğu geleneklerini araştırıyorlardı. Bu konuda bir sürü kitabımız var. Bence bu ayinlerde kullanılan türden bir hançer. Metal kısmı ince ve kıvrık, değil mi?"

"Büyük bir kısmını göremiyorum. Adama saplanmış durumda."

"Birisini öldürmek için tuhaf bir silah," dedi Lockwood düşünceli düşünceli. "Bir müze haricinde, bunlardan kimde vardır?"

"Bir antikacı olabilir," dedim. "Winkman gibi."

Evet anlamında başını salladı. "Çok doğru. Çizimi tamamla. Sen neler buldun, George?"

"Daha ziyade fazla miktarda para. Şuan bakın."

Dar, kahverengi bir cüzdan gösterdi. İçindeki kâğıt paralar

yüzünden patlayacak kadar şişmişti. Lockwood çabucak içine göz attı.

"Hepsi kullanılmış yirmilikler," dedi. "Bin sterline yakın olmalı. Başka?"

"Bozuk paralar, sigara kâğıdı ve tütün, bir çakmak ve senin el yazınla Mezarlık Kardeşliğine yazılmış kırışık bir not. Bir de dövmelerini gördüm ki bunlar da beni epey düşündürdü."

"Kafeye bıraktığımız not, düşündüğümden de çok işe yaramış," dedi Lockwood. "Onu ben alayım. Geri kalanını geri koyabilirsin. Evet, parayı da. Sonra, onu tekrar sırt üstü çevirelim. Barnes birazdan gelir. Bu arada; şu ana dek öğrendiklerimizi kimseye söylemiyoruz. Kipps'in bunlardan haberdar olmasını istemiyorum."

George birden bir küfür savurdu. "Barnes! Hayalet kavanozu! Barnes'a ondan kurtulacağımı söylemiştim."

"Tanrı aşkına. Git de fırının kapağını kapat o zaman... Hemen. Fazla vaktimiz yok."

Lockwood haklıydı. Tam Carver'ı sırt üstü çevirirken, ambülâns ekibinin kapıya geldiğini duyduk.

Dedektif Barnes'ın ve PAKD forensik ekibinin evimize doluşması asla büyük bir zevk değildir. Özellikle de koridorumuzda ölü bir adamla uğraşırken. Saatlerce altı çivili postallarıyla evinde içinde gezindiler, cesedin, hançerin ve kan lekesinin farklı açılardan fotoğraflarını çektiler. Cesedin ceplerini boşalttılar, çıkardıkları şeylerin fotoğraflarını çektiler ve bunları ufak torbalara koydular; bu süre boyunca, ayaklarına dolaşmayalım diye, bizi de oturma odasına tıktılar.

Bu durumu daha da sinir bozucu yapan şey, Kipps'in ve

ekibinden birkaç kişiyle oraya gelişi oldu. Barnes *onların* işe karışmasına aldırış etmiyor gibiydi. Uzun boylu, dağınık saçlı Ned Shaw zemin katta dolanıyor, sağlık ekibini sorguluyor, temizlik ekibiyle tartışıyor ve genel olarak aksi davranıyordu. Minik Bobby Vernon klipsli defteriyle cesedin yanına çökmüştü ve bizim gibi hançerin resmini çiziyordu. Adamın ceplerinin boşaltılışını dikkatle izledi, başını salladı ve oturma odasının kapısından dikkatle bizi süzdü. Bu arada, donuk Kat Godwin cinayete kurban giden adam tarafından geride kalmış olabilecek psişik kalıntıları dinlemeye çalıştı. Koridorun bir köşesinde durdu, gözlerini yumdu ve çenesini kaldırıp odaklandı. George'un ceketlerinden birini alıp, bir vestiyermiş gibi kafasına asmamak için kendimi zor tuttum.

En sonunda, ceset torbasına koyuldu ve dışarıdaki minibüse götürüldü. Kilim rulo edilip alındı. Forensik ekibi koridoru temizlemek için tuz tabancaları kullandı. Sakızını düzenli bir ritimle çiğneyen operasyonculardan biri, başını oturma odasının kapısından içeri uzattı. "İşler bitti," dedi. "Etrafa demir serpelim mi?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Lockwood. "Bunu biz hallederiz."

Adam suratını ekşitti. "Cinayet kurbanı. Cinayet kurbanlarının olduğu yerde, ilk sene geri gelme ihtimalleri yüzde altmış beştir. Ondan sonra, yüzde otuz beş şans kalır. Gerçekler böyle."

"Evet, biliyoruz. Sorun değil. Zemini biz mühürleriz. Bizler de ajanız."

"O tür bir şort giymiş bir ajanı ilk kez görüyorum," dedi adam. Sonra da gitti.

"Ben de," dedi Barnes. "Üstelik otuz senedir bu işin içindeyim." Parmaklarını koltuğun koluna vurdu ve milyonuncu

kez dik dik bize baktı. Son yarım satir orada otuyor, bakışlarını bizden ayırmıyordu. Arada bir, bize yine kapının çalınışından ambülâns ekibinin gelişine dek o gece neler olduğunu anlattırıyordu. Ona mümkün olduğunca dürüst bir biçimde neler olduğunu anlattık, ama Carver'ın dediklerinden söz etmedik. Ona adamın apar topar içeri girdiğini, birden yere düşüp öldüğünü söyledik. Fısıldayarak söylediklerinden bahsetmedik. Lockwood'un notundan da öyle.

Quill Kipps arkasındaki bir büfeye yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kısık gözlerle bizi süzüyordu. Godwin ve Vernon yedek sandalyelere oturmuşlardı. Ned Shaw gölgelerin arasında arka bacaklarının üstüne durmayı yeni öğrenmiş bir sırtlan gibi oturuyor ve sürekli olarak Lockwood'a bakıyordu. Oturma odasında her zaman geçirdiğimiz keyifli anlardan bir değildi. Onlara çay da ikram etmedik.

"Hâlâ anlayamadığım şey şu," dedi Barnes. "Carver'ın neden *buraya* geldiği." Konuşurken, bıyığı dalgalandı; suratında derin bir şüphe ifadesi belirmişti.

Sandalyesinde omuzlarını dikleştiren Lockwood, kayıtsızca yakasını çekiştirdi. Üstündeki kıyafetle kibar görünmesi imkânsızdı, ama elinden geleni yapıyordu. "Sanırım hırsızlık olayını araştırdığımızı öğrendi. Belki de yetkin, zeki ve bilgili birileriyle konuşmak istemiştir. Bu durumda, seçeneği bizler oluyorduk."

Kipps gözlerini devirdi. Barnes çileden çıkmış gibi bir ses çıkardı. "İyi de neden gelsin? Neden kimliğini ifşa etsin? Carver aranan bir adamdı!"

"Aklıma bunun sadece Bickerstaff aynasıyla ilgili olabileceği geliyor," dedi Lockwood. "Sanırım, aynanın güçleri onu afallattı.

Aynanın onlar mezardan ayrılmadan önce ortağı Neddles'ın ölümüne neden olduğunu unutmayın. Kim bilir ayna başka nelere neden oldu. Carver bu konuda kendisini temize çıkarıp, aynanın neye mal olduğunu anlatmak istemiş olabilir."

Barnes çatık kaşlarla etrafına bakındı. "Bu ayna ortadan kaybolalı daha kırk sekiz oldu, ama onu çalan iki adam da öldü! Düşünsenize... Aynanın üstünü ağla örtmemiş olsaydınız, Cubbins'i de öldürebilirdi."

"Tabii, Cubbins',in suratı aynayı önce çatlatmamış olursa," dedi Kipps.

"Aynanın bulunması gerekiyor!" Barnes yumruğunu diğer elini avucuna indirdi. "Yoksa bu, son olmayacak. Ölümcül bir şey! Kimin eline geçse öldürüyor!"

"Carver'ı öldüren şey ayna değil," dedi Lockwood sakin bir tavırla.

"Hayır, öyle. Çünkü insanlar onu ele geçirmek için cinayet işlemeyi göze alıyorlar."

Lockwood başını salladı. "Olabilir, ama Carver'ı her kim bıçakladıysa, ayna onda değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Üstünden çıkan para miktarından. Aynayı satmış olmalı."

"Bu, hiçbir şeyi kanıtlamaz. Sesini kesmek için onu öldürmüş olabilirler."

"Carver'a ayna için bin sterlin vermiş olsaydım, sonra da onu öldürseydim, paramı geri almak isterdim," dedi Lockwood. "Hayır, bu iş başkası tarafından yapılmış. Tuhaf hançerler erişimi olan birisi tarafından. Yerinizde olsaydım, işe oradan başlardım, dedektif."

Barnes ofladı. "Bunu her kim yaptıysa, dediklerim hâlâ

geçerli," dedi. "Bu ayna kötülük dolu. Bulunana dek, kimse güvende olamaz. Şu ana dek, her iki tarafın araştırmalarını fazla düşünmedim. Kipps'in apar topar yaptığı tutuklamalar Londra'daki tüm hücreleri doldurdu ve bundan hiçbir şey elde edemedi. Bu arada, elimizdeki en iyi ipucu Lockwood'un kiliminin üstünde ölü bulundu!" Sesi biraz yükselmişti; bıyığı bir fırtınaya yakalanmış bir rüzgâr tulumu gibi öne çıktı. "Yetmez! Eyleme ihtiyaç var! Sonuç görmem gerek!"

Bobby Vernon heyecanlı bir okul çocuğu gibi oturduğu sandalyeden ilk kez konuştu: "Arşivlerde çok aşama kaydettim, efendim," dedi tiz bir sesle. "Eminim ki, çok yakında size önemli bilgiler getireceğim."

George koltuğa biraz daha gömüldü. "Evet, biz de bu konuda çalışmaya devam ediyoruz."

Kat Godwin bu süre boyunca, giderek artan bir asabiyetle bize bakıyordu. "Dedektif," dedi birden, "Lockwood'un bize bu gece olanlarla ilgili her şeyi söylemediği belli. Cubbins'in ne kadar gergin olduğuna baksanıza; kızın gözlerinden de suçluluk okunuyor!"

"Ben hep öyle göründüklerini sanıyordum," dedi Barnes. İnce suratlı bir PAKD ajanı koridorda belirince o yöne baktı. "Evet?"

"Az önce köşedeki Portland Ahırları'ndan haber geldi, efendim. Yedi numaralı ev, saat on bir buçuk gibi sokaktan sesler geldiğini duymuş. Yüksek sesle konuşan, öfkeli erkek sesleriymiş. Bir tartışma olmuş. Gerçekten de kaldırımlarda kan lekeleri var. Olay orada olmuş."

"Çok teşekkürler, Dobbs. Tamam, oraya gidiyoruz," diye gergin bir biçimde ayağa kalktı Barnes. "Hepinizi uyarmak istiyorum: Bilgileri araştırma yapan diğer ajanlarla paylaşmamak bir

suçtur. Ekipleriniz arasında işbirliği olmasını bekliyorum. Sonuç bekliyorum. Lockwood, Cubbins... Koridora demir serpmeyi unutmayın."

Herkes kalktı. Barnes ve adamları önce, Kipps'in ekibi onlardan sonra kalktılar; onlara kapıya kadar eşlik ettim. Quill Kipps giden son kişi oldu. Kapıda duraksadı. "Bayan Carlyle, sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu.

"İsmimi *biliyorsunuz* demek," dedim.

Kipps hafifçe gülümsedi ve düzgün, bembeyaz dişleri gözüktü. "Şaka bir yana," dedi, "bir an için ciddi konuşmak istiyorum. Merak etmeyin, Lockwood'un bizden gizlediği şu ufak sırla ilgili değil. Herkesin hakkını vermek gerek... Ne de olsa, bu bir yarış. Ama sırf sormak istedim," dedi biraz bana eğilip. Burnuma keskin bir çiçek kokusu geldi. "Lockwood'un zavallı Ned Shaw'u yere yıkması kibar bir davranış mıydı? Kurallara biraz aykırı değil mi?"

"Başlatan Shaw'du," dedim. "Lockwood onu tam olarak yere yıkmadı. O..."

Kipps bunlar önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Olabilir. Bayan Carlyle, ekibinizin en zeki üyesi olduğunuz belli. Duyduklarım doğruysa, Biraz Yeteneğiniz de var. Eminim ki, bu eziklerle uzun süre birlikte kalmak istemezsiniz. Düşünmeniz gereken bir kariyeriniz var. Bir süre önce, Fittes ile bir görüşme yaptığınızı biliyorum; sizi hayal kırıklığına uğrattıklarını da biliyorum, ama bence..." yine gülümsedi. "Kötü bir hata yaptılar. Artık ajansta biraz sözüm geçiyor. Birileriyle konuşup, size bir pozisyon bulmalarını sağlayabilirim. Düşünsenize, burada bir yaşam savaşı vermek yerine, Fittes Evi'nde olabilir, her türlü olanağını kullanabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim sakin olmaya çalışarak. En son ne zaman o kadar öfkelendiğimi hatırlayamıyordum. "Burada gayet mutluyum."

"Eh, biraz düşünün," dedi Kipps. "Teklif açık."

"Ajansınızda bizi destekleyen kişiler olduğunu söyleyeyim o halde," dedim kapıyı kapatırken. "Penelope Fittes bizi birkaç gün sonraki Yıldönümü Partisi'ne davet etti. Belki orada görüşürüz... *Davetliyseniz* tabii. İyi akşamlar."

Kapıyı suratına kapattım ve derin derin nefes alarak, sakinleşmeye çalışarak sırtımı yasladım. Postallarım tuzları eze eze koridordan mutfağa gittim. Lockwood ve George akşam yemeğimizden geriye kalanlara bakıyorlardı. Sanki çok uzun süre önce yemek yemiş gibiydik.

"İyi misin, Luce?" dedi George.

"Evet. Az önce, davet edildiğimiz Fittes partisi geldi aklıma. Hâlâ gidiyor muyuz?"

Lockwood evet anlamında başını salladı. "Tabii. Umarım bu olayı o zamana dek çözeriz. Biz de Barnes'dan söz ediyorduk. Bu aynayı *çok* istiyor. Neler yaptığını ve ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bunu unutmayın."

"Eh, artık bunu biliyoruz," dedi George. "Carver ne demişti? 'Bir şeyler görüyorsunuz, korkunç şeyler'. O aynaya baktığında gördüğü şeylerden söz ediyordu. Buna eminim."

Lockwood kurumuş bir sandviçi aldı, inceledi ve tabağa geri koydu. "Sözünü ettiğimiz şey *gerçekten de* bir aynaysa tabii," dedi. "Carver buna 'kemik camı' dedi.

Bickerstaff'ın mezarlıktan çıkarılan kemiklerinden yapılmışsa, muhtemelen içinde bir Misafir vardır... Buna psişik gücünü veren şey de bu. Belki de buna dikkatle baktığında

gördüğün şey de budur. Bir şekilde, hayaleti görebiliyorsundur."

"Ya da *hayaletleri*," dedim. "Ne demişti? 'Yedi tane var, bir değil'."

"Şey, içinde *bir şey* gördüm," dedi George alçak sesle. "Korkunç bir şeydi, ama daha fazlasını görmek istedim..." Başını pencereye çevirdi.

"Her ne gördüysen, doğru dürüst gördüğünde korkudan öleceğin bir şey," dedim. "Tıpkı eskici Neddles gibi. Sanırım, Bickerstaff da ona baktı. Belki de gördüğü şey onu çıldırttı ve kendisini vurmasına yol açtı."

Lockwood omuzlarını silkti. "Olabilir."

"Hayır. Öyle olmadı."

Lockwood gerindi. "İşimize bakıp, koridoru mühürlesek iyi olacak. Yakında şafak sökecek." Bana baktı. Birden, oturduğum yerde doğruldum. Kalbim hızla atmaya başlamış, tenim buz kesmişti. Etrafıma bakınıyordum. "Lucy?"

"Bir ses duyar gibi oldum. Birisi..."

"Carver olamaz. Etrafı iyi mühürlediler."

Koridora baktım. "Emin değilim. Olabilir..."

"Ne yani, şimdi evimizde serbestçe dolaşan bir ruh mu var?" dedi George. "Harika. Ne güzel bir gece."

"Şey, onu hallederiz." Lockwood kapının arkasındaki rafa eğildi; bir torba demir parça buldu ve açtı. George da aynı şeyi yaptı. Ama ben afallamış bir halde donakalmıştım. Az önce, birisi kulağıma bir şey fısıldamıştı.

"Bickerstaff mı? Hayır. Olay hiç de öyle olmadı."

Dilimi kurumuş dudaklarımın üstünde gezdirdim. Bir uyurgezer gibi, Lockwood'la George'un arasından geçtim, mutfak

masasının etrafından dolandım ve fırına gittim. Elimi kapağına koydum.

Lockwood telaşlı ve meraklı bir sesle bir şey dedi. Yanıt vermeden, fırının kapağını açtım. Yeşilimsi bir parıltı odayı kapladı. Hayalet kavanozu gölgelerin arasında parıldadı ve bulanıklığın derinliklerinde silik, nahoş bir surat belirdi. Kıpırdamadan bana bakıyordu. Gözlerini incecik kalana dek kısmıştı.

"Bunu nasıl diyebilirsin?" dedim yine. "Nereden bilebilirsin?"

Hayaletin kahkahasının zihnimde yankılandığını duydum.

"Çok basit. Ben de oradaydım."

16

O anı biraz donduralım: Ben fırının önünde durmuş kavanoza bakıyordum. Hayalet bana sırıtıyordu. Lockwood da, George da bana bakıyorlardı. Dört çift, fal taşı gibi açılmış göz ve ardına kadar açık dört ağız. Tamam, kavanozdaki surat en iğrenciydi, ama bir an için hepimiz aynı gibiydik. O uzun ve sıkıcı aylar boyunca beklediğim şey gerçekleşmişti: İntikam alma vaktim gelmişti.

"Konuşuyor!" dedim hayretle. "Düyabiliyorum! Az önce konuştu!"

"Şimdi mi?" Bunu ya George, ya da Lockwood söylemişti. Ya da ikisi birden. Bilemiyordum. Yanıma geldiler.

"Bir tek o değil! Bickerstaff'ı da bildiğini iddia ediyor. Orada olduğunu söyledi! Onun nasıl öldüğünü biliyormuş!"

"*Ne* dedi?" dedi Lockwood. Suratı solmuştu ve ciddi bir ifadeye bürünmüştü.

Gözleri parıldıyordu. Yanımdan geçti ve fırının yanına eğildi.

Yeşilimsi parıltı kavanoza baktığında üstüne vurdu. "Hayır. İmkânsız..."

"Sırrı olan tek kişi sen değilsin," dedi hayalet.

Lockwood bana baktı. "Konuştu mu? Sözcükleri duymadım, ama bir şey hissettim. Bir bağlantı kurulmuş gibi. Tenim karıncalandı. Ne dedi?"

Hafifçe öksürdüm. "Şey... Sırı olan tek kişi sen değilsin dedi. Kusura bakma."

Lockwood suratıma baktı; bir an için, öfkeleneceğini sandım. Ama bunun yerine, canlanıp doğruldu. "Hemen masaya koyalım," dedi. "Çabuk, yardım et, George."

Kavanozu birlikte fırından çıkardılar. George kavanozu eline aldığında, hayaletin suratı iğrenç bir takım ifadelere büründü. Bunların her biri bir öncekinden daha meşumdu.

"İşkenceci..." diye fısıldadı hayalet. *"Kemiklerinden canlılığını emeceğim."*

"Başka?" Lockwood yine psişik müdahaleyi hissetmiş, ama ayrıntıları duyamamıştı.

"Şey... Esas olarak, George'dan pek hoşlanmıyor."

"Onu kim suçlayabilir ki? Biraz yer aç, Luce... Tamam, tabakları kenara it. George, sen de onu şuraya koy. Tamam."

Geri çekildik ve hayalet kavanozuna baktık. Plazma köpükler saçarak oraya buraya gidiyor, camdan duvarların ardında şiddetli ve yeşil renkli bir fırtına esiyordu. Surat da tüm bunların arasında aşağı yukarı kayıyor, dönüyor, bazen tepe taklak oluyor, ama hep o korkunç bakışlarını üstümüzde tutuyordu. Gözleri dumanların arasında birer oyuk gibiydi ve burnu dalgalanan bir çıkıntıyı andırıyordu. Dudakları içine dolan maddeyi tüküren, açılan ve tekrar kapanan yatay kıvrımlar gibiydi. Sürekli olarak

hareket halindeydi. Hayaletin boğuk ve ahenksiz kahkahasını tekrar duydum. Ses sanki denizin derinliklerinden geliyordu ve ben de çaresizlik içinde ona eşlik etmek için derinlere batıyordum. Midem alt üst olmuştu.

"Sence onunla konuşabilir miyiz?" diye sordu Lockwood. "Soru sorabilir miyiz?"

İçime derin bir nefes çektim. "Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapıldığına şahit olmadım."

"Denememiz *gerek*," dedi George. George heyecandan kaskatı kesilmişti; cama yaklaştı, surata bakıp gözlüklerinin ardından gözlerini kırpıştırdı. Surat da yanıt olarak muhtemelen bir hoşnutsuzluk ifadesi olarak göz kürelerini tersine çevirdi. "Lucy," dedi. "Ne kadar inanılmaz olduğunun farkında mısın? Marissa Fittes bir Tip Üç'ü sınıflandırdığından beri bunu yapabilen ilk kişisin. Harika bir şey. Bununla *mutlaka* iletişim kurmamız gerek. Kim bilir neler öğreniriz? Ölümün sırlarıyla, diğer tarafla ilgili bilgi edinebiliriz..."

"Bickerstaff'la da ilgili bir şeyler öğrenebiliriz," dedim. "Tabii, hayalet yalan söylemiyorsa."

Lockwood evet der gibi başını salladı. "Ama kesinlikle yalan söylüyor."

Kavanozdaki surat abartılı bir biçimde şaşırmış gibi yaptı. Kulağıma şu fısıltı çalındı: "Ah, bunu senden duymak harika doğrusu."

"Lucy?" Lockwood yine bağlantıyı hissetmişti. George'sa hiçbir şey hissetmemişti.

"Dedi ki: *'Bunu senden duymak harika doğrusu'*." İkisine de yanıma gelmelerini işaret ettim. "Bakın, biraz konuşabilir miyiz?"

Mutfağın kavanozdan uzak en uç kısmına gittik.

"Onunla konuşacaksak, tetikte olmalıyız," dedim fısıldayarak. "Birbirimizle tartışmamalıyız. Yoksa bize sorun çıkarmaya çalışacak. Öyle yapacağını biliyorum. Her ikinize de önceki gibi kaba davranacak. Bir şeyleri *benim* ağzımdan duyacaksınız, ama unutmayın ki, size hakaret eden kişi ben değilim."

Lockwood tamam der gibi başını salladı. "Pekâlâ. Dikkatli olalım."

"Mesela, George'a 'şişko' dediği zamanki gibi."

"Tamam."

"Ya da Dört Göz dediği zamanki gibi."

"Tamam, tamam," dedi George kaşlarını çatarak. "Teşekkürler. Ne demek istediğini anladık."

"Bana kızma işte. Hazır mıyız? Yanına gidelim."

Oda karanlıktı... Tezgâhların üstündeki ışıklar kısılmıştı, panjurlar da şafak vaktine kadar sıkı sıkı kapalıydı. Mutfak üniteleri gölgelerin arasında sütunlar gibi yükseliyordu ve havayla birlikte gecenin dehşeti buram buram üstümüze geliyordu: Demir, tuz, bir parça kan kokusu. Yeşil ışık mutfağı aydınlatıyordu. Bunun ortasında, mutfak masasının üstündeki hayalet kavanozu, bir sunaktaki korkunç bir put gibi oturuyor, hayaletimsi gücüyle parıldıyordu. Dönüp duran ikorlar kavanozun içinde hareket halindeydi ve akıyordu, ama görmeyen gözleriyle o dehşet verici surat camın ardında hareketsiz duruyordu.

George birkaç tuzlu ve sirkeli cips paketi bulup bize fırlatmıştı. Masanın etrafına geçtik. Lockwood sakindi, hareketsizdi ve ellerini kucağında kavuşturmuş bekliyordu. Hayalet kavanozuna soğukkanlı ve şüpheli bir ifadeyle bakıyordu. George defterini getirdi ve âdeta iki büklüm olacak biçimde heyecanla

eğildi. Ben mi? Her zamanki gibi, Lockwood gibi davranmaya çalıştım, ama bunu becermek kolay değildi. Kalbim çok hızlı atıyordu.

Marissa Fittes bu tür durumlar için ne tavsiye veriyordu? Nazik olun. Sakin olun. Temkinli olun. Ruhlar aldatıcı, tehlikeli ve hilekârdı ve *öncelikli olarak bizlerin iyiliğini düşünmezlerdi.* Buna kesinlikle kefil olabilirdim. Yan yan Lockwood'a baktım. Bu hayalet son konuştuğunda, aklıma saçma sapan fikirler sokmayı başarmıştı. Şimdi, bir de onula hep birlikte mi konuşmayı deneyecektik? Birden, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim.

Marissa Fittes bir de Misafirlerle yapılan uzun konuşmaların insanı delirtebileceğini de söylemişti.

"Merhaba, ruh," dedim.

Gözleri açıldı. Kavanozdaki hayalet bana baktı.

"Bizimle konuşmak istiyor musun?"

"Ne kadar naziğiz," diye fısıldadı. *"Ne yani, bugün beni yüz derecede rosto etmek istemiyor musunuz?"*

Bunları sözcük sözcük tekrarladım. "Aslında, yüz elli derece rosto etmek istiyoruz," dedi George keyifli bir tavırla. Yanıtı not ediyordu.

Hayaletin gözleri ona kaydı; kulağıma dişlerinin aç aç birbirine çarpış sesi geldi.

"Lockwood ve Ortakları adına, bu kabalık için özür diliyorum ve Diğer Taraf'tan bir Misafir ile konuşmak istediğimizi söylemek istiyorum," dedi Lockwood. "Bunları ona söylesene, Luce."

Hayaletin Lockwood'u en az beni duyabildiği kadar net duyduğunu biliyordum. Kavanozun tıpasındaki açık vanadan

duyduğunu biliyordum: Bir şekilde, seslerimiz ona ulaşıyordu. Yine de, resmi aracı bendim. Konuşmak üzere ağzımı açtım, ama bir şey yapmama fırsat kalmadan, hayalet yanıt verdi. Kısa, sert ve öz bir yanıttı. Bunu arkadaşlarıma söyledim.

Lockwood konuştu. "Çok hoş! Bir dakika... Bunu sen mi, yoksa hayalet mi söyledi?"

"Hayalet tabii ki."

George ıslık çaldı. "*Bunu* yazıp yazmamak konusunda emin değilim."

"Nazik olmanın bir faydası yok," dedim. "Güven bana. Bu, meşum bir şey ve başka türlüymüş gibi davranmanın bir anlamı yok. Demek Bickerstaff'ı tanıyordun?" dedim kavanoza. "Neden sana inanalım?"

"Evet," diye fısıldadı. *"Onu tanıyordum."*

"Onu tanıyormuş. Nereden? Arkadaşı mıydın?"

"Ustamdı."

"Ustasıymış."

"Tıpkı Lockwood'un senin ustan olduğu gibi."

"Tıpkı..." Duraksadım. "Şey, buna gerek yok."

"Yapma, Luce," dedi Lockwood. "Söyle işte."

George'un kalemi havada kaldı. "Evet, hepsini yazmam gerek."

"Tıpkı Lockwood'un benim ustam olduğu gibi. Oldu mu şimdi? Bu kafatası geri zekâlının teki." Kaşlarımı çatıp onlara baktım; Lockwood bunu duymamış gibi burnu kaşıyordu, ama George söylediklerimi yazarken sırıtıyordu. "George," dedim sert bir sesle, "bana hatırlatsana. Bickerstaff'ın arkadaşlarının ismi neydi? Simon Wilberforce ve..."

"Dulac. Mary Dulac."

"Ruh! Mary Dulac misin? Ya da Simon Wilberforce musun? İsmin ne?"

Ani bir psişik enerji patlaması beni geriye sıçrattı. Plazma köpüklendi; yeşil ışık odayı aydınlattı. Kafatasının ağzı büküldü.

"Bir kız olabileceğimi mi sanıyorsun?" dedi ters ters. *"Ne küstahlık. Hayır! O salakların ikisi de değilim."*

"O salakların ikisi de değilmiş belli ki," dedim. "Kimsin o zaman?"

Bekledim. Konuşmadı. Kavanozdaki hayalet silikleşti, suratının hatları silinir gibi oldu; dönen plazmayla karıştır.

George biraz cips avuçladı. "Birden utangaç davranmaya başladıysa, ona kemik camını, Bickerstaff'ın ne yaptığını sor. Önemli kısım o."

"Evet. Mesela, Bickerstaff gerçekten de bir mezar soyguncusu muydu?" dedi Lockwood. "Öyleyse, neden? Tam olarak nasıl öldü?"

Ellerimle suratımı ovuşturdum. "Bana bir şans tanıyın. Bunları bir anda soramam. Adım adım gide..."

"Hayır!" Ses yine kulağıma fısıldarken, telaşlı ve içten konuştu: *"Bickerstaff bir mezar soyguncusu değildi! Muhteşem bir adamdı. İleriyi görürdü! Kötü bir sonu oldu."*

"Hangi son? Fareler mi?"

"Bir dakika, Lucy..." Lockwood koluma dokundu. "Ne dediğini duymadık."

"Ay, pardon. Kötü bir sonu olmuş olan muhteşem bir adammış."

"İleriyi de görür demiştim. Onu unuttun."

"Ha, evet. İleriyi de görürmüş. Pardon." Sıkkın bir biçimde gözlerimi kırpıştırdım ve kafatasına baktım. "Neden *senden* özür

diliyorum ki? Bodrum katında çuval çuval insan kemiği bulunduran bir adamla ilgili oldukça büyük iddialarda bulunuyorsun."

"Bodrum katında değil. Gizli bir duvarın ardındaki bir atölyede."

"Bodrum katıdan değilmiş. Gizli bir duvarın ardındaki bir atölyedeymiş..." Diğerlerine baktım. "Bunu biliyor muyduk?"

"Evet," dedi Lockwood. "Biliyorduk. George bize bu gece söylerken duymuş olmalı. Bir başka deyişle, bize yeni veya orijinal bir şey söylemiyor. Her şeyi uyduruyor."

"Lockwood'un sahanlığındaki o kapı demir şeritlerle çevrili," dedi ses aniden. *"İç taraftan. Sence neden, Lucy? Sence orada ne gizliyor?"*

Bir sessizlik oldu, kanımın kulaklarıma hücum ettiğini hissettim ve oda kayar gibi oldu. Lockwood'la George'un merakla bana baktıklarını fark ettim.

"Hiçbir şey," dedim hemen. "Bir şey demedi."

"Ahh, seni küçük yalancı. Haydi, onlara ne dediğimi söylesene."

Bir şey demedim. Hayalet kahkahası kulaklarımda çınlıyordu. *"Artık hepimiz işin içindeyiz galiba, değil mi?"* diye fısıldadı. *"Eh, bana ister inan ister inanma, ama evet, kemik camını gördüm. Gerçi kullanıldığını hiç görmedim. Ustam bana göstermedi. Benim görmem için uygun olmadığını söyledi. Çok güzeldi, göremediğim için ağladım."*

Bu sözleri elimden geldiğince diğerlerine tekrarladım; zorlandım, çünkü ses yumuşamıştı ve hasretle konuşuyordu ve duymak güçleşmişti.

"Her şey iyi de," dedi Lockwood, "kemik camı *ne* işe yarıyor?"

"Bilgi veriyor," dedi hayalet. *"İnsanları aydınlatıyor. Ah,*

ama onu gizlice izleyebilirdim. Değerli notlarını nerede gizlediğini biliyordum; çalışma odasının parkelerinin altına koyuyordu. Sırlarının anahtarlarını nasıl elime aldığımı anladın mı? Her şeyi öğrenebilirdim. Ama o muhteşem bir adamdı. Bana güvenirdi. Her şeyi öğrenmek istedim, ama asla bakmadım." Gözleri kavanozun derinliklerinden bana baktı. *"Sen de bunu iyi biliyorsun, değil mi, Lucy?"*

Bu son kısmı tekrarlamadım; diğerlerine gereksiz ayrıntıları verip dikkatim dağılmadan geri kalanını ancak söyleyebilmiştim.

"Muhteşem bir adamdı," dedi hayalet alçak sesle. *"Mirası da size kaldı, ama bunu göremeyecek kadar körsünüz. Hepiniz, fazlasıyla körsünüz..."*

"Ona yine ismini sor," dedi Lockwood ben hayaletin sözlerini söyleyince. "Sağlam ayrıntılar öğrenmediğimiz sürece, bunların hiçbir anlamı yok."

Soruyu sordum. Yanıt gelmedi ve zihnimdeki baskı birden hafifledi. Kavanozdaki surat artık güçlükle seçiliyordu. Plazma daha ağır hareket etti ve hayalet ışığı silinmeye başladı.

"Gidiyor," dedim.

"*İsmini* sor," dedi Lockwood yine.

"Hayır," dedi George. "Ona Diğer Tarafı sor! Çabuk, Luce..."

"Fazlasıyla körsünüz..."

Fısıltı kesildi. Kavanoz berraklaştı; hayalet gitmişti. Eski, kahverengi bir kafatası kavanozun dibinde duruyordu. George alçak sesle bir küfür savurdu, gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Lockwood ellerini dizlerine vurdu ve boynu ağrıyormuş gibi çevirdi. Ben de sırtımın ağrıdığını fark ettim; her yanım gerginlikten kocaman bir düğüm olmuş gibi ağrıyordu. Kavanoza bakarak oturduk.

"Eh, bir cinayet kurbanı, bir polis soruşturması ve bir hayaletle konuşma," dedi George. "*Buna* telaşlı bir akşam derim işte."

Lockwood da aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Başkaları da evlerinde televizyon izliyorlar."

Kafatasıyla yaptığımız bu görüşme tabii ki uykumuzu kaçırdı. Hemen gidip yatmadık. Bizimle işbirliği yapmadığı için canımız sıkılmıştı, ama hepimiz bu tür bir olayın ne kadar nadiren görüldüğünü düşünerek, dinlenemeyecek kadar heyecanlanmıştık. George'a göre, Marissa Fittes öldüğünden beri, bu olay ilk kez bir Tip Üç'ün varlığını doğrulamıştı. Seneler boyunca, başkaları da bu tür olayları rapor etmişti, ama ya kısa süre sonra ölmüşlerdi, ya akıllarını yitirdikleri söylenmişti, ya da her ikisi birden olmuştu.

Kesinlikle kimse Lockwood ve George gibi bunları doğrulayan düzgün bir görgü şahidi gösterememişti. Eşsizdim, yeteneğim çok önemliydi ve kartlarımızı doğru oynarsak, hepimiz servet yapardık. Lockwood da en az bizim kadar heyecanlanmıştı; hepimize domuz pastırmalı sandviçler hazırladı (Bu da Tip Üçler kadar nadiren görülen bir şeydi). Sandviçlerimizi yerken, ne yapacağımızı konuştuk. Asıl mesele, doğrudan bu olayı halka açıklamak mıydı, yoksa belki başka bağımsız şahitlerin önünde kafatasını yine konuşturmaya mı çalışmaktı? Rakiplerimizin birçoğunun anlattıklarımıza şüpheyle yaklaşacağına emin gibiydi.

Bu tartışmaya pek katılmadım. Elde ettiğim başarıdan ve aldığım övgülerden memnundum, ama çok da bitkin düşmüştüm. Kafatasını dinlemek için gösterdiğim çaba beni yormuştu. İçimden bir tek uyumak geçiyordu. Böylece, onların konuşmalarına katılmadım. Lockwood hayaletten öğrendiğimiz o olası bilgilerden söz etmeye koyulunca, bu konuda da bir şey

demedim. Ama Lockwood ve George yazılan notları tekrar tekrar okudular. Notları okudukça, daha da enerjik ve konuşkan hale geldiler. Çünkü kafatası kimsenin bilmediği bir şeyden söz etmişti. Bickerstaff'ın gizli belgelerini çalışma odasının parkelerinin altına gizlediğinden. Gizli belgeler. Bunlar kemik camının gizemini çözebilirdi.

Bu belgeler, Hampstead Fundalıkları'nın kenarındaki o terk edilmiş evde hâlâ duruyor olabilirdi. İşte, *bu* çok ilginçti.

Lockwood'un dediği gibi, hayalet kesinlikle saçmalıyordu. Bickerstaff'la ve kemik camıyla yakın bir ilişkisi olması pek olası değildi. Doğruyu *söylüyorsa* bile, o gizli belgeler çoktan eriyip gitmişti, hatta fareler tarafından yenmişti (buna çok güldük). Ama *bir ihtimal*, orada da olabilirlerdi. Lockwood gidip bakmaya değer mi diye düşündü. George değeceğini düşünüyordu, ben de itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Yatmaya gitmeden önce (şafak çoktan sökmüştü), planlarımızı yapmıştık. Ertesi gün, başka bir gelişme olmadığı takdirde, bir keşif gezisine gidecektik.

Mutfaktan nihayet çıktığımda, kuşlar cıvıl cıvıl ötüyordu; yine çok güzel bir sabah olacaktı. Kapıyı kapatırken, mutfağa baktım. Hayalet kavanozu masada bıraktığımız yerde duruyordu... Sessizdi, berraktı ve plazması neredeyse şeffaftı. Kafatası sıradan kafatasları gibi bana gülümsüyordu.

17

Bickerstaff'ınki gibi terk edilmiş şüpheli yerlere giderken, günışığında gitmenin en doğru seçim olacağı düşünülür. Bu (mantıklı seçenek) ne yazık ki birçok açıdan bizim için uygun değildi. Bunlardan ilki, önceki gece gibi bir gece geçirdikten sonra, öğle vaktine kadar uyanmamamız ve öğleden sonrasının büyük bir kısmını malzemelerimizi hazırlayarak ve terk edilmiş eve gitmek için doğru yetkilileri aramamızdı. İkincisi George'un Chertsey Kayıt Ofisi'ne gidip, Bickerstaff'ın bir tanıdığı tarafından yazılmış eski bir belge olan 'Mary Dulac'ın İtirafları'nı bulmak için ısrar etmiş olmasıydı. Bunu en kısa sürede yapmak istiyordu; seneler önce, Bickerstaff'ın evinde meydana gelen o dehşet verici olayla ilgili bilgi edinebileceğimizi umuyordu. Ayrıca, Bobby Vernon'ın onun okuduğu eski gazeteleri bulup, aynı sonuçlara varacağından endişeleniyordu. Oraya hava karardıktan sonra gitmemizin son (ve en önemlisi) nedeniyse bendim. Daha doğrusu, özel Yeteneklerimdi. Kafatasıyla yaptığımız konuşmadan sonra,

Lockwood'un bana olan inancı tavan yapmıştı. Operasyonumuz için evde malzemelerimizi hazırlarken, bundan söz edip durdu.

"Artık bu konuda hiç şüphe yok, Luce," dedi yere düzgünce bir sıra tuz bombası dizerken. "Hassasiyetin olağanüstü boyutlarda ve bunu kullanman için sana her türlü fırsatı tanımalıyız. Bickerstaff'ın evinde karanlık bastırdıktan sonra kim bilir neler hissedeceksin. Sadece dinleyerek de demiyorum... Dokunuş duyunu da kullanabilirsin."

"Evet," dedim biraz keyifsizce. "Olabilir." Çok hevesli olmadığımı anlamışsınızdır. Bazen psişik bir kalıntısı bulunan nesnelere dokunarak geçmişle ilgili şeyler hissedebildiğim doğru, ama bunun her zaman hoş bir deneyim olduğu anlamına gelmez. Lockwood gayet neşeli olsa da, Bickerstaff malikânesinin bana hoş deneyimler yaşatmayacağı belliydi.

O öğleden sonra, hissettiği neşeyi paylaşamadım. Bir kez daha, günışığının fısıldayan kafatasının sözlerinin heyecanını dindirmek gibi bir etkisi oldu ve kendimi bizi bekleyen zorlu iş konusunda giderek daha huzursuz buldum. Aşağı kata inince, ilk olarak kavanozun tıpasındaki vanayı kapattım ve üstünü bir bezle örttüm. Hayaletin biz istemediğimiz takdirde, bizi görmesini veya duymasını istemiyordum. Buna rağmen, olan oldu diye düşünmeden de edemiyordum.

Alet kemelerimizi masama boşaltmayı bitirdim. Termometreleri, fişekleri, mumları, kibrit kutularını, leylak suyu şişelerini ve diğer malzemeleri ayırdım. Her şeyin düzgün olup olmadığını kontrol ettim. Lockwood demir malzemelerimizi yenilerken, tatlı tatlı mırıldanıyordu. Kafatasıyla ilgili bir diğer mesele de şuydu: Bickerstaff'ın belgelerinden söz ederken, bir yandan da Lockwood'un yukarı kattaki odasıyla ilgili yeni

iddialarda bulunmuştu. Ofis penceresinden bodrum bahçesine bakmak için arkamı döndüm. Kapının iç kısmında demir şeritler mi? Bunu yapmasının tek bir nedeni olabilirdi... Hayır, bu iddia çok saçmaydı. Ama hayaletin güvenle ilgili sözlerine inanıp, söylediği diğer şeylere nasıl inanmayacaktım?

"Lucy," dedi Lockwood aklımdan geçenleri okumuş gibi, "dostumuz kafatasını düşünüyordum. Onunla konuşan kişi sensin. Kişiliğini biraz çözmüşsündür. Sence *neden* birden konuşmaya başladı?"

Yanıt vermeden önce biraz düşündüm. "Gerçekten de bilmiyorum. Açıkçası, söylediklerine inanmıyorum, ama onu Bickerstaff olayına çeken bir şey olduğuna *eminim*. İlk konuştuğu geceyi hatırlıyor musun? Mezarlıktan dönmüştük. Dün gece olduğu gibi, yine Bickerstaff'tan söz ediyorduk. Son birkaç aydır, bir sürü görevden söz ettiğimizi duydu, ama daha önce hiç konuşmamıştı. Şimdiyse, üç günde iki kere konuştu. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

Lockwood bir kutuyu demir parçalarıyla dolduruyordu. Ağır ağrı başını salladı. "Haklısın. Ne istediğinden emin olana dek, dikkatli adım atmalıyız. Dediği bir şey daha var. Bickerstaff'ın aynasının, şu kemik camının bilgi verdiğini ve insanları aydınlattığını söyledi. Sence *bu* ne demek?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yani, George aynaya *baktı*. Çok kısa bir süre baktı tabii, ama yine de..." Başını kaldırıp bana baktı. "Sana nasıl görünüyor, Lucy? Sence iyi mi?"

"Bazen biraz dalgınlaşıyor, ama bu yeni bir şey değil."

"Şey, ona biraz dikkat edelim." Sırıttı; her şeyi basitleştiren, parçaların yerine oturmasını sağlayan o tatlı gülümsemeydi.

"Şansımız yaver giderse, bize bugün Bickerstaff'la ilgili bilgiler getirir. Bir yandan, Flo'dan da yakında haber alabiliriz. Winkman'in açık arttırmayı ne zaman düzenleyeceğini öğrenebilirsek, çok hızlı yol almaya başlayabiliriz."

Ama Lockwood'un bu olumlu düşünceleri yersizdi. Flo Bones o gün gelmedi ve George'un bitkin ve keyifsiz bir biçimde geri dönüşünü saat neredeyse beşe kadar beklemek zorunda kaldık.

"Chertsey'de tuhaf bir şeyler oluyor," dedi bir sandalyeye çökerken. "Kayıt Ofisi'ne gittim ve bana 'Mary Dulac'ın İtirafları'nın arşivlerinde bulunan *gerçek* bir belge olduğunu doğruladılar. Ama bunu getirmeye gittiklerinde... Bilin bakalım ne oldu? Bulamadılar. Çalınmış. Ne zaman veya ne kadar süre önce olduğunu da bilemediler. Başka kopyalarının olup olmadığı da bilinmiyor. Of! *Çok* asap bozucu!"

"Minik Bobby Vernon mı çaldı acaba?" dedim. "Belki de seni alt etmek için çalmıştır."

George kaşlarını çattı. "Hayır, *ben ondan* daha öndeyim. Chertsey'den yarın için randevu almış. Hayır, başka birisi bu belgeyi çalmaya değer görmüş... Eh, göreceğiz. Eve dönerken, Albert Joplin'i aradım ve başka bir kopyayı nereden bulabileceğimizi sordum. Adam harika bir araştırmacı. Bu konuda bize yardımcı olabilir."

Lockwood kaşların çattı. "Joplin mi? Kimseye ne yaptığımızı söylememen gerek. Ya Kipps'e söylerse?"

"Yok, Albert iyidir. Beni sevdi. Ama bakın ne diyeceğim: Bay Saunders'la arası bozulmuş. Saunders Kensal Green'deki olaylar yüzünden çok öfkeliymiş; operasyonları durdurmuş, gece nöbetçilerinin büyük bir kısmını ödeme yapmadan evlerine yollamış. Joplin bu konuda çok sinirliydi..." Gözlüğünü yukarı itip

etrafına bakındı. "Benden haberler böyle. Burada ne var ne yok?"

"Hampstead yetkilileriyle görüştüm," dedi Lockwood. "Green Gates Sanatoryumu alanı hâlâ terk edilmiş bir halde duruyormuş ve Fundalıkların geri kalanından şeritle ayrılmış, ama Whitestone Yolu denen bir sokaktan giriş varmış. Bickerstaff'ın evi alanın hemen kenarında, boş ve kilitli değil. Kilitlemeye hiç gerek olmamış, çünkü belli ki aklı başında kimsenin girmek isteyeceği bir yer değil."

"Tam bize göre desene," dedim.

Lockwood ayağa kalktı ve tembel tembel gerindi. "Eh, öğleden sonraları yaptığım şeyin vakti geldi. Saman kadına bir kılıç saplayayım. Sonra, biraz dinleneceğim. Bu evle ilgili duyduklarımızın yarısı doğruysa, telaşlı bir gece olacak."

Kuzey Londra'nın yeşillik bir banliyösü olan Hampstead Tepesi, şık ve güzel bir yer. En azından, günışığında öyle. O geceki yürüyüşümüzün bir anlamı varsa, Hamsptead Fundalıkları'nın batı kenarındaki sokaklar en varlıklı bölgesiydi. Ağaçlarla ve sıra sıra hayalet lambalarıyla çevrili geniş caddeleri, tepenin kıvrımlarının etrafında hafifçe ilerliyordu. Kocaman, müstakil ve şık evler, geniş bahçelerle çevriliydi. Etrafımıza hızla çöken alacakaranlığın bile varlıklı, karnı doymuş gibi bir havası vardı.

Bu durum Whitestone Yolu'nun büyük bir kısmında devam ediyordu. Bu sokak Fundalıkların tam kenarındaki Viktorya döneminin ortasından kalma villaların bulunduğu kısa, geniş ve sağlam bir çıkmaz sokaktı. Bakımlı bahçeler, yeşillik sınırlar, bir dilencinin sakalı kadar gür ve iri orman gülleri vardı; ilk birkaç ev rahatlıkla Hampstead standardına ulaşıyordu. Ama sokağın sonuna doğru, manzara biraz pespaye bir hal alı-

yordu ve son iki ev boş ve terk edilmiş gözüküyordu. Bunların ardında, sokak yüksek, paslı ve üstleri dikenli tellerle çevrili bir çift demir kapıyla sona eriyordu. Üçgen biçimli, kenarları yırtılmış, parlak turuncu renkli PAKD uyarı posterleri, burasının yasak bir bölge olduğunu söylüyordu. Burası Green Gates Sanatoryumu'nun girişiydi, yüz sene önce yanmıştı ve o günden beri de kullanılmıyordu. Kapıların açılmasını engellemek için, üstlerine paslı bir zincir asılmıştı. Ama asma kilit yoktu. Çünkü buna gerek yoktu.

Lockwood eldivenli elleriyle zinciri çözmeye koyuldu; zincirin halkaları katılaşıp birbirine yapışmıştı. "Bir keresinde, buraya bir yerleşim alanı inşa etmeye kalkıştıklarını söylemiştin, George," dedi. "Ama 'huzur bozucu' olaylar yüzünden mi vazgeçmişlerdi? Burada neler olmuş?"

George kapının parmaklıklarından fundalıkların karanlığına bakıyordu.

Gecenin ılıklığına rağmen, başına bir yün bere takmış, bir çift parmaksız eldiven giymişti. Ayrıca, üstünde koyu renkli gece ceketi, bir blucin ve postallar vardı; omzuna kutularla ve tuz bombalarıyla dolu fazladan bir kayış da takmıştı. Onun için hazırladığım çantayı değil de, daha büyük bir sırt çantası alarak beni şaşırtmıştı. Çantanın ağır olduğu belliydi; suratı ter içinde kalmıştı. "Her zamanki şeyler," dedi. "Neler olduğunu biliyorsun."

Lockwood zinciri açtı, metali hızla geriye çekti. Kapılar kırılan kemikler gibi çatırdayarak açıldı. Teker teker içeri girdik. George ve ben fenerlerimizi açtık. Neredeyse tam ayaklarımızın dibinde, yolun yarık asfaltı uzun ve dalgalı otlarla kaplanmıştı. Işıklarımız engebeli ve pürüzlü yolda dans eder gibi etrafı aydın-

lattı. Yer yer uzun kayın ağaçları yer yer genç meşe ve huş ağaçları vardı. Yolun çizgisi ağaçların arasından sola kıvrılıyordu.

"Sanatoryumun izini takip edelim," dedi George. "Yarım kilometre, sonra tepeye doğru çıkacağız."

Lockwood tamam der gibi başını salladı. "Tamam. Peşinden geliyoruz."

Konuşmadan, tek sıra halinde, bacaklarımız çimlere sürte sürte yürümeye başladık. Günün sıcaklığı hâlâ topraktan buram buram yayılıyordu. Ay çıkmıştı ve soğuk, gümüşümsü ışığı engebeli araziyi aydınlatıyordu. Küme küme beyaz bulutlar da gökyüzünde şato gibi yükseliyorlardı.

"George, 'her zamanki' derken, neyi kast etmiştin?" diye sordum en sonunda. "Gölgeleri mi?"

"Evet. Daha çok Gölgeler ve Parıltılar. Yarı görünen, havada cılız parıltılar saçan hayaletler. Sanatoryum tepedeki tek bina, bunu unutmayın. Kimse orada yaşamak istememiş."

"Ama çok tehlikeli bir şey yok, öyle mi?"

"Sanatoryumun yıkıntıları içinde yok. Bickerstaff evi ayrı konu olabilir."

Tepenin dibinden biraz yukarı tırmanmıştık. Londra'nın ışıkları aşağımızda parıldayan neon bir deniz gibi sere serpe uzanıyordu. Etraf çok sessizdi. Dışarı çıkma yasağı sireni çoktan çalınmıştı ve şehir geceyi dışarıda bırakarak, kendi içine dönmüştü.

"Biraz dursak olur mu?" dedi George. "Biraz soluklanmam gerek."

Sırt çantasını kenara attı ve yere çöktü. Gerçekten de büyük bir çantaydı ve şekli tuhaftı... Oldukça sert ve yuvarlak gözüküyordu; zincirleri koyduğumuz çantalar gibi dalgalı değildi.

"Çantanda tam olarak *ne* var, George?" dedim.

"Ha, sadece fazladan malzemeler. Beni merak etme. Egzersiz iyi gelecek."

Kaşlarımı daha da çatarak çantasına baktım. "Ne zamandan beri egzersiz..." Sonra, ne yaptığını anladım. Şekil tanıdıktı. Çantanın yanına gidip açtım ve bağcığını gevşettim. Fenerimi plastik tıpaya, tanıdık bir gümüş camı kavanozunun düzgün bir biçimde kıvrılan kenarlarına tuttum.

"*Kafatası* mı?" diye bağırdım. "Onu buraya getirmişsin! Gizlice yanına mı aldın?"

George panikledi. "Öyle deyince, kulağa çok kolay geliyor. İşin aslı, taşıması çok zor. Ektoplazmanın teknik olarak ağırlığı olmadığını biliyorum, ama çantayı taşısan öyle düşünmezdin. Zavallı sırtım..."

"Peki, bunu *bize* ne zaman söyleyecektin?"

"Söylememeyi umuyordum. Bickerstaff'ın çalışma odasının hangisi olduğunu bilmiyoruz, değil mi? Ama kafatası biliyor. Nerede olduğunu anlayabilirsek, Lockwood düşündü ki..."

"Ne?" Hızla arkama döndüm ve yakınlardaki ısırgan otlarıyla ilgileniyormuş gibi gayet iyi numara yapan liderimize baktım. "Lockwood! Bundan haberin var mıydı?"

Hafifçe öksürdü. "Şey..."

"Kendisi teklif etti," dedi George hemen. "Onun fikriydi. Aslında, bu yüzden arada sırada çantayı *onun* da taşıması gerekir. Ta Marlybone'dan beri ben taşıyorum ve zavallı sırtım..."

"Zavallı sırtım demeyi keser misin? Çılgınlık bu! Bir diğer hayaletli *alanda* tehlikeli bir Tip Üç'le mi konuşmamı istiyorsun? Kim birli içeride daha kaç tür Misafir var. Çıldırdınız mı? Buna razı mı geleceğimi sanıyorsunuz?"

"Hayır," dedi George. "Razı geleceğini düşünmüyorduk. O yüzden sana söylemedik."

Tiksintiyle bağırdım. "Unutun bunu! Hani dikkatli adımlar atacaktık, Lockwood? Derhal eve gitmek istiyorum."

"Lütfen, Lucy," dedi Lockwood. "Aşırı tepki gösterme. Tehlikeli falan değil. Kavanozu çantada tutuyoruz, tıpası da kapalı... Hayalet seni ne etkileyebiliyor, ne de herhangi bir şekilde iletişim kurabilir. Ama, bunu yanımıza *destek* olarak aldık... O belgeleri arayıp da bulamazsak diye."

"Var olmadığından neredeyse emin olduğum belgeler!" diye kükredim. "Bir kavanozdaki meşum bir hayalet kafası tarafından bize verilen bir ipucunu izlediğimizi sakın unutmayın. Ona güven olmaz!"

"Öyle olduğunu söylemiyorum. Ama Bickerstaff'la çalıştığını iddia ettiğinden, bu eve getirmenin onu biraz daha konuşmaya teşvik etmek için işe yarayabileceğini düşündüm."

Ona bakmadım; baksaydım, bana gülümseyecekti ve o sırada bunu hiç çekemezdim. "Beni hafife alıyorsun," dedim. "Beni *ve* bu evi."

"Burada korkunç şeyler yaşanmış," dedi Lockwood, "Ama bu, evin şu anda hayaletli olduğu anlamına gelmez. Bickerstaff'ın hayaleti mezarlıktaydı, unuttun mu? *O*, burada değil. Kemik camı da öyle. Tamam, o zaman! Geriye bize zarar verebilecek ne kaldı?"

Bunun ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Hepimiz biliyorduk. İşler asla o kadar basit olmazdı. Yanıt vermedim, sırt çantamı aldım ve peşimden gelmeleri için yürümeye başladım.

Patika ağaçların arasında ilerliyor, Londra'nın ışıkları geride kalıyordu. Çimlerin arasındaki engebeler irileşti ve en sonunda

birçoğu alçak, yosunla kaplı, bazıları hâlâ iki kat yüksekliğindeki parçalanmış duvar parçalarına dönüştü. Yanan sanatoryumun kalıntılarıydı. İçgüdülerim harekete geçti: Hoş olmayan şeylerin varlığını hissettim. İri iri, soluk renkli güveler aheste aheste yıkıntıların arasında uçuşuyordu. Onlara şüpheyle baktım, ama gayet doğal gözüküyorlardı. Dikkatle yola devam ettik.

"Ölüm ışıltıları görüyorum," dedi Lockwood. "Yıkıntıların arasında soluk parıltılar var."

Bir an için, durup etrafı dinledim ve hafif bir ateş çıtırtısı, bağırışlar ve uzaktan gelen çığlıklar duyduğumu sandım... Derken, sesler kesildi. Duyabildiğim tek şey, yaprakların arasında hafifçe esen rüzgârdı.

Biraz daha yürüdük. En yüksek duvara yaklaşırken, silik gri renkli, sadece gözümün ucuyla görebildiğim bir şekil kırık bir kapının gölgelerinde belirdi ve orada durup bizi izledi. Dikkatini bize verdiğini, hissettiğim serinlikten anladım.

"Tip Bir," dedi Lockwood. "Bir Gölge veya Pusucu. Merak edecek bir şey yok. Şurada ne var?" Durup tepenin en üst kısmını işaret etti.

"Orası olmalı," dedi George. "Bickerstaff'ın evi."

Bina gümüş rengi göğe karşı yükseliyordu ve karmakarışık yıkıntılardan uzaktaydı. Etrafında bir sınır duvarı vardı; nedense birbirine eşit değilmiş gibi gözüken tuhaf biçimli tuğlalardan inşa edilmiş büyük, çirkin ve kaba bir yapıydı. Günışığında koyu gri renkli olduğunu tahmin ettim. Çatıda birçok baca ve bazıları aşağı düşmüş olan, birçoğu dik bir açıda aşağı eğimli taş paneller vardı. Hepsi bomboş, kapkara ve terk edilmiş tipik bir evin dikkatli gözlerini andıran birçok büyük pencere vardı. Çakıl taşlı bir patikada, bir cetvel gibi dümdüz ilerleyerek tepeden yukarı, dos-

doğru evin kapısına uzanıyordu. Bahçede yabani otlar bitmişti ve çimler kalçalarımıza kadar geliyordu.

Kapıda durduk, ellerimizi kılıçlarımıza götürdük ve soğukkanlılıkla eve baktık. George cebinden bir nane şekeri paketi çıkardı ve bize verdi.

"İtiraf etmem gerek, *kötü* gözüküyor," dedi Lockwood nane şekerini emerek. "Ama bir evin görünüşü ne zaman önemli hale geldi ki zaten? Deptford'daki mezbahayı hatırlıyor musunuz? İşte, orası *korkunç* bir yerdi. Ama hiçbir şey olmamıştı."

"Sana bir şey olmadı," dedim. "Çünkü sahibiyle birlikte yukarıda sohbet ediyordun. George'la ben bodrum katındaki bir Uzuvsuzun saldırısına uğradık."

"Ha, doğru. Belki de aklımdan geçen başka bir yerdi. Demek istediğim *şu*: Burada başımız illa ki derde girecek diye bir şey yok. Şiddet içeren bir ölüm vakası söz konusu olduğu halde hem de. Bir şeker daha verir misin, George?"

Güven yaratan bir konuşma olarak, daha iyilerini duymuştum doğrusu. Yine de, Lockwood ve Ortakları, hayaletli evlerin dışında öylece dikilerek tüm şehirde tanınmamıştı. Barnes bizi bu yüzden bu işe görevlendirmemişti ve Kipps'ten önce bu yüzden çözüm bulamayacaktık. Aslında, Penelope Fittes de bizi öylece dikildiğimiz için partisine davet etmemişti. Omuzlarımızı sarkıtıp, patikada ilerledik.

"Unutmayın," dedi Lockwood neşeyle gecenin sessizliğini bölüp, bizi kasvetli düşüncelerimizden sıyırarak, "burada iki amacımız var. Kafatasının sözünü ettiği belgeleri arayacağız. Bickerstaff'la arkadaşlarının geride bıraktığı psişik kalıntıları hissetmeye çalışacağız. Basit, temiz ve etkin bir iş. Dosdoğru içeri giriyoruz, dosdoğru çıkıyoruz. Kolay. Sorun çıkmayacak."

Patikanın sonunda durduk. Çürümüş basamaklara, eğreti kapıya, kırık pencerelerden sarkan kepenklere ve verandanın her iki yanındaki helezoni sütunların üstüne kazınmış, ufak ve havadan yıpranmış iblislere baktım. Lockwood'un kendine olan güvenini kesinlikle *sonuna* kadar paylaşmıyordum.

Bir duvarı olduğu gibi kaplamış olan sarmaşıklardan keskin bir koku yayılıyordu. George basamaklardan çıkmaya koyuldu; kapının yanındaki kalın camlı pis pencereden içeri baktı. "Bir şey göremiyorum. İlk kim girecek?"

"Lucy girecek," dedi Lockwood.

Kaşlarımı çattım. "Yine mi? Hep ben ilk giriyorum."

"Hayır, doğru değil. Bayan Barrett'da ben girmiştim, değil mi? George da demir tabutu açtı."

"Evet, ama ondan önce de ben..."

"Tartışma yok, Luce. Bu gece, tehlikeli iş sana ait. Merak etme, hemen arkandayız. Hem dediğim gibi, şansımız yaver giderse, içeride tehlikeli bir şeyle karşılaşmayacağız. Sadece psişik anılar ve kalıntılar olacak."

"Bu da bir Misafir *demek*, Lockwood. Saldırgan bir psişik anı... Aman, neyse. Bunu neden öğle vakti gibi daha mantıklı bir zamanda yapmıyoruz ki?"

Bunun yanıtını biliyordum tabii. Sadece karanlıktan sonra silik ve gizli şeyleri hissedebiliyorduk. Sadece karanlıktan sonra bir evin anıları ortaya çıkmaya başlıyordu.

Kapıyı ittim ve derhal kapanacağını veya kilitleneceği, ya da ikisinin birden olacağını sandım. Hiçbiri olmadı. Kapı sessizce açıldı ve bayat ve keskin bir çürümüşlük kokusu dışarı yayıldı. Orada dururken, kollarımın *ürperdiğini* ve ensemdeki tüylerin diken diken *olduğunu* söylemem gerek. Belki de Lockwood hak-

lıydı. Belki de içeride gerçek Misafirler yoktu. Ama burası, daha önceki sahibinin senelerce nahoş gizemli araştırmalar yaptığı, muhtemelen bir dizi tatsız deneyle ölüleri çağırmaya çalıştığı ve gizemli bir biçimde tek başına öldüğü yerdi. Şunu kabul etmek gerekiyordu: Kalıntı anıların yok edilmesi için bir parça oda deodorantını sıkmaktan daha fazlası gerekecekti.

Yine de, ben bir ajandım falan filan. Durumu biliyorsunuz. Tereddütsüz (fazla tereddüt etmeden) içeri girdim.

18

İşin iyi yanı, karanlık koridordan üstüme bir anda ölü ve kötü bir şey hücum etmedi. Mesleğimizde, bu bir sonuçtur. Bir yere girdiğimde hep yaptığım gibi etrafı dinlediğimde, psişik çığlıklar veya sesler duymadım. İçerisi çok sessizdi. Duyduğum tek ses, Lockwood'la George'un arkamdan gelip, çantalarını yere koyarken çıkardıkları ayak ve hışırtı sesleriydi.

Kocaman, bir mağarayı andıran boş bir odayla karşılaştık. Keskin bir küf kokusu hissettik. İçerisini aydınlatmak her zaman iyi bir fikir olduğundan, fenerimi açtım, ama içerisi düşündüğüm kadar da zifiri karanlık değildi. Bir şeyleri seçebilmeye başladım. Yukarıdaki çatıdaki deliklerden içeri ayışığı sızıyordu ve koridorun sonundaki merdiveni delip geçiyordu. Kıvrılarak çıkan bir merdiven de; nemden kararmış, senelerce yağmur yedikten sonra yıpranmıştı. Yer yer üstüne molozlar düşmüştü; bazı yerlerdeki tahtalar kırılmıştı. Tırabzanlardan iri iri, soluk renkli mantarlar fışkırmıştı ve süpürgelikle duvar arasında ince ince ot demetleri

vardı. Tavanda beyaz küf lekeleri gözüküyordu. Sayısız sonbahar fırtınasıyla içeri dolmuş olan eski ve kahverengi yapraklar koridoru uzun gruplar halinde kaplamıştı; yürüdüğümüzde, kâğıt ve iskelet gibi ses çıkarıyorlardı.

Çok eskiden terk edilmiş evlerde olduğu gibi grafiti de yoktu: Evin şüpheli durumu herkesi uzak tutmuştu. İçeride eşya, mobilya yoktu. Maun bir resim pervazı duvarlardan tavana kadar çıkıyordu. Dışarıdan getirdiğimiz ılık cereyanda, duvar kâğıtlarından geriye kalanlar titriyordu. Hiçbir yerde ışık düğmesi yoktu: Eskiden bulundukları yerlerde tırtıklı delikler kalmıştı.

Bu çürümüş harap evin bir yerinde, Dr. Bickerstaff civardaki mezarlıklardan çalınmış nesnelerle deneyler yapmıştı. Orada bir yerde ölmüştü. Sonra, fareler...

Yok. O öyküyü düşünmek iyi değildi. Kalp atışlarımın derhal hızlandığını hissettim. Endişe ve stres, Misafirleri besleyen hislerdi. Zihnimi boşaltmak için başımı salladım ve görevimizi yerine getirmek için dikkat kesildim.

"Lockwood?" dedim. Sessizce karanlığa bakıyordu.

"Burada ölüm ışığı yok. Sen bir şey hissettin mi?"

"Her yer sakin."

Başını salladı. "Güzel. Ya sen George?"

"Isı on altı derece. Yani, güzel ve normal. Şu ana kadar sorun yok."

"Tamam." Lockwood odada biraz daha ilerledi, ayakkabıları kuru ve ölü yaprakları hışırdattı. "Elimizi çabuk tutup, sessiz çalışacağız. Bickerstaff'ın çalışma odasını bulup, deneylerini yaptığı laboratuarını veya atölyesini arayacağız. Gazetede bunun bir oturma odasından dönüştürüldüğünü söylüyordu. Yani,

muhtemelen aşağı katta. Çalışma odasını bilmiyoruz. Psişik bir sıcak noktayla karşılaşırsak, Lucy ölçüm alabilir... Ama bu, ona kalmış. Kafatasını da Lucy bir şey demeden çantadan çıkarmayacağız."

"Aynen öyle," dedim.

"Ana sıcak nokta yukarıda olmalı," dedi George. Sesi şaşılacak derecede sakindi. Belki de içerinin havası onu etkilemişti. "Farelerin olduğu oda."

"Fareler o zaman gerçekten *varsa*," dedi Lockwood. "Neyse, o odaya girmemeye çalışırız."

Koridorda ilerleyip, en yakındaki odaya girdik. Orası da neredeyse boştu... Sadece gümüş renkli ay ışığında seçilen çıplak duvarlar ve sıvalar vardı. Tavan çökmemişti ve oda kuruydu. Yanlarından geçip, elimi duvara sürterek psişik akımlar var mı diye baktım. Hayır, hiçbir şey yoktu; orası sadece ölü ve temiz bir alandı.

Bunun arkasındaki odayı denedik ve onun da sessiz olduğunu gördük. Isı değişimi, miazma veya yaklaşan korku gibi şeyler meydana gelmedi. Koridorun karşı tarafındaki üçüncü bir odayı denedik. Pozisyonundan ve tavanındaki süslü oymalardan, burasının eskiden şık bir oturma odası olduğu, Bickerstaff'la konuklarının çay içtiği bir yer olduğu belliydi. Orada, duvar kâğıdı bile kalmamıştı; süpürgeliklerin de bir kısmı yoktu.

İçeride ay ışığından, duvarlardan ve sıvadan başka bir şey yoktu. Birden, aklımdan tatsız bir şey geçti. Bickerstaff gibi, ev de kemiklerine kadar tükenmiş bir iskeletti.

Koridora çıktığımızda, hafif bir titreşim hissettim: Boğuk ve nedense tanıdık bir şeydi. "Lockwood, George," diye fısıldadım. "Hissettiniz mi?"

Kulak kesildiler. Lockwood başını salladı. George da omuzlarını silkti.

"*Benim* duymam biraz zor, *değil mi*?" dedi sıkkın bir ifadeyle. "Duyularım sizinki kadar..." Birden korkuyla bağırdı. *"O da ne?"*

Ben de görmüştüm. İlerleyen, uzun, alçak ve çevik bir karanlıktı; odanın en kenarındaki gölgelerin arasında gidiyordu. Duvarın hemen altına, pencereye yakın bir yere yöneldi, ama bulanık ve piramit biçimli ay ışığından uzak durdu. Süpürgeliği izleyerek bize doğru gelmeye başladı.

Metal sesi geldi: Lockwood kılıcını tutup tetikte bekledi. Diğer eliyle, kemerinden kalem fenerini çıkardı. Bunu açtı ve incecik keskin ışıkta beliren minnacık, siyah kahverengi şeyin üstüne tuttu.

"Sadece bir fındık faresi," dedim bir oh çekerek. "Minik bir şey. Ben de şey sanmıştım..."

George da derin bir oh çekti. "Ben de. Daha büyük olduğunu sanmıştım. Bir sıçan sandım."

Lockwood fenerini kapattı. Fare bir büyüden kurtulmuş gibi gitti; görmekten ziyade, hızla gittiğini hissettik.

"Aklımıza büyük fareleri takmamalıyız," dedi Lockwood monoton bir sesle. "Herkes iyi mi? Yukarı çıkalım mı?"

Ama o sırada odanın karşı tarafına bakıyordum. "Bir dakika. Az önce, fenerini açtığında, bir şey gördüğümü sanmıştım..." Kendi fenerimi çıkarıp, arka duvara tuttum. Evet, fenerin berrak ve parlak ışık halkasının içinde, tavana doğru ilerleyen ince, siyah renkli bir çizgi gördüm. Bir kapının çerçevesini andırıyordu.

Biraz yaklaşınca, duvara gömülü menteşeleri ve eskiden bir anahtarın veya kolun bulunduğu ufak ve tırtıklı bir delik gördük. "Aferin, Luce," diye fısıldadı Lockwood. "Eskiden burası duvar

kâğıdıyla veya belki de sahte bir kitaplıkla örtülüymüş sanırım. Bulmak çok zor olurdu."

"Sence Bickerstaff'ın atölyesi burada mı?"

"Olabilir. Senelerce önce zorlandığı belli oluyor. Ama artık gevşemiş. Bence içeri girmeyi başarabiliriz."

Kapıyı çektiğinde, belli bir açıda öne savruldu, çünkü üst kısmı menteşelerinden çıkmıştı. Bunun ardında, evin derinliklerine doğru ilerleyen dar bir geçit vardı. İçeri ışık girmiyordu. Lockwood yine kalem fenerini açtı ve etrafa şöyle bir baktı. Koridor dardı, boştu ve bir başka kapıyla sona eriyordu. Küf ve nem kokusu çok keskindi.

Artık çok dikkatli gitmeliydik. İçeri girmeden önce, sistematik bir biçimde ölçümler aldık ve bunları yazdık. Sonra, iyice eğildik (kapının üst kısmı Lockwood'un başının altındaydı), ufak geçitte ilerlemeye koyulduk. Ağır ve temkinli gittik; birkaç metrede bir durup Yeteneklerimizi kullandık ve yeni ölçümler aldık. Hiçbir şey olmadı. Isı düştü, ama çok az bir fark meydana geldi. Lockwood ölüm ışıltısı görmedi. Kulağıma çok cılız ses dalgaları geliyor gibiydi, ama ne olduklarını anlayamıyordum. Orada burada, tavanda ve tozlu zeminde örümcekler vardı, ama sayıları dikkate alınmayacak kadar azdı. Duvarlara dokununca da bir şey hissetmedim.

George sus pus kesilmişti. Ağır ilerliyor, az konuşuyordu; alaycı veya hakarete varan birkaç –kesin olarak kullanabileceği– fırsatı da es geçti. Her zamanki halinden çok farklıydı. En sonunda, geçitte biraz geride kaldığında, bunu Lockwood'a söyledim. O da farkındaydı.

"Ne düşünüyorsun?" dedim. "Malez mi?"

"Olabilir. Ama kemik camını gördüğünden beri, ilk kez

psişik olarak yüklü bir yere girdi. Ona göz kulak olsak iyi olur."

Aniden belirecek bir hayaletin yaygın olarak görülen dört işareti arasında (diğerleri ürperme, miazma ve yaklaşan korkudur), malez en sinsi olanıdır. İnsanın üstüne ağır ağır bir melankoli hissi çöker ve bunu ta ki bir hayalet sessizce yaklaşıp, kaçacak veya kılıcınızı kaldıracak irade gücünüzün kalmadığını fark edene dek anlamazsınız. O anda, hayalet kilitlenmesi yaşarsınız. Bu durum, canlılığın, mutluluğun ve gülmenin tam tersidir. Genellikle de ölümcüldür. O yüzden, iyi ajanlar her zaman birbirlerini kollarlar ve ekipler halinde çalışırlar. Lockwood ve ben gizlice, dikkat çekmeden George'u aramıza aldık. Onu iki yandan korumaya başladık.

Geçidin sonundaki kapıya vardık. Parmaklarımı kolun üstüne koydum. Elimden ve kolumdan yukarı aşırı bir soğukluk tırmandı. Sonra, sesler duyulup kaybolmaya başladı: Hararetli hararetli konuşan erkek sesleriydi. Puro kokusu ve daha keskin, daha sert bir kimyasal koku hissettim. Neredeyse bir anda yankı kayboldu.

"Kalıntılar hissediyorum," dedim.

Lockwood'un sesi arkadan geldi. "Herkes çok hareketsiz dursun. Bakmaya ve dinlemeye devam edin. Kapıyı açma." Bir dakika, belki biraz daha uzun süre bekledik. En sonunda, Lockwood işaret verdi. "Tamam," dedi. "Ne zaman hazırsan, Luce."

İşaretim buydu. İçime derin bir nefes çektim, kolu tekrar tuttum ve odaya girdim.

Zifiri bir karanlık her yanımı sardı. Derhal daha büyük bir alanda olduğumu anladım. Her zamanki gibi, fenerimi açmak çok cazip geldi, ama bu dürtüyü hissetmemeye çalışarak

kıpırtısız kaldım ve zihnimi açtım. Hemen arkamdan kapının hafifçe kapandığını duydum. Arkadaşlarım konuşmadılar, ama ayaklarının çıkardığı alçak sesleri duydum ve karanlıkta yanıma geldiklerini hissettim. Bana her zamankinden daha da yakın duruyorlardı, ama haksız değillerdi. Aslında, bunu yaptıkları için onlara minnettardım. İçerisi gerçekten de çok ama çok karanlıktı.

İleriye baktım, ama bir şey göremedim. Kulak kesilince, sadece hızla dinen çok silik bir ses dalgası duydum. Lockwood'un 'ışıkları açın' talimatını bekledim.

Epey bekledim. Lockwood hiç acele etmiyor gibiydi.

"İkiniz de hazır mısınız?" diye sordum en sonunda. "Bir şey hissetmiyorum. Ya siz?" Aniden, arkadaşlarımı yanımda hissetmediğimi fark ettim. "*Hazır* mısın, Lockwood," dedim biraz daha yüksek sesle. Yine yanıt gelmedi. Odanın bir yerinden, boğuk bir erkek öksürüğü sesi geldi. İçimde güçlü, bir bıçak gibi ince bir korku akın etti. Telaşla elimi kemerime attım ve çılgınlar gibi etrafa çevirdiğim el fenerimi açtım.

Sıradan, bir başka boş odaydı: Çıplak duvarları, tozlu bir zemini vardı. Tuğlalarla örülmüş tek bir penceresi vardı. Odanın tam ortasında, üstü metalden kocaman bir masa duruyordu. Bunlar ilgimi çekmedi, çünkü yalnızdım. Lockwood ve George yanımda değillerdi.

Hızla arkamı döndüm ve kapıyı açtım. Titreyen elimdeki fenerin ışığında, ikisini de birkaç adım ötede gördüm. Sırtları bana dönüktü ve kılıçlarını çekmişlerdi: Geçitte diğer yöne bakıyorlardı.

"Orada ne işiniz var?" dedim.

"Duymadın mı, Luce?" diye fısıldadı Lockwood. "Hışırtıları duymadın mı?"

"Fare sesi gibiydi," diye fısıldadı George. "Bize doğru geldiklerini sandım, ama..." Kapıda durduğu yeni fark etmiş gibiydi. "Aaa, içeri girmişsin."

"Tabii ki girdim." Sırtımda buz gibi bir parmak hissettim. "Siz de girmediniz mi? Odada benimle birlikteydiniz."

"Hayır, değildik. Şu feneri nereye tuttuğuna dikkat et. Gözlerim kamaştı."

"Biz de senin burada olduğunu sanıyorduk, Luce," dedi Lockwood.

"Hayır, kapıyı açtım ve içeri... Peşimden gelmediğinize *emin* misiniz?" içeride duyduğum alçak ayak seslerini ve görünmez iki şeyin yanımda durduğunu hatırladım. Sesim gerildi ve zorla çıktı. "Yanımda durduğunuzu hissettim..."

"İçeri girdiğini fark etmedik, Luce. Duyduğumuz sesler dikkatimizi dağıttı."

"Senin duymadığına şaşırdım," dedi George.

"Tabii ki *duymadım*!" diye bağırdım. "Duymuş olsaydım, sizi burada bırakıp içeri girer miydim?"

Lockwood elime dokundu. "Tamam, sorun yok. Sakin ol. Sakinleşip, olanları anlatmalısın."

İçime derin bir nefes çekip, titrememi engellemeye çalıştım.

"Buraya gelin de anlatayım. Bundan böyle, birbirimizin yanı başında olmalıyız. Lütfen artık kimse dikkatini dağıtmamaya çalışsın."

İçeri girince, Bickerstaff'ın atölyesi olduğunu tahmin ettiğimiz gizli odada başka psişik kalıntılara rastlamadık. Lockwood tuğlayla örülmüş pencerenin pervazına bir fener koydu. George bunun ışığı altında, odanın etrafında dolandı ve duvarları ince-

ledi. Başka çıkış yoktu. Paslanmış ve sarkık eski gaz lambası kancaları çıplak sıvalardan fırlamıştı. Ortadaki masa içerideki tek mobilyaydı ve çelik ayakları yere mıhlanmıştı. Demir olan üst kısmı tozla ve sıva parçalarıyla kaplıydı. Kenarlarında derin çentikler vardı ve yerdeki yarıklara kadar devam ediyordu.

Lockwood parmağını bu çentiklerden birinin üstünde gezdirdi. "Güzel kanallar," dedi. "Kanın akması için. Bu özellikle diseksiyon amacıyla yapılmış bir masa. On dokuzuncu yüzyılın ortalarından kalma. Bunun gibi masaları Kraliyet Cerrahlar Koleji'nde görmüştüm. Sanırım, Dr. Bickerstaff cesetlerle bu masada deneyler yapıyordu. Ne yazık ki, üst kısmı demir, Luce. Yoksa bundan ilginç psişik geri bildirim alabilirdin."

O sırada, sırt çantamdan çıkardığım suyumu içiyordum ve hızlı hızlı bir parça çikolata yiyordum. Hâlâ kapıda yaşadıklarım yüzünden sarsılmış duyumdaydım, ama korkum daha güçlü bir şeye dönüşmüştü. Oradaki varlıklar beni kaçırmak istiyorlarsa, bundan daha iyisini yapmaları gerekiyordu. Çikolata kâğıdını yere fırlattım. "Eskiden bu odada buluşuyorlarmış. Bir grup adam, puro içerken deneylerini tartışıyorlarmış. Bu kadarını biliyorum zaten, ama daha fazlasını belki hissedebilirim. O yüzden, sessiz olun. Bir şey denemek istiyorum."

Karşıda duvara gittim ve demir masadan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştım. Eskiden, orada bir şömine olduğu belliydi; ızgarası kuş yuvalarıyla, moloz, tahta ve sıva parçalarıyla doluydu. Bickerstaff'la arkadaşlarının masada her ne varsa onu tartıştıkları yer orasıymış gibi gelmişti. Odada bir kalıntı varsa, en güçlü orada hissedilebilirdi. Parmak uçlarımı duvarın sıvasına dayadım. Serin, nemli, hatta biraz yağlı gibiydi. Gözlerimi kapattım ve kendimi kaybettim. Dinlemeye başladım... Geçmişten sesleri

duydum. Bunları yakalamaya çalıştığım anda, silinip gittiler.

Psişik yankıların işleme biçimi tuhaftır. Gelip giderler... Önceleri güçlü, sonraları zayıf olurlar ve dinerler. Tıpkı evin derinliklerinden gelen bir kalp atışı veya ritmik bir nabız gibi. Dokunuşu daha güvenilmez ve yanıltıcı bir Yetenek haline getirirdi. Aynı yere beş kere dokunup hiçbir şey hissetmezken, altıncı dokunuşta psişik bir anımsamanın gücüyle ayaklarınız yerden kesilebiliyordu. Ellerimi duvarlarda gezdirdim, şömineyi ve örülmüş pencereyi denedim ve aldığım tek sonuç kirlenen parmaklarım oldu.

Aradan zaman geçti. Lockwood'un ayak seslerini ve George'un söylenmeyecek bir yerini kaşıdığını duydum. Bunun haricinde, ikisi de sessizdi. İkisini de iyi eğitmiştim.

Tam çantamdan bir paket Ajan Mendili™ ('İs, mezar kiri ve ektoplazma lekeleri çıkarmak için idealdir') çıkaracaktım ki, kapının yanındaki duvara sürtündüm. Elimin gerisine hafif, ama keskin şimşek gibi bir şok çatırtısı hissettim. İrkildim ve bu hissin ne olduğunu bildiğimden, kasten parmaklarımı soğuk ve sert sıvanın üstüne dayadım. Birden, âdeta bir radyo açılmış gibi, odada arkamdan sesler geldiğini duydum. Gözlerimi yumdum, odaya baktım ve zihnimin seslerin yarattığı imgelerle dolmasına izin verdim.

Birkaç kişiden oluşan bir grup adam bir diseksiyon masasının etrafında toplanmıştı. Genel bir sohbet, kahkaha ve keskin bir puro kokusu hissettim. Odanın ortasında, masanın üstünde bir şey vardı. Diğerlerinden daha baskın, yüksek bir ses konuşmaları bastırıyordu. Sesler kesildi ve yerini ciddi bir biçimde tokuşturulan kadeh çınlamaları aldı. Sonra, yankılar dindi.

Bunun ardından, tekrar başladı. Bu sefer, tek bir kişinin

boğazından gelen bir sesi duydum: Birisi âdeta çok keyifli bir iş yaparken, hızlı hızlı ve dalgın dalgın ıslık çalıyordu. Bir şey kesiyordu; bıçağın hışırtısını duyabiliyordum. Derken, sessizlik oldu... Odada bir şey daha vardı. Varlığını dehşet verici hayalet soğukluğunda ve dişlerimi zangırdatan ürkünç hisle fark ettim. Bir de, daha önceden duyduğum o nefret dolu sesi duydum; sayısız sineğin uçarken çıkardığı vızıltı sesi. Karanlıkta bir ses duyuldu.

"Wilberforce'u dene. Oldukça hevesli. Bunu yapar."

Birden, ıslık ve kesme sesi dindi. Ama vızıltı giderek arttı ve korkunç bir soğuk her yanımı kaplamaya başladı. Tıpkı üç gece önce, Bickerstaff'ın mezarının yanında durduğum zamanki gibiydi. Acıyla ağzımı açtım. Bunu yaparken, birçok ağızdan yükselen tek bir çığlık kulağımın dibinde yankılandı.

"Kemiklerimizi bize geri ver!"

Elimi derhal duvardan çektim. Birden, bir sifonun çekilmesiyle birlikte boşalan sular gibi, ölümcül soğuk geri çekildi ve bir kez daha boş odanın boğucu ılıklığını hissettim. George ve Lockwood masanın orada durmuş, beni izliyorlardı. Termosumu çantamdan çıkardım ve onlara duyduklarımı anlatmadan önce sıcak çay içtim.

"Sineklerin vızıltısı," dedim en sonunda. "Feci soğuk... Tıpkı mezarlıktaki gibiydi. Bence her ikisinin de kemik camıyla bir ilgisi var. Bickerstaff kesinlikle onu burada yaptı."

Lockwood masanın yüzeyini tıklattı. "*Ne* için ama? Esas soru bu. Kemik camına bakınca, ne görüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama o gerzek çok kötü bir şey yapmış."

"Şu duyduğun ses..." dedi George. "Bickerstaff mıydı sence?"

"Olabilir. Ama daha çok..." Aramızdan birisinin, cümlesini

bu şekilde tamamlamaması asla iyi değildir. Her zaman kötü haber demektir. Genel olarak, ya kötü bir şey olmuş, ya da olmak *üzere* demektir ve o noktada konuşmayı kesmek zorunda kalırız. Yoksa ölürüz.

"Duydunuz mu?" dedim.

Yarı kapalı kapının ardından cılız bir sürtünme sesi geldi. Geçitten *bir şeyin* topallama, ayak sürüme ve sürünme sesi giderek bize yaklaşıyordu.

"Feneri kısın," diye fısıldadı Lockwood.

George düğmesini kapattı ve oda neredeyse tamamıyla karanlığa boğuldu. Biraz önümüzü görebileceğimiz kadar aydınlık, psişik duyularınızın güçlü olabileceği kadar karanlıktı. Konuşmadan eski D Planı'ndaki pozisyonlarımızı aldık: Ben kapının sağında sırtımı duvara sıkıca yasladım; George solunda ve biraz daha ilerdeydi. Böylece, hayalet güçler kapıyı kırarlarsa, ona denk gelmeyecekti. Lockwood kapağının tam önünde durdu ve ana saldırıya karşılık vermeye hazırlandı. Hepimiz kılıçlarımızı çektik. Sol elimi taytıma sürttüm ve elimi bir anda kaplayan teri sildim. İşin en kötü kısmı buydu: Misafirin hâlâ nerede olduğunun belli olmadığı an. Bir şeyin geldiğini bildiğinizde, ama olayın tüm dehşetiyle sizi vurmadığı bir andır. Zihnin oyunlar oynadığı, paralize eden korkunun yerleştiği andır. Dikkatimi dağıtmak için, elimi kemerimdeki keselerin üstünde gezdirdim ve her şeyi sayıp ezberleyerek hazır olduğumdan emin oldum.

O hafif sesler giderek yaklaştı. Kapıdaki aralıktan yavaş yavaş yayılan bir ışık içeri girdi. Bunun merkezinde, bir gölge büyüdü ve toparlandı. Lockwood kolunu geriye çekti; kılıcı metali parıldadı. Kılıcımı havaya kaldırdım.

19

Görünmez bir güç kapıya hücum etti ve çok şiddetli bir biçimde George'un suratına indi. Bir gıcırtı ve çatlama sesi geldi... Karanlık bir şekilde odaya daldı. Lockwood öne atılıp, kılıcını savurdu. Boğuk bir cıyaklama sesi duyuldu. Bir an için, hiçbir şey kıpırdamadı. Lockwood donakalmış gibiydi. Benim kılıcım da havada yarım bir kavis çizdi; kaslarım kutunun kırıldığını ve etrafa saçılan tuz ve demir parçalarının kokusunu hissettiğimde kilitlenmişti.

Fenerimi çıkarıp son ayara getirdim ve Lockwood'un saldırma anında donduğu pozu aydınlattım. Kılıcı Quill Kipps'in boğazından bir, iki santim ötedeydi. Kipps tek bacağını hafifçe kaldırmıştı ve suratında şaşkın bir ifadeyle geriye kaykılmıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kılıcının ucu da Lockwood'un karnın biraz ötede havada kalmış sallanıyordu.

Kapıya toplanmış kişiler arasında olan Kat Godwin'in elinde

bir gece feneri vardı ve Ned Shaw bir tuz bombası alıyordu. Ufak Bobby Vernon'ın hayret dolu gözleri karanlıktan bir yerden Shaw'un sol koltuk altında gözüküyordu. Ve tatsız görüntülerin hepsinin suratından şaşkınlık ve dehşet okunuyordu. Sessizlik George'un kapının ardından gelen boğuk küfrü haricinde devam etti.

Birden, Lockwood ve Kipps tiksintiyle bağırarak birbirlerinden öteye sıçradılar.

"*Ne* yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Kipps.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Beni *epey* ilgilendirir," dedi Lockwood. Asabi bir tavırla elini saçlarının arasında gezdirdi. Burada olman beni ilgilendirir. Tehlikeli bir hayat yaşıyorsun, Kipps. Kılıcım neredeyse boynuna saplanıyordu.

"Ben mi? Bir Misafir olduğunu sandık. Mermi gibi hızlı tepkilerim olmasaydı, böğrünü delmiştim."

Lockwood kaşını havaya kaldırdı. "Hiç sanmam. Sadece kim olduğumu gördüğünü fark ettiğim için, kılıcının sapını Baedecker-Flynn ters vuruş manevrasıyla karnına saplamaktan vazgeçtim. Seni görüp, bunu yapmadığım için şanslısın."

Bir sessizlik oldu. "Eh, neden söz ettiğini anlamış olsaydım, güzel bir yanıt verebilirdim."

Kılıcını kemerine taktı. Lockwood da kendisininkini kaldırdı. Ned Shaw, Bobby Vernon ve Kat Godwin kaşlarını çatarak odaya girdiler. George eskisinden de ufak ve düz görünen burnunu ovuşturarak kapının ardından çıktı. Bir süre, kimse pek bir şey demedi, ama kılıçlar ve diğer silahlar kaldırılırken, herkesten yeteri kadar sert metal sesleri çıktı.

"Eee," dedi Lockwood. "Demek bizi takip etmeye karar verdiniz ha? Ne alçakça bir davranış."

"*Sizi* takip etmek mi?" Kipps alaycı bir biçimde güldü. "Biz Bobby Vernon'ın Arşivlerde bulduğu ipuçları yüzünden buradayız, dostum. Sizin bizi takip etmiş olmanız beni şaşırtmazdı."

"Buna gerek yoktu. George'un araştırmaları gayet yerinde."

Bobby Vernon kıkırdadı. "Sahi mi? Wimbledon Common'daki o görevden sonra, Cubbins'in bir işinin *olmasına* bile şaşırdım."

Lockwood kaşlarını çattı. "Bu yarışmayı kazanmak büyük bir zevk olacak, Quill.

Bu arada, *The Times*'a vereceğin ilanın çok büyük olmasına gerek yok. Sadece bir dille yazılmış, yenilginizi açıklayan yarım sayfalık bir şey yeter."

"Kipps okuma yazma *biliyorsa* tabii," dedi George.

Ned Shaw kıpırdandı. "Ne söylediğine dikkat et, Cubbins."

"Özür dilerim. Farklı bir şekilde söyleyeyim. Eminim ki Borneo yağmur ormanlarında ondan daha iyi okuma yazma bilen maymunlar vardır."

Shaw'un gözleri irileşti ve elini kemerine götürdü. "Tamam, bu kadar..."

Lockwood paltosunu yana çekti ve elini kılıcının kabzasına götürdü. Kipps, George ve Godwin de aynı anda aynı şeyi yaptılar.

"Kesin şunu!" diye bağırdım. "Hepiniz şu saçmalığı kesin artık!"

Altı surat bana döndü.

Sesimi yükseltmiştim. Yumruklarımı sıkmıştım. Ayağımı yere vurmuş bile olabilirdim. Onları o tartışma halinden çıkarmak için ne gerekiyorsa yaptım. Öfkeleri kontrolden çıkarak

yükseliyordu ve bunun yarattığı tehlike giderek kötüleşiyor, elle tutulur hale geliyordu. Hayaletli yerlerde, olumsuz hisler asla iyi bir fikir değildir. En kötüsü de muhtemelen öfkedir.

"Hissedemiyor musunuz?" diye hırladım. "Hava değişiyor. Evdeki enerjileri ayaklandırıyorsunuz. *Derhal* sesinizi kesin!"

Bir sessizlik oldu. Endişelenmiş, utanmış ve üzülmüşlerdi, ama dediğimi yaptılar. Lockwood içine derin bir nefes çekti. "Teşekkürler, Luce. Haklısın."

Diğerleri de evet der gibi başlarını salladılar. "Tamam, öfke yok," dedi George. "Ama ya alaycılık? Bu da mı yasak?"

"Susun."

Bekledik. Hava fena halde gerilmişti.

"Sizce durdurabildik mi?" dedi Quill Kipps en sonunda. "Zamanında durduk mu acaba?"

Kipps bunları söylerken bile, Kat Godwin'in gece feneri titredi, ışık azaldı, sonra yine çoğaldı. George termometresini açtı ve düğmeyi çevirdi. "Isı düşüyor. Şu anda, on derece. İçeri girdiğimizde on dörttü."

"Hava ağırlaşıyor," diye mırıldandı Bobby Vernon. "Miazma birikiyor."

Evet anlamında başımı salladım. "Ben de aura fenomeni hissediyorum. Bir hışırtı var."

Kat Godwin de duyabiliyordu; suratı solmuş ve gerilmişti. "Sanki... Şey gibi..."

Pullu kuyruklu ve pençeli bir sürü minik yaratık evde hızla üstümüze geliyordu.

Duvarlara sürtünüyor, kapıların altlarından geçiyor, borulardan ve parkelerin altından çıkıyor, o nefretle havasız kalmış odada bize yaklaşıyorlardı. Açıkçası, sesler bunu andırıyordu. Kat

Godwin bunu ve o kaçınılmaz sözcüğü söylemedi. Gerek yoktu. Herkes tahmin ediyordu.

"Zincirleri çıkarın," dedi Lockwood. "Hepiniz iyi bir şeyler düşünün."

"Hemen," dedi Kipps.

Aç sırtlanlar kadar zarif olabilirlerdi, ama haklarını yiyemezdim: Fittes ajanları iyi eğitimliydi. Malzeme çantalarını bizden önce açtılar ve sadece yirmi saniyede güzel bir çift zincir dairesi oluşturdular. Ned Shaw hâlâ kaşlarını çatmış bize bakıyordu, ama diğerleri sakindi ve samimi gözüküyorlardı. Öncelik hayatta kalmaktı.

Hepimiz dairenin içine sığıştık.

"Böyle birbirimize sokulmamız hoş oldu," dedi George. "Tıraş losyonun güzelmiş, Kipps. Ciddiyim."

"Teşekkürler."

"Kesin sesinizi," dedim. "Dinlememiz gerek."

Böylece, yedi ajan bir dairenin içinde sessizce durduk. Fenerin ışığı çılgınlar gibi titremeye devam etti. Hiçbir şey göremiyordum, ama hışırtı, sürtünme ve sürünme sesleri giderek yaklaştı...

Artık sesler korkunç, telaşlı bir kovalamaca yaşanıyormuş gibi etrafınızdan geliyordu, ama karanlıkta onları göremiyorduk. Kat Godwin'in kesik kesik nefes alışından, onun da duyduğunu anladım; diğerlerinin ne durumda olduğunu bilmiyordum.

Etrafımdaki karmaşa arttı.

Sanki o telaşlı kovalamaca duvarlarda devam ediyordu. Tavana varana dek bu şekilde devam etti. Pençeler başımızın üstündeki sıvaları tırmalayıp düşürdü. Sesler artmaya devam etti. Ses tavanla karıştı; o korkunç sürtünme sesi evin dokusunda silindi.

"Bitti," dedi Kat Godwin. "Geri çekildiler. Sen de öyle mi düşünüyorsun, Lucy?"

"Evet, hava düzeliyor... Bir dakika, demek ismimi sen de *biliyordun*?"

"Isı on ikiye yükseldi," dedi George.

Bunun ardından, gerilim azalmaya başladı. Herkes birden hepimizin ne kadar sıkışık durduğunu fark etti. Daireden apar topar çıktık ve zincirleri kaldırdık.

İki grup yine karşı karşıya geçip, birbirine baktı.

"Bak, Quill," dedi Lockwood. "Bir teklifim var. Burasının tartışacak bir yer olmadığı belli. Buna sonra, başka bir yerde devam edelim. Ayrıca, kimse birbirini görmeye tahammül edemiyorsa, neden iki gruba ayrılıp evi öyle araştırmıyoruz? Dilediğimiz yeri inceleriz, diğer grubu rahatsız etmeyiz. Kulağa adilane geliyor mu?"

Kipps gömlek düğmelerini çekiyor ve ceketini silkeliyordu. Sanki bu zoraki yakınlığımızdan dolayı, pire kapmış olmaktan korkuyordu. "Tamam, ama aniden karşımıza çıkmayın. Bir dahaki sefere, kafanı uçurabilirim."

Başka bir şey demeden, yanlarından geçtik ve geçitte ilerlemeye koyulduk. Dış kapıdan çıkınca, geriye dönüp ana salona gittik. Lockwood orada duraksadı.

"Kipps'in gelmesi işleri karıştırdı," diye fısıldadı. "Atölyede biraz vakit geçirip ölçüm alabilirler, ama çok geçmeden yine bizi izleyecekler. O belgeler bu evdeyse, kimse rahatsız etmeden bulmak istiyorum. Lucy, kullanmak istemediğini biliyorum, ama dostumuz kafatasına danışmanın vakti gelmiş olabilir."

George'un iri sırt çantasına keyifsizce baktım. "Bana hâlâ kötü bir fikir gibi geliyor," dedim. "Ama vaktimiz daralıyorsa..."

Sırt çantasını açtım, elimi içine soktum ve tıpadaki kolu çevirdim. "Ruh," dedim eğilerek, "burayı tanıdın mı? Ustanın atölyesi neredeydi? Bize söyleyebilir misin?"

Kavanoz soğuk ve karanlık kaldı.

"Belki biraz yaklaşman gerekiyordur," dedi Lockwood.

"Bundan daha fazla yaklaşırsam, George'un boynunu gıdıklayacağım. Ruh, beni duyuyor musun? Beni duyuyor musun? Ay, kendimi salak gibi hissediyorum. Tamamıyla boşa..."

"Yukarı katta..."

İrkilerek geri çekildim; kavanozun ortasında bir anlığına yeşilimsi bir ışık parlayıp söndü. Ama fısıltı ve ışık sonra bir anda kayboldu.

"Yukarı olduğunu söyledi," dedim alçak sesle. "Kesinlikle, yukarıda dedi. Ama bunu gerçekten de..."

Lockwood çoktan koridoru yarılamıştı. "Ne bekliyoruz? Haydi! Fazla vaktimiz yok!"

Ama o merdivenlerden yukarı çıkmak, *hızla* yapabileceğimiz bir şey değildi. Basamakların birçoğu çürümüştü ve ağırlığımızı taşımıyordu.

Panellerin ve devrilmiş kırık tahtaların üstünden geçmek zorundaydık.

Yukarıda, çatının eskiden olduğu yerde yıldızlar parıldıyordu. Ayrıca, önlem olarak ölçümler de yapmamız gerekiyordu (bunu daha da telaşla yapıyorduk; rakiplerimizi her an aşağıda göreceğimizi düşünüyorduk). Bu da bizi daha fazla oyalıyordu. Isıda hafif bir düşüş olduğunu gördük ve silik sesler duyduk (hafif bir çıtırtı ve ıslık sesi geldi). Lockwood da karanlıkta parıldayan bazı plazmik kalıntılar gördü. Yukarı kata çıktığımızda, yapmamız gereken son bir şey daha vardı.

"Süpürgeliklere bakın," dedim. "Yanındaki o karanlık lekeler de ne?"

George eğildi ve kalem feneriyle bunları aydınlattı. "Toz ve kir lekeleri," dedi. "Binlerce incecik çizgi oluşmuş. Bu, tam da şey lekesi gibi..." Sustu.

"*Farelerin* yapacağı türden bir şey mi?" Lockwood sabırsızlıkla yanımızdan geçti ve son basamakları tek bir çevik adımla aştı.

"Unutun onu. Gelin."

Büyük, kare biçimli bir sahanlıktı ve yıkılmış, çatının yarısı çökmüştü. Ahşap parkelerde, kahverengi yapraklar ve ufak ufak dallar tozun toprağın arasında duruyordu ve ay yukarıdaki çatıdaki büyük deliklerden buz gibi bir ışık saçıyordu. Arkamızda, bir geçit evin daha da derinliklerine ilerliyordu, ama orası düşmüş olan molozlarla yarı tıkanmış vaziyetteydi. Merdiven yukarı çıkışta kendi etrafında kıvrıldığından, evin ön kısmına sırtımızı dönmüştük. İleride üç oda vardı ve kapıları açık duruyordu.

"Evet..." diye fısıldadı hayalet kulağıma. *"Orası..."*

"Yaklaştık," dedim. "Bickerstaff'ın çalışma odası o odalardan biri olmalı."

Bu ismi söylememle birlikte duyduğum psişik seslerde bir yükselme oldu; uzaktan gelen çatırtı sesleri beni irkiltecek derecede arttı. Boş evde hafif bir esinti oldu ve yerdeki yaprakları ve kıvrık kâğıtları oynattı. Birkaç parça tırabzanların arasından, aşağıdaki engin karanlığa düştü.

"Burada o ismi pek söylemesek iyi olabilir," dedi Lockwood. "Isı kaç, George?"

"Sekiz derece. Sabit."

"Burada dur ve Kipps'in gelip gelmediğine bak. Lucy, sen benimle gel."

Ses çıkarmadan sahanlıkta ilerledik. Tırabzanın yanında duran ve merdivenin kıvrımlarından aşağıdaki koridorun büyük bir kısmını görebilen George'a baktım. Ruh halinde bir değişiklik yok gibiydi ve beden dili de iyiydi. Görebildiğim kadarıyla, malez daha kötüye gitmiyordu. Sırt çantası açıktı. Hayalet kavanozunun tepesini ve silik yeşil parıltısını görebiliyordum.

"Evet..." dedi ses. *"Uslu kız... Yaklaşıyorsun..."*

Ses ne kadar da hevesli geliyordu.

"Ortadaki oda... Parkelerin altında..."

"Orta oda diyor. Orası olduğunu söyledi."

Lockwood ortadaki kapıya yaklaştı, içeri girmeye kalkıştı, ama derhal dışarı sıçradı.

"Soğuk nokta," dedi. "İnsanın içine işliyor."

Termometremi çıkarıp, kapıdan içeri tuttum. Derhal elime vuran soğukluğu hissettim. "İçerisi beş, dışarısı sekiz derece. Ciddi bir serinlik."

"Sırf o da değil," dedi Lockwood. Paltosunun cebinden hemen güneş gözlüğünü çıkarıp taktı. "Örümcekler de var. Bir de ölüm ışıltısı... Bu seferki çok parlak. Şurada, pencerenin altında."

Göremiyordum, ama görmeyi de beklemiyordum. Benim gözüme, orta büyüklükte, kare biçimli, kocaman ve boş bir pencere boşluğu gibi gözüküyordu. Harabeye dönen evin geri kalanı gibi, orada da eşya veya dekorasyon yoktu. Bickerstaff'ın zamanında nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım: Çalışma masası ve sandalyesi, duvarlarda portreler, belki bir, iki kitaplık ve şöminenin üstünde bir guguklu saat... Yok, bunu yapamıyor-

dum. Aradan uzun süre geçmişti ve hissettiğim kötücül boşluk çok güçlüydü.

İçeri sızan ay ışığı, her şeyi uykudaymış gibi gümüş renkli bir perdenin ardından gösteriyordu. Zihnimdeki statik sesi bir, iki kere yükseldi, sonra o odadaki ağır sessizlikten yayılıyormuş gibi birden dindi. Tavanın köşelerinden tozlu örümcek ağları sarkıyordu.

Orası, evdeki dadanmanın merkeziydi. Kalbim canımı acıtacak kadar hızlı çarpıyordu ve dişlerimin birbirine çarptığını duyabiliyordum. Paniğimi bastırmaya çalıştım. Joplin bize ne demişti? Dışarıda duran adamların pencerede bir hareket gördüklerini.

"Lockwood," diye fısıldadım. "Burası fareli oda. Bickerstaff'ın öldüğü yer. Buraya girmemeliyiz."

"Ha, sakın korkmayın," dedi hayalet zihnimde. *"Belgeleri mi istiyorsunuz? Odanın ortasındaki bir parkenin altında. Dosdoğru oraya gidin."*

"Hemen bakıp çıkacağız," dedi Lockwood. "Sonra, gideceğiz." Gözlüğünün ardındaki gözlerini göremiyordum, ama temkinli olduğunu hissedebiliyordum. Kapıda durdu ve içeri girmedi.

"Kafatası da öyle yapmamızı *istiyor*," dedim yalvarır gibi. "Ama ona güvenemeyiz; güvenemeyeceğimizi *biliyorsun*. Bırakalım, Lockwood. Gidelim buradan."

"Bu kadar şeyden sonra mı? Olmaz. Hem Kipps her an buraya gelebilir." Eldivenlerini bileklerinden biraz daha yukarı çekti ve kapıdan içeri girdi.

Ben de dişlerimi sıkarak peşinden gittim.

Isıdaki düşüş feciydi; paltom üstümde olduğu halde titredim.

Bir de, statik de birden arttı. Sanki içeri girmemle birlikte bir düğmeyi çevirmiştim. Hava dışarıdaki sarmaşık gibi değil, ama farklı, tatlı bir şey kokuyordu ve ağırlaşmıştı. Ağır, çürümüş ve bir şekilde bozulmuş bir şey kokuyordu. Belirli bir kaynağı da yoktu. Orası, uzun süre içeride kalınacak bir oda değildi.

Ağır ağır, ay ışığının yer değiştiren çizgilerinde yürüdük; ellerimiz kılıçlarımızdaydı ve zemini inceliyorduk. Parkelerin birçoğu yerinden oynamamıştı; taş gibi sağlam ve dayanıklıydı.

"Buralarda bir yerde," dedim. "Kafatası öyle diyor."

"*Ne kadar da* yardımsever bir kafatası... Hah, şuradaki biraz gevşek. Dikkatli ol, Lucy." Bir anda dizlerinin üstüne çöktü, yere eğildi ve gevşek parkenin etrafını uzun parmaklarıyla yokladı. Kılıcımı belimden aldım ve ağır ağır odada dolandım. Orada kımıldamadan durmak istemiyordum; nedense hareket etme ihtiyacı hissediyordum.

Kapının yanından geçtim; sahanlıkta bekleyen George tırabzanların oradan bana bakıyordu. El salladı. Sırt çantası silik yeşil bir parıltı saçtı.

Pencerenin önünden geçtim; oradan girişteki verandadaki uzun taşları, tepeden aşağı uzanan patikayı ve eğri büğrü ağaçların tepesini görebiliyordum. Boş bir şöminenin önünden geçtim ve içimden kararmış taşlarına dokunmak geçti.

Geçmişten sesler duydum; oda ılıktı, şöminede odunlar çıtırdıyordu.

"Al, sevgili dostum. Çocuk senin için her şeyi hazırladı. Seni bu yüce amaç için seçtik. Öncü olacaksın!"

Bir başka ses: "Yanında durun ve bezi kaldırın. Bize ne gördüğünüzü söyleyin."

"*Siz* daha bakmadınız mı, Bickerstaff?" Konuşan kişi aksiydi ve korkuyordu. "Eminim ki, bunu yapmak asıl size..."

"Bu, şeref *sizin*, sevgili Wilberforce. Kalbinizden geçen şey bu değil mi? Haydi, dostum! Cesaret kazanmak için bir yudum şarap için... İşte, böyle! Sözlerinizi kayıt etmeye hazırım. Şimdi... Örtüyü açın. Bakın ve bize..."

Bir anda, içerisi buz gibi oldu ve dehşet dolu bir çığlık atıldı... Hemen ardından da sinek vızıltısı duyuldu. "Hayır! Yapamam!"

"Yapacağınıza yemin ederim! Onu sıkı tutun! Kollarını tutun! Bak, lanet olasıca, *bak* dedim! Sonra da bize anlat! Gördüğün muhteşem şeyleri söyle!"

Ama gelen tek yanıt bir çığlık oldu. Giderek arttı, arttı ve aniden kesildi...

Elimi duvardan çektim. Duyduğum şeyler yüzünden kaskatı kesilmiştim ve gözlerim şok içinde donmuştu.

Oda, sanki tüm bina nefesini tutmuş gibi çok sessizdi. Kımıldayamıyordum. Ölü bir adamın korkusunun yankısı beni sarmalamıştı. Dehşet hissi geçmeye başladı; gözlerimi kırpıştırarak, nefes alarak nerede olduğumu hatırladım. Odanın tam ortasında,

Lockwood çıkardığı parkelerden birinin başına çökmüştü. Ağzı kulaklarındaydı. Elinde birkaç tane sararmış ve kırışmış kâğıt duruyordu.

"Buna ne dersin?" Gülümsedi. "Kafatası doğruyu söylemiş!"

"Hayır..." Öne atılıp kolunu tuttum. "Her konuda değil. Beni dinle. *Burada ölen kişi Bickerstaff değil,* Wilberforce. Bickerstaff burada, bu odada onu kemik camına bakmaya zorlamış! Onu öldüren şey kemik camı, Lockwood... Bu evde ölen

kişi Wilberforce ve bence ruhu hâlâ burada. Dışarı çıkmamız gerek. Konuşma, sadece dışarı çık."

Lockwood'un suratı kireç gibi kesildi. Kalktı ve tam o anda George yanımızda belirdi. Gözleri parıldıyordu. "Buldunuz mu? Belgeleri buldunuz mu? Ne yazıyor?"

"Sonra," dedi Lockwood. "Sana merdivenleri gözetle demiştim."

"Ha, sorun yok. Aşağısı sessiz. Aaa, hem de el yazısı ve minik resimler de var. Bu harika..."

"Çıkın dışarı!" diye bağırdım. Kulağımda giderek artan bir baskı hissettim. Penceredeki ay ışığı da sanki yoğunlaşmış gibiydi.

"Evet," dedi Lockwood. "Gidelim." Arkamızı döndük...

Ned Shaw'un iri şeklini kapıda gördük.

Çıkışı tıkamıştı. Belinin yan tarafına ve dirseğine birer menteşe iliştirecek olsanız, çirkin ama işe yarar bir döner kapı olabilirdi.

"George, aşağı katı ne zamandır gözetliyorsun?" diye sordum.

"Şey, birkaç dakikadır ne yaptığınıza bakmak için buraya gelmiş olabilirim."

Shaw'un gözlerinde bir zafer ve şüphe parıltısı vardı. "Elinde ne var, Lockwood?" dedi. "Ne buldun?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Lockwood dürüstçe. Eğilip belgeleri çantasına koydu.

"Onları bana ver," dedi Shaw.

"Hayır. Bırak da geçelim lütfen."

Ned Shaw kıs kıs güldü; kayıtsızca kapı koluna yaslandı. "Ne bulduğunu görene dek olmaz."

"Burası tartışma yapacak bir yer değil," dedim. Isı düşüyordu:

Ay ışığı yavaş yavaş canlanıyormuş gibi dönüp değişmeye başlamıştı.

"Belki de farkında değilsin," dedi Lockwood "Bu oda..."

Shaw yine güldü. "Ha, her şeyi görüyorum. Ölüm ışıltısını, miazmanın oluşmaya başladığını. Biraz hayalet pusu bile var... Evet, burası uzun süre kalınacak bir yer değil."

Lockwood gözlerini kıstı. "O zaman..." Kılıcını çekti. "Hemen gitmemize razı geleceksin." Ona doğru bir adım attı. Shaw tereddüt etti ve... Şu dediğim menteşeler aniden yerine geçmiş ve bir güzel yağlanmış gibi, geriye kaydı ve geçmemize izin verdi.

"Teşekkürler," dedi Lockwood.

Lockwood'un bunu sakin ama biraz alaycı bir tavırla söyleyişi miydi, yoksa benim son derece aşağılayıcı ifadem veya George'un suratındaki gülümsememi miydi, ya da içindeki o zapt edemediği baskı mıydı bilemiyorum, ama Ned Shaw'un sabrı taştı. Kılıcını çekti ve bir anda Lockwood'un sırtına hamle yaptı. Bu hareketi biliyordum: Kuruntular, Heyulalar ve Cezbedenler üstünde kullanılan, Komiyama Dönüşü denen bir hareketti. İnsanlar üstünde kullanılmazdı.

Ned kılıcını çekerken hayretle bağırmam Lockwood'u uyarır gibi oldu. Arkasına dönmeye yeltendi: Kılıcın ucu belirli bir açıda paltosunun kumaşını sıyırdı, dikişlere takıldı ve deldi. Tam sol kolunun altına girdi. Lockwood bağırdı ve geriye sıçradı.

Shaw suratı kızarmış, nefes nefese bir halde çılgın bir boğa gibi peşinden gitti.

Sahanlığın ortasına varan Lockwood hızla arkasına döndü, düşmanının öne uzattığı kılıcına vurdu ve Shaw'un kılıçlı elinin

yukarısında iki paralel çizgi çizdi. Shaw'un ceketinin yakası gevşeyip sarktı. Shaw öfkeyle bağırdı.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi. Kipps basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Kat Godwin ve minik Bobby Vernon da peşinden geliyordu. Hepsi kılıçlarını çekmişlerdi.

"Lockwood!" diye bağırdı Kipps. "Neler oluyor?"

"O başlattı!" diye bağırdı Shaw çılgınlar gibi kılıç darbelerini savuşturmaya çalışıp, sahanlıkta geri geri giderken. "Bana saldırdı! İmdat!"

"Yalan söylüyor!" diye bağırdım. Ama Kipps çoktan işe karışmıştı. Yan taraftan Lockwood'a kılıcını savurdu. Lockwood'un onu göremeyeceği bir pozisyondaydı: Sinsi ve etkili bir saldırıydı. Tipik bir Fittes hamlesiydi. Shaw'un hain saldırısından beri içimde artan *öfke* patladı. Kılıcımı kaldırıp öne çıktım.

Ama Kipps'e ulaşmama fırsat kalmadan, Kat Godwin bana yetişti. Kılıçlarımız tiz ve yüksek bir ses çıkararak birleşti. İlk hamlesinin gücü neredeyse kılıcımı düşürmeme neden olacaktı, ama bileğimi hemen düzeltip darbeyi savuşturdum ve yerimde kaldım. Bir an için, öylece kilitlendik: Kat'in parfümünün limonumsu kokusunu hissediyor, şık gri ceketinin düzgün ilmeklerini görebiliyordum. Ayrılıp birbirimizin etrafında döndük. Ayaklarımız toz kaldırıyor, gümüş rengi havada ışıltılar oluşturuyordu. Isı çok düşmüştü. Kulaklarım da fena halde çınlıyordu.

George da yan taraftan Lockwood'a ulaşmaya çalıştı. Onu hem Kipps'ten, hem de diğer taraftaki Vernon'dan koruyordu. Lockwood Shaw'un ceketinin ikinci kolunu da ayırmıştı. Ay ışığıyla aydınlanmış zeminde minik minik tırtıklı kumaş parçaları duruyordu.

Godwin gözlerine düşen saçlarını geriye itti. Suratı öylesine sert ve kararlıydı ki, mermerden yapılmış gibiydi. Belki de ben de o sırada öyle gözüküyordum. Zihnimin bir kısmı bana bağırıyor, durmamı ve sakinleşmemi söylüyordu. Ama bunu yapmak hayaletli evlerde zordu. İnsanın duyguları zorlanıyor ve abartılı bir hale geliyordu. Evet, çok öfkeliydim; hepimiz öyleydik. Ama evin havasının hepimizi ne kadar aşırı uçlara çekeceğini düşünüyordum... George, Vernon'ı hızlı bir dizi hamleyle geriye itiyordu. Kipps onu bacağından güzelce nişan alıp yaraladığında geri çekildi. Lockwood soğukkanlı ve sistematik hamlelerle, Shaw'un ceketini lime lime etmek üzereydi. Godwin'se...

Kat Godwin'in bir sonraki hamlesi öncekilerden iki misli hızlıydı. Solgun suratıyla ve iri iri açılmış gözleriyle kılıç tutan elime saldırdı. Kılıcının ucu bilek kemiklerimin arasındaki yere, el korumasının hemen ardına saplandı. Derimi delip geçince bağırdım. Bileğimi tuttum. Parmaklarımın arasında kandamlaları belirdi.

Şok içinde ona baktım. Sonra, bakışlarım arkasına kaydı. Ağzımı hayretle açıldı ve geriledim.

"Pes mi ettin?" dedi Godwin.

Başımı sallayıp, ardında kalan boş çalışma odasını işaret ettim. Ay ışığının ortasında, pencerenin altındaki aydınlık alanda yerden karanlık bir şekil yükseliyordu. Şekil etrafa şiddet dolu bir sessizlik yayıyordu. Ay ışıkları titreyip kalınlaştı; hayalet pusu şeritleri sallandı ve zemine yakın bir yerde toplandı. Odadan dışarı buz gibi bir hava esti, bizi kapladı ve basamaklara doğru itti. O nahoş miazma, iç bulandırıcı yoğun koku ta ciğerlerimize akın etti.

Kat Godwin'den tuhaf bir ses çıktı: arkasına baktı ve ağzı

hayretle açılmış bir halde yanımda dikildi. Diğerleri de kılıçlarını indirmiş, bizim gibi oraya bakakalmışlardı. Şekil yükselmeye devam etti.

"Tanrım," dedi birisi. "Bickerstaff."

Hayır, Bickerstaff değildi. Bunu biliyordum. Bickerstaff değil, Wilberforce'tu. Aynaya bakan adamdı. Ama *bu* bile gördüğümüz hayaletle ilgili dehşet verici gerçeği tanımlamaya yetmiyordu. İnsan şeklini *belli belirsiz* andırıyordu, o kadarını görebiliyorduk. Ama nedense bir *terslik* vardı. Farklı açılardan dönüp kıvrılıyordu ve smokin giymiş bir beyefendi gibi uzun boylu bir adamı andırıyordu. Başının hatları görülebiliyordu, üstünde müthiş bir ağırlık varmış gibi başını eğmişti, ama geri kalanını seçemiyordum. Kolları şişmişti, göğsü ve karnı da tuhaf bir biçimde dalgalanıyordu. Her şey gölgelerde kalıyordu, ayrıntıları göremiyordum.

Şekil aydınlık kısımda sallanarak ve titreyerek yükseldi. Âdeta sırf kendisinin duyabildiği, çılgın bir müziğe eşlik ediyordu. Hareketleri dehşet hissi yayıyordu: Buz gibi havaya muazzam bir korku hissi salıyordu. Kaslarımın hayalet kilidinden etkilendiğini hissettim. Dizlerimin bağı kesildi ve elimdeki kılıç titredi.

Şekil sarhoş bir adam gibi sallanarak, başı boynunun etrafında dönerek, bedeni değişerek ve korkunç, akıcı bir zarafetle kıvranarak yükseldi ve ay ışığına karşı bir siluet oluşturdu. Ardındaki pencerenin camlarında buz ağları oluşup katılaştı. Başı hâlâ önüne eğikti. Bedeninin hafif ama yine de kontrolsüz kasılmaları iki misline çıktı. Âdeta kendini paramparça etmek istiyor gibiydi. Başını aniden kaldırdı ve bize baktı; ışığı emen kapkara bir boşluk gibiydi.

Kulaklarımda çaresizlik dolu bir ses yankılandı: *"Bickerstaff! Hayır! Bana aynayı gösterme!"*

Birisi, Godwin olabilirdi, çığlık atmaya başladı. Haksız da değildi. Şekil parçalanacakmış gibi titriyordu. Islak bir köpek gibi iki yana sallanıyordu. Bunu yaparken, onu oluşturan kısımlar koptu. Sanki bedenindeki etler titreyerek gevşiyor ve yere düşüyordu. Bunlardan her biri yere düşerken, parçalar açılıyor, uzuyor ve kısa siyah şekiller belirip odada sekerek ilerliyordu. En sonunda, bunlar kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Fareler!" dedi Lockwood. "Merdivenlere koşun! Kaçın!"

Lockwood'un sesi hayalet kilitlenmesini çözdü; teker teker eğitimimiz devreye girdi. Ama geç kalmıştık; ilk oluşan siyah şekiller bize varmışlardı. Parıldayan kapkara bedenli, çılgın bir ifadeyle bakan sapsarı gözlü üç şekil, zıplayarak kapıdan geçti. Bir tanesi doğrudan George'a saldırdı, ama George onu kılıcını hızla savurarak alt etti. Fare patladı; Parlak mavi bir ektoplazma yağmuru Vernon'ın ceketine saçıldı ve cıyaklamasına neden oldu. Lockwood bir tuz bombası atarak diğer fareyi yaktı; fare parlak bir alevle yanmaya başladı. Üçüncü fare telaşla kaçıp duvara tırmandı. Pencereden ötede, mavi alevler arasında o cehennemden fırlamış yaratık sıçradı ve keyifle dans ediyormuş gibi döndü. Dönerken eriyen etlerinin arasında kaburgaları parladı ve kol kemikleri belirdi. İrili ufaklı et parçaları koptu; hayalet fareler duvarlardan tavana tırmandı. Kapıdan daha da fazlası geliyordu.

"Geriye kaçın!" diye bağırdı Lockwood yine. Ağır ağır, ne yaptığını bilir bir tavırla geri geri yürüyor, yaklaşan ve saldıran şekillere kılıç sallıyordu. George'la ben de aynı durumdaydık; Fittes ajanlarından Shaw ve Godwin aramızda en düzenli biçimde karşılık verenlerdi. Shaw demir parçaları bir daire oluşturacak biçimde yere serpti; böylece, yaklaşan fareler yanıp sıçradı ve geri döndü. Godwin sağa sola tuz bombaları fırlatıyordu.

Kipps mi? Çoktan kaçmaya başlamıştı. Ayak seslerini ödlekler gibi paldır küldür aşağıya kaçarken duyabiliyordum. Ama Bobby Vernon paniğe kapılmıştı; ne saldırıyor, ne de geriliyordu. Kılıcı gevşek bir biçimde elinde duruyordu ve gözlerini karşısında dönüp duran kemikli şeye dikmişti. Zayıflığını hissetmişti. Misafirler bunu her zaman anlardı.

Fareler duvarlardan ve tavandan ona yöneldiler. Bir tanesi başına atladı; Lockwood uzun paltosu ardında savrularak o yöne sıçradı. Kılıcını salladı ve fare yolu yarılamışken onu ikiye böldü. Plazma erimiş yağmur damlaları gibi yere saçıldı.

Vernon inledi. Lockwood onu yakasından tutup, merdivenlere doğru çekiştirdi. Sağdan ve soldan, siyah şekiller hâlâ akın akın geliyordu. Bir tuz bombası atıp, cıyaklayarak geri kaçmalarını sağladım. Tüm sahanlık tuzla ve demirle kaplanmıştı, yanan fareler ufalıp dört bir yana kaçıştı.

Merdivenlere vardık. Lockwood Vernon'ı öne fırlattı ve süpürgeliğin orada kıvranan bir farenin üstünden atlayıp hızla aşağı inmeye koyuldu. Sona ben kaldım. Başımı çevirip boş odaya baktım. Canlı alevlerin arasında, pencerenin oradaki şey neredeyse tamamıyla kemiklere dönüşmüştü. Onu izlerken, geriye düştüğünü, bir anda kendi etrafında dönen bir düzine hareketli şekle dönüştüğünü gördüm.

"Yalvarıyorum," diye kükredi çaresiz, uzaktan gelen ses. *"Bana aynayı gösterme!"*

Derhal, kıvrılarak inen basamaklardan koridora çıktım ve kendimi açık duran kapıya fırlattım.

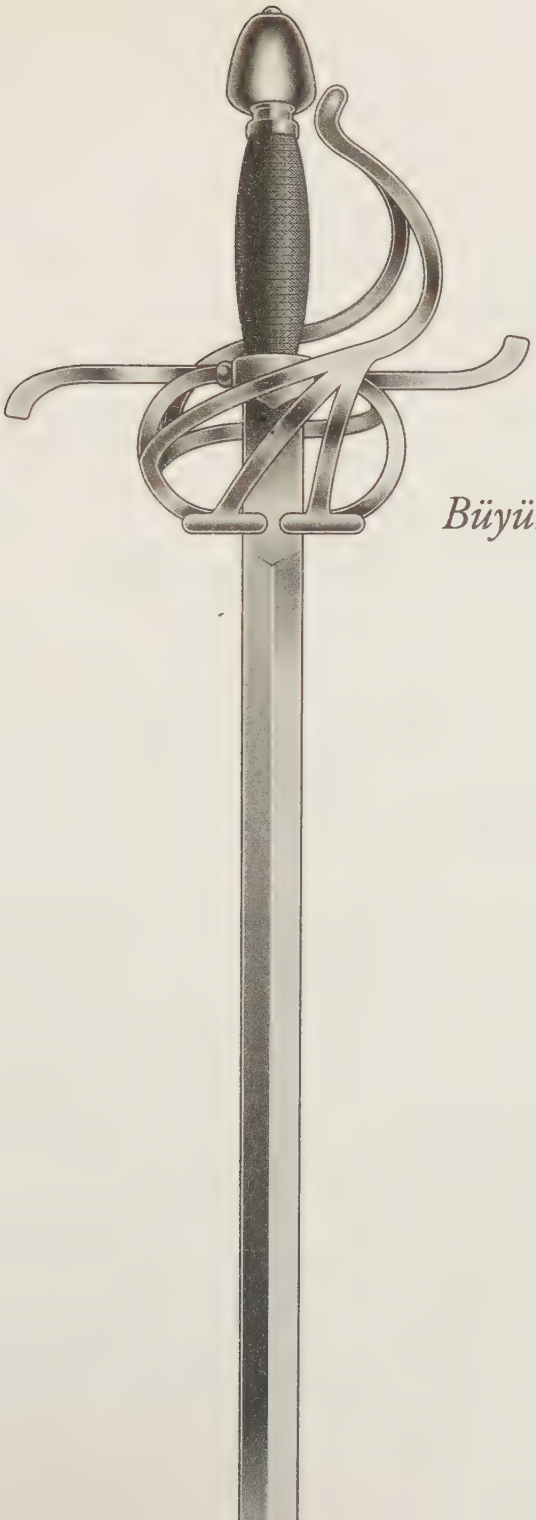
"Aynayı gösterme..."

Ön kapıdan verandaya, uzun, ıslak ve ay ışığıyla aydınlanan çimlere düştüm. Etrafımı yaz gecesi sardı; ilk kez, içeride

ne kadar üşüdüğümü fark ettim. Shaw ve Godwin çoktan yere kapaklanmışlardı. Vernon verandadaki sütunlardan birine sırtını dayamıştı. George ve Kipps kılıçlarını bırakmışlar, iki büklüm bir halde, nefes nefese ellerini dizlerine dayamışlardı.

Lockwood'sa gayet iyi durumdaydı. Mavi renkli diğer ışıkla aydınlanmış, bir değnek kadar ince şeklin ve hâlâ dönüp duran farelerin bulunduğu pencereye baktım. Fareler sıçrayıp duvarlara yapışıyor, aşağı yukarı koşuyor, tavanda ilerliyordu. Şekiller birleşip ayrılıyor, ara ara smokin ceketi ardında sallanan bir Viktorya beyefendisi biçimini veriyor, sonra tekrar bir kemik yığınına dönüştürüyorlardı. Işık titreyip söndü. Ev, ayın altında kapkaranlık kaldı.

Başımı çevirdim; bunu yaparken, zihnimde anlık ve nahoş bir gülme sesi duydum. George'un sırt çantasının arkasında, soluk yeşil bir ışık yanıp hemen söndü.

V

Büyük Gece

20

"Yok et onu!" diye bağırdım. "Tek seçenek bu. Onu fırınlara götüreceğiz ve o şeyi derhal yakacağız!"

"Evet," diye mırıldandı Lockwood. "Ama en pratik yol bu mu?"

"Tabii ki değil," dedi George. "Bunu bir anda yapamayız. Bizim için çok önemli... Genel olarak, psişik bilim için de öyle. Luce, kafama reçel fırlatman da uygun bir tartışma yöntemi değil. Sakinleşmen gerek."

"Bu lanet kafatası buradan gittiğinde sakinleşeceğim," diye hırladım. Reçel kaşığını kavanoza fırlattım. Kavanozun yan tarafına çarptı, çın diye bir sesle sekti ve tereyağının içine düştü.

"Tüh..." dedi zihnimde alaycı bir ses. *"Ne kadar da öfkelisin... Bunları izlemek* çok *keyifli."*

"*Sen* de sesini kesebilirsin!" dedim. "Bu işe senin de karışmana gerek yok!"

Sabah olmuştu; daha fazla berrak gökler, bir geç kahvaltı daha ve en azından benim için içimde biriken *muazzam* öfkenin boşaltılması demekti. Kesik uykumda, ya da Hampstead'den eve yaptığımız uzun yolculukta boşaltamamıştım; mutfağa girip de hayalet kavanozunu tezgâhta görünce de bir faydası olmamıştı. Ama o geceki olayları konuşurken, hayaletin boğuk gülüşünü zihnimde duyduğum anda, kontrolü kaybetmiştim. Kavanoza atıldığımda, Lockwood benim onu oracıkta paramparça etmemi son anda engellemişti.

"Size söyleyip duruyorum," dedim. "Bizi eve götüren şey bu!" dedim. "O odadaki dehşet verici olayları *biliyordu*! Wilberforce'un hayaletinin orada olacağını *biliyordu*! Neden bize o belgelerden söz etti? Yukarı kattaki çalışma odasına çıkabilmemiz için. Bu şey intikamcı ve kötü. Onu dinleyerek aptallık ettik. Dün gece bize nasıl güldüğünü duymalıydınız. Şimdi yine gülüyor!"

"Yine de, belgeleri ele *geçirdik*," dedi Lockwood sakin bir tavırla. "Bu konuda yalan söylemedi."

"Ama bizi bu şekilde tuzağa düşürdü, anlamıyor musunuz? Zayıflığımızı kullanıyor. Bunu da zihnimde sesini duyurarak yapıyor! Sizin için sorun yok... O iğrenç fısıltılarını siz duymuyorsunuz!"

"Ne kadar kötüsün," dedi kafatası. *"Neyse, kontrolü kaybetmemeye gayret et. Son duyduğumda, konuşmam için bana yalvarıyordun. Hem bana neden bu kadar nankör davrandığını da anlamıyorum. Belgelerin yerini söyledim, biraz da egzersiz yapmanızı sağladım. Wilberforce gibi acınası ufak bir ruh size asla büyük bir zarar veremezdi."* Keyifle güldü. *"Eee? Bir teşekkür bekliyorum."*

Hayalet kavanozuna bakakaldım. Günışığı cam kenarlarında

sessizce vurmaya devam ediyordu ve hayaletin suratı görünmüyordu. Ama zihnimde aniden bir kapı açıldı ve bir anıyı gayet iyi hatırladım. Önceki gece, evde olan bir şeydi... Geçmişten yankılanan seslerden biriydi:

"Wilberforce'u dene," demişti ses. "Çok hevesli. Bunu yapar..."

Ses tonu tanıdıktı. Hepsini gayet iyi biliyordum.

"Oydu!" dedim parmağımla kavanozu işaret ederek. "Bickerstaff'la çalışma odasında konuşan *oydu*! Aynayı bilmediğini söylüyor bir de... Ayna yapılırken, o da oradaydı! Sırf bu da değil; Wilberforce'un aynaya bakmasını da o teklif etti!"

Kafatası plazmanın ortasından bana sırıttı. *"Çok etkileyici,"* diye fısıldadı. *"Yeteneğin var. Evet, zavallı Wilberforce'un gördüğü şeyle başa çıkacak kadar güçlü olmaması çok yazık. Ama artık ustamın aynası yine dünyada. Belki de başka birisi kullanıp aydınlanır."*

Bunları arkadaşlarıma söyledim. Lockwood öne eğildi. "Harika... Yine konuşuyor. Aynanın *esas* olarak ne işe yaradığını sor, Luce."

"Bu pis yaratığa hiçbir şey sormak istemiyorum. Ayrıca, bize hayatta söylemez."

"Bir dakika," dedi hayalet. *"Güzelce sormayı dene. Biraz nezaketin faydası olabilir."*

Ona baktım. "Lütfen, bize aynanın ne işe yaradığını söyle."

"Defol! Bugün bana hiç nazik davranmadın. Hepiniz gidin de kafanızı kaynatın."

Varlığının gittiğini hissettim. Plazma bulanıklaştı ve kafatasını gözlerden sakladı. Dişlerimi sıkarak, son söylediklerini tekrarladım. Lockwood güldü. "Sürekli olarak bizi dinleyerek birkaç güzel cümle öğrenmiş," dedi.

"Birkaç tane daha duymasını isterim," dedim öfkeyle.

"Sakin ol. Kendimizi ondan ayrı tutmamız gerek," dedi Lockwood. "En çok da sen, Lucy. Bizi kızdırmasına izin vermemeliyiz." Kavanozun yanına gidip, plastik tıpadaki kolu çekti, hayaletle olan bağlantımızı kesti. Sonra, üstünü bir bezle örttü. "Bize yavaş yavaş istediklerimizi veriyor, ama biraz kendi başımıza kalsak iyi olur. Şimdilik, onu biraz sessiz tutalım."

Telefon çalınca, Lockwood yanıt vermek için çıktı. Ben de mutfaktan çıktım. Başım uyuşmuş gibiydi ve hayalet fısıltıların yankıları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Kafatasından biraz uzak kaldığıma memnun olduğum halde, kendimi daha iyi hissetmiyordum. Bu, sadece geçici bir uzaklaşmaydı. Çok geçmeden, yine onunla konuşmamı isteyeceklerdi.

Oturma odasında, biraz rahatladım. Pencereye gidip sokağa baktım. Dışarıda bir casus duruyordu. Dostumuz Ned Shaw'du. Beti benzi atmış, pespaye, yorgunluktan suratı donuklaşmış Ned, yolun karşısında çirkin bir posta kutusu gibi duruyor, dikkatle kapımıza bakıyordu. Belli ki, henüz evine gitmemişti, çünkü üstünde hâlâ Lockwood tarafından lime lime edilmiş ceketi vardı. Bir elinde bir yerden aldığı bir kahve vardı ve berbat gözüküyordu.

Lockwood'un geri dönüğü mutfağa girdim. George bulaşıkları yıkıyordu. "Hâlâ evi gözetliyorlar," dedim.

Lockwood evet der gibi başını salladı. "Güzel. Ne kadar çaresiz olduklarını gösterir. Kipps'in belgeleri ele geçirmemize verdiği yanıt bu. Elimizde önemli bir şey olduğunu biliyor ve sonraki adımımızı bilememek onu korkutuyor."

"Ned Shaw sabahtan beri orada. Haline neredeyse üzüleceğim."

"Ben üzülmüyorum. Kılıç darbesini hâlâ hissedebiliyorum. Senin yaran ne durumda, Lucy?"

Kat Godwin'in kılıcının yaraladığı yere ufak bir bandaj sarmıştık. "İyi."

"Hazır konu keskin nesnelerden açılmışken," dedi Lockwood, "Telefondaki Barnes'dı. PAKD, Jack Carver'ın ölümüne neden olan hançerle ilgili araştırmalarını tamamlamış. Bir Hint Mughal hançeri olduğunu söylemiştim ya? Haklı çıktım, ama yüzyılı yanlış tahmin etmişim. 1700lerin başlarındanmış. Buna şaşırdım doğrusu."

"Peki, nereden çalınmış?" dedi George. "Hangi müzeden?"

"Tuhaf, ama hiçbir müze bununla ilgili bir kayıp duyurusunda bulunmamış. Nereden geldiğini bilmiyoruz. Londra Müzesi'ndekinin neredeyse tıpa tıp aynısı. Birkaç sene önce, Maida Vale Mezarlığı'nda, bir İngiliz askerinin mezarında bulunmuş. Adam Hindistan'da görev yapmış ve mezarında daha çeşitli şeyler bulunmuş. Bunlar çıkarılmış, DEPRA tarafından kontrol edilmiş ve sergilenmiş. Ama o hançer hâlâ kutusunda duruyormuş. O yüzden *bunun* nereden geldiği hâlâ sırrını koruyor."

"Hâlâ Bloomsbury Antika Mağazası'ndan geldiğini düşünüyorum," dedim. "Dostumuz Winkman'den."

"En büyük şüpheli *o*," dedi Lockwood. "Ama parasını neden geri almadı. Bulaşıkları bitir artık, George. Bulduğumuz belgeleri incelemek istiyorum."

"Bana biraz yardım edebilirsin," dedi George. "Biraz işimiz hızlanır."

"Ama neredeyse bitirmişsin," dedi Lockwood rahat bir tavırla tezgâha sırtını dayayarak. Bahçedeki eski elma ağacına baktı. "Ne biliyoruz?" dedi. "Dün geceden sonra, tam olarak ne

biliyoruz? Bu olayla ilgili olarak gelişme kaydettik mi?"

"Barnes tarafından ödeme yapılabilmesini sağlayacak pek bir şey bilmiyoruz," dedim. "Kemik camı hâlâ Winkman'de ve *ne* amaçla kullanıldığını hâlâ bilmiyoruz."

"Düşündüğünden fazlasını biliyoruz," dedi Lockwood. "Ben öyle düşünüyorum. Edmund Bickerstaff ve bence kavanozdaki dostumuz, bakan her kişide feci bir etki uyandıran bir ayna yapmışlar. Bunun başka bir amacı olması gerekiyordu. Kafatasının da dediği gibi, kişiyi aydınlatması gerekiyordu, ama bu riski başkalarının almasını sağladılar. Wilberforce aynaya baktı ve bedelini ödedi. Nedenini bilmiyoruz, Bickerstaff panikleyip kaçmış olabilir, ama Wilberforce'un cesedi evde bırakıldı. Bulunduğunda, fareler çoktan işi bitirmişti. Peki, Bickerstaff'a ne oldu? Onu bir daha gören olmadı, ama *birisi* onu ve aynayı Kensal Green'e gömdü, üstelik bunu onların ellenmemesi talimatını bırakarak yaptı."

"Bence o kişi Mary Dulac'tı," dedi George. "O yüzden, şu 'İtirafları' bulmayı çok istiyorum."

Lockwood evet der gibi başını salladı. "Bunu her kim yaptıysa, Bickerstaff gömüldü. Biz de onu çıkardık. Hayaleti serbest kaldı ve George'u *neredeyse* hakladı."

"Ayna da George'u *neredeyse* hakladı," dedim. "Üstünü hemen örtmeseydik, bunu başaracaktı."

"Öyle diyorsun ama," dedi George. Bahçeye bakıyordu. "Kim bilir? Belki de bir şey olmazdı. Belki de tehlikeleri görüp, aynadaki şeyi anlayabilirdim..." İç çekti. "Neyse, işim bitti. Bana havluyu verir misiniz?"

Lockwood havluyu uzattı. "Modern gizem şöyle: Birisi Carver'la Neddles'a ayna hakkında bilgi verdi. Carver operas-

yonu düzenledi, ama Neddles öldü. Carver aynayı yüklü bir miktara birisine sattı ki bu kişinin Julius Winkman olduğunu düşünüyoruz. Ama sonrasında kim olduğunu bilmediğimiz birisi tarafından öldürüldü. Ama Winkman'in aynaya sahip olduğunu *düşünüyoruz* ve Kipps'le salak ekibine karşı bu olayı kazanmamızı sağlayacak olan *esas* bilgi de bu." Ellerini kavuşturdu. "İşte, ne dersiniz? Bir özet olarak nasıl?"

"Çok güzel." George'la ben bir beklenti havası içinde masada oturuyorduk. "Bence artık Bickerstaff'ın belgelerini inceleyelim."

"Tamam." Lockwood da yanımıza oturdu ve ceketinden önceki gece hayaletli evden aldığı kırışmış kâğıtları çıkardı. Üç tane büyük kâğıttı ve üstlerinde onlarca senedir gizli kalmış olmanın izleri duruyordu; nem, kir ve solucanların didikleme izleri. Her sayfanın iki tarafı da incecik, mürekkeple yazılmış bir el yazısıyla kaplıydı. Çoğu sıkışık yazılmıştı, ama orada burada ufak resimler de vardı.

Lockwood kâğıtları kaşlarını çatarak pencereye tuttu. "Tüh, Latince," dedi. "Yoksa Eski Yunanca mı?"

George gözlüğünün üstünden, gözlerini kısarak kâğıtlara baktı. "Yunanca olmadığı belli. Ortaçağ Latincesi olabilir... Ama biraz tuhaf gözüküyor."

"Neden gizemli belgelerin ve yazıların hep eski ve ölü bir dilde olması gerekiyor?" dedim sıkkın bir tavırla. "Fairfax madalyonunda da aynı şey olmuştu, hatırlıyor musunuz? St. Pancras mezar taşında da."

"Bunları okuyamıyorsun, değil mi, George?" dedi Lockwood

George başını salladı. "Hayır. Ama okuyabilecek *birisini* tanıyorum. Albert Joplin bu tür tarihi belgeleri iyi deşifre eder. Bana mezarlık kazılarında birinde bulduğu, 16. Yüzyıldan kalma bir

İncil'den söz ediyordu. Galiba o da Latinceydi. Bu belgeleri ona gösterip, tercümesini yapabilir mi diye sorabilirim. Tabii, önce gizlilik yemini ettiririm."

Lockwood dudaklarını büzdü ve kararsızlıkla masaya vurdu. "PAKD'ta da dil uzmanları var, ama her şeyi Barnes'a anlatırlar. Sonra, Kipps de her şeyi öğrenir. Tamam, pek hoşuma gitmedi, ama sanırım başka seçeneğimiz yok. Bunları Joplin'e götürebilirsin. Yok... En iyisi onu buraya çağıralım. Ned Shaw'un sana saldırıp, dışarı çıktığın anda bunları almasını istemiyorum."

"Şekiller için ne yapacağız?" dedim. "Bunlar için bir uzmana gerek yok, değil mi?"

Sayfaları masaya serdik ve ufak resimleri görebilmek için eğildik. Her biri mürekkeple çizilmişti, anlatılanlarla ilgili farklı bir durumu temsil ediyordu. Biraz kaba çizimlerdi, ama çok ayrıntılıydı. Şekillerin stilinden, giysilerinden ve temsil edilen sahnelerden, bunların çok eski bir zamana ait olduğu belliydi.

"Viktorya döneminden değiller," dedi George. "Bahse girerim ki, bunlar esas olarak bir Ortaçağ metninden alınmış. Belki de metin kendisi de öyledir. Bickerstaff bunları bir yerde bulup, kopyalarını çıkarmış olabilir. Fikirlerinin ilham kaynağının da bunlar olduğunu tahmin ediyorum."

İlk çizimde, çukurun yanına eğilmiş uzun cübbeli, bir adam vardı. Gece vaktiydi; gökte ay parıldıyordu, arka planda da ağaçlar var gibiydi. Çukurun içinde bir iskelet duruyordu. Adam çukura uzanıp, beyaz ve uzun bir kemik alıyor gibiydi. Diğer elinde de çukurdan yarısına kadar çıkmış soluk renkli bir figürü engellemek için ince bir haç tutuyordu.

"Mezar soyguncuğu," dedi Lockwood. "Hayaleti uzakta tutmak için demir veya gümüş kullanıyor."

"Bizim kadar salak," dedim. "Bunu gündüz yapması *çok* daha kolay olurdu."

"Belki de gece yapması *gerekiyordur*," dedi George yavaşça. "Evet... Belki de öyle *gerekiyordur*. Bir sonraki resimde ne var?"

Bir sonrakinde, yine cübbeli bir adam vardı, önceki resimdeki adam olabilirdi ve tepedeki bir darağacının yanında duruyordu. Yine ay parıldıyordu ve gökte küme küme bulutlar vardı. Darağacından bozulmaya başlamış bir ceset sallanıyordu. Bir deri bir kemikti ve paçavralar içindeydi. Adam uzun ve ucu kıvrık bir hançerle cesedin kollarından birini kesiyor gibiydi. Yine haçı yukarı kaldırmıştı ve bu sefer *iki* hayaleti uzak tutmaya çalışıyordu: Bunlardan biri darağacından sarkan cesedin önünde bulanık bir biçimde gözüküyordu, diğeriyse ürkütücü bir biçimde darağacının direğinin ardında duruyordu. Adamın yanında, ağzı açık bir çuval duruyordu. İlk resimdeki kemik bu çuvalın içindeydi.

"Bu adam pek dost edinemez," dedi Lockwood. "İki hayaleti rahatsız etmiş."

"Mesele de bu," dedi George alçak sesle. "*Kasıtlı* olarak Bir Misafirin bağlı olduğu kemikleri arıyor. Kaynakları arıyor. Sonra ne yapıyor?"

Aynı şeyi, bu sefer tuğla duvarlı bir odada yapıyordu. Duvarlardaki raflar veya oyuklar kemik ve kafatası yığınlarıyla doluydu. Ayaklarının dibinde duran açık çuvalla, adam en yakındaki raftan bir kafatası seçerken, bir yandan da sakin bir ifadeyle elindeki haçı *üç* soluk şekle tutuyordu. Bunlardan ikisi önceki kızgın hayaletlerdi ve yanlarında bir yeni hayalet duruyordu.

"Bir yeraltı mezarı veya ölü kemiklerinin muhafaza edildiği bir yer," dedi Lockwood. "Eskiden eski kilise avluları dolduğunda,

kemikleri başka yerlere götürürlerdi. Bu iç resim de bir Kaynağın en iyi bulunabileceği yerleri gösteriyor. Dördüncüdeyse..." Sayfayı çevirdi ve sustu.

"Aa," dedim.

Dördüncü resim diğerlerinden farklıydı. Bunda bir adam taş bir odadaydı ve açık kapıda gözüken engin yeşillik alanların üstünde güneş parıldıyordu. Ahşap bir masanın başında, birkaç kemik parçasından bir şey inşa ediyordu. Kemikleri birbirine dikiyor ve bunları ufak ve yuvarlak bir nesneye iliştiriyor gibiydi. Bir cam parçasına.

"Bu, bir kılavuz," dedim. "Kemik camının nasıl yapıldığını gösteriyor. O salak Bickerstaff da bu talimatları izlemiş olmalı. Beşinci bir resim var mı?"

Lockwood son sayfayı aldı ve arkasını çevirdi. Bir resim daha vardı.

Resmin ortasında, kemik camı aynası alçak bir sütunun veya tabanlığın üstünde dik biçimde duruyordu.

Bunun üstü büyük, soluk renkli çiçeklerle süslenmişti. Solda tabanlığa bakarken hafifçe eğilmiş bir adam vardı. Ellerinden birini gözlerinin üstüne siper etmişti ve pür dikkat aynaya bakıyordu.

Böyle yapması gerekmiş olabilirdi, çünkü sütunun diğer tarafında eski cübbeli ve yelekli bir grup insan duruyordu. Hepsi birer kadavra gibi bir deri bir kemikti. Bazılarının hâlâ kafataslarının üstünü yer yer kaplayan saçları ve suratları vardı. Diğerleriyse, çoktan iskelet şeklini almıştı. Cübbelerinin altından kemikleri, kemikten bacakları ve ayakları gözüküyordu. Kısacası, hiçbiri pek sağlıklı gözükmüyordu. Hepsi kemik camına ve onlara dikkatle bakan adamı ilgiyle izliyordu.

Sayfaya ve kalabalığı oluşturan minik şekillere baktık. Güneşli odaya derin bir sessizlik hâkimdi.

"Hâlâ anlayamıyorum," dedim bir süre sonra. "Ayna *ne* amaçla kullanılıyor?"

George boğuk bir ses çıkararak öksürdü. "Ardına bakmak için."

Lockwood evet der gibi başını salladı. "Bu, bir ayna değil. Bir pencere. Diğer Tarafa açılıyor."

Tık, tık.

Üçümüzün birden irkildiği pek sık olmaz. Tamam, yani Bayan Barrett'ın mezarını açtığımızda hepimiz irkilip sıçrama rekorlarımızı kırmıştık, ama o gece vaktiydi. Gündüzleyin? Hayır. Asla bu tür bir şey olmazdı. Ama bu sefer, mutfak penceresine vuran tırnakların ve ardında duran gölgenin görüntüsü buna yetmişti. O yöne baktık; kemikli bir el pervaza tutunmuştu. Cılız bir boynu ve omuzları, tuhaf, şekilsiz bir kafayı saran tel tel saçları gördüm. Taburemden fırladım; Lockwood'un sandalyesi buzdolabına çarptı. George öylesine geriye sıçradı ki, kapının ardındaki paspasa dolandı ve bunu kapıp korkuyla öne uzattı.

Bir an için, hiçbirimiz konuşamadık. Sonra, biraz toparlandık.

Bu şey *ölü* olamazdı. Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Yine oraya baktım. Güneş arkasında kalıyor, şekli neredeyse tamamıyla gölgede bırakıyordu. Sonra, lime lime bir hasır şapka ve sırıtan pis bir surat gördüm.

"Ha, *Flo* gelmiş," dedi Lockwood.

George gözlerini kırpıştırdı. "Flo Bones mu? O, bir kız mıydı?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz. Kesin olarak kanıtlanmadı."

Penceredeki surat iki yana kıpırdadı. Konuşuyor gibiydi; en azından, ağzı telaşla bir dizi hareket yapıyordu. Elini hızla sallıyor, sertçe cama vuruyordu.

George ağzı açık bir halde bakakaldı. "Sessiz sakin ve iyi huylu demiştiniz."

"Öyle mi? Hiç hatırlamıyorum." Lockwood evin arka kısmını işaret etti; surat pencereden kaybolurken, Lockwood da mutfak kapısına yöneldi. "Winkman'le ilgili olmalı! Harika! İhtiyacımız olan *tek* şey buydu. Onu içeri alacağım. Lucy. Kâğıtları gizle. George, sen de şeker çıkar ve çaydanlığın altını aç."

George pencerede kalan kir izlerine baktı.

"Sence çay mı içmek isteyecek? Bana daha ziyade saf alkol içmek isteyebilecek bir kız gibi geldi."

"Kahve," dedim. "Bir de hemen bir tavsiyede bulunayım. Sakın kızla ilgili kötü bir yorum yapma. Hemen alınıyor. Muhtemelen, böğrünü deşer."

"Hayatımın öyküsü," dedi George.

Dışarıda yaz kuşları belki de bahçe basamaklarından çıkan kız yüzünden şok geçirip sus pus kesilmişti. Lockwood yana çekildi ve Flo Bones iri Wellington postallarıyla, kumaş çantasıyla, asık suratıyla ve geri çekilmiş suların kokusuyla içeri girdi. Kapıda durdu ve dik dik, hiçbir şey söylemden bize baktı.

Günışığında, mavi renkli pofuduk paltosu sade ve neredeyse renksiz gözüküyordu. Saçlarının nerede bittiğini, hasır şapkasının nerede başladığı belli değildi. Blucininin ön tarafında kocaman, gri renkli bir çamur lekesi ve yuvarlak suratında yedi farklı renk, kir izi vardı. Bir başka deyişle, gecenin tüm dehşet verici izlerini taşıyordu. Ama mavi gözleri tereddütlü, hatta endişeliydi. Sanki

günışığı ve belki de içinde bulunduğu ortam onu biraz ürkütmüş gibi önceki halinden daha çekingendi.

"Hoş geldin," dedi Lockwood kapıyı kapatıp. "Gelmekle çok iyi ettin."

Eskici kız yanıt vermedi; sessizce mutfakta etrafına bakınıyor, üniteleri, istiflenmiş yiyecekleri ve malzemeleri inceliyordu. Birden, nehir kenarında çalışırken, nerede uyuduğunu, *ne* yediğini merak ettim... Hafifçe öksürdüm. "Selam, Flo. Sana kahve yapalım."

"Evet, kahve iyi olur... Günün bu saatinde uyanık olmaya alışık değilim." Sesi hatırladığımdan daha alçak ve düşünceliydi. "Güzel bir evin varmış, Locky. Etkileyici. Dışarıda özel bir koruman bile var galiba."

"Ha, Ned Shaw mu?" dedi Lockwood. "Onunla tanıştın mı?"

"*Ben* onu gördüm, ama o beni görmedi. Bir gazete okurken sızmış gibiydi. Yine de, arka tarafa dolanıp bahçe duvarının oradan sessizce geldim. Sizin gibilerle görüştüğümü kimsenin görmesini istemem." Sırıttı ve muhteşem beyazlıktaki dişleri göründü.

"Haklısın," dedi Lockwood. "İyi yapmışsın."

George kahve yapıyordu. İmalı imalı öksürdü.

Lockwood kaşlarını çattı. "Aa, pardon. Sizi tanıştırayım. Flo, bu George. George, bu da Flo. Pekâlâ, bize ne haberler vereceksin? Julius Winkman'le ilgili bir şey duydun mu?"

"Duydum," dedi Flo. Biraz durdu ve bir etki yaratmayı bekledi. "Winkman *oldukça* hızlı davranmış; o şey sadece birkaç gündür elinde, ama çoktan bir şeyler ayarlamaya koyulmuş. Tabii, elindeki şey çok değerli olduğundan olabilir, ama belki de bundan mümkün olan en kısa sürede kurtulmaya çalışıyordur.

Neden? Çünkü kötü bir şey. Ha, bir de bununla ilgili bir sürü söylenti duydum."

"Bu söylentilerden bazıları Winkman'in Jack Carver'ı öldürdüğüyle ilgili mi?" diye sordum.

"Ha, *o* olayı duydum," dedi Flo. "Anladığım kadarıyla, burada ölmüş. Neyin var, Locky? İsmin çıkacak. Hayır, Winkman'in bundan sorumlu olduğuyla ilgili bir şey duymadım, ama bir ilgisi olduğuna emin olsam da o aynayla temas eden herkesin başına kötü şeyler geldiğini *konuşuluyor*. Winkman'in adamlarından biri aynaya bakmış. Onu durduracak kimse yokmuş. Adam ölmüş. Evet, biraz şeker alırım, teşekkürler." George bir tepside ona kahvesini ve şekerliği uzatmıştı.

"Bir de çorba kaşığı ver," dedim. "Vakit kazanırız."

Kız mavi gözlerini bana çevirdi, ama şekeri koyarken bir şey demedi. "Açık arttırmaya gelince," dedi, "Blackfriars yakınlarındaki bir yer var... Thames'in kuzey yakasında, orada iş yapan ticari gemilerin eski depolarının bulunduğu bir bölge. Depoların birçoğu şu anda boş ve oraya kimse geceleyin gitmiyor. Benim gibiler hariç. Winkman yarın o depolardan birini kullanacak... Eski Rostick Balıkçılık deposu, hemen kıyıda. İçeri girecek, adamlarını yerleştirecek ve satışı yapıp tüyecek. Hepsi bir, iki saat içinde olup bitecek. Büyük bir hızla işi tamamlayacak."

Lockwood dikkatle ona bakıyordu. "Saat kaçta?"

"Gece yarısı. Sadece seçkin müşteriler gelecek."

"Güvenlik olacak mı?"

"Ha, tabii. Nöbet tutan adamlar olacak."

"Deponun yerini biliyor musun, Flo?"

"Evet, biliyorum. Orada araştırma yapmıştım."

"Peki, yarın gece yarısı su yüksekliği ne kadar olacak?"

"Derin. Gelgitin doruk noktasından biraz daha yüksek olacak." Kaşlarını çatıp bana baktı. Hayretle bir ses çıkarmıştım. "*Senin* neyin var?"

"Aklıma bir şey geldi. Yarın akşam! Ayın on dokuzu... 19 Haziran, cumartesi! Muhteşem Fittes partisinin düzenleneceği gece. Tamamıyla unutmuştum."

"Ben de," dedi Lockwood. "Ama her ikisini de yapabiliriz sanırım. Evet... Neden olmasın? Belleğimizden silinmeyecek bir gece olabilir." Masaya gidip bir sandalye çekti. "George; çaydanlık, Lucy; bisküviler. Flo, otursana lütfen."

Kimse hareket etmedi; hepimiz ona baktık. "Her ikisini de derken?" dedi George.

"Çok basit." Lockwood sırıtıyordu. Gülümseyişinin aydınlığı odayı kapladı. "Yarın akşam, partinin keyfini çıkaracağız. Sonra da aynayı çalmaya gideceğiz."

21

Kurt gibi aç hayalet fareler tarafından saldırıya uğramaktan daha stresli bir şey varsa,o da şık bir partiye gitmek zorunda olmak ve giyecek hiçbir şey bulamamak. *Londra Sosyetesi* isimli bir dergiye abone olan Lockwood'a göre, bu tür davetlerde kılık kıyafet kodu erkekler için takım elbise, kadınlar içinse kokteyl elbiseleriydi. Ajanların aynı zamanda ajans üniformaları giyip kılıçlarını kuşanmalarına izin veriliyordu, ama Lockwood ve Ortakları'nın üniforması olmadığından; bu da bize pek faydalı olmayacaktı. Gardırobumda biraz gayretle 'elbise' olarak tanımlanabilecek birkaç şey vardı, ama 'kokteyl' kısmı kesinlikle uymuyordu. Fittes Yıldönümü Partisi'nin sabahında fark ettiğim bu gerçek beni ani bir paniğe boğdu. Bunun hemen ardından, Regent Sokağı'ndaki mağazaları telaşla bir bir ziyaret ettim; öğleye doğru, nefes nefese alış veriş torbalarıyla ve ayakkabı kutularıyla geri dönmüştüm. Lockwood'la koridorda karşılaştık.

"Bunların hiçbirinin doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedim, "idare edeceğim. Sen ve George ne giyeceksiniz?"

"Bir yerlerde bir şeylerim olmalı. George gidip kafasına vursa bile bir takım elbiseyi diğerlerinden ayırt edemez. Ama bu konuda bir şey yapmadı; son iki saattir, arkadaşı Joplin burada. Metni inceliyorlar."

Lockwood bunları söyledikten sonra, oturma odasından gelen, birbirini bastıran sesleri duydum. "Tercümesini yapabiliyor mu?"

"Bilmiyorum. Çok muğlâk bir metin olduğunu söylüyor. Ama çok heyecanlandı. O ve George birer baykuş gibi sesler çıkararak metni inceliyorlar. Gel de bak. Adamın gitmesini istiyorum zaten. Bu gece için hazırlanmamız gerek. Hem gidip Flo'yu da ziyaret etmeliyim."

Albert Joplin'i son gördüğümüzden beri aradan üç gün geçmişti ve açıkçası, adamın var olduğunu tamamıyla unutmuştum. Ufak tefek mezarlık arşivcisi o tür bir adamdı.

Onu, Kensal Green hırsızlığının ardından son gördüğümde, stres içinde ve öfkeliydi; mezarlıkta güvenlik sorumlularını azarlamakla meşguldü.

Belli ki, o sırada keyfi yerindeydi. İçeri girdiğimizde, o ve George bir fiskos masasına karşılıklı oturmuşlar, önlerindeki Bickerstaff belgelerini inceliyor, yüksek sesle gülüp duruyorlardı. Joplin onu hatırladığım kadar kambur ve cılızdı; omuzları da hâlâ ince bir kepek örtüsüyle kaplıydı. Ama o gün, suratı parıldıyor, gözleri ışıldıyordu. Bir çenesi olacak kadar şanslı olsaydı, eminim ki heyecandan seğirirdi. İçeri girdiğimizde, hızlı hızlı notlar tutuyordu.

"Aa, merhaba, Bay Lockwood!" diye seslendi. "Metnin ince-

lemesini daha yeni bitirdim. Bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim. İnanılmaz bir keşif."

"Tercümesi nasıl gitti?" diye sordu Lockwood.

Joplin elini karışık saçlarının arasında gezdirdi; havaya minik, gri renkli bir kepek bulutu yayıldı. "Henüz tercümesi bitmedi, ama elimden geleni yapacağım. Bir tür Ortaçağ İtalyan lehçesi gibi... Biraz muğlâk. Üstünde çalışıp size haber vereceğim. Bay Cubbins ve ben bu konuyla ilgili harika sohbetler yaptık bile. Tıpkı benim kafamda bir genç. Çok zeki ve meraklı bir yapıya sahip."

George sırf bir kanarya yutmuş bir kedi gibi değil, bu yüzden başı okşanmış bir kedi gibi gözüküyordu. "Bay Joplin aynanın da bir o kadar önemli olduğunu düşünüyor," dedi.

"Evet. Edmund Bickerstaff zamanının ötesinde bir adamdı," dedi Joplin kalkarak. "Çılgının tekiydi tabii, ama bir öncüydü." Bir öbek kâğıdı toparlayıp bir çantaya tıktı. "Aynanın çalınmış olması trajik bir olay. Bulunduğu takdirde, derhal PAKD bilim adamlarına verilecek olması da trajik. Sahada çalışan bizim gibilerle hiçbir şey paylaşmazlar... Bu tür sorunlardan hazır konu açılmışken, Bay Cubbins'e henüz aradığınız diğer belgeyi bulamadığımı söyledim... Mary Dulac'ın 'İtiraflarını' diyorum. Bunun bir diğer kopyasının bulunabileceği bir başka kütüphane de aklıma gelmiyor... Ama Marissa Fittes'in Kara Kütüphanesi'nde olabilir. Gerçi orası da yasak bölge."

"Neyse," dedi Lockwood. "Sorun değil."

"Size tüm araştırmalarınızda başarılar dilerim," dedi Joplin. Bize gülümsedi; kalın ve yuvarlak çerçeveli gözlüğünü çıkarıp, düşünceli düşünceli ceketinin kenarıyla sildi. "Başarılı olursanız, acaba bana... Yok, dilimi tutamadım. Cüretimi bağışlayın."

Lockwood sakin bir tavırla konuştu. "Araştırmalarımızla ilgili bilgi veremem ve George'un da vermeyeceğine eminim. O yüzden, bir süre sonra görüşlerinizi yazılı olarak bekliyor olacağım, Bay Joplin. Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederim."

Ufak tefek arşivci selam verdi ve gülümseyerek gitti. Lockwood George'un koridordan geri dönmesini bekledi.

"Kipps bugün de evin önüne Kat Godwin'i yerleştirmiş," dedi George. "Joplin'e kız bir şey sorduğu takdirde, onunla konuşmamasını tembihledim."

"Gördüğüm kadarıyla, yine iyi anlaştınız," dedi Lockwood.

"Evet. Albert çok mantıklı şeyler söyledi. Özellikle de PAKD'la ilgili. Bir şeyi ellerine geçirdiklerinde, onu bir daha gören olmuyor. Bu ayna çok özel bir şey olabilir. Yani, bunun bir tür pencere olması fikri inanılmaz. Normal Kaynakların bir şekilde hayaletlerin geçmesi için bir delik veya geçit oluşturduğunu biliyoruz. Bu şeyse *bir sürü* Kaynak gibi... *Çok sayıda* hayalet kemiğinden yapılmış bir şey... Belki de içine bakabileceğimiz kadar büyük bir delik oluşturuyordur..." Yan yan bize baktı. "Bu gece aynayı geri *alabilirsek*, onlara teslim etmeden önce bakmanın bir zararı olmaz. Buraya getirmeyi ve..."

"Aptallaşma, George!" Lockwood bağırınca, ikimiz de irkildik. "Zararı olmaz mı? Bu ayna insanları öldürüyor!"

"Beni öldürmedi!" diye itiraz etti George. "Evet, evet, sadece bir anlığına baktığımı biliyorum. Ama güven içinde bakmanın bir yolu olabilir."

"Joplin sana böyle mi dedi? Saçmalık! O, çatlağın teki ve bu tür bir şeyi kurcalamayı düşünüyorsan, sen de öylesin. Şimdi, aynayı buluyoruz ve Barnes'a teslim ediyoruz. Bu kadar. Anlaşıldı mı?"

George gözlerini devirdi. "Evet."

"Bir şey daha var. Ona bu gece yapacaklarımızdan söz ettin mi?"

"Hiçbir şey söylemedim." George'un suratı her zamankinden daha ifadesizdi; yanaklarında iki ufak pembelik belirdi. "Hiçbir şey söylemedim."

Lockwood dikkatle ona baktı. "Umarım söylememişsindir... Neyse, unutalım gitsin. Hazırlanmamız gerek, ayrıca daha yapacak çok işimiz var."

Gerçekten de vardı. Sonraki bir kaç saat, iki farklı, ama üst üste geçmiş görev için hazırlanırken telaş içinde geçti. Her zamankinden çok daha fazla sayıda magnezyum fişeğiyle dolu sırt çantalarımız hazırlandı ve normal postallarımızı ve iş giysilerimizi de içlerine koyduk. Lockwood ve George Portland Sıra Evleri'nde nöbet tutan Kat Godwin'in keskin bakışlarından sakınmaya çalışarak, bunları arka kapıdan dışarı çıkardılar ve birkaç saat geri dönmediler. Bu arada, ben de en iyi kılıçlarımızı parlattım ve saatlerce koridordaki aynanın önünde ayakkabılar ve elbiseler denedim. Hiçbirinden pek memnun değildim, ama en sonunda lacivert renkli, diz boyu ve yuvarlak yaka bir elbisede karar kıldım. Kollarımı tombul, ayaklarımı da büyük gösteriyordu ve midemde daraldığı kısımdan hiç emin değildim. Bunlar haricinde, mükemmeldi. Ayrıca, kılıcımı asabileceğim bir kemeri de vardı.

Elbisemle ilgili tereddüdü olan tek kişi ben değildim.

Birisi yanlışlıkla hayalet kavanozunun örtüsünü açmıştı ve surat yeniden belirmişti. Ne vakit yanından geçsem, abartılı, dehşet ve tiksinti dolu ifadelerle bana bakıyordu.

Arkadaşlarım eve geç döndüler; akşam olmak üzereydi. Birlikte yemek yedikten sonra giyindik. George'un gardırobu-

nun derinliklerinden güzel bir takım elbise giydiğini görünce şaşırdım. Kolları ve popo kısmı biraz gevşekti ve eskiden bir orangutana aitmiş gibi gözüküyordu, ama idare *edecek* gibiydi. Lockwood odasından hayatımda gördüğüm en şık smokinle ve papyonla çıktı. Saçları geriye taramıştı ve kılıcı parıldıyordu; belindeki gümüş bir zincirden sarkıyordu.

"Lucy, çok hoş olmuşsun," dedi. "George, sen de idare edersin. Ha, senin için bir şey getirdim, Luce. Bu harika elbiseyle iyi gidebilir." Elimi tuttu ve ucunda ufak elmas bir ucun olduğu, gümüş halkalardan oluşan bir kolye verdi. Gerçekten de çok güzeldi.

"Ne?" dedim kolyeye bakarak. "Bunun nereden buldun?"

"Vardı. Ama taktığında, ağzını kapatmanı öneririm. Öyle daha zarif gözükürsün. Tamam, taksinin korna çaldığını duyuyorum. Gitmemiz gerek."

Saygıdeğer Fittes Ajansı'nın merkezinin bulunduğu Fittes Evi Trafalgar Meydanı'nın hemen aşağısında, Strand'deydi. Saat sekizden birkaç dakika sonra oraya vardık. Parti yüzünden, sokağın bazı kesimleri trafiğe kapatılmıştı. Kalabalıklar Charing Cross İstasyonu'nun yakınlarına toplanmış, konukları izliyordu.

Mermer girişte, kapıların her iki yanında meşaleler yanıyordu. İki kat uzunluğundaki aydınlatılmış bayraklar da duvarlardan sarkıyordu. Her birinde Gerçeklik Feneri'ni tutan, şaha kalkmış tekboynuzlar vardı. Bunların altında, gümüş renkli harflerle basit ve gurur verici bir yazı vardı: 50 SENE.

Üstüne leylak dalları serpilmiş mor bir halı kapılardan yola kadar uzanıyordu. Bunlar biraz ilerideki kordonun ardında duran fotoğrafçıları, imza almak isteyen avcıları ve televizyon

kameralarıyla arkalarından gelen metrelerce kabloyu evden uzak tutuyordu. Strand'in ortasında ufak bir sıra oluşturmuş olan limuzinler konukları indirmeye hazır bekliyorlardı.

Taksimiz de ardında ufak duman bulutları bırakarak bu sıraya girdi. Lockwood alçak sesle bir küfür savurdu. "Metroyla gelmemiz gerektiğini *biliyordum*. Eh, artık bu konuda bir şey yapamayız. George, gömleğini içine soktun, değil mi?"

"Endişelenmeyi kes. Dişlerimi bile fırçaladım."

"Tanrım, resmen çaba *harcamışsın*. Tamam, gidiyoruz. Herkes en iyi tavrını takınsın."

Taksiden indiğimizde, bir anda flaşlar patladı ve makine klikleri duyuldu (ama bunlar bir anda dindi, çünkü kimse kim olduğumuzu bilmiyordu); birkaç kişi imza istemek için elini öne uzattı; ayaklarımın altında yumuşak ve ince leylak dallarının ezildiğini, spot ışıklarının parlaklığını ve meşalelerden yayılan ılıklığı hissettim. Sonra, gri üniformalı bir uşağın davetiyemize bakıp bizi içeri aldığı sütunlu girişin basamaklarından çıkarken serinliği hissettim.

Fittes Evi'ne geleli bir seneden uzun bir süre geçmişti. Mülakatımda başarısız olduğumdan beri bir sene geçmişti. Loş ışıklı panelleri, yumuşak altın renkli ışığı, koyu renkli koltukları ve ajansın broşürleriyle dolu masaları gayet iyi hatırlıyordum. İçerideki keskin leylak cilasının kokusunu ve o ayrıcalık havasını da. Bir sene önce, resepsiyondan öteye geçememiştim. Kimse benimle ilgilenmemişti ve gözyaşları içinde odanın karşısındaki Marissa Fittes'in demir bir büstünün altına çökmüştüm. Büst hâlâ oyuğunda duruyordu: Sert iradeli bir okul müdiresi gibiydi. Gülümseyen Fittes ajanları bizi resepsiyon alanının ötesine geçirirken,ayak seslerinin yankılandığı mermer zeminli alana

ve zamanla kararmış yağlı boya tabloların bulunduğu bölüme götürürlerken, büst bizi izliyordu. Üstünde şaha kalmış tekboynuzların olduğu birkaç çift kapıdan daha geçtik. Gümüş renkli ceketler giymiş, çenelerindeki gamzelere kadar birbirinin aynısı olan uşaklar bize sert birer selam çaktılar; oraya doğru yürüyor olmamız, belli ki hayatlarına bir anlam katmıştı. Aynı anda kapıları iki yandan açtılar, bir ses cümbüşü ve şık bir manzarayla karşı karşıya gelmemizi sağladılar.

Kocaman, geniş bir resepsiyon odasıydı ve ışıl ışıl avizelerle aydınlatılmıştı. Helezon biçimindeki alçı süslerle kaplı stükolu yüksek tavanda Fittes Ajansı'nın en başarılı psişik maceralarından bazıları temsil edilmişti: Bond Sokağı hamamında Duman Münferitiyle savaşan Marissa Fittes; saat tam gece yarısını vururken, Highgate Terörü'nün kafasına bir tuğla indiren Fittes ve Tom Rotwell; ajansın ilk şehitlerinden zavallı Grace Peel'in trajik ölümü... Bunlar okul günlerimizden bildiğimiz, efsanevi ve kahramanca anlardı. Burası, her şeyin başladığı, psişik algılamanın bir sanata dönüştüğü, eğitimimizin temeli olan Fittes El Kılavuzu'nun gelmiş geçmiş en büyük operasyoncu tarafından yazıldığı yerdi...

İçime derin bir nefes çektim, omuzlarımı dikleştirdim ve son derece yüksek topuklarıma takılmadan öne doğru bir adım attım. Gümüş bir tepside içki ikram edildi; pek de klâs olmayan bir tavırla, hızla bir portakal suyu aldım ve etrafıma bakındım.

Vakit henüz erken olduğu halde, içerisi çoktan kalabalıktı ve bu insanların Londra'nın en iyileri olduğunu anlayabilmek için psişik bir Görüş yeteneği gerekmiyordu. Saçları geriye taranmış, düzgün suratlı, panter postları kadar kapkara ve kaliteli smokinler giymiş erkekler, gözleri parıldayan, kendine güvenen, ışıl ışıl tuvaletler giymiş mücevherle bürünmüş kadınlarla konuşuyor-

lardı. Bir yerde, Sorun başladığından beri kadın modasının daha renkli ve cüretkâr olduğunu okumuştum. Bu bilgi doğru gibiydi. Kadınlardan bazılarının giysilerinin kumaşı, çok dikkatle baktığınızda sizi kör edebilirdi. Aynı şey, gayet cüretkâr dekolteleri için de geçerliydi; George'un gözlüğünü her zamankinden daha büyük bir istekle sildiğini fark ettim.

Tüm gösteriş ve şaşaa biraz rahatsızlık vericiydi ve ilk önce bunun nedenini anlayamadım. Sonra, daha önceden gece vakti hiç o kadar çok *yetişkini* bir arada görmediğimi fark ettim. Çocuk garsonlar kalabalığın arasında ustalıkla ilerliyor, ne olduğunu bilmediğim kanepeler servis ediyorlardı. Birkaç genç ajan da vardı; çoğu Fittes'tendi, ama bazıları da Rotwell'dendi. Şarap kırmızısı ceketlerinden ve kibirli tavırlarından kendilerini belli ediyorlardı. Geri kalan konuklarsa yetişkindi. *Gerçekten de* özel bir davetti.

Odanın bazı yerlerindeki ince gümüş camı sütunları tavanla birleşiyordu. Her biri içindeki lambalarla aydınlatılmıştı ve farklı tuhaf renkler saçıyorlardı. Bunlar turistlerin görmek için para ödediği şu meşhur Kalıntı Sütunlarıydı. O sırada, içlerindeki şeyler kalabalıktan gözükmüyordu. Salonun karşı tarafındaki bir platformda, bir yaylı dörtlüsü neşeli, hareketli ve insanı canlandıran bir müzik çalıyordu. Sokağa çıkma yasağından sonra, melankolik müziklerin çalınması yasaktı, çünkü tatsız düşüncelere neden oluyordu. Kalabalığın konuşma sesleri de kesinlikle canlıydı: Her yerden kahkaha sesleri geliyordu. Bir gülümseyen maskeler denizi arasında yürüdük.

Lockwood içkisini yudumladı. Sakin ve gayet rahat gözüküyordu. George (tüm çabalarına rağmen) âdeta birileri üstünde geçmiş gibi biraz ezik duruyordu. Ben de yanaklarımın kızardığından ve saçlarımın bozulduğundan emindim; kesinlikle

etraftaki düzgün görünümlü kadınlardan daha pespaye gözüküyordum. "Demek burası," dedi Lockwood. "Her şeyin merkezi."

"Kendimi *hiç* buraya ait hissetmiyorum."

"Harika gözüküyorsun, Luce. Tüm bu ortamın içinde dünyaya gelmiş gibisin. Öyle geri adım atma; az önce, bir kadının poposunu kılıcınla dürttün."

"*Olamaz.* Gerçekten mi?"

"Bir de, öyle hızlı arkana dönme. Az önce, garsonu neredeyse ikiye bölecektin."

George evet der gibi başını salladı. "En iyisi, hareket etme. Benim tavsiyem bu." Yanından geçen garson çocuktan bir kanepe aldı ve dikkatle inceledi. "Artık burada olduğumuza göre, ne yapacağız? Bunun ne olduğunu bilen var mı yahu? Mantar ve ektoplazma gibi gözüküyor. Üstü köpüklü."

"Burası, sonraki görevden aklımızı biraz uzaklaştırabileceğimiz mükemmel bir yer," dedi Lockwood. "Saat on bir kırk beşte Flo'yla buluşacağız. O yüzden, rahatlayacak ve insanların arasına karışacak kadar vaktimiz var. Burada devlet dairelerinden, sanayi alanından, birçok önemli şirketten ve kuruluştan bir sürü davetli var. Bize gelecekteki görevlerimizi verecek kişiler onlar... Tabii, bu gece her şeyi doğru *yaparsak.* O yüzden, biraz dolanıp, insanlarla konuşmalıyız."

"Tamam..." dedim. "Nereden başlayalım?"

Lockwood yanaklarını şişirdi. "Hiçbir fikrim yok..."

Odanın kenarında durup davetlilerin sırtlarını, süslerini, mücevherlerini, vals yaparken yanımızdan geçtiklerinde ince ve esmer enselerini izledik. Kahkaha sesleri, bir türlü aşamadığımız bir duvar gibiydi. İçkilerimizi içtik.

"Kimleri tanıyorsun, Lockwood?" diye sordum. "Dergileri sen okuyorsun."

"Şey... Sakallı, uzun boylu, açık renk saçlı ve dişlerini göstererek gülen adam Rotwell'in sahibi Tom Rotwell. *Sanırım*, şu da leylak patronu Josiah Delawny. Kırmızı suratlı ve favorili olan. *Onunla* konuşmayacağım. Bir hayalet avı sırasında bir aile yadigârını kırdılar diye iki Grimble ajanını kırbaçladığı biliniyor. Onunla sohbet eden kadın, Fairfax Demirciliğin yeni patronu Angeline Crawford olmalı. Fairfax'in yeğeni. Muhtemelen, o da konuşmamamız gereken birisi. Ne de olsa, amcasını öldürdük."

"Bunu bilmiyor, değil mi?"

"Hayır, ama görgü kuralları denen bir şey var."

"Barnes'ı gördüm," dedi George. Gerçekten de, dedektif biraz ileride bıyıklarını aşıp bir şampanya kadehinden içkisini içmeye çalışıyordu. O da bizim gibi kalabalığın kenarında tek başına duruyordu. "Kipps de burada! Buraya nasıl girmiş? Bu parti bize ima ettikleri kadar özel değilmiş."

Kipps'in de aralarında bulunduğu bir grup Fittes ajanı yanımızdan geçtiler. Kipps bizi gösterip bir şey söyledi. Diğer ajanlar kahkahalarla gülmeye başladılar ve uzaklaştılar. Keyfim kaçmış bir halde, tepemizdeki avizelere baktım. "Eskiden burada çalıştığına inanabiliyor musun, George?"

Evet der gibi başını salladı. "Evet. Buraya ne kadar ait olduğumu görebiliyorsun."

"Burası bir ajanstan ziyade, bir malikâne gibi."

"Bu konferans salonları ve Kara Kütüphane biraz gösterişli. Ama ofislerin geri kalanı öyle değil. Gerçi Kipps ne yazık ki gayet tipik."

Lockwood birden şaşkınlıkla bağırdı; ona baktığımda, gözleri parıldıyordu. "Aslında, son önerimi boş verin," dedi. "İnsanlarla konuşmayı unutun. Kim bunu yapmak ister ki? Çok sıkıcı. Şu kütüphane nerede, George?"

"Birkaç salon ötede. Ama açık değildir. Sadece kıdemli ajanlar girebilir."

"Sence içeri girebilir miyiz?"

"Neden?"

"Aklıma Joplin'in 'İtiraflar' ile ilgili söylediği şey geldi. Kara Kütüphane'de bir kopyasının olabileceğinden söz etmişti... Ben de düşündüm ki, madem buradayız..."

Tam o sırada, kalabalık iki yana çekildi ve Lockwood sustu. Çok uzun boylu ve güzel bir kadın bize doğru geliyordu. Üstünde ince, gümüş gri, yürüdüğünde hafifçe parıldayan bir tuvalet vardı. İnce bileklerine gümüş bilezikler takmıştı, boynunda da gümüş bir tasma kolye vardı. Saçları, uzun, siyah renkli ve gürdü; boynunun etrafına tatlı lüleler halinde düşüyordu. Elmacık kemikleri oldukça belirgin olduğu halde, çok hoştu ve otoriter ve dolgun bir ağzı vardı. İlk izlenimim, yaşça benden biraz daha büyük olduğuydu, ama koyu renkli, uyanık gözlerinde uzun süredir güce sahip bir kişinin parıltısı vardı.

Kısacık kesilmiş beyaz saçları ve soluk tenli, kaslı genç bir adam arkasından "Bayan Penelope Fittes," dedi.

Onu tanımıştık. Ama beni yine de şaşırtmıştı. Baş rakibi Steve Rotwell'in aksine, Fittes ajansının sahibi olan bu kadın reklamdan uzak dururdu. Onu hep tıknaz, orta yaşlı bir iş kadını ve meşhur büyükannesi kadar sert bir kadın olarak hayal etmiştim. Kesinlikle böyle değil. Bana son anda bulduğum elbisemle ve ayakkabılarımla ne kadar huzursuz olduğumu hatırlatıvermişti. Başkalarının da bir anda toparlandıklarını, omuzlarını dikleştirip kendilerine daha çok güveniyorlarmış gibi durduklarını gördüm. Lockwood'un bile yanakları kızarmıştı. George'a bakmadım, ama kıpkırmızı kesildiğine emindim.

"Anthony Lockwood, hanımefendi," dedi Lockwood başıyla selam verip. "Bunlar da meslektaşlarım..."

"Lucy Carlyle ve George Cubbins," dedi kadın. "Evet. Sizlerle tanıştığıma çok memnun oldum." Düşündüğümden daha kalın bir ses vardı. "Combe Carey Dadanması'ndaki başarınız beni etkiledi. Arkadaşımın cesedini kurtardığınız için sizlere minnettarım. Size herhangi bir konuda yardım edebilirsem, lütfen beni haberdar edin."

Koyu renkli gözleri suratlarımızı teker teker taradı. Peki der gibi gülümsedim; George da cıyaklar gibi bir ses çıkardı.

"Bu gece bizi davet etmeniz, bizleri şereflendirdi," dedi Lockwood. "Muhteşem bir salon."

"Evet, Fittes koleksiyonundan da birçok eser burada."

"En güçlü Kaynaklar... Hepsi zararsız hale getirildi tabii, çünkü sütunlarımız Sunrise gümüş camından yapılmıştır ve demir destekleri ve tabanları vardır. Gelin, size göstereyim..."

Bizim için kenara çekilen kalabalığın arasından salına salına ilerledi. Soluk yeşil bir ışıkla aydınlatılmış en yakındaki cam sütunda, metal bir çerçeveye yıpranmış bir iskelet asılıydı. "Büyük bir ihtimalle elimizdeki en meşhur şey," dedi Penelope Fittes. "Hayaleti Mud Yolu Tayfı olarak bilinen soyguncu Long Hugh Henratty'nin kalıntıları. Büyükannem ve Tom Rotwell cesedini 1962'de Yaz Gündönümü'nde gece yarısı buldular. Rotwell mezarı kazarken, Marissa şafağa kadar elindeki demir küreği çılgınlar gibi sallayarak hayaleti uzak tutmaya çalıştı." Ev sahibemiz boğuk bir sesle hafifçe güldü. "Hep dediğim gibi, iyi ki büyükannem usta bir tenis oyuncusuydu, yoksa bunu yapmaya nasıl dayanır veya nişan alırdı? Ama psişik araştırmalar o zamanlar daha emekleme dönemindeydi... *Ne* yaptıklarını bilmiyorlardı."

İskelet çamur kahverengisiydi; kafatasının birkaç dişi vardı ve alt çenesi yoktu. Leğen kemiğinin altındaki bir kalça kemiği haricinde, bacakları ve ayakları da yoktu.

"Hugh Henratty kötü durumda gözüküyor," dedim.

Penelope Fittes evet der gibi başını salladı. "Dediklerine göre, vahşi köpekler cesedini çıkarıp bacaklarını yemişler. Bu da hayaletin neden o denli öfkeli olduğunu açıklayabilir."

"Tavuklu kanepe ister miydiniz?" Genç bir garson, altın bir tepsideki kanepelerle yanımızda belirdi. George bir tane aldı, Lockwood ve ben nazikçe geri çevirdik.

"Affedersiniz," dedi Penelope Fittes. "Davet sahibinin sürekli olarak dolaşması gerekir! Hiç kimseyle uzun vakit geçiremezsiniz... Ne kadar muhteşem olsalar da." Tatlı tatlı Lockwood'a gülümsedi, hülyalı hülyalı George'la bana başını salladı ve yanımızdan uzaklaştı. Kalabalık geçmesi için ikiye ayrıldı ve peşindeki soluk suratlı adam da peşinden gidince yine tek başımıza kaldık.

"Eh, düşündüğümden *daha* hoş birisiymiş," dedi Lockwood.

"Fena birisi değil," dedim.

Tavuklu kanepesini yemekte olan George omuzlarını silkti. "Ben burada çalışırken, bu kadar dostane tavırlı değildi. Sıradan ajanlar onu hiç görmezler; asla dairesinden inmez. Ama şu yanındaki beyaz saçlı adam var ya? Özel asistanı olan... İşte, *o* herkesle muhatap olurdu." George'un bakışlarında gücenik bir ifade belirdi. "Beni işten atan da oydu."

Kalabalığa baktım, ama Penelope Fittes ve asistanı gitmişlerdi. "Seni tanımadı galiba."

"Evet. Haklısın. Muhtemelen, beni unutmuştur." George elindeki kanepenin geri kalanını yakınlardaki saksılı bir bitkinin

toprağına sapladı ve bol pantolonunu çekiştirdi. Birden, aklına bir şey gelmiş gibi gözleri parıldadı. "Az önce, Kara Kütüphane'den söz ediyordun, Lockwood. Biliyor musun, kısa bir *gezintiye* çıkıp oraya girip giremeyeceğimize göz atabiliriz."

Salonun kenarından ağır ağır ilerleyerek bize yolu gösterdi. Pencerelerin ardında, yaz alacakaranlığı giderek koyulaşıyordu. Renkli spot ışıkları, hareket halindeki kalabalığın üstünde tuhaf göz yanılsamaları ve gölgeler oluşturuyordu. Sütunların içinde tuhaf şekiller beliriyordu. Bunlar leylak, mavi ve yeşil renkli tayflardı. Birkaç sütunda, camın içinde hayaletler beliriyor, sessizce dışarı bakıyor, amaçsızca daireler çizerek süzülüyordu.

"*Bundan* emin miyiz?" dedim. Yakınlardaki bir kapının gölgesinde duruyor, kalabalığı izleyip görünmeden kaçacak bir fırsat arıyorduk. Penelope Fittes biraz ileride düzgün, sarı renkli bir bıyığı olan yakışıklı ve genç bir adamla sohbet ediyordu. Saçları kocaman bir arı kovanı gibi şekillendirilmiş bir kadın birisinin esprisine tiz bir kahkahayla yanıt verdi. Platformdaki caz grubu canlı ama kederli bir bluegrass şarkısı çalmaya başladı. Yan kapılardan sürekli olarak garsonlar geliyor, bir öncekinden daha da güzel yiyecekler servis ediyorlardı.

"Kimse bizimle ilgilenmiyor," dedi George. "Şimdi..."

Onun peşinden kapıdan geçtik ve ayak seslerimizin yankılandığı mermer bir koridora çıktık. Beşi bronz, biri gümüş renkli altı asansörün bulunduğu bir alana çıktık. Duvarlara genç ajanların yağlı boya portreleri asılmıştı. Bazıları gülümseyen, bazıları hüzünlü kızlar ve erkekler, gümüş grisi ceketleri içinde çok güzel resmedilmişlerdi. Her birinin altındaki tabanlıkların önüne ince kılıçlar ve çiçek çelenkleri yerleştirilmişti.

"Şehit Kahramanlar Koridoru," diye fısıldadı George. "Buraya

resmimin asılmasını hiç istemedim. Şu gümüş renkli asansörü görüyor musunuz? Doğruca Penelope Fittes'in dairesine gidiyor."

George bizi giderek daralan ve sadeleşen birbirine bağlı bir dizi koridordan geçirirken, arada bir durup kulak kesildi. Partinin sesleri uzakta kaldı. Lockwood'un elindeki hâlâ içki kadehi vardı; smokinin içinde her zamanki kadar zahmetsizce yürüyordu. Ben de aptal elbisemle ve ayakkabılarımla peşinden gidiyordum.

En sonunda, George kalın görünüşlü ahşap bir kapının önünde durdu. "Uzun yoldan geldik," dedi. "Kimseyle karşılaşmak istemedim. Kara Kütüphane'nin bir hizmetli girişi var. Orası açık *olabilir*. Ana kapılar gecenin bu saatinde kesin kilitlidir. Orada Marissa Fittes'in Misafirlerle ilgili kendi kitap koleksiyonu ve birçok nadir bulunan eser var. İçeri girmemizin kesinlikle yasak olduğunun farkındasınız, değil mi? Yakalanırsak, tutuklanırız ve ajansımızı kaybedebiliriz."

Lockwood içeceğini yudumladı. "Birisinin içeri girme şansı ne kadar?"

"Ben burada çalışırken bile, kapıdan içeri şöyle bir bakmamdan fazlasına izin verilmezdi. Sadece kıdemli personel orayı kullanır ve şu anda hepsi partidedir. Zamanlama kötü değil. Ama uzun süre kalmamalıyız."

"Yeteri kadar iyi," dedi Lockwood. "Şöyle bir göz atıp, hemen çıkarız. Hep dediğim gibi, hırsızlık sosyalleşmekten çok daha eğlenceli. Zaten kapı büyük bir ihtimalle kilitlidir."

Ama kilit değildi; birkaç saniye sonra içerideydik.

22

Fittes Evi'nin Kara Kütüphanesi sekiz köşeli, cam kubbeli, tam iki kat yüksekliğinde geniş bir yer çıktı. Gece vakti olduğundan, kubbenin yüzeyi karanlıktı, ama altındaki fenerlerden kütüphanenin ortasına hafif bir ışık yansıyordu. Duvarlar kat kat kitaplıklardan oluşuyordu ve zemin kattan başlayan metal bir balkon tüm katları dolaşıyordu. İki yerde, helezoni merdivenler durduğumuz zemin katına iniyordu. Zemin daha ziyade koyu renkli maun panellerden yapılmıştı, ama tam ortasında, daha açık renkli parkelerde şaha kalkmış bir tekboynuz resmi vardı. Odanın ortasında fazla eşya yoktu; oraya buraya birkaç okuma masası, içinde kitaplar ve başka nesneler bulunan cam büfeler yerleştirilmişti. Tam karşımızda çift kapılar vardı. Kapılar kapalı ve kilitliydi. Bir yerden bir jeneratörün uğultusu geliyordu; bu ses haricinde, kütüphane oldukça sessizdi. Hava serin, ışık loştu.

Her kitap rafının üstündeki duvara monte edilmiş lambalar, yarı karanlık kütüphanede uçuşan ateşböcekleri gibi

gözüküyordu. Kitaplar mor, koyu kahverengi ve siyah renkli pahalı derilerle ciltlenmişti. Sadece zemin katında yüzlerce kitap olmalıydı.

"Çok etkileyici..." dedi Lockwood hayretle.

George'un orada cipslerin ve tuhaf deneylerin yanı sıra, tam alanını bulmuş olduğunu, kütüphanelere bayıldığını düşünebilirsiniz, ama biraz gergindi ve kimse var mı diye balkonlara bakarken dudağını sırıyordu. "Önce koleksiyon endeksine göz atmamız gerek," dedi. "Okuma masalarının birinin üstünde olmalı. Gelin de bana yardım edin. Uzun süre burada kalmamalıyız."

Hızla peşinden odanın aydınlık merkezine doğru gittik. Etraftan çıt çıkmıyordu. Çift kapıların ardından bir uğultu geliyordu: O kattaki başka bir yerden partinin yankılarını duyabiliyordum.

Kapının en yakınındaki masada kocaman deri kaplı bir kitap duruyordu. George bunu açtı ve heyecanla bağırdı. "Endeks burada! Şimdi, sadece 'Mary Dulac'ın İtirafları'nın listede olup olmadığına bakmamız gerek."

Sayfaları çevirirken, en yakındaki büfelere baktım. Lockwood da aynı şeyi yapıyordu. "Burada da kalıntılar var," dedi. "Koleksiyon bitmek tükenmek bilmiyor. Tanrım, Chatham Delinmesi olayının örgü şişleri de burada."

Yanımdaki büfenin kenarındaki mürekkeple yazılmış etikete baktım. "Gördüğüm kadarıyla, yanımda birisinin delinmiş ciğerleri var."

George bıkkınlıkla ofladı. "İkiniz dalga geçmeyi keser misiniz? Burası..." Durdu. "Evet! *Evet*... İnanamıyorum! 'İtiraflar' gerçekten de burada! Kitabın numarası C/452. Bu odada bir yerde."

Lockwood kararlılıkla içeceğini bitirdi. "Harika. Tam olarak ne arayacağız?"

"Kitapları gözden geçirin. Sırtlarında numaralar olmalı!"

Raflara koşup kitaplara baktım. Gerçekten de her birinin sırtında deriye basılmış altın renkli sayılar vardı. "Burası A'lar sırası," dedim.

Lockwood en yakındaki merdivene koştu ve basamakları hızla çıktı. Ayakkabıları metal balkonda hafifçe yankılandı. "B/53, B/54... B'lerden başka bir şey yok... Daha ileriye bakacağım."

"Numara neydi?" dedim.

"Şşş!" dedi George birden durduğu yerde kasılıp. "Dinleyin!

Çift kapıların ardından sesler ve kilide sokulan bir anahtarın sesi geldi.

Harekete geçtim. Arkadaşlarımın ne yaptığını görmedim. Kendimi durduğum yerdeki rafların arasında duran ve odanın ortasını aydınlatan gördüğüm ilk büfenin ardına attım. Kapı tam açılırken, hemen büfenin arkasına eğildim; yüksek topuklarımla ve parti elbisemle, çıplak dizlerimi çeneme iyice dayayarak çömeldim.

Açık kapıdan birkaç saniye partinin uğultusu geldi, ama kapı kapanınca kesildi.

Sonra, bir kadının sesini duydum. Tanıdıktı; düşündüğümden çok daha kalın bir sesti. "Burası daha sessizdir." dedi Penelope Fittes.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve dişlerimi sıkıca dizlerime dayadım. Ah, Lockwood! Düşünmeden yaptığı bir şey daha bizi felakete doğru sürüklüyordu. Gecenin o kısmının rahatlayarak geçmesi gerekiyordu... Tehlikeli kısmı Winkman için saklayacaktık.

Ahşap zeminde ayak sesleri duyuldu. Odanın ortasına

doğru, George'un birkaç saniye önce durduğu yere yürüyorlardı. Kaçınılmaz çığlığı ve yerimizin belli olmasıyla birlikte yaşanacak şoku bekledim.

"Ne söylemek istiyordunuz, Gabriel?" diye sordu Penelope Fittes.

Gözlerimi açtım ve yanıma baktığımda kalbim duracak gibi oldu. Kılıcım büfenin yan tarafından dışarı uzanıyordu. Gümüş ucu da ışıkta hafifçe parıldıyordu.

Nazik ve saygılı bir adam konuştu. "Üyeler sabırsızlanıyorlar, Bayan Fittes. Onlara işlerinde yeteri kadar yardım etmediğinizi düşünüyorlar."

Penelope yine o boğuk kahkahasını patlattı. "Her türlü yardımı yapıyorum. Bu zorlu işi başaramayacaklarsa, onların sorunu."

Çok ağır ağır kılıcımı yanıma çekmeye koyuldum.

"Bunu onlara söylememi ister misiniz?" dedi adam.

"Onlara kesinlikle söylemelisiniz. Kimsenin bakıcısı değilim!"

"Haklısınız, hanımefendi, ama ilham kaynakları *sizsiniz*... *Bu* da ne?"

Birden, donakaldım ve dudağımı ısırdım. Suratımdan akan bir damla ter çeneme kadar indi.

"Mahkûm Burrage'ın delinmiş ciğerleri," dedi Penelope Fittes. "Büyükannem suçlarla çok ilgiliydi. Koleksiyonuna kattığı bazı şeylere inanamazsınız. Bazılarının bize bunca senedir büyük faydası dokundu. Ama bu ciğerler değil. Bunların kesinlikle psişik gücü yok."

"Bir kütüphane için tuhaf bir süs eşyası," dedi adam. "Beni okumaktan alıkoyar."

Yine bir kahkaha duyuldu. "Ama buraya bir şeyler okumak için gelen bizleri alıkoymaz. Daha önemli şeyler düşünürüz."

Ses tonları değişmiş, birden boğuklaşmıştı. Sanırım, diğer yöne dönmüşlerdi. Kılıcımın geri kalanını hızla yanıma çektim; sonra, büyük bir dikkatle yana eğildim ve büfenin kenarından onlara baktım. Dört metre kadar ötede, iki kişinin karanlık siluetini gördüm. Penelope Fittes tıknaz, orta yaşlı bir adamla konuşuyordu. Adam papyonlu ve smokinli parti konuklarından biriydi; görebildiğim kadarıyla, gayet kalın bir ensesi ve pembe, yuvarlak bir suratı vardı.

"Hazır konu sıra dışı şeylerden açılmışken," dedi Penelope Fittes. "Size *verecek* bir şeyim var." Aniden hareket edince, tekrar yerime gizlendim. Ayakkabılarının koyu renkli ahşap zeminde çıt çıt sesler çıkardığını duyabiliyordum. "Bunu iyi niyetimin bir göstergesi olarak kabul edin."

Nereye gittiğini, bana yaklaşıp yaklaşmadığını göremiyordum. Büfenin ardına daha da sığındım. Bir şey başımı kaldırmama neden oldu. Lockwood tam yukarıdaki balkona yüz üstü uzanmıştı. Metale ve karanlığa karışmak için elinden geleni yapıyordu. Siyah smokininin biraz faydası oluyordu. Soluk suratıysa gün gibi ortadaydı. Ona başını diğer tarafa çevirmesini işaret ettim.

"Lucy!" dedi sessizce dudaklarını oynatarak.

"Ne?"

Önce ne dediğini anlayamadım. Birkaç kere dudaklarını oynatarak bir şey söyledi. Bakışlarını benden odanın ortasına çevirdi. Sonra, ne dediğini anladım: *"Kadehim!"*

Başımı büfenin kenarından azıcık uzatınca, gerçekten de... Kalbim yine duracak gibi oldu. İçki kadehi odan ortasındaki

ufak camlı büfenin üstünde duruyordu. Spot ışığı âdeta kasten üstüne çevrilmiş gibiydi. Işıldıyordu. Kadehin dibindeki kırmızı sıvının tortularını bile görebiliyordunuz.

Penelope Fittes o büfeye yöneldi. Tam yanında duruyordu; kadeh omzuyla aynı hizadaydı. Büfenin alt çekmecelerinden birini açtı ve bir şey çıkarmaya koyuldu. Tek yapması gereken, başını kaldırıp kadehle burun buruna gelmesiydi. Ama öyle yapmadı. Aklı başka bir yerdeydi. Çekmeceyi kapattı ve konuğuna döndü.

"Bunu tamir ettik," dedi. "Ayrıca, denedik. Yine harika çalışıyor. Umarım Orpehus Cemiyeti öncekinden daha verimli bir biçimde kullanır."

"Çok naziksiniz, hanımefendi. Size minnettar olacaklar. Teşekkürlerini size mutlaka ileteceğim ve deneylerinin nasıl gittiğini haber vereceğim."

"Güzel. Size partiye geri dönmenizi tavsiye etmem. Kutunun içinde ne olduğu belli. Ama şuradan çıkabilirsiniz."

Ayakkabıları yine çıt çıt sesler çıkardı... Dehşet içinde içeri girdiğimiz ufak kapının benden pek de uzakta olmadığını fark ettim. Gizlendiğim yerin tam yanından geçeceklerdi. Bir an donup kaldıktan ve ne yapacağımı bilemedikten sonra, harekete geçtim: Ayakkabılarımı teker teker çıkardım, parmaklarımı yere bastırdım ve kendimi hafifçe yukarı ittim. Böylece, iki ayağımı yere basa basa geri gidebilirdim. Artık çömelir vaziyette değildim; her iki ayağımın topuğunu yere basıyordum ve sırtımı büfeye yaslamıştım. Tek elimle ayakkabılarımı aldım, diğeriyle de kılıcımı sıkıca tuttum. Bir şeye çarpıp ses çıkarmasını engellemek istedim. Bunları ne kadar sürede yaptığımı bilemiyorum.

Beklemeye başladım. Lockwood yukarıda başını duvara

çevirmişti ve gölgelere karışmıştı. Ayak sesleri yaklaştı ve büfenin tam birkaç adım yanından geçerken, Penelope Fittes'in çiçek parfümünün kokusunu hissettim. Adamın kolunun altında ahşap bir kutu vardı. Çok büyük değildi, olsa olsa bir cetvel uzunluğunda ve birkaç santim derinliğindeydi. Kapının yanında duraksadıklarında, bir an için kutuyu daha iyi gördüm. Kapağının ortasında ufak ve tuhaf bir sembol vardı. Üç telli, eğik kenarlı ve düztabanlı bir arpı andırıyordu. O heyecan dolu anda bile kaşlarımı çattım: Bu sembolü daha önce görmüştüm.

Kadın konuğuna kapıyı açtı ve harekete geçmem gerekti. İki kısa adımda, büfenin diğer tarafına geçtim ve tekrar çömeldim. Ev sahibemiz arkasını döndüğünde beni göremeyecekti.

Kapı kapandı; adam bir şey demeden gitmiş olmalıydı. Penelope Fittes büfenin yanından geçip ilerledi. O geçtikten sonra, tekrar ilk gizlendiğim pozisyona geri döndüm. Kütüphanede hızlı hızlı yürüyüşünü dinledim. Odanın tam ortasına varınca aniden durdu. Etrafına bakınıyor olmalıydı. George'u ve Lockwood'un kadehini düşündüm... Gözlerimi sımsıkı yumdum. Sonra, ayak sesleri devam etti, kısacık bir an için partinin uğultusu ve anahtarların kilitte dönüş sesi duyuldu. Ancak o anda nefesimi doğru dürüst dışarı bırakabildim.

"İyi hareketlerdi, Luce," dedi Lockwood balkonda doğrulup. "Çevik bir yengeç gibiydin. George nereye gitti?"

"Evet, George *neredeydi*?" Boş kütüphaneye baktım.

"Birisi bana yardım edebilir mi?" dedi birisi okuma masasının altında alçak sesle. "Çıkamıyorum, galiba popom buraya sıkıştı."

* * *

Konferans salonunda, parti olanca hızıyla devam ediyordu. Müzik grubu enerjik parçalar çalıyor, garsonlar daha da hızlı bir biçimde servis yapıyorlardı; konuklarsa beceriksizce ama daha şevkle dans ediyor, öncekinden daha yüksek sesle konuşuyordu ve suratları daha kızarmış gözüküyordu.

Tekboynuz biçimli çikolata şelalesinin yanında kendimize sesiz bir yer bulduk ve o çok ihtiyaç duyduğumuz içeceklerden aldık.

"Cidden bir sirke katılmalrşın, George," dedi Lockwood. "İnsanların başkalarının o hale girdiğini görmek için para ödüyorlar."

"Bir sonraki işim sirk olacak." George pançından uzun bir yudum aldı. "Bazı yerlerim hâlâ tutuk. Kitabı aldın mı?"

Lockwood smokinin cebini yokladı; bir dakika telaşla arandıktan sonra siyah deri ciltli, ince bir kitapçık olan 'Mary Dulac'ın İtiraflarını! Üst kattaki bir rafta bulmuştuk. "Burada ve güvende," dedi.

George sırıttı. "Güzel. Çoktan başarılı bir gece oldu ve henüz esas göreve gitmedik bile. Bir yere gidip okuyabilir miyiz?"

"Ne yazık ki olmaz," dedi Lockwood. "İçeceklerinizi için bence. Saat on bire yirmi var. Gitmemiz gerek."

"O kadar çabuk gitmiyorsunuz, Bay Lockwood..." Dedektif Barnes birden yanımızda belirdi. Neyin orasıyla daha az uyuştuğunu söylemek zordu: Elindeki pembe renkli kokteyl mi, yoksa yanında fokur fokur akan çikolata çeşmesi mi. "Sizinle biraz konuşmak istiyordum."

Derken, Quill Kipps'i de ardında cılız ve kinci bir gölge gibi dikilirken görünce sinir olduk.

"Çok güzel olur," dedi Lockwood. "Partide eğlendiniz mi?"

"Kipps bana Hamsptead'de ilginç bir takım belgeler ele geçirmiş olabileceğinizi söyledi. Bunlar nedir ve neden bana haber vermediniz?"

"Bunları yapmaktan zevk duyarım, dedektif," dedi Lockwood. "Ama çok uzun bir gün oldu ve çok yorulduk. Açıklamak için yarın sabah uğrasak olur mu?"

"Neden anlatmıyorsunuz? Bana bu gece de söyleyebilirsiniz."

"Burası pek de uygun bir yer değil. Çok gürültülü. Yarın sabah, Scotland Yard çok daha iyi olur. Hem size o belgeleri de getirebiliriz." Lockwood tatlı ve sevimli bir gülümsemeyle. George da şöyle bir saatine baktı.

"Biraz aceleniz var gibi," dedi Barnes. Mavi gözlerini dikkatle bize dikti. "Hemen gidip yatacak mısınız?"

"Evet. George çok geç saatlere kadar dışarıda kaldığımızda bir bal kabağına dönüşüyor... Görebildiğiniz gibi, dönüşmeye başladı bile."

"O halde, belgeleri bana yarın gösterecek misiniz?"

"Evet."

"Pekâlâ, ama sizi erkenden bekliyor olacağım. Mazeret veya gelmemek yok, yoksa sizi kendim bulurum."

"Teşekkürler, Bay Barnes. Size güzel haberler vermeyi umuyoruz."

Resepsiyon alanından, Fittes Evi'nin dış kapılarına doğru giderken "Kötü zamanlamaydı," dedi Lockwood. "Kipps kesin bu gece bir şeyler yapacağımızı anlamıştır."

Arkama bakınca, sırık gibi bir siluetin bir sütunun ardına gizlendiğini fark ettim. "Evet. Şu anda bizi izliyor."

"Her zamanki gibi yerini belli etmiyor," dedi George..

"Tamam, bu durumda gidip malzemelerimizi alamayız. Ondan kurtulmamız gerek. Bir gece taksisi bulmalıyız."

Binadan çıkınca, hızla mor halıda ve üstünden dumanlar tüten leylak ateşlerinin yanından geçtik ve kaldırıma sıralanmış arabalara yöneldik.

Hepsinde resmi gece taksisi hizmetinin gümüş ızgaraları ve fiyakalı demir süsler vardı. Bizden gizlenmeye çalışarak biraz geriden izleyen Quill Kipps taksiye yaklaştığımızı görünce, gizlendiği yerden çıkıp yanımıza geldi.

"Bana aldırış etmeyin," dedi bizler ona dik dik bakarken. "Ben de eve erkenden gidiyorum."

Bir sonraki taksi geldiğinde, Lockwood yüksek sesle "Portland Sıra Evleri," dedi. Taksiye bindik ve ilerlerken arkamıza bakınca, Kipps'in hemen arkamızdaki taksiye bindiğini gördük. Lockwood hemen öne eğildi ve şoföre "Size elli sterlin vereceğim," dedi. Bizi az önce dediğim gibi Portland Sıra Evleri'ne götürmenizi istiyorum. Ama Trafalgar Meydanı'ndan döner dönmez durmanızı istiyorum. Sadece birkaç saniyeliğine. Taksiden ineceğiz ve bunu arkamızdaki taksinin görmesini istemiyorum. Tamam mı?"

Adam gözlerini kırpıştırıp bize baktı. "Sizler... Kaçak falan mısınız?"

"Bizler ajanız."

"Peşinizdeki kim? Polis mi?"

"Hayır, onlar da ajan. Bakın, şu anda açıklaması zor. Dediğimi yapacak mısınız, yoksa size elli sterlini vermeden inmemizi mi istiyorsunuz?"

Adam burnunu kaşıdı. "İsterseniz bize iyice yaklaşana dek bekleyeyim ve durayım; böylece kaldırıma çarpar. Ya da bir anda geri gidip ona çarpabilirim. Elli sterline bu tür şeyler yapabilirim."

"Hayır, hayır. Bizi sessizce orada indirmeniz yeterli olacak."

Her şey yolunda gitti; araba Trafalgar Meydanı'nın ıssız ve geniş alanında sessizce ilerledi. Kipps'in taksisi Fittes Evi'nin önünde partiden ayrılmak üzere olan bir limuzin yüzünden geç hareket etmişti. Bizden on beş, yirmi saniye kadar gerideydi. Cockspur Sokağı'ndan Haymarket'a ve Piccadilly'ye döndük, yanıp sönen hayalet lambalarının ve üstünden dumanlar tüten leylek ateşlerini yanından geçtik. Pall Mall'ın köşesine vardığımızda, taksi yavaşladı; George, Lockwood ve ben apar topar indik ve en yakındaki binanın sütunlu girişine sığındık. Taksi yoluna devam etti; bir, iki saniye sonra arka koltukta öne eğilmiş, şoföre talimatlar verdiği belli olan Kipps'in bulunduğu diğer taksi belirdi. Taksilerin gecenin karanlığına karışmasını izledik. Londra'nın merkezine sessizlik çöktü. Kılıçlarımızı düzeltip geldiğimiz yoldan gerisin geriye yürümeye başladık.

Karanlıkta, Charing Cross İstasyonu ıssız olur, ama terminal salonu açık kalır. İş malzemelerimizi Lockwood'la George'un öğleden sonra bıraktıkları dolaplardan aldık ve halka açık tuvaletlerde üstümüzü değiştirdik. O aptal elbiseyi, özellikle de ayakkabıları çıkarmak iyi gelmişti. Ama Lockwood'un bana verdiği minik kolyeden ayrılamadım; Üstümde, tişörtümün ve hafif, siyah renkli ceketimin altında tuttum. Giysilerimiz simsiyahtı ve mümkün olduğunca hafifti; o gece, hızlıca hareket etmemiz ve kimseye görünmememiz gerekiyordu.

Hızla nehir kıyısında, Thames'i izleyerek yürümeye koyulduk. Ay ışığı nehrin yüzeyini gümüş renkli pullar gibi kaplamıştı; nehir de yanımızda şehrin içinde kıvrılan bir yılan gibi duruyordu. Flo'nun dediği gibi, nehir o saatte kabarmıştı. Sular gelgit

duvarının üstüne kadar çıkmıştı ve taşlara vuruyordu.

Giysilerimizi değiştirince, ruh halimiz de değişmişti ve yolun büyük bir kısmını konuşmadan yürümüştük. Gecenin en tehlikeli kısmına gelmiştik ve bu tehlike son derece gerçekti. Julius Winkman'in mağazasına gittiğimizde, hâlâ elime dokunduğunda ne kadar tiksindiğimi hatırlıyordum; sakin bir ses tonuyla söylediği gaddarca şeyler hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Karşı gelinecek bir adam değildi ve o sırada yaptığımız şey herhangi bir dadanma araştırması kadar riskliydi. Belki de daha riskliydi, çünkü müdahalemizin işe yaraması için bir başka kişinin işbirliğine güveniyorduk.

"Flo Bones'a çok güveniyoruz," dedim.

Lockwood evet der gibi başını salladı. "Merak etme, orada olacak."

Avukatların gündüzleri çalıştığı, Blackfriars Köprüsü'nün altındaki Inns of Temple'dan geçtik. Nehir kenarındaki yol aniden kocaman tuğla bir binanın yanında sona eriyordu ve en yüksek seviyesi suyun üstüne taşıyordu. Burası eski ticari bölgeydi. Kocaman, terk edilmiş depolar kıvrılarak ilerleyen nehrin yamaçlarında karanlık ve boş bir halde ilerliyordu; etraftaki vinç kolları ve kızaklar ağaçların kırık dalları gibi çıkık duruyordu. Birkaç basamak çıkıp, deponun arkasındaki çakıl taşlı patikaya vardık ve karanlıkta ilerlemeye devam ettik. Orada hayalet lambaları yoktu ve hava soğuktu. O ara sokakta Misafirlerin olduğunu sezdim, ama gece kıpırtısızdı ve hiçbir şey görmedim.

"Belki ben de içeri gelsem iyi olur," dedi George birden. "Belki benim de sizinle birlikte içeride olmam gerekir."

"Bunu konuşmuştuk," dedi Lockwood. "Hepimizin farklı

bir rolü var. Senin Flo'yla birlikte dışarıda kalman gerekiyor. Ekipmanlar sende, George. Sana güveniyorum."

George ofladı. Sırt çantası çok büyüktü, hatta içine hayalet kavanozunu koyduğundan bile iriydi. Lockwood ve bendeyse hiç çanta yoktu ve kemelerimizi daha farklı şeylerle doldurmuştuk. "Ben sadece bu işin yalnız yapmamanız gerektiği kadar ciddi olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ya aynayı muhafaza etmekle ilgili yardım gerekirse? Ya Winkman'in birkaç silahlı adam haricinde daha fazla elemanı varsa? Size..."

"George, sus artık," dedi Lockwood. "Artık planımızı değiştiremeyiz."

Konuşmadan ilerledik. Yürüdüğümüz yol binaların arasındaki karanlık bir geçit gibiydi ve ortasından dar bir ay ışığı şeridi geçiyordu. En sonunda, Lockwood yavaşladı ve ileriyi işaret etti. Önümüzde bir ara sokak, sağa ve sola ayrılıyordu. Sağ taraftan nehrin kokusunu hissedebiliyorduk. Sokak sonra bir başka deponun sessiz duvarları boyunca devam ediyordu. En yakındaki pencereleri kepenkliydi; yukarıdaki dik çatısı ve bacaları gümüş renkli göğü delip geçiyordu.

Binanın tuğla dış cephesinde, dökülen ve silik harflerle ROSTOCK BALIKÇILIK yazıyordu. Lockwood, George ve ben olduğumuz yerde durduk ve etrafı izleyip kulak kesildik. Burası Winkman'in açık arttırmayı düzenleyeceği yerse, etrafta buna dair hiçbir iz yoktu. Ne bir ışık, ne de bir kıpırtı gördük. Geceleri şehrin birçok kısmında olduğu gibi, burası ölü bir bölgeydi.

İlerlemeye başladık; birden çamur ve gelgit kokusu keskinleşti. İncecik, beyaz bir kol ara sokağın gölgelerinden çıktı ve Lockwood'u yakasından yakalayıp yanlamasına karanlığa çekti.

"Bir adım daha atma," diye fısıldadı. "Buradalar."

23

Önceki gün, Flo Bones'la konuştuğumuzda, tekrar tekrar gelip gelmeyeceğinden şüphelenmiştim. Mesele, kızın sırf çatlak olması değildi; aksi ve yalnız bir çatlak olmasıydı. Lockwood yadımlarının karşılığında ona oldukça cömert tekliflerde bulunmuştu. Buna para, meyan kökü şekerlemeleri ve bodrumda muhafaza ettiğimiz eski eşyalardan istediği biri de dâhildi. Ama bu tehlikeli görevde bize eşlik etmesinin hâlâ yapmak istediği son şey olduğunu hissediyordum. Yine de, tüm pasaklılığıyla oradaydı ve bizi birkaç çöp bidonunun arasındaki karanlık ve dar bir yere götürüyordu. İtiraf etmem gerekirdi ki, çöp bidonları ona gayet uyuyordu.

"Güzelce, sessizce gelin," diye fısıldadı. "Tamam... Bir şey fark etmelerini istemeyiz."

"Her şey plana göre mi, Flo?" dedi Lockwood. Saatine baktı. "Saat on bir buçuk."

Flo'nun beyaz dişleri karanlıkta parıldadı. "Evet. Winkman

on beş dakika önce geldi. Ana kapıların dışına iki adam koydu... Birkaç metre daha ilerleseydiniz, onlara burun buruna gelecektiniz. Şu anda, üç adamla ve bir çocukla içeride. Zemin katı güvene alıyor olmalılar."

"Bir çocuk mu?" diye fısıldadım. "Oğlu mu?"

Flo evet der gibi başını salladı. "Evet, o salak. Bu gece, yanlarında hepsi psişik güçlere sahip çocukları getiriyorlar. Hepsi yetişkin ne de olsa. Bu iş için, genç gözlere ve kulaklara ihtiyaçları var." Doğruldu. "Locky, bu işi yapacaksan, tırmanmaya başlaman gerek."

"Bize yeri göster o halde, Flo."

Flo deponun yanında ilerlemeye başlayınca, biz de onu takip ettik. Çok geçmeden, Thames'in sularının hafif hafif kıyıya çarpışını ve ara sokağın çakıl taşlarının dik bir eğimle kumlara ve minik taş parçalarına yer bıraktığını duyduk. Orada, binanın bir köşesinin nehrin çamurlarından çıktığı yerde, yosunlu tuğlalara kalın ve siyah renkli bir demir atık su borusu yerleştirilmişti. Flo yukarıyı işaret etti. "Boru orada," dedi.

"Şu pencerenin önünden geçtiği yeri görüyor musun? Bence oraya girebilirsin."

"Pencere çok ufak gözüküyor," dedim:

"Yanlış pencereye bakıyorsun. Daha yukarıda, belli belirsiz görünen pencereyi diyorum."

"Ha... Tamam."

"Onlara görünmek istemiyorsanız, içeri oradan girebilirsiniz. Yukarı kattan birisinin gireceği akıllarına gelmez."

Eğreti ve duvarda öfkeli ve emekleyen bir bebek gibi zigzag bir çizgi çizen atık su borusuna baktık. Açıkçası, ben de yukarı katı düşünmek istemiyordum.

"Tamam," dedi Lockwood. "İdare ederiz. Ya sen, Flo? Kayık burada mı?"

Flo yanıt olarak nehirde yarısı batıp çıkan, uzun ve alçak, koyu renkli bir şeyi işaret etti. Dalgalar hafifçe kış tarafını dövüyordu.

George biraz eğildi. "Kayığı bu mu?" diye fısıldadı. "Ben onun çürümüş bir enkaz kalıntısı olduğunu sanmıştım."

"Kesinlikle, her ikisi de doğru."

Sesimi alçak tutmuştum, ama Flo'nun kulakları keskindi. "Ne dedin? Bu kayık küçük *Matilda*. Onu zarar görmeden Brenford Kanalizasyonu'ndan Dagenham Tabakhanesi'ne getirdim ve ona laf söyletmem."

Lockwood Flo'nun omzuna hafifçe vurdu, sonra çaktırmadan elini paltosunun arkasına sildi. "Çok haklısın. Onunla uzaklaşmak bir şeref olacak. George, planı anladın, değil mi? Dikkat dağıtacaksın, sonra Flo'yla birlikte *Matilda*'da bekleyeceksin. Her şey yolunda giderse, size katılırız, ya da en azından aynayı ulaştırırız. İşler umduğumuz gibi gitmezse, H Planı'nı uygulayacağız: Ayrı ayrı, sağ salim eve döneceğiz."

George tamam der gibi başını salladı. "Bol şans. Sana da, Luce. Lockwood, eşyaların burada. Maskeye ve çantaya ihtiyacınız olacak."

Sırt çantasını yere bırakıp, Flo'nun kullandığına benzer ama daha ufak bir sırt çantası çıkardı. İçinden keskin bir leylak kokusu yayıldı. Bunun ardından siyah renkli iki kar maskesi çıktı; bunları kemerlerimize taktık.

"Tamam," dedi Lockwood. "Saatlerinizi kurun. Açık arttırma on beş dakikaya, saat tam on ikide başlayacak. Yirmi geçe, dikkat dağıtman gerek ki bir anlaşma yapmaya fırsat

bulamasınlar." Boruyu işaret etti. "Lucy, önce sen mi, ben mi?"

"Bu sefer, *kesinlikle* senden sonra geliyorum."

Atık su borusuna tırmanmanın, kırlarda geçen bir çocukluğun mutlu, ılık yaz mevsimlerini diğer ufak arkadaşlarla birlikte ağaçlara tırmanarak geçirmenin anılarını canlandırdığını söylemek isterdim. Ne yazık ki, asla yüksekten pek hoşlanmadığımdan, hayatımda tırmandığım en yüksek şey köy oyun alanındaki bir tırmanma çerçevesiydi. Bir keresinde, *bundan* düşerek çenemi yarmıştım. Dolayısıyla, sonraki birkaç dakika boyunca, Lockwood ardından bir işkenceyi andıran tırmanışım kariyerimin en mutlu anları olmadı. Demir boru kollarımı etrafına sarabileceğim kadar genişti ve duvardaki yuvarlak tutacaklar ellerimle ve ayaklarımla tutunabileceğim sağlam yerler oluşturuyordu. Aslında, birçok açıdan bir merdivenden yukarı çıkıyor gibiydim. Ama boru bir yandan da paslıydı ve dökülen boyası avuçlarımı sıyırmaya veya aniden koparak dökülmeye meyilliydi. Güçlü bir rüzgâr Thames'dan esiyor, saçlarımı suratıma savuruyor ve boruyu titretiyordu. Boru çok yüksekti. Bir keresinde, aşağıya bakmak gibi bir hata yaptım; Flo'nun süzülen enkazına doğru gittiğini, George'unsa çantasının yanında durmuş, bana baktığını gördüm. İkisi de karınca kadar kalmıştı. Bu durum, düşmeye başlamışım gibi ellerimin ter içinde kalmasına ve midemin burulmasına neden olduğundan, tırmanırken dişlerimi sıktım ve gözlerimi sıkıca yumdum. Başımın tepesi Lockwood'un çizmelerine değene dek de tekrar açmadım.

Lockwood o korkunç yükseklikte, öne eğilmişti ve yan tarafımızdaki pencerenin camını kalem feneriyle yokluyor, hafifçe vuruyordu. Pervazın dolgusu eski ve yumuşak olduğundan, .çok

geçmeden cam içeri doğru düştü. Lockwood öne uzandı ve metal kancayı yoklayıp sert olduğunu görünce bir küfür homurdandı. Son bir kere bunu çekince borudan bizi telaşlandıran bir çın sesi çıktı, ama pencere açıldı. Lockwood zıpladı ve kendini öne çekti. İçeri girmişti. Bir saniye sonra da benim içeri girmeme yardım etmeye koyuldu.

Bir süre, karanlıkta öylece durduk, sularımızı yudumladık ve ben kollarımın ve bacaklarımın zangırdamasının kesilmesini bekledim. Binada bir küf kokusu vardı; Bickerstaff'ın evi gibi terk edilmiş değil, sadece naftalin serpilmiş ve kullanılmamış gibi kokuyordu.

"Saat kaç, Luce?"

"On ikiye beş var."

"Kusursuz bence, ne dersin? George da şu anda pozisyonunu alıyordur. Batmadıysa tabii."

Kalem fenerimi açtım ve boş odaya tuttum. Orası eskiden bir müdürün odası olabilirdi. Duvarlarda üstünde şemalar ve rakamlar olan kâğıtların asılı olduğu eski ilan panoları gördüm. "Bu iş bittiğinde, George'la biraz konuşmalısın," dedim.

Lockwood kapıya gitmiş, geçide bakıyordu. "Niye? İyi gözüküyor."

"Bence kendini dışlanmış hissediyor. Bu tür işleri yapanlar hep biz değil miyiz? O hep dışarıda bekliyor."

"Hepimizin ayrı becerileri var," dedi Lockwood. "George da sadece senin becerikli olduğun konularda daha az becerikli. Onu buraya tırmanırken hayal edebiliyor musun? Ama bu gece önemli bir rolü olmadığı anlamına gelmez. O ve Flo zamanlamayı tutturamazlarsa, kayık devrilirse, ya da doğru pencereyi falan bulamazlarsa, sen ve ben büyük bir ihtimalle ölürüz." Duraksadı.

"Biliyor musun, bu konuşma beni biraz huzursuz ediyor. Haydi, aşağıya inelim."

Deponun o katı ofis odalarından ve bunları birleştiren geçitlerden oluşan bir labirent gibiydi; binanın köşesindeki tuğla merdiveni bulmamız düşündüğümüzden uzun sürdü. Zaman artık bize karşı işliyordu, ama yine de dikkatli gidiyor, durup her köşede kulak kesiliyorduk. Aşağı inerken, katları saydım; böylece, açık pencereye geri dönerken adımlarımızı takip edebilecektik. Tuğlalardan yayılan hafif bir parıltı gördüğümüzde tam altı kat aşağı inmiştik ve Winkman'in açık arttırmasına yaklaştığımızı biliyorduk.

"Sırayla gidelim," diye fısıldadı Lockwood. "Maskeleri takalım."

Kar maskeleri, kimliğimizi intikamcı Winkman'in gelecekte peşimize düşmemesi için gerekliydi. Suratımızı kaşındırıyor, sıcak tutuyor, görmemizi engelliyordu. Ayrıca, yün maskeler ağızlarımızı da kaplıyordu ve konuşmamızı zorlaştırıyordu. Bunlar haricinde, onları takmak harikaydı.

Bir cam kapıyı açınca, kendimizi kocaman bir alana bakan parmaklıklı bir yürüyüş yolunda bulduk. Burası, deponun bir mağarayı andıran merkeziydi ve muhtemelen tüm zemin boyunca devam ediyordu; ama boyutlarını kestirmek çok zordu. Sadece tek bir ufak alan doğru dürüst aydınlatılmıştı ve hemen aşağımızda kalıyordu. Lockwood ve ben iyice eğildik; aşağı katı daha iyi görebilmek için yürüyüş yolunun kenarına doğru ilerledik. Çömeldiğimiz yerden, deponun zemin katına inen bir dizi dik metal basamak gördük. O an için gayet güvendeydik, çünkü o ışıkta kimse karanlıkta ne olduğunu göremezdi.

Winkman programına uymaktan hoşlanıyor gibiydi. Gece

yarısını tam üç geçe oraya varmıştık ve açık arttırma çoktan başlamıştı.

Üç metal ayaklıklı uzun lamba koridorun sonuna yerleştirilmişti. Bunlar bir üçgenin uç köşeleri gibi koyulmuştu ve aydınlattıkları alan bir sahne görevi görüyordu. Tam kenarda, ışığa bakan altı sıra sandalye vardı. Bunlardan üçüne yetişkinler, birine de bir çocuk oturmuştu. Bunların ardındaki karanlık alandaysa, iki sıra iri yarı, ciddi ifadeli adam çirkin birer heykel gibi durmuş, boşluğa bakıyorlardı.

Ayrıca, lambaların arasına, spot ışığının aydınlattığı yere iki de sandalye koyulmuştu. Bunlardan birine antika mağazasındaki çocuk oturmuştu. Üstünde gri renkli şık bir ceket vardı ve briyantinli saçları ışığın altında hafifçe parıldıyordu. Kısa ve tombul bacaklarını sıkılmış gibi sandalyenin altında sallıyor, bir yandan da babasını dinliyordu. Julius Winkman sahnenin ortasında duruyordu. Karaborsacı adam, o gece geniş yakalı gri bir takım elbise ve göğsü açık beyaz bir gömlek giymişti. Yanında uzun bir katlanır masa vardı; üstüne de temiz, siyah renkli bir örtü serilmişti. Kıllı ellerinden biriyle burnunun üstündeki altın çerçeveli kelebek gözlüğü düzletti ve yanındaki gümüş camı teşhir kutusunu işaret etti.

"Bu ilk ürün, dostlarım, oldukça şık bir şey," dedi. "Beyefendilere layık, yirminci yüzyılın başlarından platin bir sigaralık. Bir gönül meselesinde, rakibi Çavuş Bill Carruthers tarafından vurulan Tuğbay Horace Snell'in göğüs cebindeydi. Tarih: Ekim 1913. Kan izleri hâlâ duruyor. Bildiğim kadarıyla, bu olaydan kalan bir psişik güç taşıyor. Leopold bize biraz daha ayrıntılı anlatabilir."

Oğlu hemen konuşmaya başladı. "Güçlü psişik kalıntı: Dokunuşta, güçlü tüfek yankıları ve çığlıklar duyuluyor. İçinde Misafir yok. Risk seviyesi: düşük." Sandalyesinde tekrar geriye yaslandı ve bacaklarını sallamaya devam etti.

"İşte, böyle," dedi Winkman. "Esas olaydan önce, biraz havayı yumuşatalım istedim. İlgilenen var mı? Teklifler üç yüz sterlinden başlıyor."

Yukarıdaki yerimizden, ufak kutunun içindekileri görmek mümkün değildi, ama masada iki kutu daha vardı. Bunlardan ilki, yüksek, dikdörtgen biçimli cam bir kutuydu ve içinde paslı bir kılıç duruyordu... Bir de hayalet vardı: Spot ışıklarının altında bile ürkünç mavimsi parıltıyı, hareket eden plazmanın hafifçe onu çekip oynattığını görebiliyordum. Bundan çok daha ufak olan ikinci kutudaysa, kilden bir heykel veya ikona var gibiydi ve dört bacaklı bir hayvanı andırıyordu. Bu da diğeri gibi ışık saçıyordu ve kutunun altında belli belirsiz gözüküyordu.

Bunların ikisi de ilgimi çekmiyordu, çünkü Winkman'in diğer yanında tek başına, diğer masadan ayrı duran bir masa daha vardı. Üç lambanın ışığı bunun üstüne vuruyordu. Işık çok parlaktı ve odanın odak noktası haline gelmişti. Kalın ve koyu renkli bir örtü, masada duran kutunun üstünü kapatmıştı. Bunun altındaki zemine bir sürü zincir demir ve gösterişli koruyucu bir halka çizen tuzlar ve demir parçalar yayılmıştı.

Kulaklarıma nefret dolu bir ses geldi: Sineklerin vızıltısı. Lockwood'u dürtüp işaret ettim. Başını hafifçe salladı. Açık arttırma ilerlemişti. Çizgili takım elbise giymiş, düzgün görünümlü ciddi bir adam yanındaki küçük kıza danıştı ve bir teklif verdi. Sakallı ve biraz şekilsiz bir pardösü giymiş bir diğer adam bunu hemen arttırdı ve teklifler ikisi arasında gidip gelmeye başladı.

Winkman'in üçüncü müşterisi hiç kıpırdamadan oturuyordu. Biraz yana doğru dönmüştü ve elindeki cilalı, siyah renkli bastonuyla dalgın dalgın oynuyordu. Sarı bıyığı ve sarı kıvırcık saçları olan genç ve ince bir adamdı. Arada sırada parıldayan kutulara bakıyor, yanındaki çocuğa sorular soruyor, ama genellikle odanın ortasındaki, üstü siyah bir örtüyle kapatılmış olan kutuya bakıyordu.

Genç adam nedense tanıdık gelmişti. Lockwood da dikkatle ona bakıyordu. Eğilip bir şeyler söyledi.

Ona biraz yaklaştım. "Ne?" diye fısıldadım. "Ne dediğini anlayamıyorum."

Maskesinin alt kısmını sıyırdı. "George bunları nerden buldu? Bir ağız deliği olanlardan alabilirdi... Dedim ki: Bize en yakın olan adam... Bu gece, Fittes partisindeydi. Onu Penelope Fittes'le konuşurken görmüştük, hatırladın mı?"

Evet, onu hatırlıyordum; kalabalık salonda görmüştüm. Boynundaki siyah papyonu şık kahverengi paltosunun altında görmek mümkündü.

"Winkman'in müşterileri sosyetenin yüksek kademelerinden olmalı," diye fısıldadı Lockwood. "Adam kim acaba?"

Açık arttırmanın büyük bir kısmı tamamlanmıştı. Sigaralık çizgili takım elbiseli adamda kalmıştı. Winkman mutlu bir ifadeyle başını sallayarak paslı kılıcın bulunduğu kutuya yöneldi, ama konuşmasına fırsat kalmadan, sarı saçlı genç adam elini kaldırdı. Ellerinde açık kahverengi, kuzu derisinden veya ufak, şirin ve ölü bir şeyin derisinden yapıldığı belli eldivenler vardı. "Esas olaya geçelim lütfen, Bay Winkman. Neden geldiğimi biliyorsunuz."

"O kadar erken mi?" dedi Winkman hayal kırıklığına uğra-

mış gibi. "Bu, gerçek bir Haçlı kılıcıdır. Bir Fransız *estoc*'udur ki bunda gerçek ve eski bir Kuruntu veya bir Heyula olduğunu düşünüyoruz. Belki de Suriye kabileleri tarafından katledilmiş birisi olabilir. Öylesine nadir ki..."

"... Bu gece, ilgimi çekmiyor," dedi genç adam. "Buna benzer parçalarım var. Bize şu çok sözünün edildiğini duyduğum aynayı gösterin ve hızla devam edelim... Tabii, diğer beyler için de bir sakıncası yoksa."

Yanında oturanlara baktı. Sakallı adam tamam der gibi başını salladı, çizgili takım elbiseli adam da kısaca başını sallayıp onay verdi.

"Gördünüz mü, Winkman?" dedi genç adam. "Haydi! Bize ödülü gösterin."

Julius Winkman'in suratındaki gülümseme silinmedi, ama kelebek gözlüğünün ardında gözlerini kısmış gibiydi. "Tabii, tabii! Hep aklınızdan geçenleri söylersiniz, lordum. Fikirlerinize bu yüzden çok değer veriyorum. Buyurun, o halde!" İri bedenini diğer masaya çevirdi ve siyah örtüyü tuttu. "Sizlere eşi benzeri bulunmadığı ve son derece nadir olduğu için son birkaç gündür PAKD görevlilerini aşırı derecede heyecanlandıran parçayı göstermek isterim... Dostlarım, Edmund Bickerstaff'ın kemik camı!"

Örtüyü çekti.

O kadar uzun süredir bu nesnenin peşindeydik ki, zihnimi âdeta efsanevi bir ağırlıkla ve dehşet hissiyle kaplamıştı. Zavallı Wilberforce'un, daha mezarlıktan bile çıkmadan bir eskici hırsızın ve Winkman'in adamlarından birinin ölümüne neden olan şeydi. Herkesin peşinde olduğu kemik camıydı: Barnes, Kipps, Joplin, Lockwood, George ve ben. İnsanlar bu uğurda cinayetler

işlemiş, birileri ölmüştü. Tuhaf ve korkunç bir şey vaad ediyordu. Bunu sadece bir anlığına Bickerstaff'ın tabutunda görmüştüm, ama o parlak ve sinsi karanlık zihnime kazınmıştı. Şimdi, en sonunda, karşımda duruyordu. Öylesine ufaktı ki.

Winkman bunu bir müzede sergilenen bir eser gibi hafif eğimli, kadife kaplı bir tabanlığa dayamıştı. Kocaman, kare biçimli bir gümüş camı kutusunda duruyordu. Yukarıda çömeldiğimiz yerden, tam olarak boyutlarını kestirmek kolay değildi, ama uzunluğu on beş santim kadardı; yani, bir puding kâsesinden veya servis tabağından büyük değildi. Ortadaki cam düşündüğümden daha tırtıklıydı, pürüzlüydü ve şekilsizdi. Çevresi bir daire oluşturuyor sayılırdı, ama dış hatları kahverengi ve pütürlüydü. Bunu oluşturabilmek için, bir sürü sert ve dar şey sıkıca birleştirilmişti. Birçok kemik. Vızıltı sesi kulaklarımda çınlıyordu. Müşterilerin yanındaki çocuklardan ikisi sızlanmaya başladılar. Herkes pür dikkat, kımıldamadan ufak nesneye bakıyordu.

"Bunun arka tarafına baktığınızı söylemem gerek," dedi Julius Winkman alçak sesle. "Camın diğer tarafı çok parlak; bu tarafıysa bir kaya kristali gibi daha kaba."

"Diğer tarafını da görmemiz gerek," dedi pespaye kılıklı, sakallı adam. "Diğer tarafını görmeden nasıl teklif verebiliriz ki? Bize oyun oynuyorsun, Winkman."

Winkman daha da gülümsedi. "Oynamıyorum. Her zamanki gibi, sadece müşterilerimin iyiliğini düşünüyorum. Bu nesneyle ilgili söylenenleri bilirsiniz. Yoksa neden buraya gelesiniz? Neden size şu anda bin beş yüz sterlin olduğunu söyleyeceğim en düşük teklifi ödeyeceksiniz? Ama bununla ilgili söylenenlerle birlikte tehlikeler de geliyor. Cama bakmanın bir takım tehlikeleri oldu-

ğunu siz de biliyorsunuz. Belki bilmediğimiz başka muhteşem yanları da vardır. Bunu ben bilemiyorum, ama bu nesne satılana dek bunları bilemeyiz."

"Bu şartlar altında satın alamayız," diye homurdandı sakallı adam. "Gözlem camına bakmamız gerek!"

"Cama dilediğiniz kadar bakın." Winkman gülümsedi. "Ama ödeme yapmanda önce olmaz."

"Bize başka neler söyleyebilirsiniz?" dedi çizgili takım elbiseli adam. "Destekçiklerim bana verdiklerinizden daha sağlam bilgiler isteyeceklerdir."

Winkman oğluna baktı. "Leopold, lütfen..."

Çocuk ayağa fırladı. "Bu nesneye son derece dikkatli davranılması gerekiyor. Aynanın tehlikelerinin yanı sıra, kemik parçaları da birden fazla hayalet için bir Kaynağa benziyor. Bazen, en az altı, hatta yedi şeklin nesnenin yakılarında durduğunu görebiliyorum. Çok güçlü psişik huzursuzluk saçıyorlar: Çok öfkeli ve kızgınlar. Aynanın yüzeyinden müthiş bir soğukluk yayılıyor; ölümcül hayalet kilitlenmesine benzer bir etki yaratıyor. Buna bakanlar büyüleniyorlar ve bakışlarını ayırmak imkânsız olmasa da, çok zorlanıyorlar. Kalıcı bir dengesizlik meydan gelebilir. Risk seviyesi: çok yüksek."

"Evet, beyler," dedi Winkman oğlu yerine oturduktan sonra. "Özel olarak böyle. Buyurun... Asistanlarınızı getirip daha yakından incelettirin."

Herkes teker teker kalkıp kutuya yaklaştı; yetişkinler merakla, çocuklarsa korkuyla ve tereddütle. Kutunun etrafında toplanıp, kendi aralarında fısıldayarak konuşmaya başladılar.

Lockwood maskesini kaldırıp bana eğildi. "Yirmi geçiyor. Hazırlan ve pencerelere dikkat et."

Karşı duvarın yüksek bir kısmında, bir sıra büyük ve dikdörtgen biçimli pencere karanlığa bakıyordu. Bunlardan birinin altında George ve Flo'nun bekliyor olması gerekiyordu. George muhtemelen çantasındakileri boşaltıyordu. Işığın pozisyonunu göreceklerdi ve açık arttırmanın tam yerini anlayacaklardı. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip, kılıcımın kabzasının soğukluğunu ve sertliğini hissettim. Her an olabilirdi...

Aşağı kattaki ufak grup kutuya biraz daha yaklaştı. Sakallı adam hırçın bir tavırla konuştu. "Şuradaki, tabana yakın kemiğe iki delik açılmış. Bunlar ne için?"

Winkman omuzlarını silkti. "Bilmiyoruz. Bunun bir standa oturtulabilmesi için açılmış olabileceğini düşündük. Eminim ki, kimse elinde tutmak istememiştir."

Yanımda duran Lockwood birden şaşkınlıkla hafif bir ses çıkardı. "İşte!" diye fısıldadı. "Bickerstaff'ın tabutunun fotoğrafında gördüğüm çubuklar vardı ya? Haklıydım... Bunlar bir stant görevi görüyordu: Kemik camını üstüne koymak için kullanılıyordu."

"Winkman'de onlar yok."

"Tabii ki *yok*. Jack Carver çubukları almadı, değil mi? Hayır, onları fotoğraf çekildikten sonra başkası aldı." Yan yan bana baktı. "*Kim* olduğu da apaçık ortada."

Lockwood bazen böyle olurdu: En olmadık zamanlarda üst üste insanı deli eden bölük pörçük bilgiler verirdi. Ona o anda bir sürü soru sorabilirdim (gerek kalırsa, tekme de atardım), ama Winkman o sırada müşterilerini yerlerine alıyordu. Teklifler başlamak üzere olmalıydı.

Lockwood saatine baktı. "George *nerede*? Şimdiye dek başlamaları gerekirdi."

"Beyler, beyler," dedi Winkman. "Psişik dostlarınıza danıştınız mı? Sorunuz yoksa vakit geçiyor ve bir an önce esas meseleye gelmemiz gerek. Dediğim gibi, bu eşsiz nesnenin başlangıç ücreti...

Ama sarı bıyıklı genç adam yine elini kaldırdı. "Bir dakika. Bir sorum var."

Winkman daha da çok gülümsedi. "Tabii. Buyurun."

"Bir takım doğaüstü risklerden söz etmiştiniz. Ya Jack Carver'ın cinayetinden doğan yasal riskler? Söylentilere göre, Carver size camı getirmiş ve sırtına saplanan hançer size aitmiş. Yöntemlerinizin ayrıntılarını bilmek istemiyoruz, ama bu iş kimseye faydası dokunmayacak kadar göz önünde. PAKD ve bir takım ajanslar şu anda bu olayı araştırıyor."

Winkman'in ağzının kenarları bir düğmeye basılmış gibi sarktı. "Siz beylerin birlikte yaptığımız daha önceki işleri hatırlamasını dilerim. Hep anlaşmalarımıza sadık kalmadım mı? Size sattığım şeylerden memnun kalmadınız mı? Size iki şey söyleyeyim. Birincisi: Carver'a ben ulaşmadım. Beni ansızın kendisi ziyaret etti. İkincisi: Bu nesneyi adilane bir biçimde, ücret ödeyerek aldım ve onu son gördüğümde gayet sağlıklıydı. Onu ben öldürmedim." Julius Winkman elini göğsüne dayadı. "Buna bir dağ gelinciği gibi çevik, sevgili küçük oğlum Leopold üstüne yemin ederim. PAKD'a veya ajanslara gelince..." Deponun zeminine tükürdü. "İşte, onlar hakkında *bunu* düşünüyorum. Yine de aranızda korkanlar varsa, teklifler başlamadan önce gidebilir." Kollarını iki yana açıp, sahnenin ortasında durdu. "Evet?" Tam o sırada, pencerenin ardında beyaz bir ışık belirdi. Depodaki kimse fark etmemişti, ama biz karanlıkta durduğumuz için ışığın büyüyüp genişlediğini, sonra yine söndüğünü gördük.

"İşaret geldi," dedi Lockwood fısıldayarak. Maskesini indirdi.

Aşağı katta, kimse Winkman'e yanıt vermedi. Genç adam omuzlarını silkmiş, diğerleri de yerinden kalkmamıştı.

Winkman başını salladı. "Pekâlâ. Bu kadar konuşma yeter. Başlangıç tekliflerinizi alayım."

Sakallı adam hemen kolunu kaldırdı. En yakındaki pencere tam o sırada parlak bir ışıkla patladı.

24

İlk magnezyum fişeğinin cama çarptığı anda patlayacağını biliyorduk ve camı kırmasını da bekliyorduk. Asıl beklemediğimiz şey, patlamanın o denli güçlü olmasıydı. O kocaman depo penceresindeki *tüm* cam bölmeleri ve diğer taraftaki birkaç pencereninkileri de kıracak kadar güçlüydü. Bu yüzden, etki umduğumuzdan da iyi oldu: Eriyen bir buzulun kuvvetiyle ve gücüyle fırlayan cam parçalarından oluşan bir duvar dosdoğru havaya yükselen tuz, demir ve beyaz magnezyum alevleri dumanını delip geçti.

Parçacıklardan oluşan yağmur yere yağmadan önce, iki tane daha fişek dönerek yukarıdaki dumanları yardı ve ilkinin açtığı delikten geçti.

Bunlar etkisini *gösterdiğinde*, Lockwood ve ben çoktan basamakları yarılamış, kılıçlarımız ve fişeklerimiz elimizde deponun kapısına doğru koşmaya başlamıştık.

İlk patlamanın ve çatlayan camların sesi kulaklarımızı yün

kar maskelerine rağmen sağır etmişti. *Tıpkı* tahmin ettiğimiz gibi. Bunun etkisi aşağıdakiler üstünde büyük bir şok olmuştu ve gümüş renkli dumanların arasında kaçışan şekillerden belliydi.

Çocuk psişikler sandalyelerinden fırlayıp koşarak ve çığlıklar atarak karanlığa dalmışlardı. Nöbetçiler sağa sola koşturmuş, başlarını tuz ve cam yağmuruna karşı korumaya çalışmışlardı. Winkman'in müşterilerinden ikisi Kıyamet günü gelmiş gibi dizlerinin üstüne çökmüştü; sarı saçlı genç adamsa şoktan paralize olmuş gibi hâlâ sandalyesinde oturuyordu. Winkman'in oğlu bir şeyler söyleyerek ayağa fırladı; Winkman'se şaşkın bir boğa gibi, parmaklarını esneterek, boyun kasları derisinin altında gerilerek iki yana koşmuştu. Basamaklardan indiğimizi görünce, koyu renkli gözleri fal taşı gibi açıldı.

Derken, George'un ikinci ve üçüncü fişekleri de yere indi. Parlak beyaz ışık saçan iki patlama daha meydana geldi. Winkman yana savruldu; üstünde kemik camı duran masaya çarptı ve sert bir biçimde yere düştü. Arkasındaki lambalardan biri oynadı, yere düşüp söndü. Kor gibi demir parçaları havaya fırladı ve kırmızı bir parıltı saçan bir şelale gibi yağdı.

Büyük bir karmaşa ve şaşkınlık manzarasıydı. Çizgili takım elbiseli adam bağırarak sırt üstü düştü ve üstünden ince ince duman şeritleri yükseldi. Winkman'in oğlu da sert bir biçimde sandalyesine düşüp sandalyeyi parçalamıştı. Sakallı adam korkuyla haykırdı. Apar topar ayağa kalktı ve koridora kaçtı. Sarı saçlı adamsa hâlâ kımıldamadan oturuyor, ileriye bakıyordu.

Lockwood ve ben neredeyse basamakları inmiştik. Yaratacağımız karmaşanın bize birkaç saniyelik vakit tanıyacağını

düşünmüştük ve George'un yaptığı şey en çılgınca hayallerimizi bile aşmış olsa da, bunun yeterli bir süre olmayacağını anlamıştık. Karmaşayı sürdürmek benim, aynayı almaksa Lockwood'un göreviydi. Dördüncü fişeği hazırladım ve kaçışan nöbetçilerin arasına fırlattım. Lockwood da bir tane fırlattı, ama bunu *doğrudan* gümüş camı kutusuna fırlatmıştı.

İki patlama daha meydana geldi. Bunlardan bir tanesi nöbetçileri dağıttı, diğeriyse kutuyu paramparça etti. Masanın ardında doğrulmaya çalışan Winkman gümüş rengi alevlerin ardında gözden kayboldu.

Lockwood koruyucu zincirlerin üstünden atlayıp, peşinde hafif bir leylak kokusu bırakarak dumanların arasına daldı. Bir yandan elindeki keseyi açmıştı.

Gümüş camı kutusu kırıldığında, zihnimdeki vızıltı da bir anda artmıştı. Pusların arasına bakınca, Lockwood'un siluetinin masaya eğildiğini ve tam yukarısında yükselen karanlık şekiller gördüm. Birçok tok ses bir ağızdan konuştu: "Bize kemiklerimizi geri ver."

Sonra, Lockwood leylak kesesini açtı ve eldivenli eliyle kemik camını içine attı. Vızıltı sesi dindi, yükselen şekiller silindi. Sesler kesildi.

Lockwood döndü, dumanların arasından çıkıp bana doğru koşmaya başladı.

Birkaç metre ötede, sarı bıyıklı adam ayağa kalktı. Sandalyesinin yanında yerde duran cilalı bastonuna uzandı. Bunun tepesini sert bir biçimde çevirip çekince, içinden uzun ve ince bir kılıç çıktı. Bastonu ardına fırlattı ve bize yöneldi. Bir fişek daha açıp tam fırlatacaktım ki...

"Durun! Yoksa ateş ederim!"

Winkman masanın ardında, suratı is içinde kalmış, saçları geriye savrulmuş, kelebek gözlüğü eğrilmiş bir halde ayağa kalktı. Yanmış tuzlar suratına yapışmıştı, ağzı açık kalmıştı ve ceketinde üstünden dumanlar tüten delikler oluşmuştu. Elinde siyah renkli, kısa burunlu bir tabanca vardı.

Kolumu geriye atmış bir halde kalakaldım. Lockwood bana doğru duraksadı, neredeyse yanıma kadar geldi.

"Kaçabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" dedi Winkman. "Beni soyabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? İkinizi de öldürürüm."

Lockwood yavaş yavaş ellerini havaya kaldırdı. Yanımda alçak sesle bir şey söyledi. Kar maskesinden sesi boğuk çıktı; söylediğini anlayamadım.

"Önce, kim olduğunuzu ve sizi kimin gönderdiğini öğrenelim," dedi Winkman. "Bunu benim dediğim gibi yapacağız. Elindeki fişeği yere koy, kızım. Etrafınız kuşatıldı."

Gerçekten de, nöbetçiler gölgelerin arasından çıkmıştı ve her birinde bir tabanca vardı. Açık kahverengi paltosu içinde hâlâ şık gözükürken genç adam orada duruyordu ve baston kılıcı parıldıyordu. Lockwood yine telaşla bir şey söyledi ama yine ne dediğini anlayamadım.

"Fişeği yere koy!" diye bağırdı Winkman.

"Ne dediniz?" diye mırıldandım. "Sizi duyamıyorum."

"Of, Tanrı aşkına." Lockwood maskesinin alt kısmını yukarı çekti. "Diğer kutuyu diyorum! İçinde hayalet olan! Haydi!"

Kolumu geriye atmış olmam büyük bir şanstı; buna rağmen, kolay bir hedef değildi. İçinde paslı kılıcın bulunduğu ışıldayan kutu birkaç metre ötedeydi ve Winkman'in kafası yarısını gizliyordu. Düşünecek olursam, altı üzerinden beş oranında ıskalama ihtimalim vardı. Ama düşünecek vaktim yoktu. Hafifçe yana

döndüm, fişeği fırlattım, sonra da yere eğildim. Lockwood da yanımda eğildi ve Winkman'in mermileri tepemizden geçti. İkimiz de fişeğin kutuya çarptığını görmedik, ama kırılan cam sesleri bize hedefi vurduğumu anlattı. Hem o, hem de odada kopan telaşlı sesler.

Başını hızla kaldırdım ve düşmanlarımızın davranışlarının aniden değiştiğini fark ettim. Artık hiçbiri bizimle ilgilenmiyordu. Kılıcın eğrilmiş bir açıda durduğu kırılan kutunun parçalarının arasından soluk mavi renkli bir şekil çıkmıştı ve geriye kalan son tuz ve demir parçalarından etkilenmiş bir halde üstünden dumanlar tütüyordu. Bir insan boyundan biraz daha iriydi ve sağlam bir siluet kısmen erimiş gibi bulanıktı. Yer yer şeffaftı; gövdesinin ortasında renk veya belirgin bir şekil yoktu. Kenarlarının etrafındaki ayrıntılar ara ara belli oluyor, ufak kıvrımlar ve çıkıntılar giysileri hakkında bir fikir veriyordu. Daha pürüzsüz kısımlarsa ölü tenine işaret ediyordu. Yukarıya doğru, buz gibi parıldayan iki parlak ışık noktası vardı sanki. Bunlar da gözleriydi.

Fantazmadan soğuk hava yayıldı. Bacakları görünmüyordu, ama rüzgârda hareket eden bir bulut kümesi gibi adamlara doğru süzülüyordu. Nöbetçiler paniğe kapıldılar ve içlerinden biri dosdoğru hayaletin gövdesine ateş etti. Diğerleriyse döndüler ve koridora kaçtılar.

Winkman eline bir parça gümüş camı alıp, vın diye hayalete fırlattı. Cam parçası hayaletin öne uzattığı kolunun plazmasını fıs diye yaktı. Hayaletten bir iç çekiş sesi yükseldi.

Genç adam baston kılıcını sıkıca kavradı ve bir *en garde* pozisyonu aldı. Yavaşça ilerleyen şekle doğru gitti. Lockwood'la daha fazlasını izlemek için oyalanmadık. Basamaklara koşmaya

başladık. Oraya ilk varan ve apar topar çıkmaya çalışan ben oldum.

Öfke dolu bir çığlık duyuldu. Lockwood'un ardındaki dumanların arasından Winkman'in oğlu elinde kırık bir sandalye ayağıyla saldırıya geçti. Lockwood kılıcını arkaya savurdu. Çocuk inledi, bileğini tuttu; elindeki sopa yere düştü.

Üçer üçer basamakları çıkmaya başladık. Arkamızdan çığlıklar, küfürler ve hayaletin yumuşak, hızlı iç çekişi geldi. Yürüyüş yolunda koşarken arkama baktım. Depo kat kat gümüş renkli dumanların arasında neredeyse görünmüyordu. Silik mavi bir şekil esneyip öne atıldı ve kılıcın gümüş parıltısını geçmeye çalıştı.

Yakınlardaki iri, varil gibi geniş göğüslü bir adam topallayarak basamakları çıkıyordu. Cam kapılardan geçtik; Lockwood bunları hemen kapattı. İki sürgüyü de çekti ve peşimden basamakları çıkmaya devam etti. Kapılar yumruklanmaya başlandığında, birkaç kat yukarı çıkmayı başarmıştık.

"O sürgülerin biraz daha dayanması gerekiyor," dedi Lockwood nefes nefese. "Kimse bizi görmeden önce o atık su borusundan epey inmiş olmamız gerekiyor, yoksa kabak gibi hedef olacağız."

Aşağıda bir gümbürtünün ardından feci şangırtı koptu.

"Kapıyı aştı," dedim. "İşin iyi tarafı, bize atacağı mermilerden biri eksildi."

"Bu olumlu yanını çok seviyorum, Luce. Hangi kattayız?"

"Eyvah... Katları saymayı unuttum. Altı kat çıkmamız gerekiyordu."

"Kaç tane kaldı?"

"Sanırım, birkaç kat daha çıkmamız gerekiyor... Evet, burası

bizim katımız sanırım... Buradan gelmiş olmalıyız."

Merdivenlerden uzaklaştığımızda, Lockwood kapıları kontrol etti, ama artık çekecek sürgü kalmamıştı. Koridordan geriye koştuk. "Hangi ofis odasıydı?"

"Bu... Hayır, değil. Hepsi aynı gözüküyor."

"Binanın en köşesindeki olmalı. Gel... Bak, burada bir pencere var."

"Ama orası doğru oda değil, Lockwood. İlan panoları nerede?"

Lockwood pencereyi açmış, karanlığa bakıyordu. Boynunu dışarı çıkardığında, saçları öne düştü. "Fazla çıkmışız, daha yüksek bir kattayız. Boru burada, ama tam altımızda kocaman bir tel var. Bunu aşabileceğimizi sanmıyorum."

"Aşağı inemez miyiz?"

"İnmemiz gerekiyor."

Ama tam merdivenlere gittiğimizde, bir, iki kat aşağıdan gümbür gümbür ayak sesleri geldiğini duyduk ve duvarda bir meşalenin ilk silik parlaklığını gördük.

"Yukarı," dedi Lockwood. "Çabuk."

Ufak ofise geri döndük. Lockwood kapıyı kollamamı işaret etti. Sırtımı duvara sıkıca yasladım ve kemerimden son Yunan ateşi şişesini çıkarıp beklemeye başladım.

Lockwood pencereye koşup dışarı sarktı. "George!" diye seslendi. "George!"

Karanlıkta bir şeyler duymaya çalıştı; ben de geçide kulak kabarttım. Etraf çok sessizdi, ama bence peşimizdeki kişi özellikle ses çıkarmamaya çalışıyordu.

Lockwood yine, "George!" diye seslendi.

Ta aşağılardan, karanlık nehirden beklediğimiz ses geldi:

"Buradayım!"

Lockwood keseyi kaldırdı. "Paketi atıyorum! Hazır mısın?"

"Evet!"

"Al ve hemen git!"

"Ya siz?"

"Vakit yok. Seninle sonra buluşuruz. H Planı! Unutma, H Planı'na geçtik!"

Lockwood keseyi karanlığa bıraktı. George'un yanıt vermesini beklemeden odaya dönüp bana seslendi.

"Tırmanmamız gerek, Luce. Tek seçeneğimiz bu. Çatıya çıkıp duruma bakmalıyız."

Koridordan dikkatlice atılan sessiz adımları duyduk. Kapıya baktım. Winkman ve biri nöbetçi, diğeri tanımadığım iki adam koridorda ilerliyorlardı. Başımı tekrar önüme çevirirken, yanımdan vınlayarak bir şey geçti ve karşı duvara saplandı. Fişeği köşeye fırlatıp Lockwood'un yanına koştum. Ardımda, zemin zangırdadı: Gümüş renkli bir patlama oldu ve birbiri ardına çığlıklar duyuldu.

"Ayaklarını pervaza koy," dedi Lockwood. "Yukarı uzanıp kendini çek. Hemen."

Bu da fazla düşündüğünüz zaman, kaybedeceğiniz anlardan biriydi. O yüzden, ne aşağıya baktım, ne parıldayan nehre, ne de dönen başımın önünde eğrilmek ve tepetaklak olmak üzere olan ay ışığıyla aydınlanmış engin göğe baktım. Pervaza çıktım, kendimi yukarı çektim ve boruya fırlattım. Boruyu tutup ayaklarımı sağlamca duvara dayayabileceğim ve buna sıkıca tutunabileceğim kadar aşağıya kaydım. Sonra da hemen tırmanmaya koyuldum.

Atık su borusuna ikinci kez tırmanışımız, birçok açıdan

ilkinden çok daha kolaydı. Canımı kurtarmak için tırmandığımdan, rüzgâr, dökülen boyalar, hatta yere düşmek bile umurumda değildi. Ayrıca, mesafe çok daha kısaydı. Siyah renkli yağmur oluğunun paslı kenarına varabilmem için sadece bir kat daha kalmıştı. Kendimi bir anda düz ve geniş, kurşunla kaplı bir çatıya tırmanırken buldum. Tırmanışın tamamı muhtemelen bir dakikanın biraz üstünde sürmüştü. Tek bir sefer, aşağıdan tiz ve öfkeli (belki de canhıraş) bir çığlık duyduğumu sandığımda duraksadım. Ama aşağıya bakamadım; Lockwood'un hemen arkamda olmasını ummaktan başka bir şey yapamadım. Gerçekten de, çatıya çıktıktan hemen sonra yağmur oluğunun altından bir sürtünme sesi geldi ve kendisini yukarı doğru çekip yanıma geldiğini gördüm.

"İyi misin?" dedim. "Sanki bir ses..."

Lockwood kar maskesini çıkarıp, saçlarını geriye attı. Tek yanağında ufak bir kesik vardı ve hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Evet, ne olduğunu bilmiyorum, ama sanırım bunu hak ettim. Ne yazık ki, pencereden aşağı düşerken, yeni güzel İtalyan kılıcımı düşürdüm."

Düzenli nefes alıp verene dek, bir süre yan yana çömeldik.

"Burada olmanın tek iyi yanı, Winkman'in peşimizden tırmandığını görmemiş olmak," dedi en sonunda. "Bunun dışında..." Omuzlarını silkti. "Neyse, önce bir bakalım ne gibi seçeneklerimiz var."

Kısacası, seçeneklerimiz kısıtlıydı. Gelgitin kabardığı Thames'in kenarındaki bir deponun dümdüz ve geniş çatısındaydık. Bir kenarından dimdik tuğla bir duvar yükseliyordu... Büyük bir ihtimalle, bir zamanlar deponun güç ünitelerinin bulunduğu kapalı alanın çatısına aitti. Çatı boyunca devam edi-

yordu ve bunu aşmamız kolay gözükmüyordu. Diğer tarafımızda nehir vardı. Ta aşağımızda, ay ışığı kirişlere ve direklere vuran suyun üstünde parıldıyordu. Aşağısı epey uzak bir mesafe gibi gözüküyordu.

Aşağı baktım, ama George'u, Flo'yu veya ufak kayıklarını göremedim.

"Güzel," dedi Lockwood. "Kaçmış olmalılar. Tabii, diğer seçenek de batmış olmaları. Her halükarda, kemik camı artık Winkman'in elinde değil."

Evet der gibi başımı salladım. "Manzara güzelmiş. Hayaletleri görmediğinde, şehir çok güzel gözüküyor." Ona baktım. "Eee?"

Sırıttı. "Eee?"

Çatının en uç kısmında bir hareket vardı. Lockwood tekrar maskesini taktı. Tırabzanların üstünde eller belirdi ve bir şekil hızla kendisini yukarı çekti. Sarı saçlı genç adamdı. Kahverengi paltosu üstünde değildi ve siyah smokini biraz ektoplazma lekeleriyle kaplanmıştı. Bunun haricinde, gayet iyi durumdaydı. Bizler gibi, o da aşağıdaki pencereden boruya tırmanmıştı.

Derhal ayağa kalktı ve üstünü başını silkeledi. Kemerindeki baston kılıcını çözdü. "Aferin," dedi. "Çok iyi bir iş çıkardınız. Muhteşem bir kovalamacaydı... Senelerdir bu kadar eğlenmemiştim. Biliyor musunuz, son fırlattığınız Yunan ateşi Winkman'i neredeyse duvardan diğer tarafa uçurdu galiba. İnanın ki, bu iyi bir şey. Ama sanırım oyunun sonuna geldik. Artık gözlem camını alabilir miyim?"

"O, size ait değil," dedi Lockwood sert bir sesle.

Genç adam kaşlarını çattı. "Pardon? Anlayamadım?"

Lockwood'u hafifçe dürttüm. "Kar masken."

"Ha, doğru." Lockwood maskeyi yukarı sıyırdı. "Pardon.

Onun size ait olmadığını söylüyordum. Henüz ne ücretini ödediniz, ne de teklif verdiniz."

Genç adam hafifçe güldü. Gözleri masmaviydi ve hoş bir ifadesi vardı. "Bunu hatırlattığınız için teşekkürler, ama Julius Winkman aşağıda öfkeden deliye dönmek üzere. Mümkün olsa, sizi çıplak elleriyle parçalardı. Ben o kadar kaba değilimdir; işin aslı, her ikimizin lehine olabilecek bir durumda olduğumuzu düşünüyorum. Bana camı verin, ikinizi de serbest bırakacağıma söz veriyorum. Sonra, camı alıp kaçtığınızı söylerim, ikimiz de kazanmış oluruz. Siz hayatta kalırsınız, cam da bende kalır. Winkman denen o tiksinç cüceye de bir şey ödemek zorunda kalmam."

"İyi bir teklif," dedi Lockwood. "Çok da hoş. Keşke bu konuda anlaşabilseydik. Ne yazık ki, cam bende değil."

"Neden? Nerede?"

"Thames'a attım."

"Aa," dedi genç adam. "O halde, sizi *gerçekten de* öldürmem gerek."

"Bizi sportmenlik adına serbest de bırakabilirsiniz," dedi Lockwood.

Adam güldü. "Sportmenliğin de bir sınırı var. Kemik camı özel bir şey ve ona sahip olmayı çok istiyordum. Ayrıca, onu attığına *inanmıyorum*. Belki de seni öldürmeli, kıza da nerede olduğunu söyletmeliyim."

"Hey, *kılıcım* hâlâ yanımda," dedim.

"Nasıl olursa olsun, bu işi bitirelim," dedi adam. Çatıda hızla bize doğru yürüdü. Birbirimize baktık.

"*Birimiz* onunla savaşabiliriz," dedi Lockwood. "Ama yine de aynı durumda oluruz." Nehre baktı. "Ama..."

"Evet," dedim. "Ama Lockwood, bunu gerçekten de yapamam."

"Bir şey olmaz. Flo biraz tuhaftır, ama ona bazı konularda güvenebiliriz. Suyun derinliği de bunlardan biri."

"Bunu *alışkanlık* haline getirmeye başladık," dedim.

"Biliyorum. Ama son kez yapacağız."

"Söz mü?"

Çoktan eğri kurşun çatının üstünde koşmaya ve elimizden geldiği kadar hızlanmaya başlamıştık. Sonra, el ele aşağıya atladık. Sonraki altı saniye içinde, Lockwood'un elini bıraktım. Çığlıklarımız ve hızla düşüşümüz arasında, kılıcımın dönerek düşmesini engelleyemedim. Atladığım sırada, gözlerimi sıkıca yummuştum; o yüzden, yıldızların döndüğünü veya şehrin suratımıza doğru yaklaştığını görmemiştim. Lockwood sonradan öyle olduğunu söylemişti. Ancak *çok* daha sonra, belki dört, beş saniye geçip de ölmediğime inanamadığımda ve bunu kanıtlamak için gözlerimi açtığımda, Thames'in parlak mı parlak sularının sessizce hızla üstüne inen postallarımı karşılamak üzere olduğunu fark ettim. Tam aklımdan *tüm* kemiklerimi kırmamak için, suya bir ok gibi saplanmamak gerektiğini hatırlamıştım ki, kırbaç şaklaması gibi bir ses çıkararak, büyük bir gümbürtüyle üç metre suyun altına battım ve batmaya devam ettim.

Bir noktada, dengeyi buldum: Giderek yavaşladım... Hiçbir şey düşünemeden, hissedemeden, hayata veya canlı şeylere bağlanamadan zifiri karanlıkta asılı kaldım. Sonra, akıntı beni yukarı ve yana doğru fırlattı. Bir panik halinde hayatımı ve ismimi hatırladım. Debelendim, çırpındım ve nehir suyunun yarısını yuttum... O noktada, nehir beni âdeta kusarak yukarı çıkardı.

Thames'ın ortasında, bir yağ birikintisinin içinde dönüyordum. Öksürerek, nefes nefese sırt üstü yattım. Lockwood yanımdaydı; hemen elimi tuttu. Aya doğru bakınca, tepedeki çatıda ince bir silueti son kez gördüm. Bunun ardından, kapkara sular bizi alıp sürükledi.

VI

Aynanın Ardında

25

"Eh, başarıyı edindiğimiz düşman sayısıyla belirleyeceksek, oldukça başarılı bir gece geçirdiğimizi söyleyebiliriz."

Sabahın 2:45'inde Portland Sıra Evleri, 35 numaradaki ufak mutfak gerçekten canlandı. O gece, yumurtalar haşladık, ekmek kızarttık ve yavaş yavaş çayımızı demledik. Işıl ışıl ve tatlı bir manzaraydı. Bunu bozan tek şey, tezgâhta duran hayalet kavanozuydu. Kafatası aktifti, dehşet verici suratı sırıtıyordu ve bize plazmanın ortasından göz kırpıyordu. Ama o ruh halimizle, bunu göz ardı etmemiz kolaydı.

Lockwood ve ben yine eski halimize dönmüştük. Bu da aslında bir mucize sayılırdı, çünkü kendimizi sulardan Tower Köprüsü'nün kirli ve çakıl taşlı güney kıyısına attığımızdan beri ancak iki saat geçmişti. Sırılsıklam bir halde Charing Cross İstasyonu'na yürümemiz çok uzun sürmüştü, ama giysilerimizi değiştirdikten sonra, keyfimiz biraz yerine gelmişti. Büyük bir şans eseri bir gece taksisi bulmayı başarmıştık. Duş almıştık,

temizdik ve ısınmıştık... Geceyi başarıyla atlattığımıza karar vermiştik. Zaten eve George'dan daha önce dönmüştük. Henüz geri gelmemişti.

"Nereden bakarsan bak, bu bir başarı," dedim sıcak ekmek dilimini elimden diğer elime, sonra da tabağa atıp.

"Winkman'i yendik! Bickerstaff aynasını ele geçirdik! Sabah bunu Barnes'a verip, görevi bitirebiliriz. Kipps de böylece iddiayı kaybetmiş olur ki, en iyisi de bu."

Lockwood birkaç saat önce Fittes kütüphanesinden çaldığımız kitapçığa göz atıyordu... Oraya seneler önce gitmiş gibiydik. Kitapçığı Charing Cross'taki dolaplara kilitlemiştik. Böylece, Thames'da ıslanmaktan kurtulmuştu. "Kipps'in ve ekibinin artık dışarıda nöbet tutmadıklarını fark ettim," dedi. "Onu taksiyle atlattığımızı anlayınca, vazgeçmiş olmalı. Keşke George da gelse. Geç kaldı."

"Muhtemelen, Flo'nun o leş gibi kokan eski kayığından indikten sonra, onu getirecek bir taksi bulamamıştır," dedim. "Yürüyor olmalı. İstasyondaki dolabı boş olduğuna göre, sağ salim oradan kurtulduğunu biliyoruz."

"Doğru." Lockwood kitapçığı yerine koydu ve yumurtalara bakmaya gitti. "Bu arada, 'Mary Dulac'ın İtirafları' konusunda haklı çıktım. Saçmalıktan ibaret. Yasak bilgiler ve yaradılışın gizemlerini aramakla ilgili bir sürü saçmalık. Neyse, zavallı Mary'ye pek bir faydası olmamış, belli ki hayatının son senesini bir ağaç kovuğunda geçirmiş. Yumurtanı yumurtalıkta mı, yoksa tabakta mı istersin?"

"Yumurtalık olsun lütfen. Lockwood, sence o adam kimdi? Çatıdaki adamı diyorum."

"Bilmiyorum. Ama Winkman ona 'lordum' diye hitap etti-

ğine göre, öğrenebiliriz sanırım." Bana haşlanmış yumurtamı verdi. "Varlıklı bir koleksiyoncu veya Bickerstaff'ın modern bir versiyonu olabilir. Onu ilgilendirmeyen işlere burnunu sokuyordur. Mary Dulac'ın yazdıklarına göre, Bickerstaff canavarın tekiymiş. Baksana... Üçüncü, ya da dördüncü sayfada."

Akşam yemeğini yemeye koyuldu. 'İtirafları' aldım. Fittes Kütüphanesi'nin deri cildine rağmen, oldukça inceydi, olsa olsa birkaç sayfadan ibaretti. Her şeyden çok, birkaç bağlantısız paragraf koleksiyonuydu. Birisi büyük bir ihtimalle orijinalinden birkaç bölümü kopyalamış ve uzun ve anlamsız paragrafları çıkarmıştı. Lockwood'un dediği gibi, mutsuz bir kadının vahşi doğada geçirdiği zorluklarla, anlam vermediğim ölüm ve ölümden sonrasıyla ilgili bir sürü felsefi yorumlar vardı. Ama Bickerstaff'la ilgili kısımlar ilginçti. Bunları yumurtamı yerken okudum.

Lanetli gölgesi son on senedir üstüme çökmüş olan Bickerstaff kimdi? Ah! Bir dahiydi! Ayrıca, hayatta tanıdığım en zalim adamdı! Evet, onu öldürdüm. Evet, onu derinlere gömdük, üstünü demirle örttük, ama ne vakit gözlerimi yumsam karanlıkta onu görüyorum. Kadife peleriniyle, karanlık ayinlerini yaparken, hâlâ görebiliyorum. Çalışma odasından çıktığını, elindeki kasap bıçaklarının kanlı olduğunu hâlâ görebiliyorum. O korkunç sesini, hepimizi iradesinin kölesi haline getiren o sakin ve ikna edici sesini hâlâ duyabiliyorum. Ah! Ona itaat etmekle ne büyük aptallık ettik! Bize dünyayı, aydınlanmayı vaad etti! Ama çılgınlığın ve yok oluşun kenarına getirdi. Onun yüzünden, her şeyimi yitirdim!

Bundan sonra, Mary Dulac'ın Chertsey Ormanı'nda yaşadığı senelerde yemek zorunda kaldığı ağaç kabuklarıyla ve mantar-

larla ilgili kısa bir bölüm vardı. Sonra, tekrar aynı konuya geri dönüyordu.

Her zaman karanlıktı... O kurt gibi aç gözlerde, en ufak bir hatada sergilediği müthiş öfkede, karanlığı ondan hiç ayrılmazdı. Unutamıyorum... Lucan mumları düşürdüğünde, nasıl kolunu kırdığını; Mortimer'ı merdivenlerden aşağı attığını! Unutamıyorum. Evet, ondan nefret ettik ve korktuk. Ama ağzından hep bal damlardı... O aç kurt gözlerinde, serbest bıraktığı öfkesinde, ağzından bal damlardı. Büyük Projesi'nden söz ederek, o işi yapacak cesaretimiz olduğu takdirde inşa edeceği muhteşem Alet'ten bahsederek, hepimizi büyüledi. Son derece sinsi ve kötü yürekli, fantazmaları gayet açık seçik gören bir çocuk olan o yardımcısının desteğiyle, kilise avlularını ziyaret ettik, Alet için malzeme topladık. Çocuk, bizler onları camın içine tıkana dek kötü Ruhlardan korurdu. Bickerstaff, bu Ruhların hepsinin huzurunda, Alet'in güç kazandığını söylerdi. Hem de ne büyük bir güç! Ayna dünyanın dokusunu güçsüz kılıyor ve sadece birkaç şanslı kişiye Cennet'i gösteriyordu. Ah, ne dehşet verici! Ne büyük bir sahtekârlık!

Lockwood'a baktım. "Bickerstaff'ın aynasına bakıp da ne görülüyorsa, bence Cennet değil," dedim alçak sesle.

Başını salladı. "Bence de öyle. Biliyor musun, haklıydık, Lucy. O kemik camı konusunda haklıydık. Bickerstaff'ın grubu hepimiz için yasak olan bir şeyi görmeye çalışıyordu. Ölümün gerisine bakıp, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bickerstaff çatlaktı... Hepsi öyleydi. Şuradaki dostumuz da dâhil." Başıyla kavanozdaki suratı işaret etti. Kafatası bize bakarken, göz çukurlarında minnacık noktalar parıldadı.

Kocaman bir gülümsemeyle, bilmiş bilmiş bize bakıyordu.

"Bu gece, çok keyifli," dedim. "İçeri girdiğimizden beri sırıtmayı kesmedi. Hey, aklıma bir şey geldi... Dulac'ın şu sözünü ettiği kötü kalpli çocuk var ya? Sence..."

"Kim bilir?" dedi Lockwood kaşlarını çatıp kafatasına bakarak. "Hiç şaşırmazdım." Geriye yaslandı. "Neyse ki, aynayı geri aldık. Artık kimse bizden alamaz. Eminim ki, Bickerstaff kendisi bakmaya yeltenmemiştir, başkalarını kullanmıştır. Hayaletinin o kadar korkunç olmasının nedeni de bu. Kafasına bir kılıç fırlattığına sevindim."

"Mezarlıkta sesini duyduğumda, Dulac'ın dediği gibi *büyüleyiciydi*," dedim. "İnsanı hipnotize eden bir etkisi var. Yapmaman gerektiğini bildiğin şeyleri yaptırıyor. Bence George ve Joplin de ondan etkilendiler, ama sesi istemeden duymuş olamazlar. Tabutun yanında nasıl donakaldıklarını hatırlıyor musun?"

"Evet, şapşallar." Lockwood saatine baktı. "Luce, George yakında gelmezse endişelenmeye başlayacağım. Gidip Flo'yu bulmamız ve George'u nerede bıraktığını öğrenmemiz gerekebilir."

"Gelir, merak etme. Ne kadar ağır yürüdüğünü bilirsin. Aa... Şuan bak." Kitapçığın sonunu açtım. "İstediğimiz kısım. Dulac'ın son itirafı."

Okumaya koyuldum:

Evet, bir adamı öldürdüm. Ama bu cinayet miydi? Hayır! Günün birinde, Yargılanacak olursam, bunun nefsi müdafaa olduğunu söyleyeceğim... Evet, kendi ruhumu kurtarmak için çaresiz bir çırpınıştı diyeceğim. Edmund Bickerstaff çılgındı! Boğazıma bir bıçak dayadı ve açıkça beni öldürmeye çalıştı. Ellerim onun kanıyla lekelendi, ama suçluluk hissetmiyorum. Wilberforce öldü. Hepimiz

gördük: Alet'e baktı ve yok oldu. Sonra, büyük bir panik başladı. O lanetli yerden arabalarımıza atlayarak, Bickerstaff'i sonsuza dek reddetmeye yeminler ederek kaçtık. Ama doktor buna izin vermedi. Bir saat içinde, o ve o sessiz çocuk evime geldiler. Alet de yanındaydı. Onlardan korktuğum halde, içeri aldım. Doktor gergindi. Zavallı Wilberforce'un ölümüyle ilgili olarak çenemi tutacak mıydım? Onun tavsiyelerine uyacağıma güvenebilir miydi? Ona olumlu yanıt verdiğim halde, daha da öfkelendi. En sonunda, beni açıkça suçladı: Ona olan inancımı ispat etmek için, cama bakmam gerekiyordu! Çocuk bir anda arkamda belirdi ve kollarımdan tuttu. Doktor cebinden aleti çıkardı. Suratıma tuttu. Bir anlığına, sadece bir anlığına baktım ve aklımı yitirmek üzere olduğumu, uzuvlarımın soğuduğunu hissettim.

Mesele böylece kapanabilirdi, ama babamın resmi tabancası masamda duruyordu. Kendimi onda kurtarıp tabancamı aldım. Bickerstaff beni tırmıklamaya çalışırken, suratımı korumaya çalıştım. Ateş ettim... Mermi doğruca alnına girdi. Çocuğa da ateş ettim, ama bir yılan balığı gibi benden kaçtı, pencereden atladı ve gitti. Bazı anlarda, Tanrı beni affetsin, en büyük pişmanlığım budur. Onu da öldürmüş olmayı isterdim.

Doktordan ve eserinden nasıl kurtulduğumuzu anlatmayacağım. Sadece başkalarının da aptallığımızı tekrarlamasından ve insanoğluna göre olmayan bilgilerin peşine düşeceğinden korktuğumuzu söylemekle yetineyim. Alet'i elimizden geldiğince zapt ettiğimizi ve artık sonsuza dek onu kimsenin bulamayacağını düşünüyorum.

Kitapçığı kapatıp, kenara fırlattım. "Demek böyle," dedim. "Bickerstaff öyle ölmüş. Mary Dulac onu vurmuş, o ve arkadaşları onu gizlice Kensal Green'e gömmüşler. Olayı çözdük.

Bitmiştir." Tabağımı aldım ve lavaboya götürmeye hazırlandım ki, birden durup masaya baktım.

Karşımda oturan Lockwood başını sallıyordu. "Dulac çatlağın teki olabilir, ama bir konuda çok haklı. *Herkes* kemik camını istiyor. Ayna ona bakan herkesi öldürdüğü halde, herkes ne göstereceği konusunda takıntılı. Dün geceki koleksiyoncular bunun için binlerce sterlin ödeyebilirlerdi. Barnes da çaresiz durumda. Joplin bir kerecik bakabilmek için bizi izliyor, George'un da ondan farkı yok." Acı acı gülümsedi. "George ve Joplin birbirlerine *ne* kadar benziyorlar, değil mi?" Gözlükleri bile aynı. Bu arada, Bickerstaff'ın tabuttaki orijinal standını alan kişinin Joplin olduğunu söylemiş miydim? O ve Saunders bunun bulunduğu şapele erişimi olan tek kişilerdi. Bu, tam da..." Duraksadı. "Lucy? Ne oldu? Sorun ne?"

Hâlâ masaya bakıyor, düşünme peçetesini ve üstündeki notları ve karalamaları düşünüyordum. En başından beri gözümüzün önünde duruyordu. Orada otururken, neler yazdığına hiç dikkat etmemiştim. Ama o sırada, tamamıyla tesadüf eseri dikkat etmiştim. Kan suratımdan çekilmediyse bile, kesinlikle çekilmiş *gibi* hissediyordum. "Lockwood..."

"Ne oldu?"

"Bu, daha önce burada mıydı?"

"Evet. O karalama aylardır orada. Daha önce görmediğine şaşırdım. George'a bu tür şeyler yapmamasını, sabahları iştahımın kaçtığını söylüyorum. Örtüyü kaldıralım mı sence?"

"Karalama değil. Sus. Yazıyı diyorum: *Aynayla ilgili olarak bir arkadaşı ziyarete gidiyorum. Geç kalmam. G.*"

Birbirimize baktık.

"Bunu *günler* önce yazmış olmalı..." dedi Lockwood.

"Ne zaman?"

Lockwood tereddüt etti. "Bilmiyorum."

"Bak, yazdığı tükenmez kalem de burada. Hemen yanında duruyor."

"Ama o zaman..." Gözlerini kırpıştırdı. "Olamaz. Bunu yapmaz."

"Bir 'arkadaş'," dedim. "Bunun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Yapmış olamaz."

"Kemik camıyla buraya geldi ve bizi beklemek yerine yine dışarı çıktı. Joplin'i görmek için."

"Yapmış *olamaz*!" Lockwood ayağa kalkmak üzereydi; ne yapacağını bilemez bir hali vardı. "İnanamıyorum. Ona özellikle bunu yapmamasını söylemiştim."

Odada bir titreşim oldu. Çok silik ve boğuktu. Tekrar hayalet kavanozuna baktım. Zehirli yeşil ışık parıldıyordu, surat da gülüyordu.

"Hayalet biliyor!" diye bağırdım. "*Tabii ki* biliyor... Buradaydı!" Sandalyemi geri attım ve derhal yanına gittim. Kolu çevirdim... Kafatasının nahoş gülme sesi bir anda kulaklarımda patladı.

"Birisi mi kayıp?" dedi alaycı bir sesle. *"Jeton yeni mi düştü?"*

"Söyle!" diye bağırdım. "Neler gördün?"

"Bunu anlamanız ne kadar sürecek diye merak ediyordum. Yirmi dakika diye düşünmüştüm. İki misli olmalı. İki kıt akıllı bile sizden daha çabuk anlardı."

"Ne oldu? George nereye gitti?"

"Sanırım, sizin şu küçük George'un başı dertte," dedi kafatası neşeyle. *"Aptalca bir şey yapmaya gittiğini düşünüyorum. Eh, bana*

yaptığı onca şeyden sonra, bu yüzden uykularım kaçmayacak."

Göğsümde bir panik hissinin yükseldiğini, kaslarımın uyuştuğunu hissedebiliyordum. Lockwood'a kekeleyerek bu sözleri tekrarladım. Derhal yanımdan geçti ve tezgâhtaki kavanozu aldı. Bunu savurduğu gibi masaya indirdi. Her yana tabaklar saçıldı.

Kavanozun içindeki surat yuvarlandı ve burnu dümdüz cama yapıştı. *"Hey, dikkat et. Plazmaya dikkat et."*

Lockwood parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ona konuşmasını söyle. Bize George'un en yaptığını anlatmazsa, onu..."

"Ne yapacaksın?" dedi hayalet. *"Bana ne yapabilirsin? Ölüyüm zaten."*

Bu sözleri tekrarladım, sonra parmağımla cama vurdum. "Isıdan hoşlanmadığını biliyoruz. Seni çok rahatsız edebiliriz."

"Evet," dedi Lockwood. "Artık evdeki fırından söz etmiyoruz. Seni Clerkenwell'deki fırınlara götüreceğiz."

"Yani, beni yok edeceksiniz," dedi hayalet yine alaycı bir sesle. *"Bunun size ne faydası olacak? Hem bunu istemediğimi nereden biliyorsunuz?"*

Bunları Lockwood'a söylediğimde, ağzını açtı, ama sonra hemen kapattı. Bir hayaletin isteklerini ve arzularını hayal etmek zor olduğundan, ne diyeceğini bilemedi. Ama ben biliyordum. Bir anda, hayaletin en başından beri ne istediğini *tam olarak* anladım: Onu hayatta iten gücü, ölümde itmeye devam eden şeyin ne olduğunu anladım. Bunu hissettim; sanki bunu kendim istemişim gibi biliyordum. Bir fantomla zihin paylaşmanın *bazı* avantajları vardır. Çok değil, birkaç tane.

Başımı cama yaklaştırdım. "Bizden ufak sırlar saklamak çok hoşuna gidiyor, değil mi?" dedim. "Mesela, ismin ve bir zaman-

lar kim olduğun. Bak, bu hiç umurumda değil. Sana neyin gaz verdiğini biliyorum sanırım. Bickerstaff'ın arkadaşlarından biri, belki de asistanıydın... Bu da *onun* hayallerini paylaştığın anlamına geliyor. O aptal kemik camını yaparken ona yardım ettin. Kullanıldığını görmek istedin. Bunu neden yaptın? Neden ölümün ardına bakıp orada ne olduğunu görmek istedin? Çünkü korkuyordun. Ölümden sonra bir şey olacağından ve yalnız kalmayacağından emin olmak istedin."

Kavanozdaki surat esnedi ve iğrenç dişlerini gösterdi. *"Sahi mi? Muhteşem. Bana bir sıcak çikolata getir ve konuşman bitince uyandır."*

"Ama," dedim sakin bir tavırla, "seni teşvik eden şey şu anda da aynı korku. *Hâlâ* tek başına olmaya tahammül edemiyorsun. O yüzden sürekli olarak bana bir şeyler söyleyip suratını buruşturuyorsun. Bağlantı kurmak için *can atıyorsun*."

Hayalet gözlerini devirince, şişleri kenarlarından çıkan tekerleklere benzedi. *"Seninle mi? Saçmalama. Benim de standartlarım var. Düzgün bir sohbet peşinde olsaydım, şeyi bulurdum..."*

"Neyi bulurdun?" dedim hışımla. "Nasıl bulurdun? Bir kavanozdaki bir kafasın. Hiçbir yere gitmiyorsun ve konuşabileceğin bir tek bizler varız. Bu yüzden... Seni fırınlara götürmeyeceğiz. Sana işkence etmeyeceğiz. Bizimle işbirliği yapmaya başlamazsan, yapacağımız tek şey tıpandaki kolu çekmek, seni bir çantaya koymak ve bir yere gömmek olacak. Kimse bulmasın diye de epey derinlere gömeceğiz. Sonsuza dek tek başına kalacaksın. Nasıl?"

"Bunu yapmazsın," dedi hayalet, ama sesinde ilk kez tereddüt hissettim. *"Bana ihtiyacın var, bunu unutma. Ben bir Tip Üçüm. Seni zengin yapacağım. Meşhur olacaksın."*

"Boş versene. Arkadaşımız daha önemli. Son şansın, kafatası. Çıkar baklayı ağzından."

"Ben de Cubbins'in gaddar olduğunu sanıyordum." Surat plazmanın gölgelerine sindi ve insanın kanını donduran bir kötülükle bana baktı. *"Tamam," dedi yavaşça. "Tabii, anlatırım. Ama sakın şantajlarına boyun eğdiğimi sanma. Sadece hepinizin elde edeceği zenginliğin keyfini sürmek istiyorum."*

"Haydi, artık," dedi Lockwood. Ona elimden geldiğince hayaletin sözlerini söylüyordum. Kolumu sıktı. "Aferin, Lucy."

"Şey, aslında haklıydın," dedi hayalet. *"Cubbins buraya geldi. Sizden neredeyse bir saat erken geldi. Ustamın aynasını kirli bir çuvala koymuştu. O geri döndükten sonra birisi daha geldi. Gözlüklü ve dağınık saçlı, ufak tefek birisi."*

Bunları tekrarladım. Lockwood'la birbirimize baktık. Joplin.

"Burada kalmadılar. Kısa bir süre konuştular, sonra da çıkıp gittiler. Çuvalı da aldılar. Cubbins biraz tedirgin gibiydi. Ne yaptığından emin değildi. Son anda, içeri koştu ve size o notu yazdı. Hâlâ ustama karşı gelmeye çalıştığını, ama diğer adamın öyle olmadığını söyleyebilirim. O, çoktan kaybedildi."

"Hâlâ neye karşı direniyor?" Böğrüme bir mızrak saplanmış gibi hissettim.

Hayaletin gülümsemesinin ardında, kafatasının dişleri parıldadı. *"Ustam bir süredir onlarla konuşuyor. Bunu bakışlarından anlamak mümkün. Özellikle de diğer adamda. Aydınlanmak için can atıyor. Fark etmediniz mi?" Hafifçe güldü. "Belki de ona hiç dikkat etmemişsinizdir."*

Konuşamıyordum. Bir kez daha, o başlıklı fantomun mezarlıkta yükseldiği, George'un tepesine dikildiği anı gördüm. Bir kez daha o yumuşak ve telaşlı sesi duydum: *"Bak... Bak... Sana*

kalbinin arzuladığını veriyorum." George'la Joplin'in demir tabutun yanında büyülenmiş bir halde durduklarını hatırladım. O günden bu yana George'un arada sırada söylediklerini, aynadan söz ederken ne kadar istekli olduğunu düşündüm. Bunları hatırlayınca kaskatı kesildim. Donakaldım. Lockwood'a bunları ancak birkaç seferde anlatabildim.

"Onun aynadan ve hayaletten etkilendiğini biliyorduk," dedim boğuk bir sesle. "Bunu fark etmiştik, ama üstünde durmadık. Zavallı George... Lockwood, hiçbir şey anlamadık! George aynayı araştırmak için yanıp tutuşuyordu. Bunca zamandır, kafasına bunu takmıştı. Sen de onu eleştiriyor, lafı ağzına tıkıyordun."

"Evet, tabii ki tıkıyordum!" Ben sesimi yükselttiysem, Lockwood da yükselmişti. "Çünkü George *her zaman* öyle! Her zaman eski eşyalar ve eski şeyler onda bir takıntı haline gelir! O, öyle! Durumun bu hale geldiğini bilemezdik." Lockwood'un suratı kireç gibi kesilmiş, gözleri donuklaşmıştı. Omuzlarını sarkıttı. "Sence gerçekten de hayaletten *etkilendi* mi?"

"Hayaletten ve aynadan. Normalde bu tür bir şey yapar mıydı? Yani, bizi yalnız bırakır mıydı?"

"Hayır, yapmazdı tabii. Ama yine de... Açıkçası, onu öldüreceğim, Luce."

"O iki salak aynaya bakarlarsa, bunu senin yapmana gerek kalmayacak."

Lockwood içine derin bir nefes çekti. "Tamam. Düşünelim. Nerede olabilirler? Joplin nerede yaşıyor?"

"Hiçbir fikrim yok, ama vaktinin büyük bir kısmını Kensal Green Mezarlığı'nda geçiriyor."

Parmaklarını şaklattı. "Tabii ya! Üstelik sadece yukarı kısımlarda değil. Saçlarındaki o gri şeyleri hatırlıyor musun? Onların

kepek olmadığını söyleyebilirim." Bodrum kapısına gitti ve paldır küldür demir basamaklardan aşağı indi. "Gel!" diye bağırdı. "Ne alabilirsen al. Kılıçlar, fişekler, elimizde ne varsa! Bir de taksi çağır. *Derhal* gitmeliyiz!"

On dakika sonra, mutfakta taksi bekliyorduk. Kılıçlarımız (kılıç talim odasından eskileri almıştık) ve plazmadan fena halde yırtılıp yandığı için, güçlükle belimize bağladığımız iki yedek alet kemeri. Ayrıca, birkaç torba demir, iki tuz bombası aldık, ama magnezyum fişeği almadık. Winkman baskınında her şeyimiz tükenmişti, sonuna kadar kullanılmıştı ve ıslanmıştı. Her ikimiz de gergindik; masada durup malzemelerimizi tekrar kontrol ettik. Kavanozdaki surat da bizi izledi. Keyiflenmiş gibiydi.

"Şahsen ben bu kadar uğraşmazdım," dedi. *"Gidip yatardım. Onu kurtarmak için çok geç kaldınız."*

"Kes sesini," diye bağırdım. "Lockwood... Az önce, Joplin'le ilgili ne demiştin? Şu saçlarındaki gri şeylerle ilgili. Şey demek istemiyorsundur herhalde..."

Parmaklarını sabırsızlıkla tezgâha vurdu. "Mezar tozu, Luce. Şapelin altındaki mezarlardan. Joplin orası kapalı ve yasak olduğu halde, o mezarlara girip çıkıyordu. Gizlice oraya iniyor, ortalığı karıştırıp bir şeyler arıyor, antika takıntısını gidermeye çalışıyordu. Bulduğu her şeyi de kendine saklıyor. Bickerstaff'ın tabutundan aldığı stant mesela." Bir küfür savurdu. "*Nerede* kaldı bu salak taksi?"

Odada volta atmaya başladı. Ama ben bir şey yapmadım. Kalakalmıştım. Lockwood'un söylediği bir şey, zihnimde korkunç bir şeyi hatırlatmıştı.

Bulduğu her şeyi de kendine saklıyor.

"Lockwood." Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Evet?"

"Barnes geçen gün aradığında, bir müzede Jack Carver'ın sırtına saplanan hançerin bir benzeri olduğunu söylemişti. Öylesine benziyorlardı ki, tıpatıp aynı olabilirlerdi. O hançerin nerede bulunduğunu hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Kuzey Londra'da, Maida Vale Mezarlığı'nda."

"Doğru. Saunders ve Joplin buraya ilk geldiklerinde, çalıştıkları bir başka yerden söz etmişlerdi. Neresi olduğunu hatırlıyor musun?"

Suratıma baktı. "Orası... Maide Vale Mezarlığıydı... *Olamaz.*"

"Bence Joplin iki hançer buldu. Bir tanesini verdi, diğerini aldı. Kısa süre önce de," hâlâ tuzla kaplı, kilimi kaldırdığımız koridora baktım, "Bickerstaff'ın aynasının etkisinde, ikinci hançeri de kullandı."

Kavanozdan nahoş kahkahalar geldi. *"Öldüğüm beri en güzel gecemi geçiriyorum! Şu halinize bakın! Suratlarınızdaki ifade inanılmaz."*

"Bunun mümkün olabileceği hiç aklıma gelmedi," dedi Lockwood. "George'un başı düşündüğümüzden de büyük bir belada."

Sokaktan korna sesi geldi. Çantamı omzuma astım.

"İyi eğlenceler," diye seslendi hayalet. *"Cubbins'e, ya da ondan geriye kalanlara selam söyleyin. O... Bir dakika... Ne yapıyorsunuz?"*

Lockwood mutfağın köşesinden bir çuval almış, kavanozun üstüne geçiriyordu.

"O kadar atıp tutma," dedi. "Sen de geliyorsun."

26

Kensal Green Mezarlığı'nda, Batı Kapısı açıktı, ufak nöbetçi kulübesi boştu ve ağaçların arasından Anglikan kilisesine yakalaşırken etrafta yanan ışık yoktu. Karanlığın son saatine girmiştik. Yıldızlar çoktan silikleşmişti ve çok geçmeden, ufuk doğu iskelelerinin üstünde aydınlanacak, gecenin gölgeleri Londra'da uzaklaşacaktı. Ama kuşlar hâlâ ötmüyordu.

Şapelin dışındaki Tatlı Rüyalar Kazı ve Temizlik şirketinin kulübeleri boş ve karanlıktı, kamp ateşleri de yanmıyordu. Mekanik kepçeler hareketsizdi, kolları uyuyan akbalıkçılların boyunları gibi eğilmiş ve kıvrılmıştı.

Doğruydu: Bay Saunders tüm faaliyetleri durdurmuş, mezarlığı ölülerine bırakmıştı. Ama Lockwood ve ben hızlı adımlarla terk edilmiş kamp alanından geçip, şapelin basamaklarından çıktık. Polis şeridi yırtılmıştı. Kapının altındaki incecik aralıktan ışık sızıyordu.

Lockwood parmağını dudaklarına götürdü. Yol boyunca çok

sessiz ve ciddiydi; tek kelime bile etmemişti. Diğer dostumuz içinse aynı şeyi söyleyemezdim.

"Çok geç kaldınız," diye fısıldadı kulağıma. *"Cubbins aynaya bakmadan edemez. Şöyle bir bakmış, boğulmuş ve çoktan ölmüştür, tahminim bu yönde."*

"Umarım öyle olmamıştır," diye fısıldadım. "Yoksa sana neler yapacağımızı iyi biliyorsun."

Taşıdığım sırt çantasında, dönüp duran plazmanın nahoş uğultusunu duyabiliyordum. Evden çıktığımızdan beri, kavanozdaki hayalet sürekli olarak bir şeyler fısıldıyor, tehditlerle, ricalarla ve sahte baş sağlığı dilekleri arasında gidip geliyordu; onu terk etme tehdidim onu çok huzursuz etmişti.

Ama bu durum, onu daha az asap bozucu kılmıyordu. Onu memnuniyetle bir çalılığın arasına fırlatabilirdim, ama bunu yapamazdım. Hayalet Bickerstaff'ı tanıyordu. Aynanın sırlarını da biliyordu. Yardımına ihtiyacımız olabilirdi.

Lockwood sessiz olmam için bana dik dik baktı ve büyük metal kapı koluna uzandı. Kendimi karanlıktan aydınlığa geçiş için hazırlayıp gözlerimi kıstım. Lockwood ani bir hareketle kolu çevirip kapıyı itti. Kapı gıcırdadı ve ışık gözlerimize vurdu. İkimiz de içeri girdik.

Şapelin iç kısmı hemen hemen hırsızlığın meydana geldiği sabahki gibiydi. Bay Saunders'ın ve Bay Joplin'in masaları kâğıtlarla kaplıydı; gazlı ısıtıcılar, metal levhanın üzerindeki kocaman, siyah renkli katafalk, minber, sunak ve uzun ve parlak tırabzanı gördüm. Her şey sessiz ve hareketsizdi. İçeride kimse yoktu.

Kemik camının yanıltıcı vızıltısını duyabilmek için kulak kesildim, ama hiçbir şey duymadım.

Lockwood en yakındaki ısıtıcıyı elledi. "Ilık," dedi. "Sıcak değil. Bu gece buradaymış, ama fazla kalmamış."

Köşedeki o tanıdık, pis tuzların ve demir parçalarının arasındaki duran kıvrık şeye bakıyordum. "Demir tabut hâlâ burada. Baksana. Ama Bickerstaff'ın cesedi yok."

"Ustam yakınlarda," diye fısıldadı hayalet birden. *"Buralarda olduğunu hissediyorum."*

"Nerede?" dedim. "Onu nerede bulacağız?"

"Nereden bileyim? Kavanozdan bir şey anlamak çok zor. Beni çıkarırsan, daha fazlasını hissedebilirim."

"Kesinlikle olmaz."

Lockwood sunak tırabzanının arkasındaki ahşap kapıya gitti. Kapıyı açmayı denedi, ama beceremedi. "Asma kilit yok," dedi, "ama sürgüler açık. Birisi içeriden kilitlemiş."

"Onun yeraltı mezarlarında olacağından *emin* misin?" dedim. "*Benim* gideceğim türden bir yer değil doğrusu."

"İşte!" Lockwood geriye sıçradı, çılgınlar gibi etrafına bakındı. "Bickerstaff'ın belgelerindeki çizimleri hatırlıyor musun? Yeraltı mezarları Joplin gibi sersemlerin *takıldığı* türden yerler. Bir şey bulabilecekleri yerler. Gerekli olan kasvetli havaya sahipler. En önemlisi de, ıssız olmaları. Aşağıda onları kimse rahatsız edemez." Küfretti. "Of, bu bir kâbus! Oraya nasıl gireceğiz?"

"Hâlâ yarasalar gibi körsünüz," dedi hayalet. *"Hep bir şeyler arıyorsunuz, ama asla görmüyorsunuz. Tam karşınızda duruyor olsa bile."*

Oflayıp, yumruğumu sırt çantasının kenarına savurdum. "Sessiz ol, yoksa yemin ederim ki..." Sonra, durdum ve odanın ortasındaki kocaman, siyah renkli mermer heykel tabanlığına baktım. Katafalk. Viktorya döneminde, yeraltı mezarlarına

tabutları indirmek için kullanılıyordu. Hayretle "Katafalk!" dedim. "Saunders bunun hâlâ çalıştığını söylememiş miydi?"

Lockwood eliyle başına vurdu. "Evet! Söylemişti! Tabii! Çabuk, Luce. Her yere bak! Dolaplara, köşelere, sunağın oraya... Bir mekanizma olmalı!"

"Öyle mi dersin?" diye ofladı hayalet. *"Bence bu durum cidden acınası. Kedilere okuma yazma öğretmek gibi."*

Şapelde koşturmaya, her köşeye ve gölgeye bakmaya koyulduk, ama duvarlar çıplaktı ve bir kol veya düğme bulamadık.

"Bir şeyi gözden kaçırıyoruz," diye mırıldandı Lockwood. Kaşlarını çatarak arkasına baktı. "*Yakınlarda* olmalı."

"O halde, tekrar arayacağız! Haydi!" Ufak bir erzak dolabını açtım, küflenmiş bir dolap dolusu ayin kitabını ve broşürünü kenara ittim. Orada da kol yoktu.

"Ümitsiz vaka," diye fısıldadı kafatası. *"Beş yaşındaki bir çocuk bile bulurdu."*

"*Kes* sesini."

"Mutlaka bulmamız gerek, Lucy. Tanrı bilir Joplin ne yapıyordur." Lockwood karşı duvarı elliyor, altını üstünü yokluyordu. "Ah, ne aptalız! En başından beri gözümüzün önündeydi ve bunu bir an için bile önemsemedik. Tabutu açtığımızdan beri bu olayla ilgileniyor. Barnes bize kazı alanındaki birisinin eskicilere aynayla ilgili bilgi vermiş olması gerektiğini söylemişti... Yoksa adamlar oraya o kadar çabuk gelemezlerdi. Joplin bunu yapabilecek birkaç kişiden biriydi, ama ondan hiç şüphelenmedik."

"Buna gerek yoktu," dedim. "Hırsızlık konusunda ne kadar üzgündü, hatırlamıyor musun? Numara yaptığını sanmıyorum."

"Evet, ben de sanmıyorum. Ama Joplin'in gerçekten de

üzülüp, *bir yandan da* suçlu olabileceği aklımıza gelmedi. Bence ne oldu biliyor musun? Jack Carver'a aynayı çaldırttı. Carver'ın onun için daha önceden hırsızlık yaptığı gibi. Saunders seneler-dir kazı alanlarında bir sürü hırsızlık olayı meydana geldiğini söylemişti. Bunu yapan kişi Joplin'di, istediği şeyleri kendisine saklıyordu. Ama bu sefer, Carver ona bir oyun oynadı. Aynanın ne kadar değerli olduğunu anlayınca, bunu Winkman'e götürdü, o da ona iyi bir ücret ödedi. Joplin de çıldırdı."

"Doğru," dedim. Duvarın önünde yürüyordum. Çıplak, beyaz ve üstünde bir tane bile çizik ve örümcek ağı olmayan bir duvardı. Bir tane düğme bile yoktu. "Öylesine sinirlendi ki, eski-ciyi eski hançeriyle öldürdü."

"Aynen. Aslında, normalde Joplin'in bir karıncayı bile incit-meyeceğini düşünüyorum. Ama kafatası doğruyu söylüyorsa... Joplin Edmund Bickerstaff'ın hayaletinin etkisi altında *kaldıysa*, çıldırdıysa..."

"Evet," diye fısıldadı hayalet. *"Ustam öyle yapar. Güçsüz ve iradesiz olanları alır ve onları kendi iradesiyle etkiler. Böyle mesela. Lucy... Sana emrediyorum! Kavanoz hapishanemi parçala ve beni özgür bırak! Beni özgür bırakkkk!"*

"Defol," dedim. "Lockwood... Sence Joplin gerçekten de Carver'ın peşine düşmüş olabilir mi?"

Lockwood şapelin diğer köşesindeydi, daha hızlı hareket edip konuşuyordu. "Evet. Carver'ı bizi görmeye gelirken buldu. Tartıştılar. Carver aynayı sattığını itiraf edince, Joplin öfkelendi. Carver'ı bıçakladı ve bize yakalanmadan kaçmayı başardı. Tabii, Joplin aynayı bir daha ele geçiremeyeceğini düşünüyordu. Ama çok yanılıyordu. O zamandan beri, aynayı *arıyorduk* ve ona her şeyi anlatıyorduk. George ona aynayı götürünce, Joplin kalbin-

den geçeni elde etti. Bizse daha *aşağıya nasıl ineceğimizi bile bulamadık*!"

Lockwood bıkkınlıkla duvarı tekmeledi. Bütün odayı nafile yere aramıştık. Haklıydı. Kapana kısılmıştık, aşağı inemiyorduk.

"Ya dışarısı?" dedim. "Başka bir yol... Bu alanda bir başka giriş olabilir."

"Evet, ama vaktinde nasıl bulabileceğimizi bilmiyorum. Pekâlâ," dedi. "Arayalım. Gel."

Kapılara koşup açtık... Sonra, donakaldık. Basamağın üstünde, aydınlanmaya başlayan göğün altında, gri ceketli tanıdık suratlar duruyordu. Bobby Vernon, Kat Godwin ve iri Ned Shaw. Quill Kipps'in ufak tefek, sarışın ve zalim ekip üyeleri. Ama Kipps orada değildi. Kapıyı tam açmaya yeltenirken, onlar da kalakaldılar. Birbirimize baktık.

"Quill nerede?" dedi Kat ters ters. "Neler oluyor?"

"Ona ne yaptınız?" Ned Shaw hışımla üstümüze yürüdü. "Bugün saçmalamak yok, Lockwood. Derhal konuş."

Lockwood başını salladı. "Kusura bakmayın, bunun için vaktimiz yok. Acil bir durum var. George'un başının dertte olduğunu düşünüyoruz."

Kat Godwin çenesini sıktı; gözlerindeki düşmanca bir ifade belirmişti. Sonra, aniden konuştu. "Biz de Kipps için aynı şeyi düşünüyoruz."

"Bizi bir saat önce aradı," dedi Vernon. "Arkadaşınız Cubbins'in peşinde olduğunu söyledi. Birisiyle mezarlığa girdiğini görmüş. Bizi çağırdı. Her yeri aradık, ama onu bulamadık.

"Hâlâ bizi mi izliyor?" dedim aksi bir tavırla. "Çok yazık."

"Sizin gibi, suçlularla takılmasından daha iyidir," dedi Godwin öfkeyle.

"Tüm bunların şu anda hiçbir anlamı yok," dedi Lockwood. "Kipps George'la birlikteyse, her ikisi de tehlikede olabilir. Kat, Bobby, Ned: bize yardım etmeniz gerek, bizim de size. Haydi, işe koyulalım." Sakin ve otoriter bir tavırla konuşuyordu. Ned Shaw'un parmaklarının seğirdiğini gördüm, ama kimse ona karşı çıkmadı. "Bence, şapelin altındaki mezarlara gittiler," dedi Lockwood. "Oraya açılan kapı kilitli ve aşağı inmemiz gerek. Bobby, sen bu tür şeyleri bilirsin. Viktorya katafalkları cesetleri kilisenin altına indirmek için kullanılırdı. Bunlar nasıl işletiliyordu? Aşağıdan mı, yukarıdan mı?"

"Yukarıdan," dedi Vernon. "Papaz tabutu ayin sırasında indirirdi."

"Tamam, o halde bir yerde bir kol *olmalı*. Haklıydık, Luce. Peki, o zaman..." Sustu ve aydınlanmaya başlamış mezarlığa baktı. "Kat, Ned... Yanınızda başka birisi daha var mıydı?"

"Hayır," dedi Ned kaşarlını çatıp. "Neden?"

Lockwood içine derin bir nefes çekti. "Çünkü," dedi ağır ağır, "ziyaretçilerimiz var."

Gözleri benimkilerden daha keskindi. Mezar taşlarının üstündeki kıpırtıları, hızla ilerleyen, çimlerin arasında dolanan karanlık şekilleri fark etmemiştim. Bunlar kazı kampıyla birleşiyordu ve o sırada barakalarla kazıcılar arasındaki grimsi, açık alana ilerliyordu. Bir grup adam kararlılıkla ve sessizce ilerliyordu; bunlar karanlığa alışık kişilerdi. Ellerinde değnekler ve sopalar vardı.

"Hey, bu işi heyecanlı olmaya başladı," diye fısıldadı hayalet kulağıma. "Bu geceden çok keyif alıyorum. Şimdi, hepinizin öldüğünü göreceğim. Bunu daha sık yapmalıyız."

"Seninkiler değil mi yani, Lockwood?" dedi Kat Godwin.

"Tanıdıklar olabilir..." Lockwood şöyle bir bana baktı. "Lucy, bence bu adamları Winkman yolladı. Şu uçtaki adam açık arttırmada da vardı, buna neredeyse eminim. Tanrı bilir bizi izlemişlerdir, ama şimdi bana karşı çıkmadan bir şey yapmanı istiyorum."

"Tamam."

"Şapele geri git, kolu bul, aşağı in ve George'u al. En kısa sürede peşinden geleceğim."

"Tamam, ama Lockwood..."

"Karşı çıkmadan yaparsan *güzel* olur."

Lockwood o ses tonuyla konuştuğunda, başka seçenek kalmıyordu. Şapele doğru geriye bir adım attım. Adamlardan ilki alt basamaklara ulaşmıştı. Surat ifadeleri karanlık bir gecede yaklaşmak istemeyeceğiniz türdendi; dazlak kafalar ve kırık burunlar, çatık kaşlar ve sarkık ağzılar... Ellerindeki sopalar da pek iç açıcı değildi doğrusu.

"Ne yapacağız?" diye kekeledi Bobby Vernon.

"Tamam, Bobby," dedi Lockwood. "Bence şimdi kılıcını çekmelisin." Dönüp bana baktı. "Lucy... *Git*!"

Adamlar basamaklardan yukarı koşturdular ve kapıyı hızla kapattım. Dışarıdan çelik, darbe ve parçalanma sesleri geldi. Birisi çığlık attı.

Şapelin ortasına koşup mermer katafalkın önünde durdum. Vernon ne demişti? Papaz bunu aşağıya indiriyordu. Tamam, peki papaz nerede duruyordu? Nerede duruyor olabilirdi?

"Offf, çok zor," diye fısıldadı hayalet. *"Kiliseye ne kadar sık gittiğin belli."*

Derken, her şeyi anladım. Minber. Tepesi açık bir kitap gibi oyulmuş olan sade ve ahşap minber, katafalkın birkaç adım

ötesinde öylece duruyordu. Oraya yürüdüm ve dışarıdan gelen sesleri duymazdan gelmeye çalıştım. Ayak dayanağına bastım, aşağıya baktım ve üst kısmının hemen altındaki gizli rafı gördüm. Rafın üstünde basit, metal bir kol vardı.

Bunu çevirdim. İlk önce, hiçbir şey olmadığını sandım; ama sonra, katafalk sessizce ve ağır ağır, çok hafif bir uğultu çıkararak inmeye başladı. Üstünde durduğu metal plaka zeminden aşağı iniyordu. Minberden aşağı atladım, koştum ve siyah mermerin üstüne sıçradım.

Şapelin dışında, kapılara küt diye bir şey çarptı. Başımı kaldırmadım. Kılıcımı çektim, ayaklarımı iki yana açıp düzenli bir biçimde nefes alıp vererek hazırlandım. Taş zeminden, ışıktan karanlığa doğru inmeye başladım. Yeraltına giriyordum.

"Korkma." Sırt çantasından yine o nahoş fısıltı geldi. *"Yalnız değilsin. Ben hâlâ yanındayım."*

İki yanımdaki duvarlardan tuğla bir duvara indim ve inmeye devam ettim. Etrafımda boşluğu, havanın çekildiğini ve soğuk ve kuru havanın üstüme yapıştığını hissettim. Ama hâlâ bir şey göremiyordum. Duyularımı körelten ve beni savunmasız bırakan bir ışık sütunundan indiğimin farkındaydım. Beni aşağıda *herhangi* bir şey bekliyor olabilirdi ve bunu onun yanına inmeden bilemezdim. Tüylerim diken diken olunca, içgüdülerim oradan derhal uzaklaşmamı söyledi. İçimi bir tehlike hissi kapladı. Gerildim ve zıplamaya hazırlandım... Derken, mekanizma durdu.

Zıplayıp katafalktan zemine indim ve ışık sütunundan uzaklaştım. Sonra, kendimi durmaya zorladım. Kıpırtısız karanlıkta durdum ve hızla atan kalbimi dinledim. Bunun ötesinde, etrafımdaki sessizliği dinlemeye koyuldum.

Ama içerisi en azından iç duyularıma göre sessiz *değildi.* Tahmin edemediğim bir mesafeden hafif sesler geliyordu. Silik hışırtılar ve iç çekişler, ani bir hıçkırıkla kesilen alçak gülüşme sesleri duydum. Kesik kesik fısıltılar da geliyordu. Bir yerden birisinin ıslak dilinin aptalca, dehşet hissi uyandıran ve dinmek bilmeyen bir şekilde çıkardığı sesleri de duydum. Bunların hiçbiri ölümlülere ait olamazdı. Ölüler diyarındaydım.

Psişik sessizlik de hiç şüphesiz sırt çantamdaki hayalet kavanozundan gelen neşeli ıslıkla kesildi. Sesler kısa bir kesintiye uğradı, ama monoton ve melodisiz bir uğultuyla yeniden başladı.

"Keser misin şunu? Dinlemem gerek."

"Neden? Keyfim yerinde. Burası tam bana göre bir yer."

"Bana yardım etmezsen, sonsuza dek kalacağın bir yer," dedim öfkeyle. "Bir duvarın arkasına gömeceğim seni."

Islık sesi aniden kesildi.

Yalnız ve savunmasız olduğunuzda, duygularınız sizi ele geçirir. Benimkilerse o sırada çıldırmış gibiydi. Lockwood'un yukarıda nasıl canını kurtarmak için savaştığını düşündüm. George'u ve beş gece önce aynaya baktığında suratında beliren o tuhaf, istekli ifadeyi hatırladım. Önem verdiğim her şeyin nasıl kolaylıkla yok olabileceğini düşündüm. Kemerimin ne kadar boş olduğunu düşündüm. Edmund Bickerstaff'ın korkunç Kuruntusunun nasıl aya doğru yükseldiğini hatırladım...

Bu duyguları bastırmaya çalıştım. Bunları içime attım ve zihnimin en ücra köşesine tıktım. O kutuyu sonra açacak vaktim olacaktı. O sırada, tetikte olmalı ve hayatta kalmalıydım.

Zemin engebeliydi; yıpranmış pürüzlü tuğlalar, gevşek taşlar, çakıllar ve senelerce birikmiş olan tozu hissettim. Dört bir

yanımdan yumuşak ve kuru bir soğukluk yayılıyordu. Hâlâ hiçbir şey göremiyordum. Işık sütununun etrafındaki her şey öylesine karanlıktı ki, dar bir koridorda da olabilirdim, kocaman bir boşlukta da. Bunu kesinlikle anlayamıyordum. Birilerinin buraya bilinçli olarak iniyor olması bana akıl almaz geliyordu. Sonra, çok hafif bir uğultu, sinek vızıltıları duydum.

Evet. Kemik aynasıydı. Yakınlarda bir yerdeydi. Elektrik ışığı insanın Yeteneğini körelttiğinden ve beni izliyor olabilecek varlıkların dikkatini çekeceğinden, tereddütle kalem fenerimi açtım ve ışığı en düşük ayarda tuttum. Feneri ağır bir daire çizerek etrafımda gezdirdim ve neler olduğunu görmeye çalıştım. Katafalk bir böceğin bacaklarını andıran siyah renkli, kıvrık ve kocaman metal kaldıraçların üstündeydi. Geniş bir geçidin ortasında duruyordu. Kubbeli tavanı yüksek, zemini kalıntılarla kaplıydı. Taş ve tuğla duvarlar sıra sıra raflara bölünmüştü ve bunların birçoğunda sonsuzluğu bekleyen tabutlar bölmelerinde duruyordu. Bazı raflar tuğlalarla örülmüştü, bazıları boştu; diğerleriyse taşlarla ve molozlarla kaplıydı. Her yirmi adımda bir, ara geçitler koridoru bölüyordu.

Her şey ince ve gri renkli bir toz örtüsüyle kaplıydı. Aklıma Joplin'in saçları geldi. Feneri kapatıp, karanlıkta ilerlemek için hafızamı kullandım; sürekli olarak dikkatle önüme bakıyor ve etrafı dinliyordum. Aynanın vızıltısının nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum. Kolay değildi. Özellikle de kavanozdaki hayalet yine konuşmaya başladığı için.

"Hissedebiliyor musun?" dedi. *"Diğerlerini. Etrafındalar."*

"Sesini keser misin?"

"Ayak seslerini duyuyorlar. Kalbinin çılgınlar gibi attığını duyabiliyorlar."

"Yeter. George'u bulur bulmaz, seni bu raflardan birine bırakacağım."

Sessizlik oldu. Sert bir biçimde sırt çantamın kayışlarını çekip, parmak uçlarımda yürümeye devam ettim.

İlk çapraz geçide gelince, karanlıkta bir çığlığın yankılandığını duydum. Ses bozuk geliyordu ve duvarların arasında yankılanıyordu. George muydu? Kipps miydi? Joplin miydi? Yaşayan birisinin sesi miydi? Bilemiyordum. Ama sağımdan bir yerden geliyor gibiydi. Elimi yönümü bulabilmek için tuğla duvara yasladım ve o yöne doğru gitmeye başladım.

Birkaç saniye sonra, elime soğuk ve pürüzsüz bir şey geldi. İrkilerek sıçradım ve fenerimi yaktım; bir raftaki tabutun üstüne koyulmuş kubbeli bir camdı. Parmaklarımın sildiği tozların altında, beyaz renkli kurumuş zambaklar gördüm. Sürekli olarak açan, birisinin hatırası için oraya bırakılmış çiçekler ne kadar süredir orada olabilir diye düşündüm. Sonra, fenerimi kapatıp yoluma devam ettim.

Geçit uzun ve dardı ve her birinin iki yanı tabutlarla çevrili, birbirine neredeyse tıpa tıp benzeyen ara yollarla kesişiyordu. Her kavşak noktasında durdum, sonra yoluma devam ettim. Karanlıkta gidebileceğim kadar gittim ve Misafirleri onların beni gördüğü kadar kolay bir biçimde görebileceğimi umdum. Çünkü orada kesinlikle Misafirler *vardı*.

Bir kere, solumdaki bir pasajdan ve anlayamadığım bir mesafeden, çok silik parıldayan bir şekil gördüm. Üstünde bir takım elbise olan, dik yakalı gömlekli genç bir adamdı. Sırtını bana dönmüş, kıpırdamadan duruyordu ve omuzlarından biri diğerinden daha yüksekti. Nedense, arkasını dönmediğine sevindim.

Bir başka koridordan ritmik bir ses geldi. En alttaki raflardan

birinin diğer ışıkla parıldadığını ve ritmik sesin gayet belirgin bir biçimde çok ufak kurşun bir tabuttan geldiğini fark ettim.

"Çok keyifli," dedi kafatası. *"Ama bu seslerin hiçbir anlamı yok. Ustam da burada."*

"İleride mi?"

"Aa, evet. Bence yaklaşmaya başladın." Kıkır kıkır güldü. *"Az önce duyduğun çığlık var ya? Cubbins'in kemik camına baktığına bahse girer misin?"*

Öfkemi güçlükle zapt ettim. Hayalet gevezelik edecekse, bana bilgi de verebilirdi. "Bickerstaff onu yapmak için kaç kemik kullandı?" diye sordum. "Kaç hayalet bulması gerekti?"

"Yedi kemik ve yedi ruh. Yanlış hatırlamıyorsam tabii."

"Sen ona baktığında ne gördün?"

"Ha, ben ona hiç bakmadım."

"Ya Bickerstaff? O hiç baktı mı?"

"Çatlağın teki olabilirdi, ama aptal değildi," dedi hayalet. *"Tabii ki bakmadı. Çok riskliydi. Söylesene, sence şu anda Cubbins ölüyor olabilir mi? Boşa vakit harcamıyor musun?"*

Telaşla ilerleyerek yeraltı mezarının en dış taraftaki koridoru olduğunu tahmin ettiğim yere çıktım. Tüm yan geçitler buraya açılıyordu. İleriden bir gürültü daha koptu: Öfkeli sesler, acı dolu çığlıklar duydum. Hızlanarak engebeli zeminde ilerlemeye başladım. Postalım gevşek bir taşa takıldı. Tökezledim ve dengemi sağlamak için elimi öne uzattığımda, yan taraftaki raftan bir taş veya harç düşürdüm. Parça yere düştü, karanlıkta birkaç saniye yuvarlanıp durdu. Durup kulak kesildim.

"Sorun yok. Kimse duymadı." Hayalet biraz bekledi. *"YOKSA duydular mı?"*

Nabzımın gümbür gümbür atması haricinde, hiç ses çıkmı-

yordu. Ağır ağrı yoluma devam ettim. Çok geçmeden, geçit sağa doğru kıvrıldı ve orada cılız bir fener ışığı gördüm. Tuğla duvarları ve boş rafların kapkara lekelerini aydınlatıyordu. Aynanın sesi artmıştı ve ısı fena halde düşmüştü... Attığım her adımla birlikte, hava daha da soğuyordu.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı hayalet. *"Dikkat et... Bickerstaff yakınlarda."*

Yere eğilerek, duvara tutuna tutuna ışığın kenarına ilerledim ve geçidin köşesinden diğer yöne baktım. Karanlıktan sonra, cızlı ışık gözlerimi kamaştırmıştı. Bir süre önümü görmeye çalıştım. Sonra, gözlerim ışığa alıştı ve odadaki şeyi gördüm.

Dizlerimin bağı çözüldü. Duvara tutunarak destek aldım.

"Ah, *George*," diye fısıldadım. "Hayır, *olamaz*."

27

Işık konusunda yanılmıştım. Bir fener ışığı değildi. Bir masada bir gaz lambası vardı, ama cılız ışığı odanın geri kalanını aydınlatmıyordu ve örümcek ağlarıyla kaplı yüksek tavana ancak ulaşıyordu. Orada başka şeyler vardı. Çok farklı bir ışıkla parıldayan başka şeyler. Kötü şeyler.

Odanın ortasına demir zincirlerden ufak bir daire çizilmişti ve bunun ortasında ince uzun bir tripod duruyordu. Siyah renkli ahşaptan yapılmış bir şeydi. Bunun üstündeki dar bir oyuğa da düzgünce ufak ve yuvarlağımsı bir şey yerleştirilmiş, üstüne güzel bir mendil örtülmüştü. O tanıdık vızıltı sesi oradan geliyordu. Feci bir soğuk dalgası odada çömeldiğim yerde beni titretti. Arada bir mendil havadaki görünmez akımlarla kıpırdıyordu. Kemik camı orijinal standının üstünde duruyordu. Kullanılmaya hazırdı.

Ayna henüz dairenin içinde değildi. Orada silik bir grup şekil duruyordu ve etraflarında bir nabız gibi atan bir diğer ışık bulutu

vardı. Onları görmek çok zordu; en iyi bakışlarınızı başka yöne çevirdiğinizde seçilebiliyorlardı. Bunlar örtüler ve şekilsiz giysiler giymiş insan şekilleriydi. Birbirlerine öylesine yakın duruyorlardı ki, iç içe geçmiş gibiydiler. Suratları bulanıktı ve seçilmiyordu: Gözlerinin ve ağızlarının yerinde, bulanık gri renkli lekeler vardı. Sayı saymadan orada yedi hayalet olduğunu anladım, çünkü bunlar aynanın yapımında içine hapsolmuş olan ruhlardı. Öfkeleri ve hüzünlerini güçlü bir biçimde hissettim. Ta uzaklardan seslerini duydum:

"Kemiklerimiz..." diye yalvarıyorlardı. *"Kemiklerimizi bize geri ver..."*

Bir başka zaman olsa, ruhlar ve kemik camı beni dehşetle dondurmaya yeterdi ve bakışlarımı onlardan ayırabilirdim. Ama o sırada öyle olmadı. Dairenin önünde George duruyordu. Ahşap bir sandalyeye oturmuş, doğrudan üstü örtülü ayna bakıyordu. Elleri sıkı sıkı sandalyenin arkasına bağlanmıştı. Başını göğsüne eğmişti ve gözlüğü yamuk duruyordu. Gözleri kapalıydı. Göğsünün inip kalktığını ve hâlâ hayatta olduğunu anlayınca, derin bir oh çektim.

Odanın karşı tarafında bir sandalye daha vardı ve George'a çevrilmişti. Orada biraz şaşırdım... Fittes ekibiyle karşılaştığımı neredeyse tamamıyla unutmuştum. O sandalyede de Kipps oturuyordu. Tıpkı George gibi, onun da elleri arkadan bağlanmıştı. Ama Kipps kendindeydi; saçları örümcek ağlarıyla kaplıydı ve ince soluk suratı mezar tozlarıyla örtülmüştü. Ceketi yana kaymış, gömleğinin yakası yırtılmıştı. Zorlu bir mücadele vermiş, bir şeye siniri bozulmuş gibiydi. Ama bunlardan çok, fena halde öfkelenmiş gibiydi. Etrafına bakınırken, gözleri parıldıyordu. Albert Joplin'se görünürde yoktu.

Ama o ufak odada bir şey *daha* vardı; içerideki onca kötü şey arasında, kesinlikle en kötüsü oydu. İlk önce onu fark etmemiştim, çünkü Kipps'in arkasında duruyordu ve aynanın yanındaki hayaletlerden de silikti. Ama yerdeki karanlık kütleyi ve tepesinde yükselen gölgeyi gördüm. Ellerim titremeye başladı, ağzımın kuruduğunu hissettim.

"Usta..." diye fısıldadı kurukafa arkamdan; sesinin korkudan ve dehşetten titrediğini hissedebiliyordum. "Ustam burada!"

Edmund Bickerstaff'ın hayaleti odanın en ucunda durmuştu.

Tozlu zeminde doktor sere serpe yatıyordu: Kokuşmuş, eski püskü, siyah renkli bir takım elbiseyle, spreyden parıldayan saçları ve demir tabutta kısmen mumyalanmış haldeydi. Bükülmüş bir ağaç dalı gibi kaskatı, bataklık ağacı gibi parlak ve simsiyahtı. Buruşuk, dişlerinin göründüğü, bir maymunu andıran suratı boşluğa dönüktü. Ama göğsünün ortasından itibaren, beş gün önce mezarlıkta gördüğüm gibiydi. İki buçuk metre uzunluğundaydı: iki buçuk metreden daha da uzadı. Suratını gölgede bırakan eğik kafasıyla, incecik bir ipi andırıyordu. Ta yukarı yükseldi, tuğla mezarı delip geçerek üstteki zeminde kaybolur gibi oldu. Orada asılı kaldı; neredeyse hiç hareket etmeyen, iki yana doğru hafifçe dalgalanarak şahlanan bir yılan gibiydi. Gözleri görünmüyordu, ama kemik beyazı çenesi ve kocaman kaba ağzını görebiliyordum.

Bir anlığına, Misafirin neden hemen önünde oturan Kipps'in üstüne düşmediğini anlayamadım. Sonra, Bickerstaff'ın bedenini kuşatan, zeminin üstüne sarkan başka bir demir zincir daha gördüm. Hayalet içeride hapsolmuştu. Buna rağmen, kötülüğü odayı doldurmuştu. Arzusunun o karanlık gücünü hissedebiliyordum. Hemen ardından, dikkatini aynaya ve George'a verdi.

Beni fark etmemişti. Ama bu durum ben odaya adım atar atmaz değişebilirdi. Bunu düşündükçe fena oluyordum.

Harekete geçmeli ve elimden geldiğince hızlı davranmalıydım. Joplin ortalarda yoktu. Artık sıra George'u kurtarmaya gelmişti; bunu başarabilmek için sessizce ilerlemeliydim. Mümkün olduğunca ses çıkartmadan, karanlıkta çömelerek ilerlerken çantamı sırtımdan çıkarmaya koyuldum.

"*Orijinal* deneyleri, *yeniden hayata geçirmeye çalıştığını görebilirsin,*" diyordu kurukafa. "*Aynayı dikkatlice yerine yerleştir. İşte yedi ruh, hâlâ eskisi gibi güçsüzler. Aslında, hep sızlanıyorlar, ama asla bir şey yapmıyorlar. Hatta ustamı bile bekletiyorlardı. Eski günler neredeyse geri gelecekti. Dur... Neden beni yere indiriyorsun?*" Sırt çantasını boş bir rafa doğru itekledim "Çok ağırsın," diye fısıldadım. "Burada bekle."

"*Hayır!*" dedi hemen. "*Bunun bir parçası olmalıyım. Ustamı görmeliyim! Beni ona götür!*"

"Kusura bakma, burada kalıyorsun." Sırt çantasının tepesini gevşettim ve kavanozun tepesinin birazını açığa çıkaracak şekilde kumaşı indirdim. Plazma parlak yeşil bir ışık saçmaya başladı; bir an için, fırıl fırıl dönen biçimsiz suratı görür gibi oldum. "Sana ihtiyacım olursa," dedim, "gelip seni alacağım. İstediğim zaman yardım etsen iyi olur yoksa bundan böyle burada kalırsın."

"*Lanet olsun sana, Lucy,*" diye tısladı kurukafa. "*Niçin beni dinlemiyorsun?*" Aniden haykırdı. "*Ustam! Benim! İyi ki döndünüz!*" Köşedeki başlıklı şekil sessiz kaldı, yanıt vermedi.

"*Ustam...*" Ağlamaklı fısıldaması hasret ve korku doluydu. "*Buraya bakın! Benim işte!*" Şekil kıpırdamadı; tüm dikkatini George'a ve buzlu cama yönletmişti. "*Evet,*" dedi kurukafa asabi bir tavırla. "*Tamam, o eskisi gibi değil.*"

Tabii ki değildi. Çoğu Tip Bir veya Tip İki Misafirler gibi, Edmund Bickerstaff'ın hayaleti de aynı davranış biçimini sergilemekte ısrarlıydı. Takıntılı bir biçimde, daha önce yaptığı şeyi tekrarlıyordu. Bilinci neredeyse yok gibiydi, daha önceki halinin bir kalıntısı gibiydi. Ama bunu kurukafaya açıklamak için zamanım olmadı. Sessiz adımlarla her yanı tarayarak odaya girdim. Ne olduğu anlaşılmayan beton ve tuğlalar her yana dağılmıştı. Her şey çok sessizdi; Joplin'i göremedim. Saklandığım yerden çıkar çıkmaz, Quill Kipps beni fark etti. Birden beni şaşırttı, sonra telaşla kafasını hafifçe sallayarak beni çağırdı. Suratını buruşturarak yaptığı mimikler çok tuhaftı; başka zaman olsa saatlerce izleyebilirdim. Buna rağmen, onu umursamayarak parmak uçlarımda George'a yöneldim. Yaklaştığımda, suratının yaralandığını gördüm; tek yanağı morarmıştı. Dokunduğumda kımıldamadı.

"George!" diye fısıldadım. *"George!."*

"Boşuna uğraşma! Çoktan soğumuş!" Kipps'in umutsuzca fısıldadı. Başını sağa sola salladı. "Buraya gel ve beni serbest bırak!"

Zincirlerin hemen ötesinde olan hayalete bakmamaya çalışarak, birkaç uzun adımda yanına gittim. Plazmanın kısa ve kalın dokunaçları dairemin sınırlarını esnetip bozmuştu. Başlıklı kafa sallanınca, ani bir ağırlık hissettim; ruhumun derinlerine işleyen buz gibi bir ağırlıktı. Beni görmüştü, burada olduğumu biliyordu. Bu hisse aldırış etmemeye çalıştım. "Kipps, iyi misin?" Gözlerini devirdi.

"Ne, ben mi? Cubbins'le birlikte hayaletli bir yeraltı mezarında çatlağın teki tarafından bağlanıp bırakıldıktan sonra mı? Mükemmel durumdayım, sence de öyle değil mi?"

"Hah, bak bu iyi işte," demekle yetindim. "Şaka yapıyordum."

Alaycılığım yerini tehditkâr bakışlara bıraktı. "Evet, ben de öyle!" Arkasına çömeldim, kılıcımı çıkardım. Endişelendiğim gibi, elleri zincirle bağlanmış, bir asma kilitle mühürlenmişti. Kesemediğimden serbest bırakamadım.

"Zincirlenmişsin," diye fısıldadım. "Anahtara ihtiyacım var!"

Kipps inleyerek söylendi. "Şu gözleri buğulu gerzekte olacaktı!"

"Joplin mi? Nerede o?"

"Bir yere gitti. Bir ses duydu ve ne olduğuna bakmaya gitti. Her an geri dönebilir. Beni buradan çıkarmak için ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, kapa çeneni!" Düşünmekte zorlanıyordum.

Psişik sesler beni sersemletmişti; aynanın vızıltısı, yedi ruhun ağlamaklı yakarışları, hatta öfkeli kurukafanın uzaktan gelen hakaretleri. Tüm bunların üstüne, başlıklı şeklin varlığı beni bunaltıyordu. Lockwood burada olsa ne yapardı? Zihnim boşalmıştı. Bilmiyordum.

"Şunu söylemeliyim ki," diye homurdandı Kipps, "buradan kurtulduğumda, o salak arkadaşının poposuna bir tekme atıp, buradan ta Marylebone'a yollayacağım."

"Peki, yüzleşelim," diye haykırdım. "Bizi takip ederek casusluk yapmamalıydın, ama tamam, seni kurtaracağım. Bir dakika, acaba Joplin anahtarı şu masanın üzerine koymuş olabilir mi ?" Donuk ruhların beni takip etmeye başladığı aynayı çevreleyen köşeyi hızlıca geçtim. Masa birçok farklı nesne yüzünden karmakarışıktı; tozlu kaplar, mücevherler, süs eşyaları, birçok kitap ve kâğıt parçası. Anahtar oradaysa bile görememiştim. Çaresizlikle ellerimi havaya kaldırdım. Ne yapabilirdim? *"Düşün!"*

"Dikkat et! Lucy..." Bu kurukafanın sesiydi; alçak sesi geçitte yankılanıyordu. Donakalmıştım. Kemerime ulaşmaya çalıştım. Tam bunu yaptığım anda, arkamdaki karanlıktan biri çıktı. Enseme keskin bir şey battı. Kurukafa kıs kıs güldü. *"Tüh, sanırım seni uyarmakta biraz geç kaldım."*

"Lütfen yanlış bir şey yapmayın, Bayan Carlyle." Bu, Albert Joplin'in sesiydi. "Bıçağı hissedebiliyor musunuz? Güzel. Kemerinizi ve bıçağınızı çıkarın."

Panikten kaskatı kalmıştım. Bıçağın ucuyla hafifçe beni dürttü. "Hemen şimdi, çabuk olun. Kızdığımda kontrolsüz olabiliyorum, ellerim titriyor. Ne diyorsam, onu yapın."

Seçeneğim yoktu... Kemerimi çözdüm ve bıçağımla birlikte yere bıraktım.

"Şimdi, tekrar Kipps'in karşısına doğru yürüyün. Sakın herhangi bir şey denemeye kalkışmayın. Hemen arkanızda olacağım." Yavaşça aynen dediği gibi yaptım. Hayalet, çemberin içinde demire doğru hareket etti. Sırıtan ağzının içindeki kırık dişleri fark ettim; açlığın verdiği sabırsızlıkla gıcırdatınca, bu ses odaya yayıldı. Kipps sandalyeye sevimsizce, dik dik bakıyordu.

"Evet, işte bu tam da Lockwood ve Ortakları'ndan beklediğim tarzda bir başarı." dedi. "Sırada ne var? Lockwood içeri girip, kendi kılıcına takılarak düşecek mi?"

"Kipps'in yanında durun, sandalyenin arkasından tutun. Bileklerini kenetleyin. Şimdi, bir parça iple... Hayır... Söyleneni yapın!"

Arkaya dönmeye çalıştığımda, beni bıçakla dürtünce acı içinde ağlamaya başladım.

"Böyle daha iyi," dedi Joplin. Birkaç hızlı hareketle ellerimi sandalyeye bağladı.

Joplin uzaklaştığında boynumda hissettiğim acıyla Kipps'in yanında duruyordum.

Hiç olmadığı kadar çökmüş görünüyordu; ceketi mezar tozuyla kaplanmıştı, saçları da fırtınada dağılmış bir karga yuvası gibiydi. Yine de, aynı kambur duruşuyla omuzlarını öne eğerek, cılız bacaklarıyla hafif hafif adımlar attı. George'a doğru gidiyordu. Bir elinde kısa ve keskin bir bıçak, diğerindeyse not defteri vardı. Giderken kendi kendine mırıldanıyordu. Geri dönüp baktığında, burnunun kızarık ve şişmiş olduğunu fark ettim. Çenesinde de bir morluk vardı. Ama beni en çok şok eden şey gözleri oldu. Morarmış ve şişmişti; gözbebekleri çok irileşmişti. Uzaktaki bir şeye gözlerini dikmiş gibi duruyordu. Birisini dinliyormuş gibi kafasını hafifçe yana eğmişti.

Bickerstaff'ın hayaleti bulunduğu alanda oradan oraya savruldu.

"Evet, evet... Hemen şimdi." Joplin kendi kendine, bölük pörçük bir şeyler söylüyordu. George boğuk bir ses çıkardı ve çılgınlar gibi etrafına bakınmaya başladı.

"İşte böyle evlat, uyanma vakti." Joplin omuzlarını silkti. Kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi çıkararak not defterine bir işaret koydu. "Daha önce anlaştığımız gibi, deneyimizi acilen gerçekleştirmeliyiz." Quill Kipps seslice sözünü verdi. "Anlaşmaya vardık," diye söylendi. "Cubbins buraya ilk geldiğinde ne düşünüyordu bilmiyorum, ama kilisenin üst katında tartışmışlardı. Bir an konuşuyorlar, hemen ardından bağırıp duruyorlardı." Başını salladı. "Acınası bir durumdu. Bugüne dek gördüğüm en kötü kavgaydı. Birbirlerinin gözlüklerini düşürmüşlerdi. Onları bulmak için emeklerken, epey vakit harcadılar. Birbirlerinin saçını çekmediklerine şaşırdım."

"George'a yardıma gitmedin mi?" diye sordum soğuk bir tavırla. İplerimi çektim. Hayır, çok sıkılardı. Ellerimi zar zor hareket ettirebildim.

"İtiraf etmem gerekir ki," dedi Kipps, "yardıma gittim. Joplin'e bıçağı Cubbins'in boğazına dayamasını söylediğim ve bıçağımı yere atmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Aşağı, yeraltı mezarlarına indiğimizde, Cubbins kaçmaya çalıştı, ama Joplin onu bayılttı. Adam son yarım saattir saçma sapan bir mekanizmayla uğraşıyor. Aklı başında değil."

"Evet, öyle. Tahmin ettiğinden de kötü."

Gözünün ucuyla aynaya bakan George etkisi altında kalmıştı, Bickerstaff'ın hayaletinin etkisine çok kısa bir an maruz kalmıştı ve etkisi hâlâ devam ediyordu. Ama o zamandan beri, Joplin ne kadar süre etkisine maruz kalmıştı? Şapelde cesedin yanında, hayaletin gizlice ona yolladığı şeytani enerjiyle kaç gece geçirmişti? Muhtemelen hayaleti net olarak görememişti. Muhtemelen, ne yaptığından habersizdi.

"Bay Joplin," diye seslendim. Ufak arşivci tek elinde bıçakla, sersemlemiş bir halde uyanmaya başlayan George'un yanında bekliyordu.

"Düzgün düşünemiyorsunuz. Bu deney asla işe yaramayacak."

Joplin görüş açısını ayarladı. "Hayır, hayır. Merak etmeyin. Rahatsız edilmeyeceğiz. Giriş merdivenleri kilitlendi ve katafalk mekanizmasını aşağıdan kapattım. Dipsiz kör karanlık bir çukura kimse zıplamak istemedikçe, aşağı kimse inemez. Dahası, kim bunu yapmaya hazır olabilir ki?"

Buna hazırlıklı olabilecek birini tanıyordum. Ama o sırada, yukarıda meşguldü ve ona umut bağlayamazdım. "Anlatmak

istediğim bu değil," dedim. "Ayna ölümcül ve Bickerstaff'ın hayaleti sizi etkiliyor. Bunu hemen durdurmamız gerek!"

Joplin başını biraz yana eğdi; hayaletin durduğu daireye bakıyordu. Söylenenleri duymamış gibiydi.

"Bu, harika bir fırsat," dedi ciddi bir sesle. "Kalbimin arzuladığı şey. Bu ayna bir başka dünyaya açılan bir pencere. Orada harikalar var! George da onları görmenin şerefine erişti! Benim sadece direğe erişmem gerekiyor..."

Ayaklarını sürüye sürüye, omuzlarını yuvarlaya yuvarlaya, masaya gitti. Başım dönmeye başladı: Tıpkı Bickerstaff'ın Wilberforce'u onca sene önce aynaya bakmaya zorladığı gibi konuşuyordu. Başlıklı fantom zincirlerinin ardından Joplin'in gidişini izledi.

"Lucy..." dedi George. "Sen misin?"

"George! İyi misin?"

İşi aslı, şişmiş suratıyla ve gözlerinin etrafındaki kızarıklıklarla *pek de* iyi görünmüyordu. Gözlüğü hâlâ eğriydi ve gözlerime bakamıyordu. "Şaşılacak derecede iyiyim, Luce. Sandalye biraz sert. Bir minder olsa iyi olurdu."

"Sana o kadar kızgınım ki, patlayabilirim."

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

"Ne yaptığını sanıyordun?"

İç çekti ve sandalyede öne kaykıldı. "Ben sadece... Açıklayamıyorum, Luce. Flo'dan ayrıldığımda, aynayı elime aldığımda, muazzam bir istekle kavruldum... Ona tekrar bakmam *gerekiyordu*. Bir yanım bunun yanlış olduğunu, sizi beklemem gerektiğini biliyordu... Ama tüm bunlar önemini yitirdi. O şeyi derhal çuvaldan çıkarıp Joplin'e göstermek istedim. Bana geldiğinde, bunu düzgün bir şekilde yapmamız gerektiğini söyledi..."

Başını salladı. "Ben de buna razı geldim, ama şapele vardığımızda, boş tabutu gördüm... Birden, gözlerim gerçekleri gördü. Çılgınca bir şey yaptığımı fark ettim. Kaçmaya çalıştım, ama Joplin beni engelledi."

"Çok haklısın." Joplin geri gelmişti. Elinde ucunda bir kanca olan uzunca bir değnek vardı. "Sana hatalı yönlerini gösterdim. Ama beni hayal kırıklığına uğrattın, Cubbins. Oysa çok gelecek vaat ediyordun. Yine de, erkek erkeğe anlaşmazlıklarımızı çözdük." Şişen burnunu elledi.

"Erkek erkeğeymiş," dedi Kipps alaycı bir tavırla. "İki küçük kız çocuğu, kokulu bir kalem için kavga ediyor gibiydi. Cıyaklamaları duymalıydınız,"

"Şimdi, sessiz ol," dedi Joplin. "Yapacak işlerimiz var." İrkildi; birisi ona aniden bir şey söylemiş gibi suratını buruşturdu. "Evet, evet, biliyorum. Elimden geleni yapıyorum."

"Ama Bay Joplin," diye bağırdım. "Aynaya bakmak bir ölüm fermanı gibi! Muhteşem şeyler falan göstermiyor. Mary Dulac'ın 'itiraflarını' okuduysanız, neden söz ettiğimi bilirsiniz. Wilberforce denen adam, aynaya bakar bakmaz..."

"Aa, onu siz de mi okudunuz?" Bir an için, boş ifadesi silindi ve merakla baktı. "Bir kopya *daha* mı buldunuz? Aferin! Bana nasıl bulduğunuzu söylemelisiniz. Tabii ki 'İtirafları' okudum! Onu Chertsey Kütüphanesi'nden kim çaldı sanıyorsunuz? Şurada masamda duruyor. Çok ilginçti, ama esas ödül Cubbins'in gösterdiği Bickerstaff'ın notları oldu." Dairenin içindeki aynayı işaret etti. "Notlar olmasaydı, bunları gerektiği gibi hazırlayamazdım."

Bileklerimdeki ipleri çekiştirdim. Düğümler derimi sıyırıyordu. Sağımda Kipps'in de aynı şeyi yaptığını hissedebiliyordum. "Notların Ortaçağ İtalyancası olduğunu sanıyordum," dedim.

Joplin keyifle gülümsedi. "Doğru. Bu dili iyi bilirim. George sıkıntıyla ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, sessizce her şeyi kopyalamak çok keyifliydi."

George ona bir tekme savurdu, ama ıskaladı. "Bana ihanet ettin! Sana güvenmiştim!"

Joplin kıs kıs güldü; George'un omzuna pat pat vurdu. "Sana bir tavsiye vereyim: Kartlarını her zaman göğsüne yakın tut. Gizlilik çok önemlidir! Evet, Bayan Carlyle, aynaya bakmanın risklerinin gayet iyi farkındayım. O yüzden dostum George bunu benim için yapacak... *Şimdi.*"

Joplin bunları söyledikten sonra odanın ortasındaki demir daireye döndü. Dairenin tepesinde süzülen yedi şeklin farkında olmadan, değnekle kumaşı standın tepesinden itti.

"George! Sakın bakma!" diye bağırdım. Durduğum yerden aynanın yüzeyini göremiyordum. Gördüğüm tek şey, camın sertleşmiş arka kısmı ve sıkı sıkı birbirine geçmiş kemiklerdi. Ama vızıltı sesi artmıştı. Dairedeki yedi ruh bile korkmuş gibi geriye kaçtı. Bickerstaff'ın hayaleti demirlerin ardında daha da büyüdü. Sabırsızlığını hissettim; buz gibi, insanı hipnotize eden sesini zihnimde duydum. *"Bak..."* dedi. *"Bak..."* Hayattayken de bunu istemişti; öldükten sonra da, Joplin aracılığıyla aynı şeyi istiyordu. George gözlerini sımsıkı yumdu.

Joplin dikkatli davranıyordu, sırtını tripoda dönmüştü. Sarkık omuzları ve soluk suratı korkuyla gerilmişti. "Gözlerinizi açın, Bay Cubbins," dedi. "Siz de açmak istediğinizi biliyorsunuz."

George söyleneni yaptı. Günler önce ayna tarafından etkilenen yanı, aynaya bakmak için can atıyordu. Titrediğini, kendisini zapt etmeye çalıştığını görebiliyordum. Başını çevirmişti ve dudağını ısırıyordu.

İpleri çekiştirdim. "Ona aldırış etme, George!"

"Bak... Bak..."

"Bay Cubbins..." Joplin kalemini çıkarmış, söylenenleri not almaya hazırlanmıştı. Kalemi sabırsızlıkla dişlerine vuruyordu. Asabi gözüküyordu; çılgınlık pelerini altında, hâlâ ilgisini çeken bir deneyi gerçekleştirmek için sabırsızlanan o telaşlı ufak akademisyendi. O sırada meyve sineklerinin davranışlarını veya solucanların çiftleşme ayinini izliyor olabilirdi. "Bay Cubbins, dediğimi yapacaksınız! Yoksa..."

Dairedeki bağlı şekilden bir kötülük dalgası yayıldığını hissettim. Joplin yine irkildi ve evet der gibi başını salladı.

"Yoksa bu bıçağı alacağım ve arkadaşlarınızın boğazını keseceğim."

Yeraltı mezarlarından çıt çıkmıyordu.

"Aaa." Kafatasının sesinin geçitten geldiğini duyar gibi oldum. *"Seçenekler güzel! Her halükarda kazanıyorum."*

George sandalyesinde omuzlarını dikleştirdi. "Tamam," dedi. "Tamam, dediğini yapacağım."

"Hayır, George," dedim. "Kesinlikle yapmayacaksın."

"Şey, *şöyle bir* bakabilir aslında," dedi Kipps.

"Sakın ona kendini bırakma!" diye bağırdım. "Blöf yapıyor!"

"Blöf mü? Joplin bıçağının ucunu inceledi. "Biliyor musunuz, bence zavallı Jack Carver da aynı şeyi düşünmüştü..."

"Faydası yok, Luce," dedi George monoton bir ses tonuyla. Malez geri dönmüş gibiydi, sesi inanılmaz derecede bitkin çıkıyordu. "Bunu yapmam gerekecek. Artık direnemem. *Bakmam* gerek. Ayna beni çekiyor... Dayanamıyorum." Gözlerini açtı. Başını eğdi ve göğsüne baktı.

"Hayır!" Bileklerimi çekiştirince, Kipps'in sandalyesi kirli

taş zeminde sallandı. "George Cubbins, bunu yaparsan, sana *çok* kızacağım."

"Sorun değil, Luce," dedi. Hüzünle gülümsedi. "Tüm bunlar benim hatam. Ne de olsa, başından beri istediğim şey değil mi? Gizemleri çözmek, daha önceden kimsenin yapmadığı bir şey yapmak."

"Doğru söylediniz!" dedi Joplin. "Sizinle gurur duyuyorum, delikanlı. Şimdi, söyleyeceklerinizi kaydetmeye hazırım. Düşünecek bir şey yok... Hızlı ve anlaşılır konuşun! Bana gördüklerinizi söyleyin."

Geçmişten bir yankı daha, diye düşündüm. Bickerstaff da 150 sene önce Wilberforce'a aynı şeyi söylemişti. Aynı kişi konuşuyor gibiydi. Belki de aynı kişiydi... Ne kadarı Bickerstaff, ne kadarı Joplin'di?

"Lütfen, George..."

Kipps inledi. "O, haklı, Cubbins! Bu çılgın adamın dediğini yapma."

Joplin ayağını yere vurdu. "Herkes *lütfen* sessiz olur mu artık!

"Lucy..." dedi George aniden. "Tüm bunlarla ilgili olarak... Zayıf davrandığımı ve yanlış bir şey yaptığımı biliyorum. Özür dilerim. Lockwood'a bunu ilet, olur mu?"

Bunları söyledikten sonra başını kaldırdı ve aynaya baktı.

"George!"

"Bak..." diye mırıldandı başlıklı şekil. *"Sana kalbinin arzuladığını veriyorum."*

George baktı. Minik, yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardından doğruca aynaya baktı. Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Joplin hevesle yutkundu. Kalemi kâğıdın üstünde havada kaldı. "Söylesenize, Bay Cubbins. Ne görüyorsunuz?"

"George?"

"Konuş, evlat!"

"Sana kalbinin..."

George'un suratı gerildi ve gözleri irileşti. Suratında korkunç bir mutluluk belirdi. "Bir şeyler görüyorum... Güzel şeyler..."

"Öyle mi? *Evet?* Devam..."

Ama George'un kasları birden gevşedi. Suratının derisi sarktı ve ağzı zincirli bir asma köprü gibi ağır ağır aşağı indi. Suratına yayılan o muazzam mutluluk ifadesi silinmedi, ama tüm zekâ parıltısı, canlılığı ve inatçılığı yok olmaya başladı.

Bileklerimde ipleri çekerek öne atıldım. "George!" diye bağırdım. "Şimdi bana bak!"

"Konuş!" diye bağırdı Joplin. "Hemen!"

Faydası yoktu. George'un çenesinin açılışını dehşet içinde izledim. Uzun, sert ve titrek bir iç çekişle yanıt verdi. Gözleri kapandı; bedeni bir, iki kere sarsıldı ve hareketsiz kaldı. Başı titredi, sonra ağır ağır yana kaydı. Sonra, o şekilde kaldı. Ağzı ardına kadar açıktı ve gözleri boşluğa bakıyordu. Ter içinde kalmış alnına birkaç açık renkli saç teli düşmüştü.

"Eh," dedi Albert Joplin samimiyetle. "Tamamıyla boşa gitti. Ölmeden önce bana faydalı bir şeyler söyleyebilirdi."

28

George'un bedenine baktım. Nefes almayı unutmuş gibiydim.

"Yani, 'güzel şeyler' de ne demek?" diye sızlandı Joplin. "Bilimsel değil ki! Artık şafak söktüğü için, bir deneme daha yapmanın da faydası olacağını sanmıyorum!" Bıkkınlıkla ayağını yere vurdu. "Gerçek... Boşa gitti."

Kendi kendine homurdanmaya devam etti, ama onu artık dinlemiyordum. Sesi uzaklardan geliyordu. Bütün sesler kesilmişti. Zihnimin uyuşukluğunda yapayalnızdım.

"George!" dedim alçak sesle. "Uyan!"

"Boşa uğraşma, Carlyle..." dedi Kipps. "O, öldü."

"Hayır, hep öyle uyur..." dedim. "Onu sabahları görmelisin. Sadece biraz uykusu var, öyle değil mi, George? George, *haydi*..."

George yanıt vermedi. Bir sandalyeye fırlatılmış eski bir ceket gibi duruyordu. Ağzı açıktı. Kolları iki yanına sarkmıştı. Kilimin üstünde yatan Jack Carver'ı ve ölümün o aptal boşluğunu düşündüm. Hafifçe inledim.

Joplin bana baktı. Saatine bakarken, bakışlarını bana çevirip gözlerini kısmıştı. Ufak tefek arşivcinin dostane, telaşlı tavrı nereye gitmişti? Bana sert ve buz gibi bir ifadeyle bakıyordu. Birisi daha bize bakıyordu. George aynaya bakar bakmaz, Edmund Bickerstaff'ın hayaleti daireyi kaplayacak kadar büyümüşü. George'un boyun eğdiğini görünce, zafer kazandığına ne kadar gaddarca sevindiğini hissetmiştim. Artık dikkatini yeni bir kurbana vermişti. Cübbeli şekil döndü ve başlıklı başını bana çevirdi. Başlığının gizlediği suratına, keskin dişlerini sergileyen sırıtan ağzına, kemik beyazı tenine ve siyah madeni paraları andıran gözlerine baktım. Joplin'e baktığımda, farklı gözükmüyordu.

Kipps yetişkin olduğundan hayaleti göremiyordu, ama onu hissedebiliyordu. Sandalyesinde geriye sindiğini hissettim. Ben mi? Omuzlarımı dikleştirdim. Yumruklarımı sıktım. İçimde bir şey kapandı, hüznüm âdeta taş duvarların ardına sığındı. Zihnim sakinleşti. Nefretim bir kış gölüne dönüştü: Buzlu, berrak ve sonsuza dek uzayıp giden bir göl gibiydi... Dimdik durup Joplin'e baktım.

"Belki, evet belki bir kez daha deneyebiliriz," diyordu kendi kendine. "Evet. Yapmam gereken tek şey onu sandalyeye oturtmak. Bunun ne zararı, ne zorluğu olabilir? Belki çocuğun başaramadığını başarır ve hayatta kalır."

Hafif adımlarla, elinde bir bıçakla bana doğru yürümeye başladı.

"Ondan uzak dur," dedi Kipps.

"Senin de sıran gelecek," dedi Joplin. "Bu arada, sessiz ol, yoksa ustayı üstüne salarım." Ellerim bağlı olduğu halde önüme gelmedi. Bıçağı önünde tutarak arkama geçti. Tek bir hareketle,

ipleri kesti; bıçak bir kez daha boynumdaydı. Sessizce durup sıyrılmış bileklerimi ovuşturdum.

"Diğer sandalyeye yürü," dedi Joplin.

Dediğini yaptım, rahatlayabilmek için kendimi yavaş nefes alıp vermeye zorladım. "Beni aynaya bakmaya zorlarsan, bir hata yaparsın," dedim. "Ben hayaletlerle konuşurum, onlar da benimle konuşurlar. Sana bir sürü sır verebilirim. Ölmemin hiçbir faydası olmaz."

"Öne doğru yürü. Ne yazık ki, sana inanmıyorum. Kimin bu tür Yeteneği var?"

"Benim var. Yanımda da bir Tip Üç hayalet var. Kaynağı yakınlardaki çantamın içinde. Bickerstaff ona kıyasla hiçbir şey. Sana göstereyim."

Karalığın ötesinde, kavanozdaki hayaletin dikkat kesildiğini hissettim. *"Hey, beni neden bu işe karıştırıyorsun? O da en az Cubbins kadar kötü davranır. Tuhaf deneyler yapar, garip alışkanlıklar edinir... Bir de bakmışsın ki, o da beni banyoya sokuyor."*

Joplin duraksamıştı, ama bıçağı bir kez daha hissediyordum. "Sana hâlâ inanmıyorum."

"Güzel!"

"Ama yanında eski bir şey varsa, bunu sonra inceleyebilirim."

"Aman, ne güzel. Çok teşekkürler."

Bickerstaff'ın hayaletinin bakışları altında, George'un sandalyesine gitmem birkaç adım sürdü. Dairenin ortasında, aynanın yedi hayaleti siyah standın üstüne toplandı. Yine önceki gibi oldukça hareketsiz duruyorlardı ve yalvaran sesleri silik yankılar oluşturuyordu. Kafatası haklıydı... Pek bir şey *yapmıyorlardı*. Son derece pasiflerdi ve bir tek kayıp kemiklerinin başına gelenlerle ilgileniyorlardı.

Ama ayna farklıydı. Bakışlarımı ona çevirmiyordum, ama hâlâ gözümün ucuyla görebiliyordum. Kemik kenarı hafif bir parıltı saçıyordu, ama camı kapkara bir delik gibiydi. Vızıltı sesi kulaklarımı zorlayacak kadar artmıştı. Camın içinde, karanlığında hareket edip kıvrılan bir şey hissettim. Bununla birlikte, aynaya doğru dürüst bakmakla ilgili büyük bir istek duydum. Bunu üstümden atmaya çalıştım, ama George'a bakmaya dayanamıyordum. Bakışlarımı yerde tutuyor, parmaklarımı avuçlarıma geçiriyordum.

Hafifçe öne itildim. Joplin beni öne, ondan biraz öteye itti. Arkama bakınca, sandalyeye eğildiğini ve George'un gevşek ellerindeki ipleri kestiğini gördüm. O yöne döndüm, ama bıçağı kaldırıp bir şey yapmamı engelledi.

"Sakın deneme," dedi. Başını eğmiş, sarı dişlerini göstererek bana bakıyordu. "Onu kaldır ve sandalyeye otur."

"Bunu yapmayacağım."

"Başka seçeneğin yok."

"Yanılıyorsun. Kılıcımı düşürdüğüm yerden alacağım. Sonra da sizi öldüreceğim, Bay Joplin."

Joplin'in arkasındaki dairenin üstünde duran Bickerstaff'ın hayaleti ani bir hareket yaptı. Joplin kürek kemiklerinin arasına bir darbe almış gibi öne tökezledi. Gözleri bomboştu; hırlayarak bıçağı kaldırdı ve üstüme geldi. Kendimi savunmaya hazırlandım.

Tam o sırada, George sandalyeden kalktı. Çığlık attım. Arkamdan Kipps'in korkuyla nefesini içine çektiğini duydum. Joplin inlemeyle kükreme arası tuhaf bir ses çıkardı ve bıçak elinden düştü.

Geçitteki hayalet kavanozundan sert bir küfür yükseldi.

"Hayatta mı? Ay, tam onun yapacağı bir şey. Her şey çok iyi gidiyordu."

George bomboş bir ifadeyle ve yamulmuş gözlüğüyle öne atıldı ve Joplin'i belinden yakaladı. Onu yana savurdu ve sertçe iterek gerideki demir zincirlere yolladı. Joplin tripodun ayaklarına çarpıp düştü; stant sallandı ve devrildi. Ayna üstünden fırlayıp yere düştü. George doğruldu, gözlerine düşen saçlarını geriye attı ve bana göz kırptı.

Afallamış bir halde ona baktım. "George..." diye kekeledim. "Sen nasıl..."

"Biraz işim var," dedi. "Sonra sor." Joplin'e atıldı.

Arşivci adam cıyaklayarak ve debelenerek düşen tripoddan uzaklaşmaya çalışıyordu. Başının üstündeki yedi hayalet hâlâ duruyordu; Joplin dairenin içinde olduğu halde, bir şey yapmamaları beni şaşırttı. George yaklaşırken, Joplin düşen tripodu kapıp bir anda ona fırlattı. Tripod Joplin'in ellerinden yere fırladı, George'un yanından geçti ve yere çarpıp gümbürtüyle Bickerstaff'ın hayaletinin etrafındaki *diğer* demir zincirli dairenin içine düştü. Zincirler kaydı ve uçlarının birleştiği yerde ufak bir boşluk oluştu. Bir anda, bir hava akımı oluştu ve bir kükreme sesi duyuldu. Odaya dolan buz gibi bir esinti, yeraltı mezarlarının üstündeki mezar tozunu uçurdu. Zincirler canlıymış gibi titreyip sallandı... Boşluk birden açıldı. Başlıklı şekil başını bana çevirdi.

Boşluktan geçerken, duman gibi eğilip esnedi ve inceldi. Ardında incecik bir ektoplazma şeridi kıvrıldı ve zemindeki bedenin etrafını sardı. Şekil ta tavana kadar yükseldi. Öne doğru süzüldü. Cübbesi ayrıldı; içinden beyaz ve kemikli, eğri büğrü elleri olan iki kol çıktı.

Bickerstaff'ın hayaleti serbest kalmıştı.

Quill Kipps bunu hissetti. Gözleri irileşti, kasları gerildi ve sandalyesinde debelenmeye başladı. "Lucy!" diye bağırdı çatlak bir sesle. "Bana yardım et!"

Kılıcımı bulacak vakit yoktu. George'la Joplin'in çılgınlar gibi yerde yuvarlanıp birlerine vurdukları ve küfürler savurdukları yerin arkasında kalan masada duruyordu. Kılıcımı almaya gidersem, Kipps ölürdü. Ama başka silahım da yoktu. Bir tek şey hariç...

Kipps'e ve hayalete doğru koştum. Bunu yaparken, eğildim ve Joplin'in düşerken etrafa saçılan demir zincirlerden birini kaptım. Bunu alıp, hızımı kesmeden ilerledim. Sandalyeye vardığımda bile, zinciri savurmaya hazırdım. Dr. Bickerstaff'ın hayaletine saldırdım.

Kipps'in tepesinde dikiliyor, onu boğacakmış gibi ellerini öne uzatıyordu. İki şeffaf el aşağı indi. Yarı savaş çığlığını, yarı agulamayı andıran bir sesle zinciri bir daire biçiminde salladım, kemik beyazı parmaklarının ucuna isabet ettirdim ve cız sesi çıkaran dumanlara dönüştürdüm. Hayalet geriye çekildi. Kendimi onunla sandalyenin arasına attım ve zinciri var gücümle salladım.

"Dikkatli ol!" diye bağırdı Kipps zincir tam yanından geçerken.

"Yeteri kadar iyi değil miyim?" dedim hayretle. "Gideyim mi?"

"Hayır, hayır. Gayet iyisin... Ahhh!" Zincir saçlarının arasından geçti.

Yerde iri plazma birikintileri cesedin ortasından akıyordu. Hayalet bir yılan gibi yukarı doğru büyüdü. Başı ve gövdesi çok yukarıdaydı ve iki yana sallanıyor, zinciri aşabilmek için kıvrak

hareketler yapıyordu. Kolları içeri kaçıp ikiye ayrıldı, ama hemen yeniden oluştu. Etrafımıza yağan plazma yağmurları giysilerimizi lekeledi.

Mücadele ederken, Edmund Bickerstaff'ın sesini sürekli olarak zihnimde duyuyordum... Beni aynaya bakmaya davet ediyor, kalbimin arzuladıklarını vereceğini söylüyordu. Eski mesajını tekrarlıyordu. Başka bir şey söylediği yoktu. Hayaleti çok korkunç olduğu halde, çılgınlığı ve kötülüğü onu güçlü kıldığı halde, kendimi daha sakin ve kendime güvenir buldum. Üstüm başım kirlenmiş, üstümden dumanlar tüterken (plazma yüzünden) orada durdum ve rakibimi ölmesin diye korudum. Hayalete bakarken, başlığın kaydığını ve doktorun suratının tamamıyla göründüğünü fark ettim. Evet, dehşet vericiydi, pis pis sırıtıyordu; evet, dişleri sivriydi ve gözleri simsiyah madeni paralar gibiydi, ama başlık olmadan sadece bir adamın suratıydı. Kendini önemli hissettirmek için tuhaf cübbeler giyen, aptal ve takıntılı bir adamdı. Bilmemesi gereken yanıtlar aramıştı, ama bu yanıtları kendisi bulmak için aynaya bakmaktan korkmuştu. Hayattayken de, ölüyken de başkalarını kullanmıştı. Sesi hipnotize edici miydi? Evet... Belki başkaları için öyleydi, ama benim için değildi. Ondan usanmıştım.

Savunmadan saldırıya geçecek biçimde pozisyon değiştirdim. Hayalet yukarı savurduğum demir zincirden kaçabilmek için geri çekilirken, yanına yaklaştım, kollarımı ayarladım ve demir zinciri bir olta fırlatan bir balıkçı gibi tekrar savurdum. Demir bu sefer Bickerstaff'ın tam ortasından geçti, başlığından zemine kadar indi ve onu güzelce ikiye ayırdı.

İç çekip nefesini tuttuğunu duydum ve hayalet kayboldu. Yerde bir plazma şeridi belirdi ve bedenine geri çekildi; bir hava

akımıyla gözden kayboldu. Demir zincirlerden dumanlar çıkıyordu. Zinciri yere bıraktım. Kipps suratında biraz bitkin bir ifadeyle sandalyesinde dimdik oturuyordu.

"Onu geri püskürttüm," dedim. "Bir süre yeniden beliremez."

"Doğru," dedi. Dudaklarını yaladı. "Teşekkürler. Gerçi zincirle saçlarımı yolmana gerek yoktu. Ellerimi çözer misin?"

"Hemen değil." Odaya baktım. "Yapmam gereken bir şey daha var."

Ben hayaletle uğraşırken, George'un ve Joplin'in boğuşması da sona ermişti. Odada yuvarlanıp dururken, boş tabutların yanına kadar ilerlemişlerdi. Joplin üstteydi: Bir çığlık atarak George'un elinden kurtuldu ve apar topar ayağa kalktı. George yanıt veremedi, ama bitkin bir halde sırtını duvara yaslayıp yere yığıldı.

Joplin'in gömleği yırtılmıştı, ceketi de omuzlarında kaymıştı; tamamıyla afallamış gibiydi. Ama aklında hâlâ tek bir şey vardı. Kemik aynasının, ters bir biçimde yerde durduğu yöne baktı. Sonra, sendeleye sendeleye oraya yürümeye başladı. Hayır. Kesinlikle olmazdı. Artık buna bir son vermenin vakti gelmişti.

O bitkin halimle bile ufak tefek arşivciden daha hızlıydım. Derhal gidip aynayı kurtardım. Yedi şekil silik ve hüzünlü bir ifadeyle hâlâ tepesinde dikiliyordu. Eğildim, aynayı aldım ve tepemdeki hayaletlere aldırış etmeden, Joplin'in çığlığını duymazdan gelerek masaya götürdüm.

Ayna elimde buz gibiydi. Kemikler pürüzsüzdü; dokunduğumda titriyorlardı. Vızıltı sesi çok artmıştı. Aynayı ters tutmaya özen gösterdim. Yukarı baktığımda, hayaletler her yanımı sarmıştı. Yakın duruyorlardı, ama değecek kadar da

yakın değillerdi. Aynaya odaklanmışlardı. Herhangi bir tehdit oluşturduklarını hissetmedim. Suratları boş ve bulanıktı. Tıpkı yağmurda ıslanmış fotoğrafları andırıyorlardı. Etrafımda silik çığlıklarını duyabiliyordum: *"Bize kemiklerimizi geri ver..."*

"Tamam, tamam," dedim. "Çaresine bakarım."

Masaya gittiğimde, ilk olarak kılıcımı yerden aldım. Sonra, masanın üstündeki dağınıklığa bakarken, Joplin'e ait olan bir takım şeyler gördüm: bir levye, keski ve tokmak. Bunları ne amaçla kullandığını düşünmek istemedim.

Bakışlarında her zamanki donuk yoğunluk vardı. "Hayır!" diye bağırdı çatlak bir sesle. "O, benim! Yapma!"

Ona aldırış etmedim. Mezarlara ve içeri girdiğim geçide baktım. Silik yeşil bir parıltıyı, sırt çantamdan bakan asık suratı görebiliyordum.

"Kafatası!" dedim. "Vakit geldi! Ayna bende. Konuş!"

Alçak sesi huzursuzdu. *"Ne hakkında?"*

"Bu ayna yapılırken, sen de oradaydın. Bunu nasıl yok edeceğimi söyle. İçine hapsolmuş bu zavallı hayaletleri serbest bırakmak istiyorum."

"Onlar kimin umurunda? Hiçbir işe yaramazlar. Onlara baksana... Saniyeler içinde seni hayalet dokunuşuna maruz bırakabilirlerdi, ama tek yaptıkları havada süzülüp sızlanmak. Beş para etmezler. Hapsolmayı hak ediyorlar. Bana gelince..."

"Konuş! Konuşmazsan, sana neler yapacağımı hatırla!"

Joplin aniden masanın diğer tarafından üstüme atıldı. Kılıcımı kaldırıp onu sindirdim. Ama bunu yaparken, aynayı sıkıca tutamadım. Ayna elimde kayıp dönünce, kapkara camı bir an için gördüm...

Derhal ters bir biçimde masaya koyup gözlerimi sımsıkı

kapattım, ama geç kalmıştım. İçime beni kaskatı eden bir acı yayıldı. İçim ağır ağır yanıyor gibiydi. Bu acıyla birlikte, cama tekrar bakmak için müthiş bir istek hissettim. Birden, aynanın her şeyi çözeceğini anladım. Beni inanılmaz mutlu edecekti. Bedenim kavruluyordu, ama ayna bunu dindirebilirdi. Açlıktan mahvolmuştum, ama ayna beni doyurabilirdi. Ayna haricinde, her şey sıkıcı ve değersizdi... Aynanın parıldayan, ışıldayan karanlığında, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu görebiliyordum; ona katılabilirdim. Aynayı diğer tarafa çevirmeyi başarabilirsem ve kendimi ona bırakırsam, bunu yapabilirdim. Komik denecek kadar kolaydı. Kılıcımı bıraktım ve elimi öne uzattım...

"Zavallı aptal, Lucy..." Kafatasının sesi birden hayal âlemini böldü. *"Diğerleri gibi aptalın tekisin. Tek yapman gereken aynayı kırmakken, gözlerini ondan alamıyorsun..."*

Kırmak mı? İçimde hayata, ışığa ve canlı şeylere bağlı kalmış olan minnacık bir parça dehşet içinde geri çekildi. Tomağı aldım ve aynanın arkasına indirdim. Müthiş bir çat sesi çıktı; bir hava akımı hissettim ve bu süre boyunca kulaklarımdan hiç eksilmeyen vızıltının kesildiğini duydum. Yedi hayalet birden iç çekti... Âdeta büyük bir mutluluğu andıran bir sesti. Bulanıklaştılar, titrediler ve gözden kayboldular. Ellerimin altındaki ayna eğrilmiş bir kemik ve sicim yığını olarak kalmıştı; kapkara camın parçaları masaya saçılmıştı. Artık acı veya istek hissetmiyordum.

Bir an için, o sessiz odada kimse kımıldamadı.

"Tamam," dedim. "Bu iş bitti."

Joplin donakalmıştı, ama ağzından tok bir inleme sesi yükseldi. "Buna *nasıl* cüret ettin?" diye bağırdı. "Ayna eşi benzeri olmayan bir şeydi! *Bana* aitti!" Öne atılıp, masanın üstünden paslı, kaba saba ve horozu çekilmiş çakmaklı bir tabanca aldı.

Sonra, bunu bana doğrulttu. Yanımızdan nazikçe birisi öksürünce başımı kaldırdım; Joplin de o yöne döndü.

Anthony Lockwood gelmişti. Üstü başı mezar tozuyla kaplanmıştı ve yakasında ve saçlarında örümcek ağları vardı. Pantolonunun dizleri yırtılmıştı ve parmakları kanıyordu. Daha iyi göründüğü zamanlar oldu, ama o anda gözüme hiç o kadar iyi görünmemişti.

"Geri çekil!" diye bağırdı Joplin. "Silahım var!"

"Selam, Lucy," dedi Lockwood. "Selam, George. Kusura bakmayın, geciktim."

"Sorun değil?"

"Bir şey kaçırdım mı?"

"Geri çekil dedim!"

"Pek sayılmaz. George'u kurtardım... Daha doğrusu, o beni kurtardı. Kipps de burada. Kemik aynasını, ya da ondan geriye kalanları buldum. Bay Joplin de az önce beni şu antika silahla tehdit etmeye başladı."

"On sekizinci yüzyılın ortalarından kalma bir İngiliz ordusu tabancasına benziyor," dedi Lockwood. "İki mermili, çakmaktaşıyla işliyor. Çok nadir görülen bir model sanırım. İki seneden sonra üretimi durmuştu."

Suratına bakakaldım. "Bunları *nereden* biliyorsun?"

"Bilmem, biliyorum işte. Neyse, bu çok da isabetli bir silah değildir. Ayrıca, nemli ve eski bir yeraltı mezarında değil, kuru bir yerde muhafaza edilmesi gerekir."

"Susun! Dediğimi yapmazsanız..."

"İşleyeceğini sanmıyorum. Deneyelim mi?" Lockwood bunları söyledikten sonra, Joplin'e yöneldi.

Arşivci öfkeyle bağırdı ve antika tabancadan bir klik sesi

geldi. Bir küfür savurup tabancayı ayaklarımızın dibine fırlattı ve sendeleyerek kaçmaya yeltendi. Ama dosdoğru Bickerstaff'ın yerde duran cesedine gitti.

"Bay Joplin," diye bağırdım. "Durun! Güvenli değil!"

Lockwood arkasından harekete geçti, ama Joplin durmadı. Minik, gözlüklü bir fare gibi sekerek ilerledi ve zigzaglar çizdi. Panikle ve çaresizlikle demir zincirlere takıldı, yerdeki molozların üstünde nereye gideceğini bilemeden kaydı. Ama başına ne geleceği belliydi.

Mumyalanmış cesedin yanından geçerken, taş zeminde başlıklı bir şekil yükseldi. Hayalet artık benim için bile çok silik ve incecikti. Joplin doğrudan içine yürüdü. Beyaz ve şeffaf kollar onu sarıverdi. Yavaşlayıp durdu; başı geriye gitti ve bedeni sarsılıp titredi. İç çeker gibi bir ses çıkardı. Bunun ardından, yavaşça öne ve silik şekle doğru düştü ve taş zemine yığıldı. Her şey birkaç saniyede olup bitmişti. Yanına gittiğimizde, hayalet kaybolmuştu. Joplin'se morarmaya başlamıştı.

Lockwood Kaynağı mühürlemek için Bickerstaff'ın etrafındaki zincirlere bir tekme attı. George'un yanına koştum. Hâlâ bir köşede yığılmış oturuyordu. Gözleri kapalıydı, ama yanına gittiğimde açtı.

"Joplin?" dedi.

"Öldü. Bickerstaff işini bitirdi."

"Ayna?"

"Kırdım sanırım."

"Ha, peki." İç çekti. "İyi olmuş."

"Bence de."

Bacaklarımın sallandığını hissettim. Yanına oturdum. Diğer tarafta, Lockwood suratı solmuş bir halde duvara yaslanmıştı.

Hiçbirimiz bir şey demedik. Hiçbirimizin konuşacak takati kalmamıştı.

"Hey..." Kipps'in sesi odanın diğer ucundan yankılandı. "Biraz dinlendikten sonra, biriniz bağlarımı çözebilir mi?"

29

Güneş Kensal Green'in tepesinde yükselmişti; saat henüz altı olmamıştı, ama dışarısı çoktan güzel bir hal almıştı. Ağaçlar parıldıyor, çimler ışıldıyordu; fark edecek kadar gücüm olsaydı, etrafta muhtemelen bir sürü arı ve kelebek olduğunu görebilirdim. Ama vahşi hayata dair görebildiğim tek şey kazıcıların kampına girmiş olan on, on iki PAKD görevlisiydi. Yukarılarında kalan şapelin basamaklarına oturdum ve tenime değen güzel ılıklığın keyfini çıkardım.

Görevliler minibüslerini getirmişlerdi ve alanı geçici bir olay odası olarak kullanıyorlardı. Bir aracın yanında olan Dedektif Barnes Lockwood'la hararetli bir konuşmaya dalmıştı. Ta oradan bile bıyığının kıpırdandığını görebiliyordum. Bir diğer minibüsün dışında, bir grup ilk yardım görevlisi George'la ilgileniyordu. Kat Godwin, Bobby Vernon ve Ned Shaw da dağınık bir biçimde orada duruyorlardı. Quill Kipps'in tedavisi çoktan yapılmıştı. Benden birkaç basamak aşağıda oturuyordu ve birlikte şapele

giren görevlileri izliyorduk. Yeraltı mezarlarındaki şeyleri güvene almak için içeri demirler, gümüşler, koruyucu kutular götürüyorlardı.

Şapelin altındaki arazide, beyaz giysili görevliler giysi, kan ve orada bırakılan silahları kanıt olarak topluyorlardı... Bunlar bir, iki saat önce meydana gelen muazzam bir çatışmadan geriye kalan şeylerdi.

Lockwood'un anlattığına göre (ve sonradan birçok gazetenin de yazdığına göre), Winkman'in adamlarıyla yapılan çatışma oldukça sert geçmişti. Her birinde sopalar veya coplar olan altı tane adam saldırıya katılmıştı. Lockwood ve üç Fittes ajanı da canlarını kurtarmak için mücadele etmişti. Kılıçlara karşılık sopalar kullanılmış, üstün savaşma becerilerine karşılık, daha kalabalık bir grup söz konusu olmuştu. Çatışma şapelin basamaklarında bir ileri bir geri devam etmişti ve ilk başlarda, saldırganların şiddetli darbeleri üstün gelecek gibi gözükmüştü. Ama yavaş yavaş operasyoncuların kılıç ustalığı kendisini göstermeye başlamıştı. Çatışmadaki üstünlük tersine dönmüştü. Mezarlığın üstüne şafak sökerken, adamları kampın gerisine, mezarların arasına itmişlerdi. Lockwood'a göre, kendisi adamlardan üçünü ciddi bir biçimde yaralamıştı; Shaw ve Godwin de diğer ikisini yaralamıştı. Altıncı adamsa sopasını attığı gibi kaçmıştı. En sonunda, beş adam kulübelerin yanında sere serpe yerde yatıyorlardı ve Kat Godwin başlarında nöbet tutuyordu.

Ancak zaferin bir bedeli de vardı. Herkes yaralanmıştı... Lockwood ve Godwin ufak tefek sıyrıklarla kurtulurken, Ned Shaw'un bir kolu kırılmıştı. Bobby Vernon da başına fena bir darbe almıştı ve ayakta duramıyordu. En yakındaki iş kulübesine

zorla girmek Lockwood'a düşmüştü; Shaw daha sonra telefonunu çıkarıp Barnes'ı ararken, Lockwood şapele koşmuş ve katafalkın açık olduğunu görmüştü. Tahmin ettiğim gibi, derhal karanlığa dalmıştı ve George'la beni bulmaya çalışmıştı.

Yukarı çıkmak, aşağıya inmekten daha kolay oldu. En sonunda yeraltı mezarlarının kapılarının anahtarlarını (ve Kipps'in zincirlerinin anahtarlarını) Joplin'in cebinde bulmuştuk ve yukarı merdivenlerden çıkabilmiştik. Tam PAKD görevlileri gelirken, biz de ağır ağır yukarı çıkmıştık.

Dedektif Barnes bizi karşılamak için, paldır küldür yukarı çıkmıştı. Dikkatini çekmeye çalışan Lockwood'u veya Kipps'i dinlemeden önce, aynayı istemişti; aklındaki tek şey buydu. Lockwood abartılı bir hareketle ona aynanın kırık parçalarını verdi. Barnes'ın bıyığının nasıl düştüğüne bakılacak olursa, aynanın hali onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine de, derhal sağlık görevlilerini çağırdı ve yeraltı mezarlarının iyice araştırılmasını sağladı. Joplin'in oraya neler saklamış olabileceğini görmek istedi.

Ama görevlilerinin bulamadığı bir şey vardı. Sırt çantam yanımdaydı ve sessiz hayalet kavanozu hâlâ içindeydi. Tuhaf bir biçimde, kafatası beni kurtarmıştı. Ona ne yapacağıma eve gidince karar verecektim.

Barnes'la ilk başlarda konuşan Kipps'le kimse ilgilenmiyordu. Bir süredir basamaklarda oturuyordu; suratı solmuştu, üstü başı toz içinde kalmıştı ve her zamanki kibirli tavrından eser kalmamıştı.

Birden, hafifçe öksürdüm ve, "Teşekkür etmek istiyorum," dedim. "Yaptıkların, içeride bana destek verdiğin için. George'un peşinden gittiğin için. Aslında, bunlara şaşırdım. Bickerstaff'ın

evinden fareler yüzünden kaçtıktan sonra, bunları yapacak cesaretinin olduğunu tahmin edemezdim."

Kipps keyifsizce güldü; kaçınılmaz iğneleyici laflarından birini etmesini bekledim. Ama biraz duraksadıktan sonra, alçak sesle "Beni yargılamak kolay," dedi. "Ama insanın Yeteneğinin kaybolmaya başlamasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Hayaletleri hâlâ hissedebilirsin, orada olduklarını bilirsin. Ama artık onları doğru dürüst göremez ve duyamazsın. Bazen o kadar gerilirsin ki, başka bir şey yapamazsın."

Sustu ve suratında ciddi bir ifade belirdi. Lockwood güneşin aydınlattığı çimlerden bize doğru geliyordu.

"Eee, hepimiz tutuklandık mı?" dedim Lockwood yaklaşırken. Barnes'ın bana kızabileceği bir sürü şey aklıma geliyordu ve kemik aynasını parçalamam da bunlardan sadece bir tanesiydi.

Lockwood sırıttı. "Hiç de değil. Bay Barnes neden mutlu olmasın ki? Evet, aynayı kırdık. Evet, baş şüpheliyi öldürdük. Ama Londra'yı tehdit eden tehlike ortadan kalktı ki zaten bu görevi bize bu yüzden vermişti. Başarılı olduğumuzu inkâr edemez, değil mi? En azından, ona bunu söyledim. Neyse, ayna kırık olsa da, şu anda onda. Ayrıca, Joplin'in aşağıya gizlediği şeyleri de buldular. O adamlar da Julius Winkman'e karşı ifade verebilirler. Sonuç olarak, Barnes olan bitenden hoşnut olmasa da keyifli. Ben de öyleyim. Ya sen, Quill?"

"Onu Barnes'a mı verdin o zaman?" dedi sadece Kipps.

"Evet."

"O da senden görevi mi kabul etti?"

"Evet."

"Tam ücret mi ödedi?"

"Aslında, hayır. Ayak işlerini biz yaptık, ama son sahneye

varabilmemiz için sen ve ekibin de oradaydınız," dedi Lockwood. "Yetmişe/otuz bölüşmeyi teklif ediyorum. Umarım tatminkâr bir rakamdır."

Kipps önce bir şey demedi. Burnundan sert bir biçimde nefesini bıraktı. "Tamam... Kabul," dedi en sonunda.

"Güzel." Lockwood'un gözleri parıldadı. "O halde, bahsimizden söz edebiliriz. Hatırladığım kadarıyla, bu görevi kim başarmazsa *The Times*'a bir ilan verecek, başarılı olan tarafı göklere çıkaracak ve biraz övecekti. Sanırım, aynayı biz bulduğumuz, Joplin'in oyununu anladığımız ve Barnes resmi olarak *bizi* galip ilan ettiğinden, kaybeden taraf hiç şüphesiz sen ve ekibinsin. Ne diyorsun?"

Kipps dudağını ısırdı; yorgun gözleri sağa sola gitti ve bir yanıt aradı. En sonunda, bir yarıktan bir gelen cılız ve alçak bir sesle "Tamam," dedi.

"Güzel!" dedi Lockwood heyecanla. "Duymak istediğim tek şey buydu. Tabii, bunu sana zorla yaptıramazdım ve açıkçası bunu yapmayı da istemezdim. Özellikle de bugün ekibinle birlikte zorlu bir mücadele verdikten sonra. Ayrıca, George'la Lucy'ye nasıl yardım etmeye çalıştığını da biliyorum... Bunu unutmayacağım. O yüzden, endişelenme. Bunu yapmana gerek yok."

"İlan vermeye mi?"

"Evet, unut gitsin. Aptalca bir fikirdi zaten."

Kipps'in suratında bir sürü farklı ifade belirdi; konuşacak gibi oldu. Ama birden başını sert bir biçimde salladı. Sonra da uzaklaştı. Ardında ufak mezar tozu bulutları bırakarak, ekibine doğru yürüdü.

"Güzel bir davranıştı," dedim Kipps'in gidişini izlerken. "Bence de doğru davranıştı. Ama..."

Lockwood burnunu kaşıdı. "Evet, ama onun çok minnettar kaldığından *emin* değilim. Neyse... Ne yapabiliriz ki? George da geliyor."

George'un yaraları tedavi edilmişti. Birkaç çürükten ve gözlerinin etrafındaki şişliklerden başka şaşılacak derecede iyi gözüküyordu. Yine de biraz çekingen gibiydi; tereddütlü adımlarla geliyordu. O sabah ilk kez onunla yalnız kalacaktık.

"Beni öldüreceksen, hemen yapar mısın?" dedi. "Huzursuzluk içinde bekliyorum."

"Hepimiz o durumdayız," dedi Lockwood. "Bunu başka zaman yapabiliriz."

"Başımıza bu kadar dert açtığım için üzgünüm. Öyle çekip gitmemeliydim."

"Doğru," dedi Lockwood hafifçe öksürerek. "Yine de, ben de özür dilemem gerektiğini hissediyorum."

"Şahsen, ben kimseden özür falan dilemiyorum," dedim. "En azından, biraz uyuyana dek."

"Sana ters davrandım, George," dedi Lockwood. "Ekibimize yaptığın mükemmel katkıları göz ardı ettim. Bugünkü davranışlarının tamamıyla aynaya ve Bickerstaff'ın hayaletine maruz kalışından kaynaklandığının farkındaydım. Kendinde değildin, bunu anlıyorum."

Bekledi. George hiçbir şey demedi.

"Sen de biraz daha fazla özür dileyebilirsin," dedi Lockwood.

"Galiba sızdı," dedim. George'un gözleri kapanıyordu. Onu dürttüğümde, birden irkildi. "Hey," dedim, "Bir şey daha var. Sana sormam gerekiyor. Aynaya baktığında..."

George mahmur mahmur başını salladı. "Ne diyeceğini biliyorum. Yanıt hiçbir şey. Orada hiçbir şey görmedim."

Kaşlarımı çattım. "Evet, ama... Ben de neredeyse etki altında kalacaktım. Çekimi şöyle bir baktığımda bile hissettim. Kapılmamak için kendimi zor tuttum. Sense doğrudan aynaya baktın. Dahası, Joplin'e şey gördüğünü..."

"Güzel şeyler mi? Ha, onu uydurdum. Joplin'e duymak istediklerini söylüyordum." Bize bakıp sırıttı. "Her şey numaraydı."

Lockwood dikkatle ona baktı. "Anlayamadım. Aynaya baktıysa..."

"Baktı," dedim ısrarla. "Gözlerimle gördüm."

"O halde, Wilberforce ve Neddles ölürken, sen nasıl kurtuldun? Aynaya bakan herkes korkudan öldü."

George yanıt olarak ağır ağır gözlüğünü çıkardı. Kazağına silecekmiş gibi aşağı indirdi ve parmağını merceğe götürdü. Sonra, parmağını itti. Ama parmağı merceğe değmek yerin içinden geçti. Parmağını iki yana salladı. "Joplin'le daha önceden kavga ettiğimde, birbirimizin gözlükleri düşürdük. Benimki bir taşa çarptı galiba ve her iki cam da fırladı. Yerde bulamadım. Joplin bunu fark etmedi, ben de söylemedim. Dolayısıyla, o aynada dans eden bir boynuzlu klarnet bile olabilirdi. Ama göremedim. Beni rahatsız etmedi."

Yani, aynaya baktığında..."

"Aynen öyle." Boş çerçevesini katlayıp cebine koydu. "Uzağı göremem. Hiçbir şey göremedim."

30

YERALTI MEZARLARININ SIRRI!

KARABORSA ÇETESİ İFŞA EDİLDİ

ÇILGIN ADAMIN KOLEKSİYONUNUN DEHŞETLERİ

Bugünkü sayıda: A.J. Lockwood her şeyi açıklıyor

Son birkaç senedir, Londra *Times* gazetesi Sorun'la ilgili tehlikeli nesnelerin karaborsada gizli gizli satıldığına dair haberler yapmıştı. Suçlamalar ve söylentiler boldu, ama kayda değer bir kanıt olmamıştı. Ta ki bugüne dek.

Kensal Green Bloomsbury'deki tutuklamalarla ilgili haberlerden sonra, artık Lockwood ve Ortakları'nın şehrin göbeğinde çalışan bir hırsız çetesini bulup yok ettiğini açıklayabiliyoruz. Anthony Lockwood özel bir röportajda gözü pek ekibinin ve Fittes Ajansı'ndan birkaç yardımcının tehlikeli suçlularla nasıl savaştığını ve hayaletli bir

yeraltı mezarında nasıl bir yığın çalıntı eşya bulduklarını anlatıyor.

Bugün, Bay Lockwood bu efsaneci araştırmaya söz konusu olan tüm paranormal dehşetleri anlatıyor. Bunlara Hampstead'in ürkünç Fare hayaleti ve Demir Tabutun Dehşeti de dâhil. Kendisi aynı zamanda en azından bir cinayetle ilişkisi olduğu anlaşılan meşhur arşivci Bay Albert Joplin'in ifşa olmasına ve ölümüne neden olan bir ipuçları ağını da araştırıyor. "Geçmişe fazla ilgili duyan bir adamdı," diyor Bay Lockwood. "Tarihimizin karanlık köşelerinde çok uzun süredir dolaşıyordu. En sonunda, bu takıntısı onu yozlaştırdı ve aklını yitirdi. Yaşadığımız bu sorunlu zamanda, bu olay hepimiz için bir ders niteliği taşıyor."

Lockwood röportajının tamamı için, 4. ve 5. Sayfalara bakınız.
'Fareler Evi' fotoğrafı ve kat planı için, 6. ve 7. Sayfalara bakınız.
Mezarlıklar Hiç Güvende olacak mı? 25. Sayfada.

Şapelin altında meydana gelen son olaylardan üç gün sonra, Portland Sıra Evleri, 35 numaranın bodrum katında bir ara öğün yemek için toplandık. Hepimiz gayet neşeliydik. İyi bir uyku çekmiştik ve bize epey ilgi gösteriliyordu. Fittes Ajansı'nın muhteşem 50. Yıldönümü Partisi günlük gazetelerde hâlâ en popüler haberdi, ama maceralarımız bu habere yaklaşmıştı. Dahası, çekimiz de PAKD'dan gelmişti ve Dedektif Barnes tarafından şahsen imzalanan çeki kısa süre önce bankada nakite çevirmiştik. Yine güneşli bir yaz sabahıydı.

Lockwood önünde kocaman bir kahve fincanıyla masasında oturuyor, gazeteyi okuyordu. Fincanından ağır ağır dumanlar tütüyordu. Rahatlamıştı, gömleğinin üst düğmesini açmıştı; ceketi bir ay önce bize minnettar kalan bir müşterimiz tarafından hediye edilen bir şövalye zırhının üstünde asılı duruyordu.

George köşeden siyah ciltli büyük defteri almış ve gümüş bir kalemle Kayıp Ayna ile ilgili kendi öyküsünü yazıyordu. Önünde bir sürü gazete kupürü ve bir şişe yapıştırıcı duruyordu.

"Bu haberle ilgili olarak, deftere yapıştırabileceğim bir sürü haber var," dedi. "Wimbledon Heyulalarından çok daha iyi."

The Times'ı bir kenara bıraktım. "Harika bir röportaj, Lockwood," dedim. "Ama Kipps'in senin 'asistanın' olarak isminin geçmesinden çok hoşlanacağını sanmam."

Lockwood gücenmiş gibi bana baktı. "Bence olanları göz önüne alacak olursak, ismi sık sık geçiyor," dedi. "Ona nazik davrandım sayılır. İsmi bir kere bile geçmeyebilirdi."

"Röportajda *kesinlikle* söz etmediğin tek şey ayna," dedim. "Bickerstaff'tan söz ediyorsun, ama sırf demir tabuttaki onun fantomuydu diye. Kemik camıyla veya Joplin'in yapmaya çalıştığı şeyle ilgili hiçbir şeyi anlatmamışsın."

"Eh, bu konuda Barnes'a teşekkür edebilirsin," dedi Lockwood George'un o sabah pişirdiği çikolatalı kekten bir dilim alıp. George sürekli yemek pişiriyor, özür dileme niyetine en sevdiğim yemekleri yapıyordu. Aslında, buna gerek yoktu, ama Lockwood da, ben de bunu ona söylememiştik. "Barnes benden özellikle aynadan söz etmememi istedi," dedi Lockwood. "Ya da aynanın gücünden. Bu yüzden, basına röportaj verirken, sadece karaborsa çetesine yoğunlaştım. Winkman'le adamlarından söz ettim. Joplin de çılgın bir adam olarak yansıtılacaktı." Kekini ısırdı. "Sanırım, gerçekten de öyleydi."

"Takıntıları onu yozlaştırdı" dedim röportajdan alıntı yaparak. "Onca sene önce, Bickerstaff'ı yozlaştırdığı gibi."

"Evet, insanlar aşırı bir meraka kapılıyor," dedi Lockwood. "Hep aynı şey oluyor..." Deftere bir şey yapıştırmaya çalışan

George'a baktı. "Tabii, bu olayda fazladan bir şeyler olup bitiyordu. Ayna ona maruz kalan herkesi güçlü bir biçimde kendisine çekiyordu. Bickerstaff'ın hayaleti de öyle. İkisi arasında, güçsüz, açgözlü ve bu tür şeylere hayranlık duyan herkes kolaylıkla çıldırıyor."

"Ama asıl mesele şu," dedim. "Aynayla ilgili gerçekler ne? Bickerstaff'ın iddia ettiği şeyleri yaptı mı? Gerçekten de ölümden sonrasına açılan bir pencere olabilir mi? Bir başka dünyaya açılan bir pencere mesela."

Lockwood başını salladı. "Bu konuyla ilgili gizem de bu zaten. Aynaya bakmadan gerçekleri öğrenmek imkânsız, ama baktığın anda ölüyorsun."

Omuzlarını silkti. "Sanırım, insana bir şekilde Diğer Tarafı *gösteriyor*."

"Bence, bir *pencereydi*," dedi George yaptığı işten başını kaldırıp. Suratındaki çürükler hâlâ belliydi, ama gözleri yeniden ışıldıyordu. Yeni bir gözlük almıştı. "Bana göre, Bickerstaff'ın teorisi tuhaf bir biçimde mantıklı. Hayaletler bu dünyaya zayıf bir noktadan geliyorlar. Bizler buna Kaynak diyoruz. Yeteri kadar Kaynağı bir araya getirirsen, içinden bakabileceğin kadar büyük bir delik yaratman mümkün. Muhteşem bir fikir..." Dik dik ona baktığımızı fark edince sustu. "Şey, tabii artık bu konuyla ilgilenmiyorum. Bir dilim daha kek isteyen var mı?"

"Ama aynayı kırdığımdan beri, bunların hiçbir anlamı kalmadı. Artık bir işe yaramaz," dedim.

"Öyle mi diyorsun?" dedi George ciddi bir ifadeyle. PAKD parçaları aldı. Belki de birleştirmeyi denerler. Scotland Yard'da olup bitenleri bilmiyoruz. Fittes Evi için de aynı şey söz konusu. Kütüphanedeki tüm o kitapları *gördünüz* mü? Mary Dulac'ın

kitapçığı bile vardı... Ne kadar da muğlâk bir şeydi, değil mi? O odada *o kadar çok* gizli bilgi olabilir ki."

"George," dedim.

"Biliyorum. Tamam, sesimi kesiyorum. Sadece konuşuyordum. Aynanın korkunç bir şey olduğunu biliyorum."

"Korkunç şeylerden konu açılmışken," dedim. "Bunu *ne* yapacağız?" Hayalet kavanozu masamın kenarında duruyordu ve üstünü yünlü bir demlik örtüsüyle örtmüştük. Üç gündür orada duruyordu. Kensal Greeen'deki olaylardan beri, hayalet inatla belirmemişti; suratı, sesi, hatta hafif plazmik ışıltısı bile sırra kadem basmıştı. Kafatası kavanozun dibine çökmüştü ve boş göz çukurlarından bana bakıyordu. Kötü ruhtan hiçbir iz yoktu; yine de, mahremiyetimiz olsun diye tıpasının üstündeki kolu sıkı sıkı kapatmıştık.

"Evet," dedi Lockwood. "Bu konuda bir karar vermemiz gerek. Sana yeraltı mezarlarında yardım ettiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet..." Örtüye baktım. George'un annesinin ördüğü, çizgili ve turuncu renkli bir şeydi. Lockwood'a hediye olarak vermişti. Kavanozu tamamıyla örtüyordu. "Kafatası ölmek üzere olduğumuz için, olayın büyük bir bölümünde bana moral vermeye çalıştı," dedim. "Ama birkaç sefer, gerçekten de çaktırmadan yardım *etti*. En sonunda, ayna beni etkilediğinde, çekimine kapıldığımı hissettim ve beni o durumdan kurtardı." Kaşlarımı çattım. "Bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını bilemiyorum. Öyle yaptıysa, muhtemelen onu sürekli olarak tehdit ettiğim içindir. Onun ne kadar sinsi olduğunu hepimiz biliyoruz. Hampstead'de onun yüzünden neredeyse ölecektik."

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Lockwood.

"O, bir Tip Üç," dedi George; bunu özür diler gibi söylemişti. "Bunu söylememem gerektiğini biliyorum, ama yok edilemeyecek kadar önemli."

Lockwood geriye yaslandı. "Karar Lucy'nin. Ondan en çok etkilenen kişi o. George haklı: Kafatası değerli olabilir ve onu dünyaya duyurmakla ilgili büyük fikirlerimiz vardı. Ama tüm bu zahmete ve riske değer mi?"

Örtüyü kaldırıp birkaç saniye kavanoza baktım.

"Dürüst olmam gerekirse, istediğim son şey birilerine bu hayaletle aramda olan ilişkiden söz etmek. Neler olurdu? Bickerstaff'ın aynasından farkı kalmazdı, daha da kötü olurdu. Herkes çıldırırdı. PAKD beni devreden çıkarır, kafatasından bir şeyler öğrenmek için sayısız deney yapardı. Feci olurdu. Asla huzur bulamazdım. O yüzden, bir sakıncası yoksa şimdilik onu duyurmasak?"

"Tabii ki," dedi Lockwood. "Sorun değil."

"Onu yok etmeye gelince, bu konuda emin değilim," dedim. "Yeraltı mezarlarındayken, aynanın içine hapsolmuş ruhların seslerini duydum. Kötü *değillerdi*... Sadece çok üzgünlerdi. Benimle kafatası gibi konuşmadılar, ama yine de iletişim kurdular. O aynayı o yüzden kırdım: İstedikleri buydu. Demeye çalıştığım şey şu: Yeteneğimi daha iyi anlamaya başladım ve bence gün geçtikçe güçleniyor. Dahası, hayatımda hiç bu kafatasıyla olduğu kadar bir başka hayaletle güçlü bir bağ kuramadım. Dolayısıyla, sonuç her ne olursa olsun, kafatası ne kadar nahoş, sinsi, numaracı, gerçeklerle yalanları her lafına karıştıran bir şey olursa olsun, bence onu burada tutmalıyız. Şimdilik. Belki de günün birinde bize bir faydası dokunur."

Bu kısa konuşmamdan sonra, hepimiz bir süre sustuk.

George kalemini eline aldı. Ben biraz evrak işleriyle ilgilendim. Lockwood da derin düşüncelere dalmış bir halde pencereden dışarı baktı.

"Julius Winkman'in açık arttırmasını yaptığı deponun bir fotoğrafı var," dedi George bir gazete kupürünü gösterip. "Bana çatının o kadar yüksek olduğunu söylememiştiniz."

"Evet," dedim. "Aşağı atlamak, Flo Bones'un teknesinden de korkunçtu. Flo bu gece saat kaçta geliyor, Lockwood?"

"Altıda. Onu akşam yemeğine davet etmenin hâlâ biraz tehlikeli olduğunu düşünüyorum, ama ona çok iyilik borçluyuz. Ona bir sürü meyan köklü şekerleme de alalım. Bu arada, size Winkman'in adamlarının izimizi sürdüklerini nasıl öğrendiğimi anlattım mı? Winkman'in PAKD'da bir adamı varmış. Lucy ve ben mağazasında o ilk sefer yakalandığımızda, biraz araştırma yapmış ve hangi ajanların görevi aldığını öğrenmiş. Peşimize adam takmış ve kim olduğumuzla ilgili bir sürü bilgi edinmiş. O yüzden, açık arttırmadan sonra, bizi mezarlığa kadar izlemişler."

"Winkman'in isimlerimizi biliyor olması pek hoş değil," dedi George.

"Umarlım da bir süre bunu düşünemeyecek kadar meşgul olsun."

"Bir şey *daha* var," dedim. Günlerdir aklımda olan bir şeydi, ama ancak ılık ve parça parça üstüme vuran günışığında bundan söz edecek vakti bulmuştum. "Fittes Kütüphanesi'ndeyken, Penelope Fittes'in o adamla konuştuğunu gördüğümüzde... Ona bir şey vermişti. Bir kutu. Sizi görüp görmediğinizi bilmiyorum."

"Ben görmedim," dedi Lockwood. "Başımı diğer yöne çevirmiştim."

"Ben de masanın altında daracık bir alana sıkışmıştım," dedi George. "Neye baktığımı bilmek istemezsiniz."

"Şey, o kutuda ne olduğunu bilmiyorum," dedim. "Ama dışında bir sembol vardı. George... Combe Cary Malikânesi'nde Fairfax'ten aşırdığın gözlüğü hatırlıyor musun?"

"Sadece hatırlamıyorum..." George masasının oldukça dağınık bir bölümünü işaret etti. "Gözlük burada." Eline alıp bize gösterdi: Kalın ve kayışımsı, kristal göz mercekleri olan bir şeydi. Bunu son birkaç ay incelemiştik, ama pek bir anlam çıkaramamıştık.

"Masanın haline bak!" diye azarladım onu. "Joplin'e *ne kadar* benziyorsun... Evet. Mercekteki şu minik arp motifini görüyor musun? O sembol Bayan Fittes'in verdiği kutunun üstünde de vardı."

Lockwood ve George sembole baktılar. "İlginç, bildiğim hiçbir şirketin logosu değil," dedi Lockwood. "Fittes Ajansı'nın dâhili bir ünitesi olabilir mi, George?"

"Hayır. En azından, resmi bir ünite olamaz. Aslında, o görüşme tamamıyla tuhaftı. Bayan Fittes'le o adam ne konuşuyorlardı? Bir tür gruptan söz ediyorlardı. Çok iyi duyamamıştım; dizlerim kulaklarımı kapatıyordu." Yeni gözlüğünü çıkarıp hırkasına eğdi, ama silmekten vazgeçip tekrar taktı.

"Sorun değil," dedim. "Gözlüğünü silebilirsin. Joplin'e o kadar da benzemiyorsun."

Bir dilim daha kek almakla meşgul olan Lockwood başını salladı. "Hiç benzemiyor. O adam tehlikeli bir ölüm saplantısı olan tuhaf ve arkadaşsız bir sosyopattı. Oysa sen..." Tabağı aldı. "Kek ister miydin, Luce?"

"Teşekkürler."

"Oysa ben?" dedi George.

Lockwood sırıttı. "Şey... En azından, iki arkadaşın var, değil mi?" Tabağı uzattı. "Bu da aklıma bir süredir söylemek istediğim bir şeyi getirdi."

George bana baktı. "Beni biraz daha sinir edecek."

"Bence yine Winkman'le yaptığımız mücadeleyi böbürlene böbürlene anlatacak. Şu görmediğimiz mücadele."

"Evet, şimdi kesin tek başına *dört* adama karşı savaştığını söyler."

Lockwood elini havaya kaldırdı. "Hayır, hâlâ üç adam. Ama içlerinden biri *çok* iri ve kıllıydı. Asıl mesele şu: Bu görevi düşünüp duruyorum da. Olan biten tüm bu olaylar sırasında, herkes aynanın gizemine kafayı takmış durumdaydı. Joplin, Kipps, biz; hepimiz buna kapıldık. Barnes da öyleydi. Winkman mantıklı davranan tek kişi oldu. Ayna umurunda değildi, değil mi? Onu sadece satmaya çalışıyordu. Bunu değerli kılan şeyin gizemli yanı olduğunun farkındaydı." Düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi masaya baktı. "Neyse, uzun lafın kısası..."

"Bir sakıncası yoksa kısa keselim," dedim. George'a göz kırpıp, bir dilim kek aldım.

"Uzun lafın kısası, sırların insanın başına bela olmaktan başka bir işe yaramadığına karar verdim. Etrafımızda bunlardan fazlasıyla var ve işleri daha iyi değil, daha kötü hale getiriyorlar. O yüzden, bir karara vardım. İkinize de bir şey göstermek istiyorum."

Lokmamı çiğnemeyi kestim.

"Tanrım, tuhaf dövmelerin falan yok, değil mi?" dedi George. "Daha Carver'ınkilerin etkisinden yeni kurtuldum."

"Hayır, dövmem yok," dedi Lockwood. Gülümsedi, ama

ifadesi hüzünlüydü. "Şu anda çok işiniz yoksa hemen gösterebilirim."

Ayağa kalktı ve kemerli kapıya yöneldi. George'la ben sus pus kesildik ve ayağa kalkıp peşinden gittik. George bana baktı. Ellerimin titrediğini hissettim. Ofisten çıktık, masaların arasından ve içeri sızan günışığından uzaklaştık. Çamaşır sepetlerinin ve iplere asılmış kurumakta olan çamaşırların üstündeki demir basamaklardan yukarı çıktı; önceki gecenin bulaşıklarının hâlâ etrafta durduğu mutfağa girdik. Sonra, yepyeni bir Arap kiliminin serildiği koridora çıktık.

Duvardaki maskelerin ve hayalet yakalayıcılarının altından yürüdük ve yine merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. Karmaşık vestiyerin, oturma odasının, açık duran kütüphane kapısının önünden geçtik... Duyularım her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Her ne göreceksek, bu yüzden paylaştığımız evin dağınıklığından, sıradan, tanıdık ve zaman zaman anlamları belli belirsiz ve sonsuza dek değişen şeylerin yanından ilerledik.

Tek bir dar penceresi olan sahanlık her zamanki gibi loş ve gölgelikti. Yatak odalarının kapıları kapalıydı. George'un ıslak banyo havlularından biri, her zamanki gibi radyatörlerden birinin üstünde çirkin bir görüntü sergiliyordu. Açık bir pencereden çok tatlı, çok yüksek bir sesle öten bir kuş duyduk.

Lockwood yasak kapının önünde durdu. Ellerini ceplerine soktu. "Geldik," dedi. "Size evi gezdirdiğimden beri, aradan epey süre geçti ve... Şey, bu turu hiç tam olarak tamamladık, değil mi? Burayı da görmek istersiniz diye düşündüm."

Sıradan kapıya ve üstündeki öncekinden farklı olmayan etiketine baktık. "Şey, evet..." dedim. "Ama ancak sen..."

Evet der gibi başını salladı. "Kapı kolunu çevirin ve içeri girin."

"Gizli bir kilidi falan yok mu?" dedi George. "Hep kapıya zekice bağlı bir tuzak falan olduğunu düşünmüşümdür. İçeri girdiğinde, kafanı koparan bir giyotin falan da mı yok?" Fazla mı abartmışım?"

"Ne yazık ki, abartmışsın. Hiçbir tuzak yok. Her ikinize de güvendim tabii."

Kapıya bakakaldık.

"Evet, ama tüm bu sırlar iki yönlüdür, Lockwood," dedim. "Ya çok meraklansaydık? Bu konuda rahat değilsen, bilmemize gerek yok."

Yine her zamanki gibi gülümsedi; sahanlık birden aydınlanır gibi oldu. "Sorun değil. Bunu uzunca bir süredir düşünüyordum. Nedense bir türlü yapmaya fırsat bulamamıştım. Ama kafatası bu konuda sana çok şey söylemeye başladı. Vaktin geldiğini anladım. Neyse, kapıyı sizin için ben açayım."

Kafatası birçok şeyin yanı sıra bir yalancı ve oyuncuydu, ama gerçekleri de söylüyordu. Bize Bickerstaff'ın belgelerinin yerini söylemişti, ama orada bekleyen hayaletten söz etmeyi nedense unutmuştu. Kensal Green'de yeraltı mezarlarına girmeme yardım etmiş, sonra neredeyse öleceğim sırada sevinçten çıldırmıştı. Bir başka deyişle, gerçekleri tehlikeler de içeriyordu. Bu odayla ilgili olarak doğruyu söylemişti.

Lockwood kapıyı açarken, duvarların kalın demir şeritleriyle kaplı olduğunu, özenle ahşap panellere çakıldığını gördük. Bular içeriden güçlü bir biçimde yayılan psişik parıltıyı kesmek için oradaydı.

Karşıdaki pencerede kalın bir perde asılıydı ve günışığını kesip odayı karanlıkta tutuyordu. Hava boğucu ve güçlüydü; keskin bir leylak kokusu vardı.

İlk önce, pek bir şey anlayamadık. Ama George'la birlikte kapıda dururken, duvarlara asılmış olan gümüş tılsımları seçebilmeye başladık. Gözlerimiz karanlığa alıştı ve odadaki şeye bakakaldık. O anda, zeminin ayaklarımın altında kaydığını, birden denize düşmüş gibi hissettiğimi fark ettim. George öksürdü. Elimi uzatıp kolunu tuttum.

Lockwood biraz arkamızda duruyor, bir şey dememizi bekliyordu.

"Ailen mi?" diyebildim güçlükle.

"Yaklaştın," dedi Anthony Lockwood. "Kız kardeşim."

* Tip Bir hayalet anlamına gelir
** Tip İki hayalet anlamına gelir

Ajans, Psişik Araştırma

Hayaletlerin yakalanmasına ve yok edilmesine ilişkin bir iş. Sadece Londra'da bir düzineden fazla ajans var. Bunlardan en büyük iki ajansın (Fittes ve Rotwell Ajansları) yüzlerce çalışanı varken, en küçüğünün (Lockwood & Ortakları) sadece üç çalışanı var. Çoğu ajans yetişkin denetimciler tarafından idare edilir, ama hepsi güçlü psişik Becerisi olan çocuklara son derece bağlıdır.

Tayf

Bir hayaletin bir oluşum sırasında ortaya çıkardığı şekil. Tayflar genellikle ölü kişinin şeklini taklit eder, ama hayvanlar ve nesnelerin de görüldüğü olmuştur. Bazıları oldukça sıra dışı olabilir. Limehouse Liman'ında kısa bir süre önce görülen Kuruntu, yeşil parıltılı bir kral kobra olarak oluşurken, meşhur Bell Sokağı Dehşeti bir bez bebek şekilde görülmüştür. İster güçlü ister güçsüz olsunlar, birçok hayalet görünümünü değiştirmez (ya da değiştiremez). Dönüşkenler bu kuralın istisnalarıdır.

Aura

Birçok tayfın etrafındaki parıltı ya da ışıltıdır. Çoğu auralar oldukça siliktir ve en iyi göz ucuyla bakılınca görülür.

Güçlü ve parlak auralar diğer-ışık olarak bilinirler. Karanlık Kuruntular gibi birkaç hayalet etraflarındaki gece karanlığından da koyu renkli siyah auralar yayarlar.

Dönüşken **

Nadir olarak görülen, tehlikeli bir Tip İki hayaletidir; bir oluşum sırasında görünümünü değiştirebilecek kadar güçlüdür.

Ürperti

Bir hayalet yakınlarda olduğunda, ısıda meydana gelen ani düşüştür. Ani bir oluşum meydana geldiğinde, dört genel göstergeden biridir; diğerleriyse, malez, miazma ve yaklaşan korkudur. Ürperti geniş bir alana da yayılabilir, belirli 'soğuk noktalara' da yoğunlaşabilir.

Küme

Ufak bir alanı kaplayan bir grup hayalet.

Soğuk Bakire *

Gri renkli, puslu bir kadın oluşumudur; genellikle, üstünde uzaktan belli belirsiz seçilebilen demode bir elbise olur. Soğuk Bakireler kuvvetli melankoli ve malez hisleri yayarlar, ancak nadiren yaşayanlara yaklaşırlar.

Yaklaşan korku

Genellikle bir oluşum meydana geldiği sırada hissedilen esrarengiz dehşet hissidir. Ekseriyetle ürperti, miazma ve malezle birlikte görülür.

Sokağa çıkma yasağı

Sorun'a bir tepki olarak, Britanya devleti birçok yerleşim bölgesinde gece sokağa çıkma yasağı uygular. Alacakaranlıktan kısa bir süre sonra başlayan ve şafak vakti sona eren bu yasak sırasında, halk içeride kalmaya, ev korumalarının ardında emniyette olmaya teşvik edilir. Birçok kasabada, gece sokağa çıkma yasağı bir uyarı ziliyle başlar.

Karanlık Kuruntu **

Hareket eden bir karanlık kütle olarak oluşan ürkütücü bir Tip İki türü hayalettir. Bazen, karanlığın orta yerindeki tayf çok siliktir; diğer zamanlardaysa, kara bulut akıcı ve şekilsizdir; bazen atan bir kalp boyutunda küçülür ya da bir odayı yutacak hızda genişler.

Ölüm parıltısı

Bir ölümün gerçekleştiği noktada geriye kalan enerji kalıntısıdır. Ölüm ne kadar şiddetliyse, parlaklık da o kadar berraktır. Güçlü parıltılar senelerce devam edebilir.

Hayaletlere karşı alınan koruma önlemleri

Tesir sırasına göre, üç temel koruma şöyledir: gümüş, demir ve tuz. Lavanta da parlak ışık ve akan su gibi bir nebze koruma sağlar.

PAKD

Psişik Araştırma ve Kontrol Departmanı.

Kendisini Sorun'la mücadele etmeye adamış bir devlet kuruluşudur. PAKD hayaletlerin tabiatını araştırır, en tehlikeli

olanları yok etmeyi amaçlar ve rekabet halinde olan birçok ajansın faaliyetlerini denetler.

Ektoplazma

Hayaletlerin oluştuğu tuhaf ve değişken bir maddedir. Konsantre haldeyken, ektoplazma yaşayanlar için çok tehlikelidir.

Fittes Kılavuzu

Britanya'nın ilk psişik ajansının kurucusu Marissa Fittes tarafından hayalet avcıları için yazılmış meşhur bir kitaptır.

Hayalet

Ölü bir insanın ruhudur. Hayaletler tarih boyunca var olmuşlardır, ancak bilinmeyen nedenlerden dolayı, giderek daha da yaygınlaşmaktadırlar. Hayaletlerin birçok farklı tipi vardır: Ancak genel olarak üç ana grup altında toplanabilirler (Tip Bir, Tip İki, Tip Üç başlıklarına bakınız). Hayaletler her zaman bir Kaynağın yakınlarında bulunurlar ki bu genellikle öldükleri yerdir. En güçlü oldukları zaman hava karardıktan sonra, özellikle de gece yarısıyla sabah saat iki arasıdır. Birçoğu yaşayanların ya farkında değildir ya da onlarla ilgilenmez. Çok azı aktif olarak düşman tavırlıdır.

Hayalet pusu

İnce, yeşilimsi beyaz bir pustur; zaman zaman bir oluşum sırasında meydana gelir. Ektoplazmadan oluşuyor olması muhtemeldir; soğuk ve tatsızdır, ama dokunulduğunda zararsızdır.

Hayalet kavanozu

Aktif bir Kaynağı zapt etmek için kullanılan bir gümüş-camı kabıdır.

Hayalet lambası

Hayaletleri uzak tutmak için kullanılan, güçlü beyaz ışıklar yansıtan elektrikli bir sokak lambasıdır. Çoğu hayalet lambasının cam merceklerinin üstüne monte edilmiş kapakları vardır; bunlar gece boyunca belirli aralıklarla açılıp kapanır.

Hayalet tutulması

Büyük bir ihtimalle bir malez durumunun uzantısı olan ve Tip İki hayaletleri tarafından sergilenen tehlikeli bir güçtür. Kurbanlar irade güçlerinden yoksun kalırlar ve üstlerine korkunç bir çaresizlik hissi çöker. Kasları kurşun gibi ağırlaşır ve özgürce düşünüp hareket edemezler. Çoğu durumda, donakalırlar ve aç hayaletlerin onlara giderek yaklaşmasını çaresizlik içinde beklerler.

Hayalet dokunuşu

Bir tayfa temas etmenin sonucudur ve saldırgan bir hayaletin en ölümcül gücüdür. Keskin ve karşı konulmaz bir soğukluk hissiyle başlar ve hızla tüm bedene buz gibi bir uyuşukluk yayılır. Hayati organlar teker teker durur; çok geçmeden beden morarmaya ve şişmeye başlar. Derhal tıbbi müdahale yapılmazsa, hayalet dokunuşu genellikle ölümcüldür.

***Saçmalayan Pus** **

Güçsüz ve ikincil derecede önem taşıyan bir Tip Bir'dir. Saçma sapan ve tekrarlayan kıkırdayışı her zaman arkanızdan geliyormuş gibi duyulur.

Yunan Ateşi

Magnezyum fişeklerinin bir diğer ismidir. Bu tür eski silahlar Bizans (ya da Yunan) İmparatorluğu döneminde, yaklaşık bin sene önce hayaletlere karşı kullanılırdı.

***Gri Pus** **

Etkisiz ve sıkıcı bir hayalettir, Tip Bir'in en sık görülen türüdür. Gri Puslar belirgin tayflar oluşturamazlar ve hafifçe parıldayan pusu andıran, şekilsiz kütleler olarak oluşurlar. Ektoplazmalarının çok dağınık olmasından dolayı, Gri Puslar bir kişi içlerinden geçse bile hayalet dokunuşuna neden olmazlar. Temel etkileri ürperti, miazma ve huzursuzluk yaymaktır.

Musallat olma

Oluşum başlığına bakınız.

Demir

Her türlü hayalete karşı kullanılan önemli ve eski bir korumadır. Halk evlerini demir dekorasyonlarla güçlendirir ve bunları koruma olarak üstlerinde taşırlar. Ajanlar demir kılıçlar ve zincirler taşırlar ve bunlara hem saldırı hem de koruma olarak kullanırlar.

Lavanta

Bu bitkinin keskin ve tatlı kokusunun kötü ruhları uzak tuttuğuna inanılır. Sonuç olarak, birçok kişi ya üstlerinde kuru lavanta dalları taşır ya da bunları yakıp keskin bir koku elde eder. Ajanlar da bazen güçsüz Tip Birler'e karşı kullanmak üzere lavanta suyu şişeleri taşırlar.

Dinleme

Psişik Beceri'nin üç temel kategorisinden biridir. Bu yeteneğe sahip Hassaslar ölülerin seslerini, geçmiş olayların yankılarını ve dadanmalarla ilgili diğer doğal olmayan sesleri duyarlar.

***Pusucu** **

Gölgelerde kalan, nadiren hareket eden ve yaşayanlara asla yaklaşmayan bir Tip Bir hayaleti türüdür, ama güçlü endişe hisleri ve yaklaşan korku yayarlar.

Magnezyum fişeği

Kırılabilen cam bir mührü olan ve içinde magnezyum, demir, tuz, barut ve bir ateşleme cihazı bulunan metal bir kavanozdur. Saldırgan hayaletlere karşı kullanılan önemli bir ajans silahıdır.

Malez

Genellikle bir hayalet yaklaştığında hissedilen karşı konulmaz bitkinlik hissidir. Aşırı durumlarda, bu his tehlikeli bir hayalet tutulmasına kadar ilerleyebilir.

Oluşum

Bir hayaletin musallat olmasıdır. Aralarında seslerin, kokuların, tuhaf hislerin, hareket eden eşyaların, ısı düşüşlerinin ve anlık tayf belirtilerinin de bulunduğu, her türlü doğaüstü fenomeni kapsar.

Miazma

Genellikle kötü tatların ve kokuların da söz konusu olduğu, bir oluşuma rastlandığında deneyimlenen tatsız bir havadır. Buna ekseriyetle yaklaşan korku, malez ve ürperti eşlik eder.

Gece Nöbeti

Genellikle büyük şirketler ile yerel devlet konseyleri için çalışan ve karanlık çöktükten sonra fabrikaları, ofisleri ve halka açık yerleri koruyan çocuk gruplarıdır. Kılıç kullanmalarına izin verilmese de, gece nöbetinde görevli olan çocukların tayfları uzakta tutan uzun ve demir uçlu mızrakları vardır.

Diğer-ışık

Bazı tayflardan yayılan ürkütücü ve doğal olmayan ışıktır.

Fantazma **

Havadar, narin ve şeffaf bir şekli olan herhangi bir Tip İki hayaletidir. Bir Fatazma silik silueti, suratı ve diğer bölümlerinin bir kaç sönük ayrıntısı haricinde, neredeyse görünmez olabilir. Gerçek dışı görünümüne rağmen, daha net olan Kuruntu ile saldırganlıkta yarışır, ayrıca fark edilmesi zor olduğu için de çok tehlikelidir.

Fantom

Bir hayalete verilen başka bir genel isimdir.

Plazma

Ektoplazma başlığına bakınız.

Haylaz **

Güçlü ve yıkıcı bir Tip İki hayaleti türüdür. Haylazlar ağır nesneleri bile havaya kaldırabilen güçlü doğaüstü enerjiler yayarlar. Tayflar oluşturmazlar.

Sorun

Şu anda Britanya'yı etkisi altına almış musallat vakaları salgınına verilen isimdir.

İnce Kılıç

Psişik araştırma ajanslarının resmi silahıdır. Demir kılıçların uçları bazen gümüşle kaplanır.

Ham kemikler **

Nadir olarak görülen, tatsız bir hayalet türüdür. Kanlı, gözleri pörtlemiş ve sırıtarak dişlerini gösteren derisiz bir ceset olarak oluşur. Ajanlar arasında sevilmez. Birçok otorite bunu Heyulalar'ın bir türü olarak kabul eder.

Tuz

Tip Bir hayaletlerine karşı yaygın olarak kullanılan bir savunmadır. Demirden ve gümüşten daha az etkili olan tuz, her ikisinden de ucuzdur ve birçok ev savunmasında kullanılır.

Tuz bombası

Tuzla dolu ufak, plastik ve fırlatılan bir küredir. Darbe anında parçalanır ve dört bir yana tuz saçar. Ajanlar tarafından daha güçsüz hayaletleri uzaklaştırmak için kullanılır. Daha güçlü varlıklara karşı daha az etkilidir.

Haykıran Ruh **

Korkulan bir Tip İki hayaletidir, her tür görsel tayfı oluşturabilir veya oluşturmayabilir. Haykıran Ruhlar korkunç psişik çığlıklar atarlar; bu sesler onları duyan kişinin korkudan paralize olmasına yol açar ve hayalet tutulması meydana gelir.

Mühür

Genellikle gümüşten veya demirden yapılan, bir Kaynağı muhafaza etmek ya da örtmek için kullanılan, içindeki hayaletin kaçmasını engelleyen bir nesnedir.

Hassas

Alışılmadık psişik Beceri'yle dünyaya gelen kişidir.

Gölge *

Standart Tip Bir hayaletidir ve muhtemelen, en yaygın Misafir türüdür. Gölgeler, Kuruntular gibi gayet net görünebilirler ya da Fantazmalar gibi silik ve cılız olabilirler; ancak, bu iki türün de tehlikeli zekâsına sahip değillerdir. Gölgeler yaşayanların farkında değil gibidirler ve genellikle sabit bir davranış biçimi sergilerler. Hüzün ve kayıp hissi yayarlar, ama nadiren öfke veya daha güçlü hisler sergilerler. Neredeyse her zaman insan formunda görünürler.

Görüş

Tayfları ya da ölüm parıltısı gibi diğer hayaletlere ilişkin fenomenleri görmekle ilgili psişik maharettir. Psişik Beceri'nin üç temel türünden biridir.

Gümüş

Hayaletlere karşı kullanılan önemli ve güçlü bir savunmadır. İnsanlar tarafından mücevher biçiminde koruma olarak takılır. Ajanlar gümüşü kılıçlarını kaplamak ve mühürlerinin hayati bir bileşimi olarak kullanırlar.

Gümüş-camı

Kaynakları muhafaza etmek için kullanılan 'hayaletlere dayanıklı' bir camdır.

Münferit **

Oldukça sıra dışı bir Tip İki hayaletidir ve genellikle açık alanlarda olmak üzere, ıssız ve tehlikeli yerlerde rastlanır. Görsel olarak, genellikle zayıf bir çocuk kılığına girer ve bir vadide veya gölde uzaktan görülürler. Yaşayanlara asla yaklaşmaz, ama yakınlardaki herkesi etkisiz hale getiren aşırı bir hayalet tutulması saçar. Münferitlerin kurbanları genellikle bu duruma bir son vermek için kendilerini uçuruma ya da derin sulara atarlar.

Kaynak

Bir hayaletin dünyaya girmek için kullandığı bir nesne veya yerdir.

Kuruntu **

En sık karşılaşılan Tip İki hayaletidir. Bir Kuruntu her zaman belirgin ve ayrıntılı bir tayf oluşturur ve bazı durumlarda neredeyse katı bir biçimde gözükür. Genellikle, ölülerin hayatta ya da yeni öldükleri zamanki ayrıntılı görsel yankısıdır. Kuruntular, Fantazmalardan daha az bulanık, Heyulalardan daha az korkunçtur, davranışları da aynı derecede farklıdır. Birçoğu yaşayanlarla ilişkilerinde nötr ya da sevecendir. Ya bir sırrı ifşa etmek için geri dönerler ya da eski bir hatayı düzeltmek için. Ancak, bazıları bilfiil saldırgandır ve insanla temas kurmaya açtır. Bu hayaletlerden her durumda kaçınılmalıdır.

Avcı *

Yaşayan kişilere çekim duyan, onları uzaktan takip eden, ama asla yaklaşmaya cesaret edemeyen bir Tip Bir hayaletidir. Dinleme'de becerikli olan ajanlar genellikle kemikli ayaklarının yerde çıkardığı sürtünme sesini ya da çaresiz iç çekişlerini ve inlemelerini duyarlar.

Taş Yıkıcı *

Oldukça sıkıcı ve bir şeyleri tıklatmak haricinde önemli bir şey yapmayan bir Tip Bir hayaletidir.

Beceri

Hayaletleri görme, duyma ya da yerini belirleme yeteneğidir. Hepsi olmamakla birlikte, birçok çocuk belirli bir dereceye kadar psişik bir Beceri'yle dünyaya gelir. Bu yetenek yetişkinliğe doğru azalır, ama bazı yetişkinlerde olduğu gibi

kalabilir. Standart üstü Beceri'ye sahip çocuklar gece nöbetine katılırlar. Çok yetenekli çocuklarsa genellikle ajanslara girerler. Beceri'nin üç temel kategorisi Görüş, Dinleme ve Dokunuş'tur.

Dokunuş

Bir ölümle veya musallat vakasıyla yakından ilişkili olan nesnelerdeki psişik yankıları belirleme becerisidir. Bu tür yankılar görsel imgeler, sesler ve diğer duyu şekillerine bürünürler. Beceri'nin üç temel kategorisinden biridir.

Tip Bir

En güçsüz, en yaygın ve en tehlikesiz hayalet seviyesidir. Tip Birler nadiren etraflarının farkındır ve genellikle sabit ve tekrar eden bir davranış biçimi sergilerler. Sıklıkla karşılaşılan türleri şunlardır: Gölgeler, Gri Puslar, Pusucular ve Avcılar. Ayrıca, Soğuk Bakire'ye, Saçmalayan Pus'a ve Taş Yıkıcılar'a bakınız.

Tip İki

En tehlikeli ve sıklıkla görülen hayalet seviyesidir. Tip İkiler, Tip Birler'den daha güçlüdür ve bir tür artık zekâya sahiptir. Yaşayanların farkındadırlar ve onlara zarar vermeye çalışabilirler. En yaygın Tip İkiler arasında, Kuruntular, Fantazmalar ve Heyulalar vardır. Ayrıca, Dönüşken'e, Haylaz'a, Ham Kemikler'e, Haykıran Ruh'a ve Münferitler'e bakınız.

Tip Üç

İlk olarak Marissa Fittes tarafından açıklanan, nadiren görülen bir hayalet seviyesidir. O günden beri de çok sayıda tartışmaya maruz kalmıştır. Bu seviye hayaletlerin, yaşayanlarla tam olarak iletişim kurabildiği iddia edilmektedir.

Kaybolma noktası

Bir hayaletin bir oluşumun sonunda kaybolduğu noktadır. Genellikle Kaynağın yerini belirlemek için kullanılan kusursuz bir ipucudur.

Misafir

Bir hayalet.

Koruma

Genellikle, demirden veya gümüşten yapılan, hayaletleri uzak tutmak için kullanılan bir nesnedir. Ufak korumalar kişi tarafından mücevher olarak takılabilir; daha büyükleri evlere asılabilir ve genellikle dekoratiftir.

Uyarı zili

Geceleyin sokağa çıkma yasağını belirtmek için kullanılan büyük demir zillerdir. Bunlar ciddi hayalet salgınlarında çalınır. Birçok ufak kasabada ve köyde, hayalet lambalarına ucuz bir alternatif olarak devlet tarafından yerleştirilmişlerdir.

Akan su

Eski zamanlarda, hayaletlerin akan suların üstünden geçmekten hoşlanmadıkları gözlemlenmiştir. Modern Britanya'da, bu bilgi bazen hayaletlere karşı kullanılmıştır. Londra'nın merkezinde, ana alışveriş bölgesini suni kanallar ya da oyuklar ağı korur. Daha ufak ölçekte, bazı ev sahipleri ön kapılarının önüne oyuklar açarlar ve yağmur suyunun bunlara akmasını sağlarlar.

Heyula **

Tehlikeli bir Tip İki hayaletidir. Heyulalar güç ve davranış biçimi açısından Kuruntular'a benzerler, ama bakılması çok daha korkunç olan hayaletlerdir. Tayfları, ölen kişiyi öldüğü haliyle gösterir: Çökük ve ufalmış, korkunç derecede sıska, bazen de çürümüş ve solucanlı. Heyulalar genellikle iskeletler olarak görülürler. Güçlü bir hayalet tutulması yayarlar. Ayrıca, Ham Kemikler'e bakınız.

"Kadim kötülük, çözülmemiş gizemler, kudretli hayaletler ve kötülüğe teslim olmuş insanlar... Bu kitabı gecenin geç saatlerine dek elinizden bırakamayacağınıza hiç şüphe yok ama evin tüm ışıklarını açık tutmanızda da fayda var. Yaşadığımız dünyaya çok benzeyen ancak tüylerinizi ürpertecek kadar da farklı dünyalar yaratmak söz konusu olduğunda, Jonathan Stroud mükemmel işler çıkartan bir dâhi."

Rick Riordan
Çok satan Olimposlular kitaplarının yazarı

Anthony, Lucy ve George'un İngiltere'nin en tekinsiz evinde geçirdikleri ve hayatta kalmayı zar zor başardıkları gecenin üzerinden altı ay geçti, ancak bu dönemde Lockwood & Ortakları fazla bir ilerleme kaydedemedi.

Şimdi bizimkilerin yeni bir müşterisi var. Bay Saunders'in gelişiyle birlikte her şey değişecek gibi görünüyor. Bay Saunders, Lockwood & Ortakları'ndan merhum doktor Edmund'un mezarının açılışına eşlik etmelerini istiyor. Edmund Bickerstaff'ın ölülerle temas kurmaya çalıştığına dair söylentiler var ve Bay Saunders, bazı doğaüstü sorunlarla karşılaşılmaması için tabutun gümüş kullanılarak kalıcı bir biçimde kapatılmasını istiyor.

İlk başta her şey yolunda gibi ancak gelişmelere bakılırsa, çok yakında her şey farklı olacak...

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

ISBN 978-605-5381-65-3

₺25